ESEURI PE TEME SPIRITUALE 2023

RĂZVAN ALEXANDRU PETRE

Culegere de texte publicate de autor în website-ul www.spiritus.ro, în anul 2023, la rubricile: filosofie, psihologie,

SPIRITUS.RO
Bucureşti, 2024

Colecţia EDUCAŢIE PRIN PARANORMAL

ESEURI PE TEME SPIRITUALE 2023

Răzvan-Alexandru Petre

Culegere de texte publicate de autorul Răzvan-Alexandru Petre în website-ul www.spiritus.ro în anul 2023 la rubrica de filosofie

SUMAR

TIMPUL ZERO AL DIVINITĂŢII

Iluminarea nu modifică cursul exterior, ci doar percepţia interioară | Să ne rugăm şi să nu facem judecăţi sunt opuse | Lucrul bine făcut | Schimbarea stilului de viaţă | Nu căuta avantaje personale | Extaz intens şi extaz rafinat | Timp fizic şi timp mental | Modele ale timpului

Iluminarea nu modifică cursul exterior, ci doar percepţia interioară

Ce putere are sau nu are ego-ul asupra mersului vieţii?

În eseul anterior, „Timpul nu există”, afirmam că viaţa este prescrisă în măsură de 100% şi în toate detaliile. Pe de altă parte, toată lumea vie simte că are liber-arbitru, inclusiv animalele, că acţionează autonom. În realitate, suntem manipulaţi de nenumărate forţe interioare şi exterioare, iar senzaţia de libertate este numai o senzaţie, şi atât.

Unii spun că doar omul, având un „eu”, are şi senzaţia de liber-arbitru. Cred că nu e aşa, ci orice organism viu simte că „el” face şi drege. E drept că animalele nu pot gândi conceptual la asemenea chestiuni abstracte. Dar senzaţia de libertate tot o simt, ea provenind din însăşi **curgerea unidirecţională a timpului fizic**.

Omul adaugă *conceptul* de liber-arbitru şi cel opus, de soartă. Admite *ideea* de soartă, dar numai intelectual, căci are mereu senzaţia că-i liber să făptuiască orice – să se mişte la dreapta sau la stânga. Dacă ar putea admite că totul este deja hotărât în cele mai mici detalii, eul s-ar simţi pierdut, dând din braţe inutil în vid. Ar percepe indubitabil că, în realitate, „eul” nu există. Ceea ce evită cu orice preţ.

La nivel divin, se cunoaşte viitorul în amănunţime, deşi acolo nu există viitor sau trecut, ci totul este „simultan”. Senzaţia de timp aparţine doar creaturii. Timpul este ca un covor întins în faţa noastră, care ne invită politicos să călcăm pe el. Iar noi, din politeţe, nu refuzăm această onoare şi nu ne oprim niciodată, fiind împinşi de la spate. Doar că nu vedem cine sau ce ne împinge.

Timpul este covorul roşu ce ne îndeamnă să călcăm pe el, triumfători.

Iar sub covor este ascunsă o bandă de alergat, care se mişcă în sens invers paşilor noştri. Aşa că, de fapt, totul stă pe loc.

Ce adaugă „eul" la acest scenariu este trăirea interioară, nenumăratele gânduri şi emoţii care însoţesc faptele şi evenimentele şi adaugă comentarii, opinii personale. Ego-ul (conştiinţa de sine) nu are nicio influenţă asupra lucrurilor. Este un simplu comentariu de subsol la marele roman al vieţii.

Poate că ego-ul pare a modela fiecare pas pe care-l facem, dar este doar o altă falsă impresie, ca şi liberul-arbitru. Seamănă cu acei aditivi alimentari puşi în mâncăruri fără gust ca să le facă apetisante. Chiar ne delectăm cu acel gust nemaipomenit, dar complet înşelător şi chiar nesănătos.

Am putea să ne imaginăm viaţa împărţită în două: pe de-o parte, curgerea naturală a evenimentelor, iar pe de altă parte, gândurile şi emoţiile paralele ale ego-ului. Pare exagerat ce afirm aici, dar cam aşa stau lucrurile.

Dacă n-ar fi aşa, ar însemna că Dumnezeu cunoaşte toată infinitatea de viitoruri pe care le poate genera **bunul-plac al oricui**. Numai că această idee, a timpului ca un arbore cu tot mai multe ramuri, mi se pare prea complicată pentru a fi şi aplicabilă. Viaţa ar deveni din ce în ce mai complexă cu fiecare secundă. Cu alte cuvinte, complexitatea universului ar creşte constant şi exponenţial. Chiar dacă aşa pare conform gândirii ştiinţifice – conform căreia universul era un punct, iar după Big Bang se extinde la infinit – mai degrabă, Creaţia urmează un model uniform şi constant şi simplu în esenţa ei. Dacă spaţiul este organizat după modelul

fractalic, după cum afirmă fizicianul vizionar Nassim Haramein, probabil că şi timpul are o structură la fel de simplă.

Pur şi simplu, Creatorul nu recunoaşte rolul întâmplării, fiindcă El este conştient de absolut totul. Deci cunoaşte inclusiv presupusul „hazard". Dar ne poate face pe noi, creaturile, să credem în hazard. Se pricepe la păcăleli. De fapt, Se păcăleşte singur, încă din clipa când ia forma limitată a unei creaturi. **Hazardul e libertatea divină în acţiune.**

* * *

Ce se întâmplă atunci când „eul" moare şi se petrece iluminarea spirituală?

Nu se întâmplă nimic la exterior, unde totul decurge conform planificării, destinului. Dispar doar multele comentarii, bârfa interioară, chibiţeala. Omul se aliniază intuitiv cu destinul corpului-minte, dar detaşându-se de aparentele suferinţe şi bucurii ale acestuia. Se trezeşte acea Conştiinţă divină care era aparent „amorţită". Iar Ea nu poate fi decât de acord cu tot ce se întâmplă. Îngăduie totul, pentru că tot Ea a creat această poveste în detaliu. Aşadar, iluminarea nu modifică nici măcar cu un milimetru traiectoria omului. Totul a fost planificat dinainte, inclusiv această trezire spirituală.

Trezirea spirituală nu are rolul să aducă nicio modificare a sorţii. Altfel, ar însemna ca Dumnezeu să-şi modifice propriul plan, şi de ce ar face-o?! Planul este bine ticluit de la bun început, cu toate suferinţele şi bucuriile oferite oamenilor. Doar nouă ni se pare că viaţa iluminatului coteşte pe un traseu inedit, aventuros, dar de fapt aşa fusese programat. Starea de iluminare a apărut la momentul oportun, este sincronizată cu această *nouă abordare* a vieţii, dar nu iluminarea este cauza, ci un *efect* al programării anterioare.

Într-un fel, din acest motiv nu putem noi provoca iluminarea: pentru că ea trebuie să apară în corelaţie cu alte schimbări ale cursului programat al vieţii.

Sigur, în acest punct, o minte speculativă ar putea replica aşa: din moment ce oricum nu modifică nimic nicăieri, de ce n-ar putea ego-ul să-şi provoace iluminarea?! Chiar dacă ar şti că este un fel de sinucidere, de ce n-ar avea ego-ul acestă putere?!

Răspunsul nondualist este simplu: ego-ul nu există. Doar dă nişte efecte aparente. Ele sunt o halucinaţie şi numai în cadrul Iluziei generale. Nu se poate angrena nicio putere din interiorul Visului pentru a-L anula, fiindcă toate cauzele interne sunt la fel de iluzorii.

Să ne rugăm şi să nu facem judecăţi sunt opuse

Privind din perspectiva timpului direct, fizic, oamenii au libertate de alegere şi, prin urmare, şi o responsabilitate. Privind din dualitate, e normal să ne judecăm semenii şi pe noi înşine pentru faptele şi atitudinile noastre.

Dar atunci de ce spunea Isus să nu judecăm pe nimeni?

Noi vedem numai jumătate de realitate. Cealaltă jumătate se desfăşoară în timpul invers, al destinului sau programării divine, care nu lasă loc de niciun liber-arbitru, nici măcar în micile detalii. Deci **nimeni nu-i vinovat** de nimic şi este absurd să judecăm pe cineva sau pe noi înşine, dacă nu suntem decât un fel de executanţi inconştienţi.

Cele două timpuri sunt simultane şi opuse, astfel anulându-se reciproc, aşa că, din perspectivă divină, de fapt, nu se întâmplă nimic. Timpul divin este zero absolut, adică a-temporalitate, veşnicie, eternitate.

Când devenim conştienţi de timpul direct ŞI de timpul invers, suntem simultan în această lume ŞI în afara ei. Ne putem comporta aparent normal, dar să avem şi cealaltă viziune, cum că suntem cu toţii nişte marionete divine. Căci numai Divinul există, ascunzându-se în spatele măştii personajelor pe care „noi” le interpretăm.

Unii au demonstrat matematic că timpul e o iluzie şi nici nu-i nevoie să existe.

Nu este greşit să plângem, să fim trişti, **să ne rugăm** pentru mai bine. Nu este greşit să luptăm cu lumea şi cu noi înşine. Este omeneşte.

Dar există şi o altă viziune, în care totul este deja scris şi nu există vreo voinţă personală care ar putea schimba ceva, nici măcar o virgulă. Pare fatalism şi pasivitate, dar nimeni nu poate rămâne cu adevărat pasiv. Suntem împinşi să acţionăm cumva, căci şi pasivitatea este tot o acţiune.

Desigur, putem avea impresia că această filosofie nondualistă ne blochează eforturile spre mai bine, că suntem victimele destinului. Este doar o senzaţie falsă, ca toate celelalte, indusă de ego. O altă experienţă psihologică, pur şi simplu, nimic mai mult. Nondualitatea le îngăduie pe toate.

Deşi tot ceea ce facem şi gândim este prescris, totuşi, asta nu ne afectează viaţa de zi cu zi. Doar *ideea* de predestinare ne poate modela negativ trăirile interioare, dacă e distorsionată de către ego. Putem chiar cădea într-o disperare metafizică, simţindu-ne strânşi în chingile destinului ca într-o cămaşă de forţă. E un simplu joc mental. Dumnezeu

se joacă cu Sine, pretinzând că este închis – El, care este libertatea absolută!

Fiţi liniştiţi şi trăiţi natural, omul nu poate simţi *fizic* impunerea unui destin *abstract*. El simte doar obligaţiile şi constrângerile lumii înconjurătoare. Ocupaţi-vă de astea şi nu vă îngrijoraţi de temele metafizice, dacă nu vă simţiţi confortabil cu ele!

Căutăm mereu răspunsuri la dilemele noastre, soluţii la necazurile noastre. E perfect, aşa este scris scenariul. Şi orice am face, chiar contra sorţii, este, în realitate, scenariul însuşi. Chiar şi dubiile noastre, întoarcerile şi răzgândirile, credinţa şi blasfemia, toate erau deja puse în scenariu. Nu te poţi feri. Nici măcar prin sinucidere nu poţi ieşi din scenariu. Chiar şi după moarte, el continuă, fiindcă „eul" n-a murit.

Lucrul bine făcut

După cum spuneam mai sus, când dispare „eul" – prin iluminare – scenariul continuă ca şi înainte, numai că devii de acord cu el, nu te încrâncenezi împotriva a ce-ţi oferă viaţa. Îl poţi sesiza, poţi intui fluxul evenimentelor şi încotro eşti dirijat, dar nu opui rezistenţă interioară.

(Apropo, învăţăturile spirituale au preluat mărturiile iluminaţilor despre noua lor stare interioară şi le-au făcut idealuri. Toate căile spirituale se bazează pe ***imitarea*** caracteristicilor iluminării. Deviza este „prefă-te că eşti iluminat şi vei deveni!". Una din metode ar fi să nu te opui cursului vieţii, să fii asemenea apei care ia forma vasului şi se strânge la vale. Totuşi, orice metodă este discutabilă...)

Omul obişnuit are impresia că el făptuieşte din propria iniţiativă. Dar imboldul egotic către acţiune este doar o momeală divină, de obicei pentru a câştiga bani sau faimă etc. Acesta e doar motivul de suprafaţă. Nici nu contează dacă ne împlinim întocmai visul, ci este important să acţionăm „liber" conform programului divin, iar faptele noastre vor reverbera în întreaga lume.

Şi iluminatul resimte acelaşi imbold aparent egotic, dacă mai apare, dar îşi dă imediat seama de Jocul divin. Se lasă prins în el, neinteresat dacă va avea sau nu un mare succes, însă îşi dă tot interesul şi se implică cu toată seriozitatea. Se integrează perfect în Marele Plan şi în curgerea Vieţii. Acţionează cu toată atenţia şi dedicarea, dar şi cu bucurie. Aşa apare lucrul bine făcut.

Sau poţi avea impresia că i te poţi opune, că eşti mai presus de flow-ul Vieţii. Dar şi asta-i tot o senzaţie, una nouă, o experienţă interesantă.

Te simţi un demiurg, un planificator de destin. Foarte frumos! Te adapi atunci din senzaţia voinţei divine. Dar corpul-minte nu poate ieşi din scenariu, fiindcă ar strica restul piesei, jocul celorlalţi actori. Deci totul se petrece în conştiinţă, unde chiar eşti Dumnezeu.

Schimbarea stilului de viaţă

Iluminarea trezeşte în om capacităţi neştiute sau măcar curajul de a-şi exprima talentele şi dorinţele până atunci inhibate. Aşa pare. În realitate, venise momentul ca ele să se desfăşoare nestingherite şi de aceea a apărut iluminarea.

Iluminarea îi poate face pe oameni să se comporte ciudat. De pildă, unii renunţă definitiv la serviciu şi preferă să stea degeaba, contemplând viaţa, pur şi simplu. Alţii îşi schimbă radical stilul de viaţă, de pildă, renunţă la mâncare, hrănindu-se cu prana din aer. Dar nu iluminarea e de „vină". Chiar şi oamenii neiluminaţi au astfel de iniţiative năstruşnice.

De exemplu, un tânăr român sătul de confort şi de munca de birou, după ce şi-a vândut casa, şi-a cumpărat un iaht cu care colindă mările şi oceanele, schimbându-şi radical stilul de viaţă. Şi nu este iluminat, nici nu are preocupări spirituale. [1]

Deci să nu dăm vina pe iluminare pentru diversele iniţiative ciudate ale unor semeni mai îndrăzneţi. Ei urmează îndemnul divin, la fel ca toţi ceilalţi. Numai că, în cazul lor, Divinitatea experimentează ceva mai intens, ca în sporturile extreme.

Alţi iluminaţi îşi păstrează vechiul stil de viaţă, încât nimeni nu le observă profunda transformare interioară. Rămân invizibili, modeşti, necunoscuţi. Nici măcar nu simt nevoia să vorbească despre noua lor stare, fiindcă nu cred că pot fi înţeleşi de ceilalţi semeni „normali".

Iluminarea nu schimbă destinul, cum spuneam. Doar îi „dă viteză", ne înlătură blocajele interioare ca să ne manifestăm liber, după cum vrea Spiritul. Asta, privind din timpul *direct*. Dar revenind la timpul *destinic*, înţelegem că era menit să se întâmple.

Nu căuta avantaje personale

Filosofia nondualistă nu are nicio utilitate practică. Nu putem trage nicio concluzie certă şi definitivă sau să aplicăm cumva această

[1] https://www.youtube.com/@MihaiAlexandruHash

revelaţie. Orice concluzie am trage, este parţială, deci falsă. Nondualismul ne poate doar alina suferinţa esenţială a ego-ului, care aspiră mereu către altceva, mereu nemulţumit cu ce are. Ne poate linişti cugetul şi detaşa de spectacolul neostoit al lumii.

Însă, uneori, ideile pe care ego-ul le gândeşte inspirat de filosofia nondualistă pot fi direcţionate şi eronat, creând frustrare, tristeţe, pasivitate, enervare etc.

Cel cuprins de febra nondualităţii nu o mai poate uita. Sau, dacă o uită, înseamnă că aşa era scenariul.

Nondualismul nu este o afacere, nu urmăreşte interesul personal al cuiva, fiindcă „nu există nicio persoană”. Dar nici nu interzice nimănui să îşi vândă ştiinţa pe bani.

Transformarea numită iluminare sau trezire spirituală este cea cu adevărat marcantă, dar ea nu produce neapărat mult-aşteptatele puteri supraomeneşti demiurgice şi scăparea definitivă de necazurile zilnice, cum credea ego-ul. Supraputerile sunt fenomene energetice ce aparţin Creaţiei. Este însă adevărat că iluminarea poate aduce şi schimbări energetice importante.

Ce se întâmplă prin iluminare este că se dizolvă senzaţia de persoană autonomă, este o ***de-personizare***. Psihiatrii îi spun *de-personalizare*, ceea ce nu este corect, căci personalitatea rămâne, prin ea te distingi psihic de altcineva. Ba chiar, uneori, o *non-persoană* poate simţi nevoia să-şi îmbunătăţească tiparele psihologice, deci să-şi cizeleze personalitatea.

Iluminarea doar îţi dezvăluie Creatorul, lăsând intacte legile Creaţiei să-şi urmeze calea.

La unii, ego-ul se stinge treptat, dar la alţii, brusc, iar la majoritatea, apar mai multe episoade de trezire. Fiecare individ este un caz special, nerepetabil. Aşa că nu se pot da nici prescrieri, nici descrieri 100% corecte despre ce efecte colaterale va avea trezirea spirituală. Nu ştim cu certitudine decât că va fi originală, unică.

Extaz intens şi extaz rafinat

Iluminarea deplină (eliberarea) produce o transformare energetică, dar subtilă, rafinată. Odată cu perceperea faptului că eşti una cu întreaga Creaţie, eşti pătruns de un delicios extaz rafinat, blând, continuu. Fericirea iluminării atenuează intensitatea emoţiilor negative, cât şi pozitive. Este o iubire universală, neutră, tolerantă.

Există şi un alt fel de extaz menţionat cu alte ocazii, anume acea trăire foarte intensă, supranaturală. De pildă, când artiştii sunt cuprinşi de inspiraţia artistică, ei devin nişte canale pure prin care curge energia beatifică creatoare. Este o fericire intensă, dar de scurtă durată. Totuşi, elevaţia spirituală pe care o produce această graţie rămâne mult timp.

Tot un gen de extaz intens trăiesc şi cei „răpiţi în duh" sau au alte experienţe paranormale cu îngeri.

Am putea spune, în concluzie, că extazul *subtil* este oferit de Absolutul Creator, iar extazul *intens* este oferit de o divinitate aparţinând Creaţiei. Adică, tot de Creator, dar deghizat.

Timp fizic şi timp mental

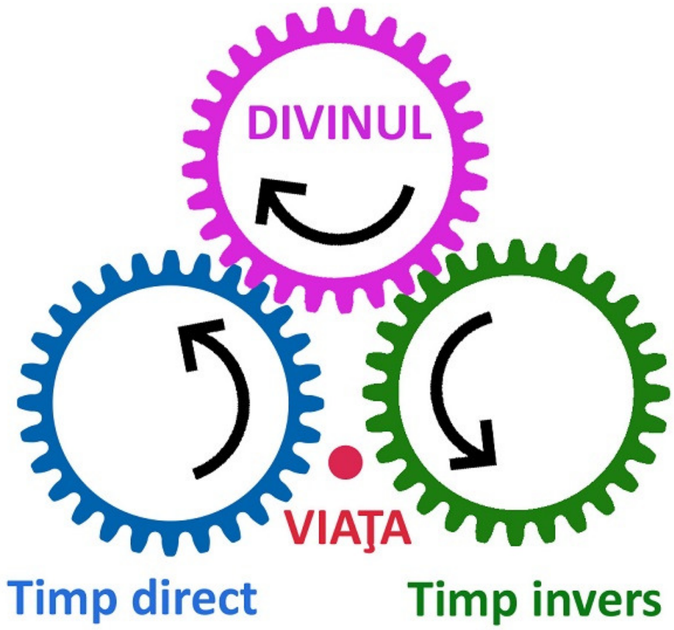
Vorbeam de cele două componente divine necesare pentru ca să se întâmple ceva: 1) timpul direct, cauzal sau fizic şi 2) timpul invers, destinic sau mental, al imaginaţiei divine. În lipsa celor două fluxuri temporale simultane, nu se întâmplă nimic, timpul este zero în neclintirea veşnică.

Noi trăim în timpul fizic, unde avem impresia că funcţionează legea cauzalităţii: orice efect are o cauză. Din perspectiva divină, nu este chiar aşa. Timpul fizic este generat de timpul destinic sau proiectul divin. Am putea spune că totul este ante-programat, pentru că destinul vine din viitor.

Totuşi, dacă ne-am plasa în timpul destinic sau mental, având impresia că fantazăm liber, am observa că tot ce imaginăm noi e scris deja, adică vine din faţă, din timpul cauzal, fizic. Deci ne-am imagina numai ceea ce este obligatoriu să se întâmple conform legii cauzei şi efectului. Este o situaţie simetrică. Ciudat, nu?!

Atunci, cine pe cine generează sau care timp are prioritate?

Întrebarea este pusă din poziţia în care presupunem că ori timpul mental generează timpul fizic, ori invers. Din perspectivă divină, este o chestiune greşit pusă. Căci ambele timpuri sunt pornite *simultan* de către Voinţa Divină şi se potenţează reciproc. Asta-i mecanica divină. Cu alte cuvinte, există atât liber-arbitru, cât şi destin. Sau, la fel de adevărat, nu există nici liber-arbitru individual, nici destin.

Mecanica divină: ambele roţi se mişcă simultan, dar în sens invers. Viaţa e un simplu cadru static între cele două vârtejuri de energie. Roata motoare a angrenajului este Voinţa divină.

Să folosim o altă analogie.

Ne aflăm pe autostradă şi ne conducem vehiculul. Sensul nostru de mers ar fi timpul fizic, cauzal. Din sens invers apar alte maşini. E o imagine cu care suntem obişnuiţi.

Acum încep „nebuniile”. De fapt, maşina noastră stă pe loc. Abia în momentul când din sens invers trece pe lângă noi o altă maşină, energia aerului mişcat între maşinile noastre ne dă un impuls şi ne împinge câţiva metri mai înainte. După care iarăşi stăm pe loc, fără gânduri, fără minte.

Deci timpul este secvenţial, iar viaţa se desfăşoară asemănător unui film de celuloid, cadru cu cadru. Acesta este sensul ideii că nu există decât ACUM sau prezentul. Viaţa nu este autostrada, ci doar acel scurt moment când cele două maşini se întâlnesc. Autostrada ar fi doar suportul divin pentru timp.

Se pare că pe autostradă este mare aglomeraţie, maşinile mergând bară la bară în ambele sensuri de mers. Şi de aceea timpul pare că curge continuu. Dar e suficient ca un poliţist să oprească cârdul de maşini de pe un sens, că se va opri şi celălalt, automat. Este ceva asemănător cu acele secvenţe de film, unde personajele „îngheaţă” într-o poziţie, iar camera de luat vederi se învârte în jurul lor, observându-le din toate unghiurile.

Ăsta-i adevărul despre timp: este un artefact divin, o creaţie artistică. Este creat simetric, ca să se poată întâmpla ceva totuşi în

această nemişcare divină. Aţi auzit spunându-se că „universul e mental”, adică timpul mental creează timpul fizic. Dar e valabil şi invers, desigur, „creierul face posibilă gândirea”. Sunt valabile atât ştiinţa fizicii, cât şi ştiinţa metafizicii. Şi totuşi, ambele sunt nişte iluzii divine. Dumnezeu le-a inventat şi le pune în acţiune pe amândouă ca să producă viaţa universală.

Modele ale timpului

Din câte am observat, există cel puţin trei modele ale timpului:

1) Timpul, ca un „buchet de flori”, asimetric. Trecutul este fixat odată pentru totdeauna, iar viitorul se deschide într-o infinitate de variante posibile. Şi nimeni nu poate şti cu absolută certitudine care variantă va deveni trecut. Există doar probabilităţi.

Dar ce este prezentul?! Câte secunde durează sau câte minute sau câte ore?! Evident că nu se poate trasa nicio graniţă între trecut şi prezent, ele se întrepătrund. Am putea spune mai degrabă că prezentul este doar hotarul invizibil, abia bănuit, dintre trecutul fix şi viitorul imprevizibil. Prezentul n-are nicio valoare în acest model.

2) Timpul, ca o „lance de fier”, simetric. Viitorul este la fel de fix ca şi trecutul. Este varianta pe care am susţinut-o în aceste ultime texte, din nevoia ştiinţifică de simetrie. Este validată de existenţa fenomenelor de precogniţie, profeţie, deja-vu şi citire în akasha. În acest model, nu există decât un prezent etern, fără margini.

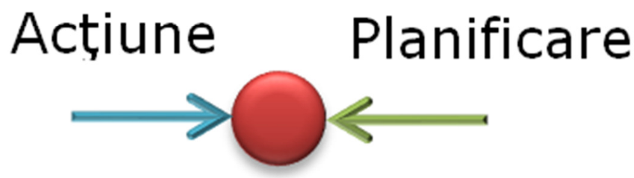
Ca o variantă de compromis, spiritualitatea a adoptat modelul hibrid pe care l-am putea compara cu o „lumânare de nuntă”: o lungă lumânare (veşnicia) învelită într-un buchet de flori (imprevizibilitatea). El susţine că soarta ne este bătută în cuie, dar numai în privinţa unor evenimente cruciale, esenţiale, ce nu pot fi evitate; am putea, cel mult, să le decalăm uşor momentul de apariţie. Iar în rest, avem libertatea să facem orice alte lucruri mărunte.

Deşi pare cel mai rezonabil şi tolerant, acest compromis ridică cele mai multe semne de întrebare filosofice şi ştiinţifice.

3) Trecutul „minimalist”, ca un punct fără dimensiune. Nici trecutul, nici viitorul nu există obiectiv, ci sunt create în clipa prezentă. Conform acestui al treilea model, **planificarea se creează simultan cu acţiunea propriu-zisă**, în unica clipă care există, Acum sau Veşnicia. Destinul nu este efectul unei elaborări minuţioase, de lungă durată, care să fie înregistrată într-o arhivă gigantică, de unde este scos treptat. Nu.

Totul se creează într-o clipită, singura care există vreodată. Destinul doar *pare* meticulos elaborat, fiindcă vine din viitor, curgând invers decât timpul fizic. O aparenţă şi nimic mai mult... În realitate, totul e spontan.

În Acum se creează destinul, tot în Acum se trăieşte viaţa, nu există niciun fluviu sau covor al timpului. Există doar viteza *momentană* a acestei curgeri, un vector *abstract*. Acesta ar fi timpul fizic... Şi contrapartea sa, timpul destinic, este tot un vector abstract orientat invers, în acelaşi punct unic al existenţei. **Timpul este punctul de ciocnire a două tendinţe.**

În acest model, Creaţia este chiar nimic, o aparenţă... O apariţie şi dispariţie instantanee în Vidul Creator Absolut.

14 ianuarie 2023

EXTREMUL MONOTEISM

Nicio religie nu-i monoteistă ⭐ Filosofia extremă ⭐ A treia jumătate ⭐ Împăcarea dintre spiritualism şi nondualism ⭐ Iluminarea spiritelor superioare ⭐ "Marea Evanghelie a lui Ioan" - selecţie

Nicio religie nu-i monoteistă

În trecutul omenirii existau religiile **poli-teiste**, cu mai mulţi zei. Dintre aceştia, de obicei, unul era considerat cel mai potent, zeul suprem. Aşa era Zeus în Olimpul grecesc, de pildă.

În India, s-au mai simplificat lucrurile şi a apărut religia **tri-teistă** (trimurti). Întâi, avem zeul creator, Brahma, un zeu neutru şi indiferent. Apoi apar alţi doi zei supremi: Vishnu, cel care menţine creaţia, ca zeul cel bun. Iar Rudra-Shiva, cel care distruge creaţia, ar fi zeul cel rău. Cu timpul, fiindcă era insuportabil, Shiva a fost modificat uşor-uşor într-o versiune a lui Vishnu.

Au apărut şi religiile **bi-teiste**: întâi mozaismul, apoi zoroastrismul, creştinismul, islamismul. Teoretic, ele se închină Dumnezeului Binelui, dar practic, îi recunosc şi puterea lui Satan. Viaţa este o luptă între cei doi zei supremi. Desigur, se spune că victoriile lui Satan sunt temporare şi că, în final, victoria Îi va reveni lui Dumnezeu. Numai că afirmaţia asta nu schimbă realitatea de pe teren şi aruncă dovada într-un viitor incert. Deocamdată, binele şi răul îşi alternează mereu victoriile.

Ba chiar, Satan are prioritate. Tot răul de pe lume ar fi opera acestuia, iar Dumnezeu vine din urmă, încercând să repare dezastrul. S-ar părea că Satan are mereu iniţiativa. Aşa se întâmplă în viaţă: infractorii sunt cu un pas înaintea poliţiştilor.

Prin urmare, nu există nicio religie **mono-teistă**. Singura monoteistă ar fi nondualitatea, care însă nu-i o religie. Şi nici măcar spiritualitate nu este. Ci nondualitatea înglobează totul – absolut totul, inclusiv **a-teismul**.

Filosofia extremă

Nondualismul este filosofia extremă, absolută. Pe de o parte, oferă explicaţii la orice. Pe de altă parte, nu oferă nicio soluţie la nimic. Filosofie pură...

Oricât de visători ar fi majoritatea filosofilor în abstracţiunile lor, nu pot renunţa la idealul omenesc de a le găsi şi o aplicaţie practică – sfaturi, recomandări, metode, dogme, ideologii, teologii, orice ar putea servi ca ajutor omenirii rătăcite în ignoranţă. Nondualitatea însă taie orice astfel de elan misionar.

Toate îşi sunt sieşi suficiente. Nu există nimeni ca entitate separată de Unime. Prin urmare, tot ce se întâmplă, inclusiv aparenta nevoie şi cerere de ajutor, face parte din Joc.

Nu e nevoie să caut şi să răspândesc nicio soluţie, pentru că nu există nicio problemă, ci un Joc gratuit, copilăresc, complicat dar fără miză, fără scop. Iar asta explică orice, inclusiv aspectele sale iraţionale, de genul războiului. (Observaţi că m-am exprimat la persoana întâia, singular. Nondualismul nu face recomandări generale.)

Iar dacă unii propun „soluţii”, foarte bine, şi asta face parte din Joc. Sunt necesare şi ele, ca să rezolve „problemele”. Nondualistul nu se împotriveşte la nimic şi se bucură de totul.

Nondualismul poate, totuşi, oferi un ajutor crucial în orice pretinsă „problemă” creată de ego, de natură psihologică. Fiindcă toate problemele închipuite pleacă de la simţul eu-lui. Când acesta se diluează, ele par cu totul ridicole.

Teologia este *filosofie practică*, ideologia politică este *filosofie practică*, şi uite cât rău pot face, când „marii” gânditori au vanitatea să declare că ideile lor măreţe trebuie urmate de toţi ceilalţi... În schimb, nondualiştii sunt foarte toleranţi cu toate ideile, considerându-le pe toate nişte poveşti. Nu-i atinge profund nicio idee, văzându-i goliciunea.

În concluzie, nondualismul, ca filosofie în sine, are multe dezavantaje faţă de alte curente.

Pe de altă parte, tezele sale sunt răspândite de mii de ani peste tot, în religie, în spiritualitate, în filosofie. Iar iluminaţii, cei care au pornit acest curent de gândire, sunt de obicei oameni respectaţi, ba chiar veneraţi de semenii lor.

Nondualismul este logic, dar nepractic. Ne atrage prin simplitate şi fiindcă îi intuim adevărul, dar uităm rapid de el când suntem prinşi în jocul vieţii cotidiene. Este îngropat în învăţăturile spirituale, nepus în prim-plan.

Cum putem recunoaşte tezele nondualiste printre celelalte spirituale?

Ele sunt cel mai greu de pus în practică şi, simultan, greu de acceptat. Multe lucruri ni se par dificile la început, dar consimţim să le încercăm. În schimb, nondualismul pare, din start, o aberaţie.

Să luăm, ca exemplu, afirmaţiile cristice: „Întoarce şi celălalt obraz!" (Matei 5:39) sau „Nu te îngrijora pentru ziua de mâine!" (Matei 6:34) sau „Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi!" (Matei 22:39) sau „Iartă-l pe cel care ţi-a greşit!" (Matei 6:12). Ele nu au nicio noimă în contextul vieţii normale, ci provin din viziunea pur **nondualistă** a lui Isus.

Dar El vedea cât de greu le vine oamenilor să accepte sau să pună în practică asemenea idealuri. Aşa că le-a dat şi învăţături oarecum mai uşurele, brodate pe principiile psihologiei şi fiziologiei.

A treia jumătate

O pătrundere intelectuală deosebită ne oferă clasificarea viziunilor metafizice în trei: ateism, spiritualism şi nondualism. Până recent, se vorbea doar despre materialism filosofic (ateism) şi idealism filosofic (spiritualism), ca cele două tabere ce-şi dispută adevărul. Odată însă cu apariţia nondualismului radical, lucrurile s-au schimbat. Nondualismul şi-a câştigat dreptul la independenţă, devenind a treia forţă. Sau a treia „jumătate", strecurându-se forţat între cele două mari diviziuni metafizice. ☺

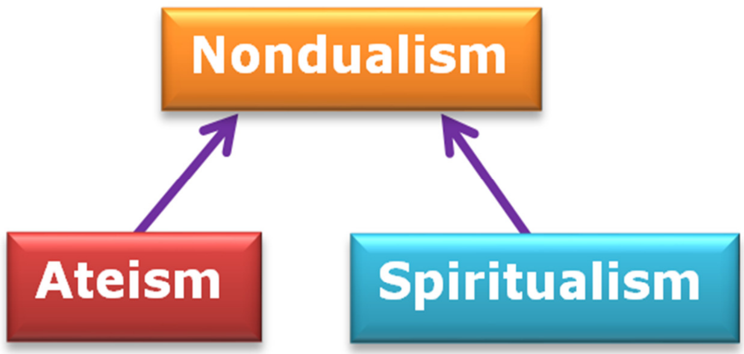
Nondualismul are puncte comune şi cu ateismul, şi cu spiritualismul, dar nu se identifică cu niciunul dintre ele. Până de curând, chiar şi acum, mulţi consideră că nondualismul este o variantă a curentului de gândire spiritualist. Am adus în scrierile mele destule argumente că nu este aşa. Mai mult chiar, nu se poate defini nici măcar ca făcând parte din spiritualitate. Nondualitatea înglobează totul, inclusiv gândirea spiritualistă şi cea materialistă. Nu împarte lumea în spiritual şi material. Nici în bine şi rău. Diferă în unele puncte esenţiale de spiritualitate.

Într-un fel, venise timpul ca tărâmul metafizicii să devină **multipolar**. Mulţi oameni nu se regăseau complet nici în ateism, nici în spiritualism. Pe de altă parte, nondualismul le îmbrăţişează pe amândouă ca pe puişorii săi.

Chiar dacă nondualismul are o altă abordare decât spiritualismul, deseori se întrepătrund. De pildă, învăţătorii nondualişti apelează deseori

la gândirea dualistă obişnuită pentru a-şi transmite mesajul către semeni. Sau căutătorul spiritual poate trece lin, fără să-şi dea seama, pe panta nondualismului, ieşind uşor din canoanele de gândire spiritualiste.

În alte cazuri, cînd simţul eului se dizolvă spontan, trecerea este dramatică, lăsând totul în urmă. Totuşi, nu reduce totul la zero, iar ulterior, omul ar putea simţi nevoia să-şi elimine condiţionările, să-şi purifice „umbra". E ca şi cum ai scos eul din priză, dar continuă să se învârtă din inerţie, poate chiar mai abitir, la început. Odată ce dispare flitrul egotic, ies mai uşor la iveală din subconştient multe aspecte ascunse, care fuseseră bine păzite de mintea conştientă, ce se ferea să le manifeste.

Împăcarea dintre spiritualism şi nondualism

«Întotdeauna am fost şi suntem deja întregi şi completţi. Nu devenim ceea ce suntem, căci ce suntem este însăşi fundamentul fiinţării. Dar în acelaşi timp, suntem mereu supuşi devenirii în cadrul experienţei noastre relative de oameni.» ~ Adyashanti

Din câte cunosc despre spiritualism şi nondualism, aş putea face o sinteză pe scurt, pentru a remarca conexiunea dintre ele. Spiritualismul analizează foarte corect Creaţia, împărţind-o în mai multe planuri: fizic, astral, mental, divin.

După ce murim, lăsând corpul fizic în urmă, *conştiinţa de sine* trece în planul următor, cel astral. Aici capătă instantaneu un alt corp astral, generat de obişnuinţa de a avea un corp fizic. Legile astralului sunt mult mai laxe decât cele terestre. Corpul poate fi modificat la dorinţă şi se vindecă instantaneu, orice dorinţă se îndeplineşte imediat. Nu mai trebuie să ne îngrijorăm de supravieţuire şi autoprotecţie. De aceea, eul

devine mult mai relaxat, mai puţin egocentric, se expansionează tot mai mult.

Odată cu trecerea conştiinţei în planul următor, cel mental-spiritual, lucrurile se schimbă dramatic. Dispare nevoia de a avea un corp şi de a manipula obiecte cu formă. Ne mulţumim cu plăcerea gândirii. Suntem nişte puncte de fericire, fără corpuri şi fără alt scop decât cel de a ne bucura de orice idee. Şi nu prea sunt motive de neplăcere. Acesta ar fi tărâmul spiritelor superioare sau al ideilor pure. Spiritele păstrează, totuşi, o dorinţă fierbinte, care nu le dă pace: ele vor să evolueze, să atingă nivelul următor.

Planul superior celui mental-spiritual este cel dumnezeiesc. Aici, *conştiinţa de sine dispare*, fiindcă dispare sinele individual. Devenim una cu toată Creaţia, avem o conştiinţă *universală*. Totuşi, se păstrează o personalitate distinctă. Acesta este tărâmul marilor zei sau marilor puteri cosmice, planul **non-sinelui diferenţiat**. Există o infinitate de personalităţi dumnezeieşti, întinse în toată Creaţia.

Oamenii religioşi îşi imaginează existenţa unui singur Dumnezeu bun, drept, frumos, nobil, iubitor etc. Ei bine, există nenumăraţi Dumnezei cu aceste calităţi, dar cu anumite nuanţe: unii accentuează pe calitatea de frumuseţe, alţii pe calitatea de compasiune etc.

Sau, dacă vreţi neapărat, am putea spune că există un singur Dumnezeu (non-sine) cu multe personalităţi sau faţete. Când omul vorbeşte cu Dumnezeu, vorbeşte cu unul dintre aceştia, nu contează care, căci toţi gândesc la fel şi cunosc totul instantaneu. Este o comunitate divină care coordonează întreaga Creaţie.

Am scris mai demult o carte despre Marile Puteri Cosmice hinduse, unde am afirmat că Tripura Sundari nu diferă de Kamalatmika, fiindcă au exact aceleaşi caracteristici, doar că au apărut în zone diferite ale Indiei. Prin urmare, cele zece Mari Zeiţe sunt doar nouă. Acum vin cu o idee opusă. Pot fi nu doar două, ci mii de zeiţe ale frumuseţii, fiecare aducând propria nuanţă. Dar, desigur, mintea umană preferă să simplifice lucrurile, nu să le complice şi mai mult. Aşa că a fost justificată şi critica mea...

Evoluţia spirituală înseamnă evoluţia spiritului, a *sinelui* sau *eului*. Ea se termină doar odată cu intrarea pe tărâmul dumnezeiesc al *non-sinelui*. Nu există un ideal mai înalt pentru un spirit decât acela de a se diviniza. Desigur, se păstrează individualitatea, personalitatea, care devine universală.

Totuşi, există un nivel şi mai „înalt” decât acesta, al **non-sinelui nediferenţiat** sau Absolutul Creator. Aici, non-sinele pierde toate

diferenţele, nu se mai poate spune că ceva diferă de altceva. Din această cauză, nu Îl putem descrie, pentru că nu avem cu ce-L compara, totul este identic, otova. Cuvântul ce îl poate descrie cu aproximaţie este Nimic sau Vid. Sau **Otova**, de ce nu?! Rimează cu Iehova... ☺

Trecerea de la non-sinele *diferenţiat* (Iehova) la non-sinele *nediferenţiat* (Otova) nu poate fi considerată o evoluţie, un suiş. Ce evoluţie ar fi aceea de la „a fi Nimeni” la „a fi Nimic”?! Eul nu găseşte nimic atractiv în Nimic, ba chiar se îngrozeşte de El. Şi oare nu este peste puterea şi logica unui *sine* să compare *non-sinele* cu *non-sinele* ?!

Absolutul este Sursa fericirii tuturor, este „substanţa” fericirii şi iubirii. Toate creaturile, inclusiv acei măreţi Dumnezei, plutesc în acest aparent Vid, sunt un fel de vis al Său. Planurile şi tărâmurile descrise mai devreme nu sunt puse unul peste altul, ci unul într-altul şi toate sunt cuprinse în acest Vid.

Iluminarea sau trezirea nondualistă înseamnă revelarea în propria fiinţă a acestui suprem Vid creator, **Non-sinele nediferenţiat**. Prin urmare, spiritualismul se ocupă de Creaţie, iar nondualismul vorbeşte despre Creator. Există o continuitate (căci Creaţia există în Creator), dar şi o ruptură inevitabilă (căci Creatorul nu are nevoie de Creaţie pentru a exista). Spiritualismul explică totul şi orice foarte logic, ceea ce ne atrage la el. Nondualismul ne spune că logica aparţine minţii, care este o creaţie venită de dincolo de minte, prin urmare, nu putem folosi mintea ca să înţelegem Creatorul.

Sunt spiritele iluminate?

Cu cât urcăm pe scara evoluţiei, cu atât experienţele iluminatorii sunt mai facile şi mai dese. Totuşi, însuşi faptul că mai avem de evoluat ne arată că nu trăim continuu în starea supremă de nondualitate. Şi atâta timp cât avem un eu, o individualitate, o personalitate, vom păstra o minimă distanţare faţă de Creator. Pe de altă parte, tot El ne poate oferi Graţia unei trăiri inegalabile, prin iluminarea deplină. Există multe niveluri şi iluminări parţiale, în acord cu planurile şi tărâmurile Creaţiei. Dar nimic nu se compară cu iluminarea deplină, cu scufundarea în Vidul Absolut, când dispari cu totul şi totuşi exişti.

Cu cât sentimentul de sine este mai expansionat, cu atât suntem mai iluminaţi. La început, conştiinţa este contractată la acest corp fizic extrem de limitat. Apoi, în planul astral, conştiinţa de sine se dilată treptat, iar în planul spiritual devenim cu adevărat fericiţi, ca indivizi. Extazul suprem este oferit însă de starea de non-sine, non-individuală, non-duală, când nu mai există niciun centru al conştiinţei. Conştiinţa se întinde pretutindeni şi nicăieri.

În realitatea lor profundă, spiritele sunt această Conştiinţă *diferenţiată* infinită şi *nemanifestată*. Nu există nicio diferenţă de esenţă între un Zeu sau Putere Cosmică şi orice spirit. Diferenţa apare la nivelul *manifestării*, când Conştiinţa se îmbracă cu diverse voaluri sau învelişuri, de care apoi încearcă să scape. Este un Joc nevinovat şi gratuit, nu ceva grav şi serios. Iar regula Jocului se numeşte „evoluţie". Dacă un spirit-dumnezeu ar vrea să iasă din Joc, nimic nu-l opreşte s-o facă. Dar poate reveni oricând, dacă se plictiseşte de atâta linişte şi pace.

Ce se întâmplă după ce omul primeşte graţia iluminării nondualiste, când se percepe Vidul absolut, Nimicul care este totul?

Am stabilit deja, în alte scrieri, că viaţa zilnică rămâne aceeaşi şi poate că nimeni nu va observa gigantica transformare lăuntrică a celui trezit.

Dar după moartea corpului?

Unii afirmă că, după moarte, conştiinţa iluminatului se retrage în Absolut, încetându-şi existenţa individuală. Punct.

Alţii afirmă că iluminarea marchează un moment de cotitură în evoluţia spiritului, care este avansat într-un plan superior. De pildă, din astralul superior în mental sau din mentalul inferior în mentalul superior etc.

Alţii, mai agnostici din fire, spun că, pentru a confirma orice scenariu post-iluminare, trebuie ca cineva să fie martor la transformarea acestui eu sau conştiinţe de sine. Şi cine poate juca rolul de martor detaşat şi obiectiv în acest joc al măştilor?! Numai non-sinele ne poate spune ce se întâmplă.

Dar atâta timp cât te simţi separat de El, *nu poţi avea încredere în ce spune*, fiindcă de atâta timp te păcăleşte. *Cum adică?!* Păi, te păcăleşte că ai fi altceva decât El. Şi te va mai păcăli în continuare, dacă aşa vrea, în acest joc al aparenţelor lumeşti.

Apropo, îmi amintesc acum de un maestru iluminat care spunea că dovada iluminării este ca ochii să nu se mai mişte, privirea să rămână fixă, precum a lui Osho. Între timp, şi-a reevaluat această opinie, dar a lansat altele originale. Şi cine le poate confirma sau infirma?!

În concluzie, să creadă fiecare ce vrea, în acord cu ceea ce îl îndeamnă Spiritul sau Divinul să creadă. Toate variantele sunt acceptabile, fiindcă niciuna nu este adevărată. Viaţa este o iluzie, o poveste minunată, apărută în mijlocul acestui Neant absolut, unde nu se petrece nimic niciodată.

Renunţarea la iluzie îl îngrozeşte pe eu, fiindcă, în virtutea programului care rulează, se teme de plictiseală şi, mai ales, de propria

dispariţie. Eul este chiar acest program de separare de Sursă. Iar programul de separare a început cu Însuşi Dumnezeul Binelui sau Marile Puteri Cosmice, când, în cadrul non-separării a apărut *diferenţierea*, nuanţarea, personalităţile distincte.

Iluminarea pune capăt poveştilor, dar în acelaşi timp, le dă voie să continue cu şi mai mare avânt. Acesta este paradoxul divin, o mişcare spontană în două sensuri opuse. El halucinează şi tot El redevine lucid, din propria voinţă. Dar nu putem vorbi de o voinţă în sensul obişnuit, fiindcă El nu are un sine, un eu. Ne putem oare închipui o voinţă sau o inteligenţă fără eu, fără un centru?! N-ar fi oare mai potrivită sintagma de „inteligenţa naturii"?!

Iată cum ne încurcăm în cuvinte contradictorii şi paradoxale, dacă n-avem unele potrivite în dicţionar… Bine măcar că există cuvântul „paradoxal", ca să putem defini Divinitatea cu acest atribut: paradoxală. Şi cuvântul redescoperit astăzi: „Otova"…

Iluminarea spiritelor superioare

„Entitate colectivă" este expresia paradoxală şi oximoronică care descrie cel mai bine lumea spiritelor superioare.

Iată, mai jos, cum descrie un spirit superior starea de supunere totală în faţa Voinţei Divine. Nu e vorba de un abandon voluntar de moment, ci în lumea spiritelor superioare, starea de *eliberare de eu* este permanentă.

Ele se recunosc între ele ca personalităţi diferite, dar având aceeaşi Conştiinţă. Au aceeaşi identitate, cu haine diferite. Ce este un spirit? Este unica Conştiinţă ce se acoperă cu un voal diafan de separare. La unele spirite, voalul este mai subţire, iar la cele încarnate este maxim de gros.

După cum rezultă din cele ce urmează, iluminarea şi eliberarea nu este specifică numai omului, ci şi spiritelor. Acesta ar fi un argument de ce conştiinţa omului iluminat nu îşi va pierde complet individualitatea la moarte (cum cred unii), ci îşi va continua viaţa ca spirit superior. După logica (lor), nici n-ar trebui să existe spirite. Totuşi, miile şi milioanele de revelaţii şi fenomene spiritiste nu pot fi considerate doar producţiile unei imense conspiraţii divine…

Nici ego-ul nu este specific numai omului, ci şi spiritelor „inferioare", care sălăşluiesc în astral (de la nivelele inferioare până la astralul înalt). Spiritele superioare, fără ego, trăiesc la nivelul mental, cauzal, spiritual (denumirile diferă, dar toate sunt mai sus de astral).

Spiritul comunicator mai adaugă în cele de mai jos un lucru deosebit. Anume că spiritul liber, ca şi orice altă creatură, are rolul său în economia naturii. Dumnezeu nu are nevoie de acţiunea niciunei creaturi pentru a genera fenomene sau evenimente, dar se foloseşte totuşi de toate pentru a alcătui un univers armonios şi complex. Asta ne sugerează că toate fiinţele fac oricum Voia Divină, fie că ştiu sau nu ştiu, fie că vor sau nu vor.

La această concluzie nondualistă ajunsesem deja, că nu există decât un Centru de putere şi iniţiativă. Comentariile, judecăţile, emoţiile egotice sunt doar nişte note de subsol care îmbogăţesc experienţele universului, dar nu modifică mersul lucrurilor. Şi lucrurile rele care se petrec, tot din iniţiativa divină au loc.

Deci, pe lângă cursul evenimentelor, mai apare şi scenariul care îi este livrat exclusiv ego-ului, format din gânduri şi emoţii personale. Acest scenariu secundar îl împinge la concluzia că acţiunile minţii-corp ar fi comandate chiar de el. Dar, de fapt, gândurile şi emoţiile îi vin de nu-se-ştie-unde, în sincronicitate cu evenimentele care trebuie să se petreacă oricum. Iar ego-ul trage concluzia că el le-ar genera. Ditamai înscenarea! ☺

Încă un lucru deosebit, pe care îl găsim în alte comunicări spiritiste. Spiritele superioare sau îngerii (mesagerii divini) spun că primesc porunci de la Dumnezeu, pe care le pun în aplicare imediat şi fără comentarii, ca la armată. Este interesant că nu înţeleg mereu logica sau rostul anumitor acţiuni pe care trebuie să le îndeplinească. Cu toată cunoaşterea lor îngerească, nu reuşesc să desluşească logica divină.

Dacă sunt întrebate de către oameni, au întotdeauna un răspuns pe limbă, fiindcă sunt entităţi foarte inteligente. Totuşi, la o analiză atentă, uneori, se contrazic singure sau între ele. Încet-încet, devine clar că şi ele bâjbâie, ca şi oamenii, în căutarea unor răspunsuri. Sau că îşi adaptează răspunsul la nivelul omului sau grupului de auditori.

Probabil că, în lumea lor, nici nu pot să-L descoasă pe Dumnezeu, dar, dacă oamenii le întreabă, caută şi ele să răspundă ceva. Deci ideea este că nimeni nu înţelege de ce Dumnezeu ia anumite decizii. Şi nici El nu explică. În fond, are libertatea absolută de a face orice, fiindcă nu-L trage nimeni la răspundere.

Ba, cum să nu?! Noi, oamenii, nu suntem de acord chiar cu orice decide El…

Oamenii sunt o deghizare a Lui. Este atât de liber, încât îşi permite chiar să nu fie de acord cu Sine însuşi. Ba, permanent, are o multitudine de opinii diferite. De aici provine dinamismul lumii.

Înseamnă că lumea nu are nicio şansă ca să ajungă la pace, linişte şi armonie?

Ba da, vor veni şi acele vremuri, dar nu va fi sfârşitul. Nu va veni niciodată vreun sfârşit, nici paşnic, nici conflictual. Cum spune la „Apocalipsă", după mii de ani de pace, Anticristul va reveni în forţă. Ciclurile se repetă la nesfârşit.

Dar diavolii, dracii, demonii? Ăştia ai cui sunt?

Sunt spirite din astralul inferior, cu un ego puternic, aşa cum au şi unii oameni. Nu e mare diferenţă, decât de domiciliu.

Dar ego-ul de unde provine şi care-i rostul lui?

Ego-ul e acel voal pe care şi-l pune Dumnezeu ca să vadă Realitatea incomplet, trunchiat. Intenţionat, din curiozitate sau din nevoia de a experimenta toate punctele de vedere sau de a exprima ceea ce are în Sine.

Nu văd cum ar putea viziunea asta să mă protejeze de rău!

Repet încă o dată, nondualitatea nu are aplicaţie practică. Ea doar îţi explică, dacă vrei să cunoşti adevărul nepoleit.

Totuşi, ideea că **răul este doar o aparenţă** ar putea să te ajute cumva să nu mai reacţionezi atât de spasmodic când îţi dă roată. Iar neutralitatea interioară va schimba evenimentele exterioare într-un mod miraculos.

"Marea Evanghelie a lui Ioan" - Dicteu divin prin Jakob Lörber *(selecţii din vol.7)*

Capitolul 15: O explicaţie cu privire la materializări

1. (Rafael): „De fapt, prin mine însumi, eu nu sunt capabil să fac mai multe decât tine. Însă eu sunt un spirit pur, neavând acum decât un trup alcătuit din elemente atmosferice. Iar ca spirit, eu mă pot lăsa cuprins în întregime de Voinţa Domnului şi astfel pot acţiona la fel ca şi Domnul Însuşi. **Odată ce am fost cuprins de Voinţa Domnului, nu mai am altă voinţă decât pe aceea a Lui, şi îmi este imposibil să voiesc altceva decât ceea ce vrea Domnul. Iar ceea ce vrea Domnul se împlineşte instantaneu.**

2. Vezi tu, tot ceea ce există şi creşte pe acest pământ sau pe altele, şi inclusiv Pământul însuşi, reprezintă tot atâtea minuni care au apărut din Voinţa Domnului, cu singura diferenţă că, pentru ca inteligenţa creaturilor să se poată dezvolta, Domnul respectă o anumită gradare, astfel că ele apar unele din altele, pe niveluri tot mai înalte de evoluţie, prin Voinţa Sa. Dacă Domnul nu ar acţiona în acest fel pentru dezvoltarea şi consolidarea fiinţelor inteligente, **El ar putea la fel de bine, în virtutea atotputerniciei Sale, să cheme la fiinţare într-o singură clipă o întreagă lume, aşa cum face să apară un fulger.**

3. Ştiai că atmosfera (eterică a) acestui pământ conţine toate substanţele şi elementele din care este el alcătuit(arhetipurile din fluidele eterice ale Geei)? Tu nu le poţi percepe cu simţurile tale pământeşti, însă pentru un spirit desăvârşit, aceasta este la fel de simplu precum îţi este ţie să faci diferenţa dintre o piatră pe care o iei de jos şi un peşte sau o bucată de pâine. **Şi la fel de uşor îi este unui asemenea spirit să adune aceste elemente(matrițele arhetipurilor) din aer (eter) şi să le combine pentru a constitui astfel un obiect oarecare, într-o singură clipă.**

4. Cât despre cum este cu putinţă aşa ceva pentru un spirit desăvârşit, desigur că un om obişnuit nu va putea înţelege aceasta, atâta vreme cât el nu este renăscut în Spirit. De aceea, eu nu-ţi pot elucida aceste aspecte mai mult de atât.

Capitolul 16: Cum contribuie spiritele naturii la constituirea metalelor. Secretul miracolelor

1. (Rafael:) „Cu siguranţă că tu nu vezi în atmosferă acea substanţă din care este făcut de pildă aurul cel pur; însă ea se găseşte acolo, iar eu o văd şi o pot distinge cu mare uşurinţă de nenumăratele alte substanţe care se găsesc în aer (eter). Şi, întrucât eu pot face aceasta şi pot să-mi îndrept în mod egal atenţia şi voinţa în toate direcţiile, am capacitatea de a selecţiona substanţa specifică din care e făcut aurul cel mai pur, preluând-o din aer (eter) şi condensând-o într-o masă vizibilă; sau, la fel de uşor, pot să-i dau orice fel de formă solidă, de exemplu forma unui pocal; iar tu vei vedea atunci, după caz, fie o bucată amorfa de aur, fie un vas din acelaşi metal, iar acel aur va fi la fel de real şi de natural precum este cel pe care oamenii îl extrag din munţi şi, după ce îl purifică de materii străine, îl topesc în foc şi fac apoi din el tot felul de obiecte preţioase.

2. Căci anumite spirite din materia muntelui, care au afinitate cu aurul cel liber din atmosferă, atrag către ele acest aur liber prin intermediul inteligenţei lor rudimentare şi prin forţa voinţei aflată în legătură cu ea - voinţă numită de chimişti «putere de atracţie» -, ceea ce face ca, după mai multe sute de ani, într-un astfel de loc să apară un zăcământ de aur.

3. Faptul că o asemenea acumulare de aur în natură are loc extrem de lent se datorează inteligenţei foarte reduse şi voinţei la fel de slabe a acestor spirite ale muntelui, aflate într-un stadiu necesar de judecată.

4. Însă eu, fiind un spirit absolut liber şi desăvârşit, înzestrat de Dumnezeu cu o foarte mare inteligenţă, precum şi cu întreaga forţă a Voinţei Sale, sunt capabil - după cum ţi-am arătat - să materializez într-o singură clipă ceea ce aceste spirite ale naturii, având o inteligenţă slabă şi o putere redusă a voinţei, nu pot realiza decât din aproape în aproape.

Capitolul 17: Elementele primordiale ale Creaţiei

1. După ce toţi oaspeţii au plecat, prietenul nostru Lazăr l-a întrebat pe Rafael: „Ascultă, tu care eşti plin de gloria lui Dumnezeu, ai spus că există un număr nesfârşit de substanţe şi de elemente primordiale, care plutesc în aer (eter) în mod liber şi pe care înţelepciunea şi voinţa unui spirit desăvârşit le poate recunoaşte ca atare şi le poate preface într-un corp material! Şi

exemplele pe care mi le-ai dat m-au lămurit pe deplin de aceasta. Dar de unde provin ele la origine? Cum se pot găsi ele într-o asemenea diversitate în atmosfera pământului nostru, şi probabil într-o diversitate şi mai mare în atmosfera a nenumărate alte planete şi lumi, pe care Domnul Însuşi, prin marea Sa bunăvoinţă, mi le-a făcut cunoscute, mie şi tuturor celorlalţi ucenici? Clarifică-mi şi aceasta, dacă vrei!"

2. Rafael a spus: „Ia te uită, mă mir că n-ai înţeles aceasta până acum! **Cu excepţia lui Dumnezeu Însuşi, există oare ceva care să nu fi provenit din El? Oare nu este tot ceea ce din veşnicie umple spaţiul nemărginit gândul Său, ideea Sa, înţelepciunea Sa, Voinţa Sa?**

3. **În totalitatea nesfârşită şi inepuizabilă care există din veşnicie în veşnicie, gândurile Sale reprezintă propriu-zis elementele, substanţa primordială a tot ceea ce există, atât pe pământ, cât şi în cer, prin intermediul puterii infinite şi desăvârşite a Voinţei Divine.** Cu toate acestea, nici măcar în Dumnezeu, gândurile şi ideile nu pot să apară şi să dureze fără Voia Sa.

Şi tocmai pentru că fiecare asemenea gând sau idee - provenind, prin intermediul Voinţei Sale, din inteligenţa supremă a lui Dumnezeu - conţine în el (sau în ea), ca inteligenţă separată, o parte corespondentă din Voinţa lui Dumnezeu, un astfel de gând particular al lui Dumnezeu, apărut în Sine prin Voinţa Sa, ori o idee superioară concepută de Dumnezeu nu poate să aibă sfârşit decât în Dumnezeu Însuşi, întrucât El - în conştiinţa Sa perfect lucidă - nu poate să uite niciodată un gând pe care l-a gândit odată, şi cu atât mai puţin o idee pe care a conceput-o, care este şi mai profundă. De aceea, **întrucât lui Dumnezeu îi este absolut imposibil să uite vreun gând sau vreo idee, rezultă că şi cel mai mic gând sau cea mai neînsemnată, în aparenţă, idee manifestată vreodată este indestructibilă în forma sa originară de creaţie spirituală.**

4. Dar întrucât, pe de altă parte - după cum am arătat deja -, fiecare astfel de gând sau idee, ca scânteie din Inteligenţa Divină, poartă în ea, în mod necesar, şi o parte din Voinţa Divină, fără de care ea n-ar fi fost concepută niciodată, fiecare dintre aceste gânduri sau idei individuale poate, fie separat, fie în asociere cu mai multe alte gânduri înţelepte - care formează astfel o idee - să constituie, în felul său, o sferă particulară de existenţă, să se desăvârşească drept ceea ce este, să se multiplice la nesfârşit şi, prin intermediul asocierilor inteligente cu alte elemente şi substanţe, să devină din ce în ce mai evoluat şi mai desăvârşit.

9. Lazăr a spus: „Înţeleg foarte bine, căci în privinţa alcătuirii diferitelor lumi, deţin deja de la Domnul cunoştinţe profunde; cu toate acestea mi-au mai rămas destule nelămuriri, despre care aş vrea să te întreb pe tine."

10. Rafael a spus: „Oh, dar aceasta mi se poate petrece chiar şi mie, dragul meu prieten! Căci în Dumnezeu sunt ascunse încă nenumărate taine, despre care nici noi, care facem parte din rândul celor mai înalte şi mai pure spirite ale lui Dumnezeu, nu avem deloc habar. **Iar pentru spiritele bune şi pure Dumnezeu are întotdeauna o rezervă atât de mare de surprize indescriptibile, încât El le poate uimi fără încetare, la infinit,**

amplificându-le mereu starea de fericire. Astfel că este foarte posibil ca tu să îmi pui o întrebare, la care eu să nu-ţi pot răspunde!”

Marea Evanghelie a lui Ioan (Vol.7, cap. 15-17)

28 ianuarie 2023

VIAŢA E UN CADOU GRATUIT, FĂRĂ SCOP

Cele două întrebări metafizice ⭐ Viaţa nu are scop ⭐ Povestea justiţiei divine ⭐ Defectele unui scop al vieţii. Argumente psiho-spirituale ⭐ Nondualismul nu e misionar ⭐ Adevărul nu schimbă nimic exterior ⭐ Viaţa nu are sens

Cele două întrebări metafizice

Prima întrebare metafizică pe care şi-o pune tot omul este: De ce trebuie să sufăr şi apoi să mor, ca un prost?

A doua se referă, de obicei, la altă persoană: De ce o fi murit, săracul, că nu suferea de nimic?

Întrebările ar putea fi scurtate astfel: **De ce trebuie să suferim înainte de a muri şi să murim înainte de a apuca să suferim?** DE CE?

Orice s-ar întâmpla, noi trebuie să înţelegem de ce, fiindcă nu suntem proştii nimănui, nu-i aşa?! şi nu aprobăm realitatea. Nu înţelegem de ce suferinţa şi moartea există, în general, şi de ce nu ne ocolesc, în particular. Şi nimeni nu înţelege, mai ales, de ce suferă şi oamenii buni, impecabili moral.

Ca să existe un scop, trebuie să existe o Inteligenţă care a plănuit acea suferinţă. Prin urmare, considerăm că-i obligatoriu să fie un Dumnezeu în Ceruri, ca să poată răspunde cineva la DE CE-ul nostru, măcar în lumea de dincolo, dacă aici nu vorbeşte cu noi.

Numai că ăsta-i un raţionament în buclă: Căutând scopul vieţii, Îl inventăm pe Dumnezeu din Ceruri; iar dacă El există, trebuie să existe un scop al lumii, fiindcă-i neapărat inteligent.

Dar ce-aţi zice dacă Dumnezeu există, însă fără o minte umană?!... Mai există atunci vreun scop?!... Şi mai este acela Dumnezeul din Ceruri?!...

Am combinat mai sus cele două întrebări DE CE într-o formă concisă tocmai pentru a le sublinia nonsensul şi nemulţumirea statornică a omului cu aproape orice ar primi de la viaţă. **Ego-ul este mereu nemulţumit**. În budism, această nemulţumire se numeşte *dukha*, care a fost tradusă prin suferinţă – numai că este o suferinţă surdă şi permanentă, de care nu scăpăm toată viaţa. Alte suferinţe sunt doar

temporare, chiar dacă mai intense, dar pentru nemulţumirea egotică nu există leac lumesc.

Ego-ul a identificat corect că e o problemă cu viaţa, dar nu şi că *el însuşi e problema*, nu viaţa.

Nu atât durerea şi moartea sunt problema noastră principală! O au şi animalele. Problema noastră majoră este DE CE-ul. Când ne întrebăm DE CE?, ne creăm singuri o mare frustrare, fiindcă nu putem răspunde niciodată total satisfăcător. Dar continuăm să o facem, probabil pentru a ne chinui suplimentar.

Iar ca, totuşi, să supravieţuim, ne mulţumim cu răspunsuri parţiale, nădăjduind că, la un moment dat, vom primi şi restul explicaţiei. **Credem în poveşti, până ne maturizăm**. Şi există poveşti şi pentru maturi.

Viaţa nu are scop

Soluţia mai înţeleaptă, poate, ar fi să acceptăm tot ce ni se întâmplă cu seninătate. Să ne resemnăm fără ranchiună, să acceptăm nonsensul suferinţei, înţelegând că însăşi Viaţa nu are niciun rost. Şi atunci, de ce ar avea vreun rost suferinţa sau moartea?! Să nu mai credem în nicio poveste.

Cum poţi să spui că viaţa nu are rost?! Viaţa are un rost tainic, ştiut numai de Dumnezeu.

Poate că Viaţa e un cadou gratuit, fără scopuri ascunse, pe care şi-L face Divinul, neaşteptând nimic de la ea în schimb. Iar dacă Viaţa nu are scop pentru Creator, atunci cum ar putea avea vreun scop viaţa măruntei creaturi?!

Da' de unde ştii tu?

Ascultă-mă puţin! Există vreo diferenţă între afirmaţia „Dumnezeu nu există nicăieri” şi afirmaţia „Dumnezeu există pretutindeni, în tot şi toate”?

Bineînţeles, sunt foarte diferite.

A doua pare mult mai frumoasă şi o preferăm spontan. Toate spiritele spun că Dumnezeu există; dar niciun spirit nu l-a văzut. Asta echivalează cu a spune că El este nicăieri.

Dumnezeu e în Ceruri, nu „nicăieri”, deci nu poate fi nici într-o gâză, nici într-o piatră, nici în om.

Asta e o idee dualistă. Desparte Creatorul de Creaţie. Ar însemna că Creatorul nu este omniprezent, ci lumea concretă există în afara cuprinderii Sale. Ar contrazice toate definiţiile religioase şi scripturile.

* * *

Să continuăm. Spuneam că viaţa omului nu are niciun scop...

Ba scopul vieţii omului este obţinerea fericirii.

Şi a obţinut-o cineva?

Unii spun că, meditând intens, îţi poţi schimba chimia creierului, care va secreta hormonul fericirii.

Mulţi spun multe şi oamenii se laudă sau vor să creadă într-un ideal. Oricum, nu-i un ideal realist ca oamenii să-şi petreacă tot timpul în meditaţie, asta-i clar. Per ansamblu, fericirea individului rămâne un deziderat, deci un scop irealizabil.

Poate că va fi posibil în viitor...

Să zicem că dobândeşti fericirea mult-visată. Dar se apropie inexorabil moartea. Care a mai fost rostul acelei fericiri umane, dacă acum eşti angoasat că o s-o pierzi?!...

Dar, până la urmă, este o chestiune de credinţă. Ai libertatea să crezi orice. Ba chiar ai obligaţia să crezi în ceva.

Cine te obligă?

Propria minte, nimeni altcineva. De pildă, tu crezi că exişti?

Bineînţeles că exist, e o întrebare ridicolă.

Ce te-ar putea convinge că NU exişti?

Nimic.

Deci credinţa ta că exişti este de 100%?

Absolut.

Ăsta-i un exemplu de credinţă pură, fermă, de neînvins. Cu asemenea credinţă poţi muta şi munţii, teoretic. Practic, din această credinţă fermă se naşte eul, conştiinţa de sine, persoana. Este o senzaţie irepresibilă, un exemplu de credinţă pusă în faptă. Mintea a creat ceva solid, **eul greu**.

Dar, oricât de greu ar atârna, este, totuşi, doar un gând. Când el dispare, atunci devine clar că tu nu exişti şi nu ai existat niciodată, nici măcar atunci când *credeai* că eşti o entitate autonomă...

* * *

Totuşi, de ce ar fi mai constructiv să cred că viaţa nu are niciun scop decât să cred că există un scop spiritual, mai presus de persoana muritoare?

Să zicem că eşti bolnav grav şi niciun tratament nu te face bine. Dintr-o dată, simţi o energie puternică ce intră în tine şi te vindecă peste

noapte. Toate analizele îţi ies perfect, iar medicii sunt uluiţi. Ai trăit un miracol autentic. Lăcrimezi de fiecare dată când rosteşti numele lui Dumnezeu. Povesteşti tuturor minunea şi îi sfătuieşti să creadă în puterea şi bunătatea Lui.

Dar iată că, peste un an, o mare tragedie îţi zguduie familia. Ai fi gata să-ţi dai propria viaţă ca s-o împiedici. Şi totuşi, ea se petrece şi e mare jale... Cazi în depresie şi începi să te îndoieşti de Dumnezeu. Oare a uitat de tine? De ce îngăduie suferinţa şi nedreptatea? Nimic nu te ajută, nici rugăciunile fierbinţi, nici pelerinajele, nici cititorii în stele, nimeni şi nimic. Poate că, de fapt, Dumnezeu nu exista decât în imaginaţia ta, iar acel „miracol" a fost, cum spun medicii, o vindecare spontană, una din surprizele naturii...

În concluzie, lucrurile bune îţi par a avea un scop divin, sunt minunat orchestrate; dar cele rele nu prea. Şi baleiezi între credinţă şi îndoială, în funcţie de evenimentele prin care treci. Ai o viziune **instabilă**.

Se spune că scopul vieţii este tocmai acela să treci prin bucurii şi necazuri, ca să evoluezi ca spirit...

Dar poate fi ăsta considerat un scop al omului?! Nu, desigur. Şi ce om întreg la minte se crede a fi un spirit imaterial?!...

Unii acceptă că sunt un fel de cobai ai spiritului şi că merită să se sacrifice pentru evoluţia lui.

Vorbeşti cam din vârful buzelor... Tu accepţi asta?!

Hm... Dacă noi nu vedem un scop al Creaţiei, asta nu înseamnă că el nu există.

Haide să ne înţelegem. Conceptul de „scop" este pur omenesc. Logica divină nu îl recunoaşte, nu îl înţelege. Iubirea necondiţionată a Creatorului nu are niciun scop, se dăruie tuturor pe degeaba, indiferent ce fac sau nu fac, indiferent ce sunt sau cum sunt. Aşa cum iubirea n-are scop, ci e însăşi firea Lui, nici Creaţia n-are scop, fiind însăşi imaginaţia Lui. Creaţia e iubire.

Dar garantezi că îmi va fi mai bine dacă accept că viaţa nu are scop?

Promisiuni oferă numai învăţăturile spirituale. Aici facem filosofie, deci trebuie să ţi-o asumi personal, să gândeşti cu propriul cap.

Dar e mai comod să asculţi de poveştile spirituale, ştii de ce? Fiindcă toţi oamenii caută un scop al vieţii. Iar religia li-l oferă cu generozitate. Cererea se întâlneşte cu oferta. Şi nu doar religia, ci şi alte curente spirituale sau chiar ideologii politice. Toate au la bază un presupus scop

al vieţii. Apoi îţi livrează şi învăţătura necesară îndeplinirii acelui pretins scop.

Povestea justiţiei divine

Motto: „The Winner Takes It All"

Poate că scopul Vieţii este ca binele să învingă răul, să se facă dreptate şi lumină odată pentru totdeauna...

E o simplă idee dualistă, invalidată de practică. Dreptatea este un concept şi atât.

Să luăm un exemplu monden. Cristi Minculescu, solistul legendarei trupe de rock Iris, era foarte grav bolnav de ficat. Numai un transplant îl putea ajuta. Soţia sa s-a dovedit a fi compatibilă şi i-a donat o parte din propriul ei ficat. Amândoi s-au recuperat bine. Urmarea? Cristi a revenit pe scenă şi s-a îndrăgostit de managera trupei, o femeie mai tânără. Apoi a divorţat de Rodica, după 40 de ani de căsnicie.

Desigur, din tribune, am fi gata să trecem la acuzaţii. Dar ia să vedem. Ar fi putut muri amândoi la foarte riscanta operaţie de transplant hepatic şi totuşi, Dumnezeu a dorit să trăiască, deşi ştia că se vor despărţi. Nimeni nu are niciun merit şi nicio vină. Fiecare eveniment se produce din Intenţia divină. Oamenii sunt simple marionete divine.

Revenind la conceptul de dreptate... Chiar şi înţelepţii ce susţin legea karmei spun că ea nu are rolul să facă dreptate. Karma se referă la învăţare şi experimentare. Conform legilor divine, victimele nu vor fi niciodată răzbunate, ci agresorul va învăţa că nu e deloc bine să fii victimă. Este ca un schimb de experienţă.

Iar binele nu va învinge niciodată răul definitiv, pentru că amândouă sunt create încontinuu de Dumnezeu, întru dinamismul lumii. Pentru El nu există bine şi rău, ci doar nişte experienţe sau expresii a tot ceea ce are **înăuntrul** Său. Nişte experimente într-o lume visată nu au niciun impact real asupra Realităţii.

Eşti cinic. Îmi alungi orice speranţe şi mă întristezi profund...

Regret că te întristez. Dar dacă nu voiai să auzi adevărul, nu erai aici. Titlul articolului sună a avertisment. Te mulţumeai cu poveştile lumii...

Cel ce filosofează serios vrea să găsească unul sau câteva principii universal valabile, pe care să le urmeze ca pe un far călăuzitor, ca să nu fie aruncat de valurile vieţii încolo şi încoace. Ăsta-i scopul filosofiei, să se ancoreze în esenţa înţelepciunii şi s-o transpună în gânduri şi acţiuni pe care să nu le regrete.

Încă de la apariţia sa, **filosofia** a fost o cale intelectuală de a ajunge la acea seninătate pe care o au iluminaţii şi eliberaţii. Acelaşi lucru îl încearcă şi **învăţăturile spirituale**, prin meditaţii, angrenarea puterii minţii, principii de comportament. Până la urmă, idealul tuturor acestor metode se inspiră de la starea de **eliberare** spirituală. Restul sunt amănunte.

Dacă mergi pe principiul că *nu există niciun scop universal*, vei trăi fără prejudecăţi şi vei muri fără regrete. Te vei bucura de fiecare clipă, ca un copil, ştiind că e un cadou divin rar şi gratuit, fără nicio finalitate. E o viziune radicală, dar care te va relaxa şi te va eleva.

Poate, dacă ai noroc. Nicio idee filosofică nu este un panaceu, o reţetă generală. Trebuie să primeşti şi Graţia Divină.

Defectele unui scop al vieţii. Argumente psiho-spirituale

Se spune că „nu contează destinaţia, ci călătoria". Asta pentru că numai călătoria există. N-are nicio destinaţie.

Când gândeşti că există un sens sau scop al vieţii tale, atunci vei împărţi lucrurile în cele care slujesc scopul şi celelalte care i se opun, le vei diferenţia clar. Însă, dacă poţi privi totul cu egalitate de spirit, nu mai vezi vreun sens sau scop, fiindcă nu există nicio diferenţă reală între lucruri.

De asemenea, când gândeşti că există un scop general al vieţii oamenilor – cum ar fi dizolvarea ego-ului, pentru a trăi acum pe deplin fericiţi sau a-şi asigura ulterior un loc în Rai – atunci împarţi oamenii în cei care urmează o cale spirituală şi cei care nu o fac. Apoi îi împarţi pe primii în cei care urmează o cale corectă şi cei care urmează nişte învăţături false şi învăţători ignoranţi. Apoi pe primii îi împarţi iarăşi în cei care practică asiduu şi cei care doar se prefac sau nu dovedesc perseverenţă.

Şi tot aşa, găseşti mereu prilejuri să judeci oamenii, că *nu corespund scopului vieţii umane*. Devii treptat un judecător necruţător. Cu cât eşti mai convins de dreptatea ta metafizică, cu atât eşti mai aspru cu tine şi cu ceilalţi. Şi îţi aperi cu ferocitate crezul. E cazul unor asceţi, schimnici, călugări etc. În scopul ieşirii din dualitate (scăparea de ego), te scufunzi şi mai tare în ea (întărind ego-ul prin judecăţi). Nu găseşti seninătatea.

* * *

Întotdeauna am fost încredinţat că, dacă voi avea vreodată nevoie de un miracol, el se va înfăptui. Din credinţa în înţelepciunea divină îmi trag eu seninătatea.

Miracolele sunt posibile oricând. Ele contrazic ideea de cauzalitate fizică, şi totuşi, tu ai impresia că o susţin pe cea de cauzalitate subtilă. Cu alte cuvinte, Dumnezeu te cunoaşte, ai o „relaţie specială” cu El, te vede cât eşti de bun, de nobil, de virtuos şi, cu siguranţă, te va răsplăti pentru aceste calităţi, nu-i aşa?!

Numai că miracolele se ivesc prin Graţie divină fără nicio logică. Pot părea că urmăresc să realizeze ceva (de pildă, să-i trezească spiritual pe oameni) sau că sunt efectul unei cauze iniţiate de noi (de pildă, rugăciunile noastre), dar e doar o aparenţă, dictată de obiceiul minţii de a găsi ordine în haos.

Cine poate spune de ce a fost salvat acest om, dar nu şi celălalt?!... Sau de ce miracolele nu continuă până se trezesc toţi oamenii?!... Sau de ce nu primim răspuns la rugăciuni decât arareori?!...

Graţia divină nu slujeşte nicio raţiune şi nu are niciun scop. Sau, dacă vrei neapărat, singurul ei scop este exprimarea liberă, fără vreun obiectiv ultim. Fenomenul general al vieţii nu se termină niciodată, aşa că nu poate avea vreun scop ultim, ci numai infinite etape intermediare. Iar dacă s-ar termina – să zicem, printr-un cataclism total – cu atât mai puţin se poate vorbi de scopul vieţii.

Nu văd cum m-ar putea relaxa atâta nihilism...

Viziunea iluminaţilor încercăm s-o copiem acum, găsindu-i argumente filosofice. Le imităm modul de gândire, ca să ajungem la aceeaşi seninătate ca ei. E o metodă.

De nenumărate ori ai spus că nu există nicio metodă pentru iluminare.

Asta e tot opinia unor iluminaţi. Şi totuşi, unii dintre ei oferă sfaturi şi învăţături. Atâta timp cât mai există o fărâmă de eu, va căuta o frază magică care să-i confere seninătatea mult dorită. Poate că fraza este „**viaţa nu are sens şi scop**”. Dacă o repeţi până îţi intră în cap, poate că...

Dar nu e normală.

Exact, te scoate din normalitatea obişnuinţelor mentale. Te decondiţionează. Mintea egotică îşi pierde reperele, treptat.

Aha! Vrei să spui că mintea trebuie ameţită şi redusă la tăcere, pentru a permite marea surpriză, care va fi iluminarea...

Iluminarea ***nu va fi*** niciodată. Un scop spiritual este ceva aruncat în viitor. Eşti îndemnat să crezi în viitor, ca să nu observi prezentul, acumul. E o păcăleală a minţii. Dacă vrei neapărat, caută un scop în clipa prezentă, dar nu unul hedonist... Un scop metafizic. Nu-l vei găsi.

Împăcându-ne cu ideea că **viaţa nu are niciun scop**, fiind relaxaţi, vom tolera mult mai bine orice rău ni se întâmplă nouă şi celor dragi. Şi ne vom bucura mai mult de lucrurile bune, ca de un cadou nesperat şi nemeritat.

Chiar dacă viaţa nu are sens sau scop, nu înseamnă că este întâmplătoare. Nicidecum, ci ea este foarte inteligent concepută. Doar că pare a fi concepută de un robot AI (un gen de inteligenţă artificială). Totul se desfăşoară foarte logic până la un punct, când lucrurile o iau razna într-un mod ilogic. Aşa că, până la urmă, orice scenariu de lungă durată va fi invalidat de practică. Luaţi ca exemplu predicţiile futurologilor din secolul 20, care se dovedesc astăzi a fi aiurea cu totul.

Imagine anormală a unui animal himeric, generată de Inteligenţa Artificială (AI)

Deci există un Mare Plan cosmic minuţios, fără nicio îndoială, numai că, pe alocuri, nu are nicio noimă.

Observând absurditatea unor lucruri, la început s-ar putea să ne enervăm, din obişnuinţă, criticând şi încercând să corectăm lucrurile. Dar, treptat, învăţăm să râdem, să ne amuzăm de ciudăţenia multor aspecte ale vieţii, ale unor întâmplări, ale fiinţelor umane, fiindcă vedem că nu au nicio explicaţie raţională sau soluţie, că acesta e mersul normal al lumii. „Din greşeală în greşeală, spre victoria finală", era o deviză satirică pe timpul comunismului. Încă este valabilă.

Fiecare nonsens observat ne reconfirmă ideea că „viaţa nu are un sens" şi izbucnim într-un râs interior, ceea ce ne binedispune. Este o mare diferenţă faţă de atitudinea încruntată, de justiţiar obsedat să facă el dreptate... Fiecare om este ciudat în felul său, nu există niciunul „perfect". Perfect după ce standarde?!

Iar când trebuie să apară haosul, el apare în mai multe locuri dintr-o dată. Exact asta punctează proverbul popular „La omul sărac nici boii nu trag”. Absurdul şi nedreptatea domnesc peste tot.

* * *

Dar mintea urmăreşte instituirea ordinii şi dreptăţii, mintea este agentul negentropic. De aceea-i convinsă că există un scop în univers, că lucrurile au mereu semnificaţii ascunse şi că toate relele sunt puse la cale de nişte conjuraţii.

Amuzant este că, încercând să readucă ordinea cu orice preţ, mintea creează mai mult haos! Putem da exemplul deciziilor exagerate şi neinspirate ale partidului chinez sau conspiraţiilor încurcate şi contradictorii ale elitei mondiale, care pretinde că ştie de ce are nevoie omenirea. Cum se spune adesea, „Înainte de a-ţi propune să-i salvezi pe alţii, salvează-te pe tine”.

Şi exemplul marilor invenţii omeneşti, care sfârşesc prin a dăuna omenirii şi mediului. De pildă, revoluţionara invenţie a materialului plastic se întoarce astăzi ca o plagă planetară, sub forma microparticulelor de plastic ce penetrează organismul animalelor şi plantelor, sufocându-le, degradându-le, nimicindu-le.

Totuşi, să ne ferim de obiceiul cobirii şi de mizantropie! Nu pesimismul este rostul devizei „viaţa nu are scop”. Dimpotrivă, să ne bucurăm fără teamă de toate lucrurile frumoase şi bune pe care ni le dăruie viaţa, aşa cum e ea. Şi să nu ne atingă cele rele sau urâte. Rostul filosofic este seninătatea şi calmul.

* * *

Viziunea nondualistă radicală este că *viaţa nu are scop*. Ca şi moartea. Ca şi suferinţele. Ca şi plăcerile şi bucuriile. Toate vin la pachet şi pe gratis. Apar din neant, fără ca cineva să le ceară. Ai cerut tu să te naşti?!...

Nici n-ar fi logic ca viaţa să aibă vreun sens, iar moartea nu. Sau ca plăcerile ori bucuriile să aibă vreun sens, iar necazurile şi suferinţele nu.

Dar e greu să acceptăm o asemenea logică divină, fiindcă mintea o priveşte ca pe o ofensă directă. Rolul minţii este tocmai să găsească semnificaţii vieţii. Aşa că va reacţiona negativ, va găsi tot felul de contrajustificări.

Apoi, din toate direcţiile ni se aduc argumente că **viaţa ar avea rost.** Dintr-o parte, toate religiile şi curentele spiritualiste ne asigură că există un Dumnezeu care are un plan cu lumea, iar scopul Său reverberează din Cer în Cer, până jos, pe Pământ.

Din cealaltă parte, ne dă ghes ateismul, după care viaţa a apărut din întâmplare, dar îi revine omului sarcina să-i confere un sens. Iar sensul ar fi să-şi reducă propria suferinţă. Este un scop pur egotic, nu unul transcendent. Umanismul ateului are unicul rost să facă posibilă propria fericire.

Una peste alta, ni se impune ideea de scop al vieţii – fie provenit din exterior, fie provocat din interior. Este o minciună cu două feţe: când îi descoperim falsitatea, ne întoarce cealaltă faţă.

Oare pe câţi oameni serioşi i-ai auzit îndrăznind să spună că Viaţa nu are niciun scop?! Că este „artă de dragul artei", nepusă în slujba niciunei ideologii măreţe?! Poate că numai nondualitatea radicală are acest „tupeu"... Au mai încercat şi alţii, de pildă, Emil Cioran, în felul său.

* * *

„Sensul" şi „scopul" sunt noţiuni inventate de raţiune. Însă mintea a fost inventată de ceva iraţional. „Mintea divină", pe care o invocă unii, nu are nimic în comun cu mintea omului. Când ne apropiem de Sursa materiei, raţiunea nu ne mai ajută la nimic. Dovada sunt paradoxurile fizicii cuantice. Pur şi simplu, logica se opinteşte tot mai tare cu cât ne scufundăm în microcosmos.

La baza realităţii fizice se află „supa cuantică", adică haosul. Nu se ştie cum, de aici răsar primele particule subatomice, care formează structura atomului şi, mai departe, celelalte structuri bine închegate, moleculele, organismele vii etc. Toată ordinea lumii are la temelie haosul.

Apoi, fizica cuantică demonstrează (cu mijloace ştiinţifice!) că mintea nu reflectă o realitate „obiectivă", ci o creează. În liceu se învaţă că materia este, simultan, *şi* particulă, *şi* undă. Ceea ce nu este o afirmaţie corectă din punct de vedere logic şi nici măcar mistic. Ar fi fost *logic* dacă profesorii ne-ar fi spus că materia nu este *nici* particulă, *nici* undă. Şi ar fi fost *mistic* dacă ar fi recunoscut că materia este un vis care poate lua orice formă, un vis al Conştiinţei.

* * *

Degeaba angrenăm o cauză ca să ieşim din cauzalitate. Nu poate exista nicio eficientă *practică* în scopul iluminării spirituale (perceperea nondualităţii acauzale).

Practicile sunt utile pentru diverse ţeluri din dualitate, cum ar fi pentru îmbogăţire, sănătate, percepţii suprasenzoriale, cucerirea unui partener sau îmbunătăţirea caracterului moral. Nu există limite pentru îmbunătăţirea în orice direcţie. Vă încurajez să perseveraţi şi veţi produce cea mai bună versiune a propriei persoane. Evoluaţi spiritual şi veţi fi un

izvor de inspiraţie pentru cei din jur. Dar evoluţia spirituală nu conduce neapărat la iluminare, fiindcă nu au nicio legătură... ☹

Unii au impresia că realizarea de Sine s-a datorat eforturilor îndelungate pe care le-au depus cu vreo metodă, tehnică, cale spirituală. Reflectează însă: Cine era cel care practica?... Însuşi Sinele, care se căuta pe sine. Nu e nicio „realizare”, ci o recunoaştere a evidenţei dintotdeauna. Ăsta-i jocul divin de-a v-aţi ascunselea...

Când faci corelaţia dintre o cauză şi un efect, deja ai scornit o poveste. Ştiinţa este, chiar şi ea, o poveste pentru maturi. Ba chiar mai multe poveşti, câte paradigme există.

Nondualismul demistifică orice poveste. Totodată, permite toate poveştile, căci oricum nu au nicio influenţă asupra Realităţii divine. Ba chiar sunt iscate de Acolo. Aşa că, Dumnezeu încurajează simultan tendinţa spre minciună şi cea contrară, spre adevăr. Prima dualitate ce apare în sânul Unicului este divizarea, separarea Sa în mai multe fragmente de conştiinţă (minciuna multitudinii), urmată instantaneu de tendinţa spre reunificare (adevărul Unimii).

Unii critici mai binevoitori ar zice că nondualismul se pricepe de minune la *diagnosticul* problemelor, dar nu oferă niciun *remediu*. Dar răspunsul nondualist vine imediat: nu dai cu spray paralizant pe un gândac imaginar. Nu există remediu, fiindcă nu există nicio problemă adevărată, ci doar aparenţe.

Nondualismul nu e misionar

Atunci, poate că ar trebui să răspândim mai cu elan gândirea nondualistă, din compasiune, ca oamenii să fie mai fericiţi! Că doar ăsta e idealul budist...

Oare?!...

1 - În primul rând, foarte puţini oameni rezonează cu nondualitatea. Este absolut natural. Dacă ar fi mai mulţi, cine ar mai continua iluzia?! Or, Dumnezeu are plăcerea să experimenteze prin fiecare om această iluzie. Desigur, tot El se trezeşte în câte unul, dar nu este un fenomen endemic, ci pur ocazional.

2 - În al doilea rând, trezirea spirituală sau iluminarea – atunci când este stabilă şi permanentă (eliberarea) – ne arată clar că ignoranţa spirituală este o iluzie. Când ne trezim, ne dăm seama că nu am dormit niciodată. Ăsta-i paradoxul incredibil! Noroc că nondualiştii ne atrag atenţia la acest fenomen straniu, contraintuitiv.

(Termenul de Trezire este înşelător, mai potrivit fiind cel de Topire. Topirea senzaţiei de eu este singura modificare, ca o *năpârlire de eu*. Şi o Con-topire cu Întregul.)

Totuşi, găsim în toate tradiţiile spirituale mesaje laconice în acest sens. Numai că nimeni nu le-a explicat atât de logic cum fac de la un timp încoace nondualiştii radicali. S-a mers pe principiul „Dacă ai înţeles într-o clipită, bravo, iar dacă nu, ghinion! E inutil să mai insistăm.”. Nu s-au livrat argumente logice, fiindcă ele nu par să rezolve nimic, oricum. De pildă, în loc de explicaţii, tradiţia zen livrează bastoane pe spinare dacă adormi în meditaţie. ☺

Deci, când devenim eliberaţi, vedem că nu e nicio diferenţă faţă de starea de ignoranţă sau adormire spirituală. Şi că am fost dintotdeauna „iluminaţi”, fiind singura stare posibilă. De aceea, budiştii înţelepţi spun că „samsara e totuna cu nirvana” – ceea ce pare o mare gogomănie, la prima vedere. În schimb, ceilalţi budişti spun că trebuie să depunem eforturi oricât e necesar pentru a ne ilumina – ceea ce pare rezonabil, dar tocmai asta-i adevărata gogomănie!

Când avem un ego, nu putem admite că nu e nicio diferenţă dintre iluminare şi non-iluminare. Suferinţa ni se pare foarte reală. Şi ni se pare firesc să căutăm iluminarea, ca fiind soluţia supremă la problema suferinţei. Parcă aşa spunea Buddha, nu?!

Cu atât mai mult în cazul celor care deja au avut parte de o *experienţă iluminatorie* (adică au perceput nondualitatea, după care au revenit la „normal”). Aceştia vor tânji toată viaţa după acea stare dincolo de orice imaginaţie, încercând prin orice metode să o readucă în fiinţa lor. Unii.

Alţii poate că preferă să uite complet experienţa foarte stranie în care persoana lor dispăruse. E o stare de neînţeles pentru cineva nefamiliarizat cu nondualismul.

3 - În al treilea rând, luând contact cu ideile nondualiste, cel mai probabil, mintea va lua cuvintele şi le va adapta la propriile prejudecăţi. Va înţelege anapoda. E un lucru atât de curent, că şi unii maeştri spirituali mai dau cu oiştea-n gard, câteodată. Mintea omului e limitată din naştere şi ne poate face surprize exact când ne aşteptăm mai puţin.

* * *

Desigur, toate aceste argumente nu ne împiedică să scriem aici despre nondualitate, în pătrăţelul nostru. Cine simte îndemnul să citească, norocul lui… Oricum, Dumnezeu este în toţi şi are grijă de fiecare.

Poate că, aducând mai multă claritate asupra acestui subiect, cei predispuşi la iluminare vor înţelege mai bine ce li se întâmplă, dacă li se întâmplă. Cât putem scrie şi avem inspiraţie, înseamnă că asta trebuie să facem. De ce? Nu ştiu, dar mintea ar putea inventa rapid o poveste… ☺

Sunt limbi pe acest glob pământesc care n-au auzit de nondualitate, nici nu au acest termen sau altul similar. În schimb, în limba engleză referinţele abundă şi, poate tocmai de aceea, majoritatea nondualiştilor sunt vorbitori de engleză sau măcar o înţeleg. Desigur, iluminarea nu ţine de limba natală, ci de graţia transformării energetice. Totuşi, are un rol şi popularizarea acestor idei neconvenţionale.

A scrie despre nondualitate este cea mai neinvazivă învăţătură. Nu obligă pe nimeni s-o creadă, nu se bagă în sufletul nimănui. Dacă nu-ţi place, doar închizi cartea sau fişierul digital. Însă când te prezinţi lumii ca un învăţător spiritual, poţi avea un impact mult mai puternic, prin carismă sau câmpul energetic sau influenţa magnetică, hipnotică, magică asupra auditorilor. Vor crede mult mai lesne, indiferent ce spui.

Dar parcă nu prea îţi vine să le spui ce nu vor să audă… Mai bine taci.

Adevărul nu schimbă nimic exterior

Când înţelegi că nimic nu are un sens sau scop, că lumea asta-i o glumă cosmică, nu te poţi abţine să nu râzi cu gura până la urechi, ca acel Buddha din statuetele orientale. Că d-aia râde omuleţul, nu că l-ar gâdila ceva…

Devii mult mai tolerant, văzând egalitatea absolută a tuturor acţiunilor umane. Nimic nu e mai important ca altceva. Îi laşi pe toţi să-şi

exprime părerile şi să acţioneze cum vor, că e un experiment divin, nu-i decizia lor individuală.

Însă, desigur, dacă acţiunile lor te lezează personal, e dreptul tău divin să reacţionezi opunându-te. Ori poate că nu doreşti să te opui deloc, să fii o cârpă. E în regulă oricum, orice se poate. **Nu există păcat, căci toate sunt faptele Divinului**. Acesta-i şi mesajul nondualist din Bhagavad-Gita, cartea sfântă a hinduşilor. Şi totuşi, prea puţini indieni sunt nondualişti...

* * *

A spune că „există un bine în orice rău” este echivalent cu a spune că „nu există bine şi rău absolut”.

Aceste fraze par deplasate, dacă nu ai priceput mesajul nondualist. Şi este unul din motivele pentru care nondualismul nu are prea mulţi susţinători. Din start, cuvintele îi fac un deserviciu, nu prea ajută la răspândirea lui.

De pildă, să luăm fraza „**nimic nu are sens sau scop**”. Ce va înţelege mintea obişnuită? Că „viaţa *mea* nu are sens”. Că „*eu* nu voi putea fi fericit niciodată”. Că „mai bine mă sinucid”. Sau că „i-aş putea ucide pe alţii fără regrete”. Că „este o învăţătură imorală, distructivă pentru societate”, etc, etc. Intelectul guvernat de ego înţelege anapoda. Aşa e făcut programul egotic, să încurce iţele, să tulbure apele, să învălurească vederea lucidă.

N-ar fi fost mai frumos să interpreteze altfel?! De pildă, că „mofturile mele nu au niciun sens, lamentările mele nu contează, pretenţiile mele sunt exagerate”?! Astfel, ar fi generat rapid un comportament înţelept, în armonie cu Divinitatea.

De fapt, fraza este foarte explicită, foarte clară: „NIMIC, dar NIMIC nu are sens sau scop”. Nu doar viaţa mea, ci orice există. Wow! Mintea personală ar trebui să clacheze la ideea asta, nu să tragă concluzii triste.

Şi nu voi fi fericit, fiindcă nu există vreo fericire personală. Dacă e personală, e doar o bucurie efemeră, limitată. Am avut eu vreodată vreo bucurie infinită şi eternă?! Nu.

Apoi, dacă mă sinucid, nu rezolv nimic, căci eul va supravieţui în lumea de dincolo şi va rămâne cu aceleaşi regrete, nemulţumiri, fantezii.

Iar dacă le fac rău altora, răul mi se va întoarce, ceea ce nu-mi va plăcea deloc.

Concluzia este că nu-i raţional să luăm vreo decizie pe baza tezelor nondualiste. Nu se schimbă nimic când percepem Adevărul gol-goluţ. În orice direcţie am privi, este acelaşi Nimic, n-avem de ce ne agăţa. Să fim

deci conştienţi că orice nouă atitudine am lua, nu e din cauza nondualismului, ci a impulsurilor subconştiente sau ancorelor ego-ului.

Nondualitatea nu favorizează nicio acţiune, nicio atitudine specială. Pe de altă parte, acceptă orice s-ar petrece. Nu veţi auzi niciodată de vreun război sfânt în numele Nondualităţii, fiindcă totul este privit ca sfânt, nimic nu-i impur. Totul e Dumnezeu. Toate războaiele au loc în burta lui Dumnezeu, ca un fel de colici.

Care este scopul divin al durerii de burtă?!...

* * *

Spunând că totul este sfânt distrugi simţul sacrului.

Simţul sacrului are un opus automat în simţul profanului, perceput ca inferior. O emoţie elevată se va feri automat de o stare neplăcută. Frumuseţea pare superioară urâtului. Iar după un extaz în Ceruri, coborârea pe Pământ ţi se pare Iadul. Toate acestea sunt naturale în dualitate. Dar sunt percepute ca false în nondualitate.

Păi, atunci totul se uniformizează...

Într-adevăr, la început, o perioadă, ai putea avea impresia că ai pierdut totul, inclusiv simţul binefăcător al sacrului, mângâierea şi speranţa că cineva acolo, sus, te veghează. Odată cu polul răului, dispare şi polul binelui, al luminii, al sublimului.

Face şi dezamăgirea asta parte din poveste, e o senzaţie tare... Când Divinul se simte părăsit de Divin... Dar până la urmă, umbra se luminează, orice lucru devine minunat şi îţi dă sentimentul de prospeţime şi sfinţenie.

Viaţa nu are sens

O frază des întâlnită la nondualiştii radicali este că „viaţa nu are sens şi scop”. Oare cuvântul „sens” nu este totuna cu „scop”?

„Viaţa nu are sens” înseamnă că evenimentele vieţii nu au nicio semnificaţie ascunsă, spirituală. Chiar dacă orice eveniment pare un efect al unor cauze anterioare, totuşi, nu vizează niciun scop ulterior. Ceea ce ni se întâmplă nu este direcţionat către nimic. Se întâmplă, pur şi simplu, fără vreo conotaţie specială. Doar mintea caută secrete acolo unde nu este nimic.

Creştinii spun că „Dumnezeu îl bate pe cel pe care îl iubeşte”. Adică, Dumnezeu îţi dă necazuri fiindcă vrea să te corecteze, să te perfecţioneze, să te îmbunătăţească psihologic. Sau ca să poţi fi primit în Rai. Acesta ar fi *sensul* sau *semnificaţia* suferinţei. Desigur, în practică, suferinţa îi

îmbunează pe unii, dar îi înrăieşte şi mai mult pe alţii. Aşa că zicala creştină este incertă.

Din perspectivă nondualistă, e de-a dreptul absurdă. Adică, Dumnezeu ar vrea, chipurile, să corecteze un ego – din start conceput să fie o eroare fundamentală de percepţie, însuşi diavolul – deşi ar putea să-l dizolve imediat, prin Graţie. Toată tevatura ar putea lua sfârşit într-o secundă. Este evident că asistăm la un Joc cosmic fără semnificaţii ascunse, tainice.

Dar învăţăturile spirituale complică totul, mascând evidenţa acestui Joc simplu. Ego-ul este privit ca o problemă ce trebuie rezolvată cumva, prin diverse mijloace, mai blânde sau mai dure. Toate evenimentele sunt privite ca nişte căi prin care ego-ul este călăuzit treptat către Lumină. Fie cu biciul, fie cu zăhărelul, ego-ul este mânat către „ţarcul Libertăţii". Ego-ul este înghiontit din toate părţile să se supună unor directive superioare, pentru ce? Ca să se elibereze. Observi absurdul situaţiei?

Ei bine, învăţătorii spirituali nu îl observă. Şi, cu mult entuziasm, justifică prin nenumărate argumente că tot ce ni se întâmplă e spre binele nostru, spre evoluţia noastră spirituală. Unii adaugă şi clarificarea: eul trebuie să fie restrâns forţat sau să ni-l restrângem voit, pentru a lăsa Sinele Divin să se manifeste.

Nondualismul răspunde prin întrebări retorice de genul:

- Evoluţia spirituală a cui? A lui Dumnezeu deghizat ca om?! Are nevoie Dumnezeu să evolueze?!

- Ego-ul nu poate deveni niciodată perfect, pentru că este conceput să fie imperfect.

- Nu micul sine împiedică Sinele Divin să se manifeste, ci acesta este chiar Jocul Său de-a v-aţi ascunselea. Nu există un sine mic şi unul mare, ci un singur Sine.

- Iluminarea se atinge când simţul eu-lui dispare. Era oare nevoie ca, în prealabil, eul să evolueze?! Nu putea dispărea şi înainte?!

E ca şi cum porcul ar întreba: „Care este sensul faptului că trăiesc în cocină?".

Şi i-ar răspunde gospodarul: „Doar aşa înveţi să apreciezi curăţenia!".

Iar porcul ar replica: „Bine, dar tu mă ţii în noroi. Mie îmi place să fiu curat." *

„Eu sunt ca şi Dumnezeul tău, crede-mă. Îţi dau tot ce ai nevoie ca să evoluezi."

„Dar sunt deja Dumnezeu!"

„Taci, mă, porcule!"

... ☺

(* Studiile ştiinţifice arată că porcul este, nativ, un animal curat. [2])

Deci spuneam că există un efect ca urmare a unor cauze aparente. Doar că el nu are nicio semnificaţie. Viaţa nu are sens.

Dar ce spui tu seamănă cu ce spun ateii. Nimic nou...

Nondualismul pare că seamănă cu ateismul, deşi diferă la fel de mult cum diferă de spiritualitate. Ateul spune că „nu există Dumnezeu". Nondualistul spune că „nu există *decât* Dumnezeu". Ateul se pune pe sine în centrul creaţiei, mai presus de orice. Nondualistul nu Îl vede decât pe Dumnezeu pretutindeni, nevăzând niciun sine. Urmările sunt radical diferite. Ceea ce afirmă nondualistul vine din trăire şi din inimă, nu din minte. Însă, da, cine doar papagaliceşte învăţătura nondualistă, poate părea ateu.

Dar nondualismul diferă şi de spiritualitate. Ea se adresează unui sine limitat, căruia îi dă ceva de făcut pentru a se îmbunătăţi. Considerându-se limitat, evident că are mereu ceva de completat, de perfecţionat. Astfel, ciclul poate continua la nesfârşit, până când Dumnezeu se îndură de bietul om. Dar ca să primească Graţia, trebuie s-o şi merite. Trebuie să fi trecut prin suferinţe, nevoinţe, dureri, revelaţii, deschideri, creşteri sufleteşti, practici spirituale etc. Un proces infinit de lung... inepuizabil.

Nondualismul retează din start orice justificare spirituală. Dumnezeu este atotputernic, dar capricios. Totul e o piesă de teatru cosmic, aparent plauzibilă. Dacă ai privi mai atent, ai observa carenţele scenariului. Problema-i că nu eşti lăsat să priveşti atent. Eşti mereu ţinut ocupat cu poveşti.

Nu ştiu câţi vor lua în serios acest mesaj atât de radical. Se insinuează târâş, aproape subversiv, doar în cugetul celor mai deschişi la minte. Restul preferă marile poveşti.

Un exemplu: un român a construit un autovehicul care merge doar cu apă! Şi nimeni nu se gândeşte să-l fabrice în serie. De ce? Fiindcă, în poveste, nu are destul „prestigiu".

Un alt exemplu. Nimeni nu vrea să fabrice piane digitale cu claviatură mai îngustă, necesară celor cu mâini mai mici (copii şi femei, mai ales). De ce? Fiindcă majoritatea pianiştilor sunt bărbaţi. Pricepeţi logica? Eu nu.

Sunt câteva absurdităţi, printre multe altele. Am ocazia să mă enervez sau să mă destind şi să râd ca prostul. O prefer pe a doua...

---

[2] http://www.zooland.ro/porcul-mai-inteligent-si-mai-curat-decat-cainele-3987

Ce absurditate mai mare decât războiul?! Şi totuşi, e o constantă în istorie, inclusiv la această oră.

Chiar şi acest articol este absurd în felul său. De ce? Fiindcă foloseşte logica pentru a demonstra lipsa de logică a vieţii. Or, dacă există o logică divină şi o logică umană, este evident, prin definiţie, că "logica divină" va fi ilogică. Nu-i nevoie de nicio demonstraţie.

* * *

Dacă mintea omului nu e în stare să înţeleagă logica divină, atunci înseamnă că învăţăturile spirituale fantazează, îi oferă minţii nişte false argumente, acelea pe care ea le poate accepta. Sunt frumoase şi convingătoare, dar, deseori, contradictorii şi schimbătoare. Mintea nu suportă nonsensul şi de aceea primeşte explicaţii raţionale, dar neadevărate. Ce mai dilemă!...

Nu există nicio speranţă de a atinge vreodată finalul căii spirituale. Iluminarea nu încununează calea spirituală, ci o şterge cu buretele. Viaţa nu are altă finalitate decât vieţuirea însăşi. Adică, nu are niciun scop.

Odată ajuns în acest punct, ai două alternative: fie vei respinge total aceste idei nondualiste, fie ţi se va prăbuşi tot edificiul spiritual, construit ani de zile cu atâta trudă. A doua urmare este mai dureroasă, dar şi profund eliberatoare.

«Fără nicio legătură cu complicatele întrebări, răspunsuri şi învăţături, nondualitatea nu înseamnă altceva decât să te laşi să cazi în punctul de nemişcare din interior până când nu mai ai nimic la ce să renunţi şi nici unde să mai cazi.» ~ Adyashanti

8 februarie 2023

LUMEA ESTE O POVESTE

Tigrul Nondualității 🌎 Adevăr sau înțelepciune? 🌎 Metafora trenului oprit în câmp 🌎 Iluminarea este soluția ecuației 🌎 Vidul e cel real și logic 🌎 Legea lui Unu, Doi, Trei 🌎 Hrănirea numai cu prana și Eliberarea spirituală 🌎 Magia de spectacol și nondualitatea

Motto: Când faci corelaţia dintre o cauză şi un efect, deja ai scornit o poveste.

Tigrul Nondualităţii

Ramana Maharishi spunea că, odată ce tigrul Nondualităţii ţi-a prins capul în gura lui, nu mai ai nicio şansă: te va trage în vizuina lui şi te va devora.

Precum un tigru, Nondualitatea este în egală măsură frumoasă şi periculoasă. Este „periculoasă” doar când te temi de ea, pentru că ai un ego care se teme de anihilare.

Adevăr sau înţelepciune?

Poate fi despărţit adevărul de înţelepciune? Cine caută Adevărul nu-l va găsi, dar va da peste înţelepciune. Iar înţelepciunea constă în revelaţia că nu există vreun adevăr absolut.

Cine caută înţelepciunea n-o va găsi sub forma unui set de reguli de gândire şi comportament. Unii strâng aforisme, citate din autori celebri, în speranţa că aşa vor poseda înţelepciunea. Dar ea nu poate fi formalizată sau definită odată pentru totdeauna în stanţe sau scripturi.

Adevăratul înţelept este cel care a descoperit că el nu există, şi atunci cine mai poate deveni înţelept?!

Metafora trenului oprit în câmp

Spui că „*mai am mult până la iluminare*”. În regulă, nicio problemă, dacă aşa crezi. Oricum, călătoria este foarte frumoasă, nu-i aşa?!...

Ar fi teribil să te trezeşti într-o dimineaţă că trenul s-a oprit în plin câmp, iar conductorul îţi spune că ai ajuns la destinaţie. Te dai jos uimit, iar trenul se îndepărtează, cu bagajele tale cu tot. Rămâi în mijlocul pustiului, nicio casă în jur, niciun om, niciun pom. Ce se întâmplă?

- *Nu ştiu.*

- Da. Eşti buimăcit şi nu mai ştii nimic.

Şi tot aşa, nu poţi şti nici când se va opri trenul şi vei fi dat jos. Fie că va încetini treptat, fie că se va opri cu scrâşnet de roţi, vei fi debarcat şi deposedat de toate bagajele.

- *Ce înţelegi prin „bagaje”: averea sau, poate... familia?*

- Mai mult de atât, absolut totul. Toată imaginaţia ta – tot ce crezi că **ai**, tot ce crezi că **ştii**, tot ce crezi că **eşti**. Iluminarea este de neimaginat. E o nebunie, deloc plăcută raţiunii, dar foarte plăcută în rest.

Seamănă puţin şi cu faptul că nu mai crezi în Moş Crăciun, dar te prefaci că ar exista, de dragul copiilor. Totuşi, fiind atât de lucid, îţi vine greu să joci mereu teatru ca să le faci pe plac celorlalţi.

Iluminarea este soluţia ecuaţiei

Simcha Lev: Nu rezolvi o ghicitoare de două ori.

Să zicem că unui copilaş i se dă spre rezolvare următoarea ecuaţie:

$X^2 - 2X + 1 = 0$ Cât este x?

Cum va proceda copilaşul: va încerca diverse valori, introducându-le în calculator să vadă dacă se potrivesc.

X = 7
X = 9
X = 3,54
X = 6,847639374
...

Şi aşa mai departe, până la moarte. Nu va da niciodată peste soluţie, fiindcă trebuie să încerce o infinitate de valori. Dacă însă un binevoitor îi şopteşte „încearcă şi X=1”, atunci ecuaţia este rezolvată.

Metaforic vorbind, asta face iluminarea: pune direct piesa care lipsea din puzzle şi totul pică la locul său, fără niciun efort. Iar odată ghicitoarea rezolvată, nu te mai interesează. **Căutarea a luat sfârşit, fiindcă deja ştii răspunsul**. Nu rezolvi o ghicitoare de două ori.

Vidul e cel real şi logic

Cine a creat lumea? „Dumnezeu, desigur.” *Dar pe Dumnezeu cine l-a creat?* În acest punct, religia şi spiritualitatea se blochează.

„Universul a apărut din Big Bang.” *Dar înainte de Big Bang ce era?* În acest punct, ateismul ştiinţific se blochează.

Ambele explicaţii se împotmolesc la sursa Creaţiei, pentru că nu se poate aplica cauzalitatea şi Creatorului. Iar cauzalitatea vine la pachet cu timpul: întâi apare o cauză, urmată de un efect. Numai că, în veşnicia divină a-cauzală, efectul este „simultan” cu cauza. Creatorul se suprapune cu Creaţia, e unul şi acelaşi lucru. Neexistând timp, nu există nici separare.

Lumea apare din nimic, spontan. Iar acest nimic sau vid este Dumnezeu. Şi lumea e tot El. Asta afirmă non-dualismul.

Trebuie să acceptăm Vidul, Nimicul drept cauza primordială, cea reală. Dar dacă vom considera şi lumea a fi *la fel de reală*, atunci am avea două realităţi distincte ce coexistă. Or, asta ar însemna dualitate, ceea ce ne întoarce la dualitatea cauză-efect, pe care tocmai am desfiinţat-o mai sus. Prin urmare, trebuie că lumea nu este la fel de reală, ci un fel de vis al Vidului, o expresie mereu schimbătoare a Nimicului neclintit.

Invers, dacă lumea ar fi cea reală, atunci vidul ar trebui să fie cel ireal, imaginat, visat. Dar tocmai am stabilit că din vid a apărut Big Bang sau Creaţia...

Legea lui Unu, Doi, Trei

La început era Nimicul. Apoi, acesta a devenit o multitudine de elemente, Totul. Definim **Unimea** ca fiind Totul-şi-Nimic. Aceasta este ***Legea lui Unu***.

O putem reprezenta ca un cerc în care sunt mai multe liniuţe (vezi figura de mai jos). Cercul este Nimicul etern, circumferinţa lui fiind o linie fără început şi fără sfârşit. Iar liniuţele sunt elementele Creaţiei: creaturile limitate şi efemere, care interacţionează între ele. Acesta este Visul creator, când Nimicul devine în sine şi prin sine: Toţi, Toate şi Totul.

În cadrul acestui vis creator, funcţionează Dualitatea obiectivă sau ***Legea lui Doi***. O cunoaştem sub forma perechilor yin-yang, lumină-întuneric, simetrie-asimetrie etc. Ea conferă dinamism creaţiei.

Însă în cadrul acestui prim vis mai apare un alt vis, visul secund (sau „jocul secund”, dacă împrumutăm expresia poetului Ion Barbu). El apare într-un anumit element, numit „om”. **Omul** e singura creatură care visează că ar fi separată de restul creaţiei, că ar avea un eu sau o conştiinţă-de-sine. Acesta e **visul separării,** care creează un alt fel de

Dualitate, una subiectivă. Din ea apar automat nenumărate alte perechi duale, de genul bine-rău, frumos-urât, corect-incorect etc.

Şi mai apare un "joc terţ", anume arta şi cultura (inclusiv religia şi spiritualitatea) care imită, distorsionează, stilizează jocul secund (ego-ul) şi jocul prim (viaţa). Joc în joc, teatru în teatru, iluzie în iluzie...

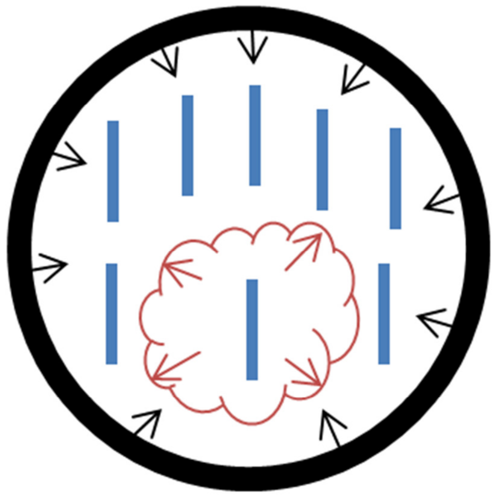

Fig. Visul creaţiei şi visul separării

Legenda

1. Visul creaţiei – Nimicul (marele cerc negru) visează o multitudine de creaturi (liniuţe albastre). Actul visării în sinea Nimicului este reprezentat prin săgeţi negre. Visătorul, visarea şi visatul sunt una.
2. Visul separării – Creatura numită OM visează că ar fi separată de restul creaţiei (norişor roşu). Auto-iluzionarea este simbolizată cu săgeţi roşii.

În concluzie, există două tipuri de dualitate. Dualitatea obiectivă produce dinamismul lumii, iar Dualitatea subiectivă produce realitatea paralelă a eu-lui (care se crede) separat. Desigur, ambele visuri sunt auto-generate în Neantul primordial.

Iluminarea sau eliberarea spirituală constă în perceperea Unimii, adică Totul-şi-Nimic. Ea provoacă imediat dispariţia Dualităţii *subiective*, în primul rând. Imediat, apare şi un efect de rafinare sau transparenţă a Dualităţii *obiective*, multitudinea fiind percepută ca un vis, Visul creaţiei. Deci visul *separării individuale* dispare complet, dovedindu-se total ireal; iar visul *creaţiei* devine mai străveziu, real şi ireal în acelaşi timp.

Din acest motiv, vorbim deseori despre NonDualitate, dar am putea folosi şi alţi termeni: Absolut, Unime, Sursa etc. Ne referim, în principal, la dispariţia Dualităţii subiective, a senzaţiei de eu separat.

Şi, fiindcă am vorbit de Legea lui Unu şi Legea lui Doi, să amintim şi de ***Legea lui Trei***. Ea se referă la stabilitatea creaţiei. Existenţa celor doi poli generează dinamismul lumii, dar şi instabilitate. În schimb, stabilitatea este garantată de existenţa a trei calităţi (numite *guna* în limba sanscrită). Putem observa asta în geometrie, unde trei puncte definesc un plan şi prin faptul că triunghiul echilateral este elementul cel mai echilibrat şi stabil în orice construcţie.

Cele trei guna sunt denumite sattva, raja, tama. Ele pot fi înţelese în diverse moduri, în funcţie de context. De pildă armonios, activ şi pasiv. Sau echilibrat, înfocat şi, inert. Sau calm, agitaţie şi lene. Sau, legat de alimente: natural, condimentat şi putrid. Sau intuiţie, cunoaştere şi ignoranţă. Sau nondualism, spiritualism şi ateism. Cele trei guna sunt prezente pretutindeni, în orice obiect, fiinţă sau fenomen, fiind amestecate în diverse proporţii.

Hrănirea numai cu prana şi Eliberarea spirituală

Hrănirea numai cu prana sau traiul autonom este o realitate în care trăiesc unii semeni de-ai noştri. Ei şi-au redus hrana la minim, adică nu mai mănâncă multe zile la rând şi asta, de ani de zile. Unii nici nu beau apă şi dorm foarte puţin. Aceşti „radicali” sunt cei mai avansaţi în hrănirea numai cu energie. Am scris un articol în acest sens, ca introducere la traducerea „**Traiul pur adamic: fără mâncare, apă, somn**” (vezi volumul „Traduceri spirituale 2023”).

Se poate face o corelaţie interesantă între hrănirea numai cu lumină şi eliberarea nondualistă. Ambele sunt o culme a evoluţiei umane, dacă nu vi se pare un termen exagerat. Şi oferă trăitorului beatitudine, cu unele diferenţe şi nuanţe, desigur.

Astfel, am putea etapiza evoluţia omului în trei mari stadii:

1) *Stadiul inconştient*

Omul nu dă atenţie calităţii hrănirii. Mănâncă automat, în virtutea obişnuinţelor, orice îi umple burta şi îi stimulează apetitul.

Tot în acest stadiu, omul nu-şi dă seama că gândurile lui îi condiţionează atitudinile, comportamentul şi fericirea personală. Gândeşte la foc automat, fără a conştientiza influenţa gândurilor asupra emoţiilor şi acţiunilor sale.

2) *Stadiul conştient*

Omul devine conştient că „este ceea ce mănâncă”. Alege alimentele cu mai mare atenţie, încercând să se autoeduce şi să-şi elimine obiceiurile greşite, mai ales pe baza intuiţiei.

Tot în acest stadiu, omul îşi dă seama de „puterea gândurilor” sale şi devine mai atent la ce idei întreţine, urmează cursuri de dezvoltare personală şi căi de evoluţie spirituală.

3) *Stadiul supraconştient*

Omul ajunge să trăiască din energia cosmică nelimitată, nu mai depinde de produsele fizice, nici măcar de apa potabilă. Este o stare de libertate care produce un sentiment beatific şi o golire de eu.

Tot în acest stadiu, omul atinge nivelul de trăire nondualistă beatifică, simţind că el nu există, ci numai Dumnezeu. Că este una cu întreaga Creaţie. Că nu el făptuieşte, ci Divinul prin el.

Tindem că spunem că acest ultim stadiu nu poate fi atins decât prin Graţie, ceea ce este corect.

Totuşi, din perspectivă nondualistă, şi celelalte două stadii sunt posibile tot prin Voinţa divină. Nimic nu există în afară de Dumnezeu şi nicio entitate separată (cu o voinţă distinctă) de El. Aşa că nimeni nu este superior sau inferior şi nu există niciun merit sau vină personală. Însăşi aspiraţia noastră către mai înalt, însoţită de tristeţea că nu ne aflăm încă acolo, este tot o divină punere în scenă.

Din punctul de vedere al ego-ului, dacă stadiul suprem este atins numai prin Graţie, automat înseamnă că oamenii din celelalte stadii sunt atinşi de Dizgraţie. Cu ce sunt ei mai prejos?! Invidia egotică pare justificată. De aceea, întotdeauna când vorbim de "Graţia divină", aducem un afront marii majorităţi a umanităţii. Cât de întortocheate sunt căile Domnului!...

Magia de spectacol şi nondualitatea

Un aliat neaşteptat al nondualităţii este magia de spectacol. Uimitor, nu?! Asta e opinia mea, pe care n-am mai întâlnit-o nicăieri. Ba, unii iluminaţi nu sunt de acord nici măcar cu ideea de karmă sau viaţa de dincolo sau spirite invizibile. Fiecare cu părerile lui... **Dumnezeu unicul ne induce toată diversitatea de păreri**.

Magia de spectacol nu se încadrează nicăieri. *Ateismul* o consideră iluzionism şi trucuri optice. *Religia* crede că lucrează cu diavoli. *Spiritualitatea* acceptă puterile paranormale doar dacă sunt manifestate

de maeştri spirituali sau sfinţi. E un soi de invidie profesională aici, fiindcă magicienii generează fenomene paranormale fără o practică spirituală.

Nici măcar *cercetătorii fenomenelor paranormale* nu au nimic de câştigat de la magicieni, care nu participă la niciun studiu ştiinţific. Motivul este simplu: nu vor să apară în mass-media că ei ar fi paranormali. Asta le-ar alunga toţi spectatorii, de frică.

Doar nondualismul îmbrăţişează şi magia de spectacol. Şi prin simbioză, aceasta oferă un fel de material didactic pentru tezele nondualiste. Cea mai importantă ar fi ideea că **lumea este o iluzie**. Magicienii spun deseori că „ceea ce vedeţi este o iluzie". Spectatorii înţeleg prin „iluzie" un truc optic sau tehnologic. Numai că mesajul profund este că **întreaga realitate este o iluzie**. Iar magicienii o pot manipula cum le trece prin minte.

Hermetiştii spun că „universul e mental", iar magicienii o dovedesc cu prisosinţă. Desigur, nici ei nu înţeleg totul, dar aplică perfect nişte principii de fizică eterică. Şi aşa realizează nişte numere imposibile altfel, cu mult peste nivelul ştiinţific cel mai avansat.

Numere incredibile de magie pe stradă cu maestrul Imad [3]

Şi mai evidenţiază ceva: **blocajul mental** al oamenilor care asistă la numerele de magie. Privesc cu ochii lor, pipăie cu mâinile lor, ba chiar participă direct la numerele magice, ca asistenţi, şi totuşi, nu cred în paranormal. Nu renunţă la vechea paradigmă de gândire materialistă nici în ruptul capului, deşi li se oferă pe tavă toate motivele.

Ce să mai spunem atunci despre nondualitate, care pare o abstracţiune?! Cum să creadă oamenii o iotă din afirmaţiile iluminaţilor?! Par şi mai îndepărtate de realitatea fizică. Iată deci că magia de spectacol şi nondualismul împărtăşesc aceeaşi soartă.

Mai au ceva în comun: **secretul**. Se spune că magicienii rostesc un jurământ solemn să nu divulge nimănui secretele magiei. Aiurea! Singurul „secret" pe care l-ar putea divulga este că ei folosesc puterea vizualizării creatoare sau legea atracţiei, cum mai este cunoscută, sau puterea credinţei despre care vorbea Isus. Toată lumea a auzit de ea. Dar oare câţi o pot aplica?!

Adevăratul secret îl cunoaşte doar Dumnezeu, El este cel care face toate miracolele, iar magicienii doar comandă ce vor. Numai că nu pot obţine orice. Aşa că nici ei nu sunt cu adevărat demiurgi. Toată puterea e a lui Dumnezeu, care le-a şi dat această misiune, de a deschide minţile

---

3 https://www.youtube.com/watch?v=G5tnilQZhfg

semenilor către alte orizonturi. Este un lucru dificil, pentru că oamenii sunt înţepeniţi în prejudecăţi… Dar şi magicienii au nişte arme teribile… ☺

Prin urmare, **secretul magicienilor este că nici ei nu cunosc secretul magiei**! Tare, nu?! Se folosesc de nişte fenomene paranormale de neînţeles nici pentru ei. Nu e vorba că le interzice jurământul, ci, pur şi simplu, nu au cu cine comunica asemenea lucruri, dacă ar vrea.

Şi iluminaţii au aceeaşi problemă. Nici ei nu prea au cu cine discuta perspectiva pe care au căpătat-o asupra vieţii – prin Graţie, nu prin propriile puteri. E atât de departe de percepţia generală a omenirii, încât mai bine tac. Este un fel de explozie a creierului, urmată de o reconectare a sinapselor după un alt tipar. Desigur, exagerez un pic, pentru efectul dramatic. Simplificând, se modifică un singur parametru: dispare *senzaţia de eu*.

Doar nondualiştii se angajează curajoşi în comunicarea publică a acestor taine, cu orice risc. Dar există destui iluminaţi singuratici, în afara şcolilor şi curentelor spirituale, care preferă să păstreze secretul, ca să nu fie consideraţi nebuni.

Îmi aduc aminte că, în urmă cu nişte decenii, am cunoscut un bioterapeut şi paranormal, Ion Lîsîi, iar în ultima discuţie telefonică, el îmi mărturisea entuziasmat că „a ieşit din parapsihologie”. L-am corectat atunci politicos, replicându-i că tot ce nu cunoaşte ştiinţa ţine de parapsihologie, deci n-are cum ieşi din parapsihologie. Mă credeam tare bine informat! ☺

Abia recent cred că am înţeles ce voia să-mi sugereze, dar nu găsea cuvintele potrivite. Mesajul era şi este că, **atunci când te atinge iluminarea, vezi că tot ce ştiai, absolut totul, era o minciună**. De aceea susţin că nondualismul constituie o a treia perspectivă metafizică, diferită de materialism şi spiritualism.

28 februarie 2023

NU EXISTĂ CONSENS

Totul e ambiguu, orice poate fi contrazis ❈ Iluminarea vine brusc sau treptat? ❈ Definiţia cristo-criptică a nondualităţii ❈ Lumea, ca un fum ❈ Simţurile fizice în iluminare (traducere) ❈ Înspăimântat de cuantică şi nondualitate ☺

Totul e ambiguu, orice poate fi contrazis

În cercurile nondualiste circulă mai multe ipoteze legate de apariţia eu-lui (simţul separării de restul lumii).

Unii spun că copiii se nasc nealteraţi, neîndoctrinaţi cu ideile adulţilor, dar asta nu înseamnă că nu au un eu. Dacă s-ar fi născut cu adevărat eliberaţi, n-ar fi putut căpăta niciodată un eu.

Alţii spun că, mai rar, unii copii se pot naşte fără un eu, neţinând nimic pentru ei. Ca exemplu, Jiddu Krishnamurti sau Marius Ghidel sau Matias De Stefano.

Alţii spun că eul se dobândeşte pe la vârsta de 1-2 ani. Că nici animalele, nici copiii mici nu au un eu, ci este un „beneficiu” al societăţii omeneşti.

Deci eul este fie un gând învăţat, fie o contracţie energetică, în funcţie de punctul de vedere.

Fiecare iluminat are propria versiune. Concluzia nu poate fi decât ambiguă pentru cine ascultă.

* * *

Tot printre iluminaţi există cel puţin două scenarii despre iluminare.

Majoritatea spun că iluminarea a venit brusc şi nu poate fi un proces.

Dar sunt şi unii care spun că şi-au pierdut eul treptat, aproape pe nesimţite.

Concluzia nu poate fi decât ambiguă pentru cine ascultă.

* * *

De asemenea, există controversa privind rolul căii spirituale pentru dobândirea iluminării.

Unii spun că trebuie să urmezi neapărat o cale spirituală autentică şi să aspiri intens la asta.

Alţii spun că au primit iluminarea fără a-i interesa câtuşi de puţin spiritualitatea.

Mai putem adăuga că unii – dar nu toţi – care au urmat o astfel de cale au evoluat foarte mult ca nivel de omenie, compasiune, viziuni duhuale, fiind consideraţi sfinţi, deşi nu au atins iluminarea nonduală.

În schimb, alţi iluminaţi autentici rămân necunoscuţi şi, aparent, nu dau rod pentru societate.

* * *

În concluzie, Dumnezeu nu lasă nicio idee fără contrapartea sa. Totul poate fi contrazis, cu argumente şi/sau din experienţa de viaţă. El vrea să experimenteze totul, cu deplină inocenţă.

Dar fiindcă nu se pot susţine două idei contrare în acelaşi timp, ele sunt lansate pe rând. În nondualitate, contrariile coexistă paşnic, dar în dualitate ele se luptă pentru întâietate şi iau conducerea alternativ. Precum yin şi yang.

* * *

Nu doar ideile abstracte sunt controversate, ci şi trăirile directe. De exemplu, cineva se dedublează în astral şi ajunge în iad. El revine şi susţine realitatea iadului. Altcineva se dedublează şi ajunge în raiul astral. Amândouă realităţile sunt concrete pentru experimentatori. În acelaşi timp, ambele sunt iluzorii, dacă le privim de pe un nivel superior astralului.

Puteţi găsi şi singuri exemple similare în domeniul vostru de predilecţie. Concluzia este că totul e ambiguu şi doar ne prefacem că nu vedem asta. Mintea nu suportă confuzia, ambiguitatea, paradoxul. Caută mereu certitudinile. „Există sau nu există iadul?” Cel care vibrează înalt nu e interesat de întrebarea asta. Mintea lui nu poate concepe acest termen.

Absolutul creator are natura paradoxală de a fi totul şi nimic. Iar manifestarea creată nu poate decât să copieze această natură ambivalentă, doar că o prezintă treptat, succesiv, în timp, sub forma de teză şi antiteză, yin şi yang, suiş şi coborâş ş.a.m.d.

* * *

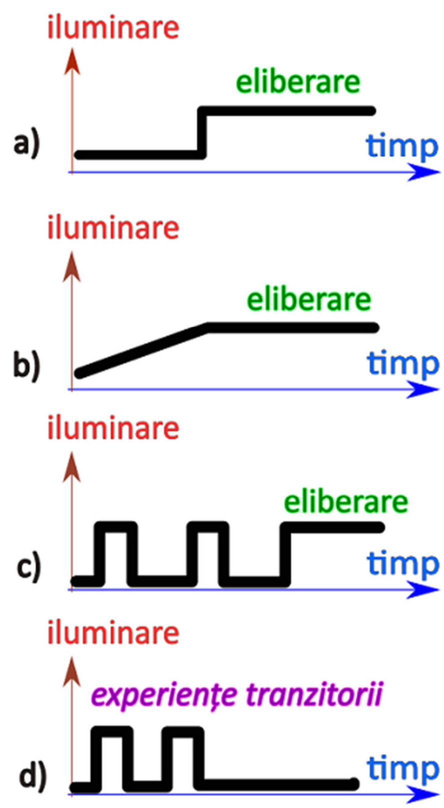
Prin urmare, *nondualismul* promovează *relativismul*, din moment ce nu acceptă niciun adevăr absolut. Şi totuşi, *Nondualitatea* este

Absolutul, fiindcă înglobează toate contrariile. Câte nuanţe în aceste cuvinte!...

Iluminarea vine brusc sau treptat?

Deseori, oamenii par nedumeriţi de spusele unor iluminaţi. Unii susţin că nu există nicio gradaţie a iluminării, ci ea vine brusc. Alţii spun că iluminarea poate surveni treptat, aproape pe nesimţite. Fiecare susţine ceea ce a trăit. Care este adevărul?

Vom reprezenta într-un plan bidimensional cele două axe care ne interesează: axa timpului şi axa iluminării. Cele două situaţii amintite se regăsesc în graficul a), respectiv b). Starea finală este una stabilă, numită eliberare, când nu se mai revine niciodată la starea neiluminată.

Dar putem trasa cel puţin încă alte două situaţii pe acelaşi grafic:

c) pot exista câteva experienţe iluminatorii tranzitorii anterioare eliberării. Între aceste experienţe, omul revine la starea sa obişnuită.

d) experienţele iluminatorii tranzitorii nu sunt urmate de eliberare. Rămân doar ca nişte amintiri de neuitat.

În practică, pot exista nenumărate variante şi combinaţii ale acestor cazuri generice. Dar nu are rost să discutăm aici nuanţele particulare, căci fiecare om este unic.

Deocamdată, ce putem spune cu certitudine este că toate aceste patru cazuri sunt posibile, existând mărturii în acest sens. Pe de altă parte, din perspectivă divină, fiindcă timpul este o aparenţă, niciunul nu este adevărat.

Din perspectivă filosofică, Divinul se deghizează şi se demască singur, a doua fază corespunzând cu fenomenul iluminării. Numai că, neexistând timpul, toate cazurile de mai sus sunt comasate în Sinea Divină. Asta înseamnă că, în Absolut, iluminarea şi iluzia coexistă. Creatorul şi Creaţia sunt una.

Coborând însă puţin sub nivelul absolut, fenomenul iluminării poate lua mai multe forme, corespunzător cu nuanţa Spiritului-Dumnezeu încarnat. Unele Spirite preferă trezirea definitivă dintr-o dată. Altele preferă prelungirea procesului. Altele doar îl amăgesc pe om cu scurte treziri. Iar altele nu-i dau niciun semn transcendent, lăsându-l să doarmă nederanjat.

Definiţia cristo-criptică a nondualităţii

Isus le-a spus:

«Când veţi face din doi unul, înăuntrul ca şi afară, cele de sus precum cele de jos, astfel încât să aduceţi bărbatul şi femeia într-unul singur, ca bărbatul să nu mai fie bărbat şi femeia să nu mai fie femeie; când veţi face un ochi în locul altui ochi, o mână în locul altei mâinii, un picior în locul altui picior şi un chip în locul altui chip, atunci veţi intra în Împărăţie.» (Evanghelia după Toma, versetul 22)

Lumea, ca un fum

Iluminaţii şi nondualismul spun că lumea este o iluzie, maya. Există în aparenţă, dar nu există în realitate. Cum să înţelegem asta?

Putem înţelege apelând la descoperirile fizicii cuantice. Ea a demonstrat că ceea ce considerăm a fi particule solide (de exemplu, electroni, fotoni etc.) sunt, în mod natural, **unde** sau **câmpuri de forţe**. Când un observator vrea să le detecteze, printr-un experiment de laborator, ele se transformă, ca prin magie, în particule cu caracteristici

stabile şi măsurabile. Despre dualitatea particulă-undă se învaţă la fizica de liceu.

Acesta este un fenomen care se petrece în prezenţa oricărui observator, a unei conştiinţe. Nu este obligatoriu să fie conştiinţa umană, ci poate fi şi animală sau vegetală sau chiar minerală. Orice conştiinţă individuală este împrumutată de la Conştiinţa cosmică. Aici se generează „obiectivitatea" lumii.

Aşa ne putem explica şi de ce călătorii astrali au aceeaşi impresie de soliditate a lumii astrale, chiar dacă este virtuală, invizibilă cu ochii fizici.

Deci toate câmpurile de forţă coexistă, planurile vibratorii sunt amestecate, dar numai anumite câmpuri participă la configurarea unei lumi vibratorii. Conştiinţa observatorului (nu mintea conştientă!) selectează o anumită frecvenţă fundamentală şi lumea respectivă apare ca solidă, ca reală. Dar este doar un fel de hartă, o schiţă simplificată a întregii Realităţi, ce cuprinde multe alte frecvenţe invizibile. Toate universurile şi planurile coexistă aici şi acum.

Isus spunea „în casa Tatălui meu sunt multe locaşuri" (Ioan 14:2)

Deci este lumea obiectivă, reală?

Da şi nu. Câmpurile există obiectiv, dar numai unele dintre ele ne apar şi sub o formă solidă, iar celelalte par că nu există. Dar câmpul de forţă, ce este? Un simplu concept abstract.

Iluminatul intuieşte cu ochii conştiinţei (ochii săi „cuantici") reţeaua de câmpuri eterice subtile, care nu-i dau deloc senzaţia de fermitate, de soliditate, de stabilitate, de realitate. În acelaşi timp, el are şi percepţia mentală obişnuită, care observă doar o mică parte a acestui Întreg. Conştiinţa iluminatului nu mai este doar un observator limitat la un spectru de frecvenţe fizice, ci şi un Martor mai presus de materia creată. El se simte una cu tot restul, nu mai simte nicio distanţă între trup şi altceva. Distanţele fac parte din lumea fizică, care este doar o *aparenţă*. El vede lumea aşa cum este ea în *realitate*, o energie pulsatorie nelimitată, un fel de fum fără forme şi fără concreteţe. Maya.

Câtă bază se poate pune pe un fum?!...

Poate veţi înţelege mai clar din spusele iluminatei Suzanne Chang, traduse mai jos.

Simţurile fizice în iluminare (traducere)

«Nu există simţuri fizice (în iluminare). ☺ Pentru că cel ce aude şi ceea ce se aude este unul şi acelaşi lucru, totul este doar energie care nu poate fi localizată, nu aparţine unui eu.

În schimb, când ai senzaţia că tu auzi şi că tu vorbeşti şi că tu vezi, atunci apare o experienţă. Un eu experimentează totul de pe o anumită poziţie. Ceea ce este un lucru uimitor, petrecut automat în corpul uman: simţi că te afli aici şi experimentezi lumea prin toate aceste simţuri.

Dar în realitatea naturală, nu există nicio graniţă, nu există nici aici, nici acolo. Prin urmare, sunetul nu vine de undeva şi auzul nu se petrece altundeva. Pur şi simplu, nu există nicio graniţă, nimic nu este delimitat.

Nu am nicio idee ce se întâmplă. ☺ Nu am nicio idee despre... nimic. Nu ştiu ce aud. Sunetul este asociat cu ceva în creier... care analizează lucrurile şi crede că le înţelege, dar totul este născocit. Nu ştim cu adevărat ce este asta... E ca un fel de cunoaştere consensuală, cu care suntem cu toţii de acord. Dar nu e chiar o cunoaştere adevărată.

Se pare că lucrurile sunt mereu în schimbare. Dar aparenţele sunt goale. Deci faptul că sunt conştientă că mă aflu aici în faţa altor oameni nu este adevărat, pentru că aceste corpuri sunt goale, fără substanţă. Există o singură energie. Totul este unul şi acelaşi.

Nu există niciun centru pentru nimic. Niciun obiect nu are substanţa pe care intelectul o proiectează în mod automat asupra lui. Deci totul este, de fapt, vid, dar vedem aparenţa unui lucru necunoscut pe care îl numim „munte”. Care nu este diferit de lucrul necunoscut pe care îl numim „corp uman”. Doar că noi simţim că trupul omenesc ar fi foarte diferit, unic şi special.

Diferenţa apare atunci când simţim că avem acest trup în posesie. Atunci „eu” mă simt diferit de tot restul, separat de tot, ca şi cum aş fi ceva special. Dar în realitatea naturală, totul este identic din punct de vedere energetic.

Toate aceste aparenţe se schimbă în mod constant, dar, de fapt, nu se întâmplă nimic. Da, există doar o aparentă cunoaştere şi etichetare a lucrurilor şi evenimentelor. Dar tot nu înţelegem cu adevărat ce este Asta.

Nu există nimeni nicăieri. Nu a existat niciodată o entitate separată. Este doar un efect ce are loc în corp. Creierul are această uimitoare capacitate de a crea iluzia că ai fi separat şi că ai experimenta lumea. Iar când există acest simţ de proprietate asupra corpului, apar imediat nenumărate alte straturi de aparenţe, pentru că acum se creează relaţii cu tot restul.

Aşa apare binele şi răul. Aşa apar opusele. Aşa apare diferenţierea lucrurilor. Aşa apare judecata. Şi, apropo, nimic din toate acestea nu constituie nicio problemă. Este de-a dreptul remarcabil cum acest efect generat de creier poate crea o lume imaginară atât de convingătoare. Pare foarte reală şi foarte solidă, pentru că trupul este foarte convins că totul este real, iar toţi ceilalţi o cred şi ei.

Ceea ce tocmai am descris despre iluminare este ceea ce o persoană normală ar numi NEBUNIE. ☺ »

Fragmentul a fost tradus din videoclipul „**Timelessness, Infinity & Non-definable sense perceptions**” [4] (2 feb 2023)

Înspăimântat de cuantică şi nondualitate (satiră subtilă ☺)

Exact cum spun fizicienii că răsar particulele elementare din „supa cuantică” – aleatoriu, neaşteptat şi extrem de rapid – tot aşa relatează şi iluminaţii că percep lumea – apărând şi dispărând spontan, în fiecare clipă, pac-pac-pac, „timpul” creându-se şi distrugându-se cu fiecare apariţie. Memoria, amintirea, trecutul sunt doar nişte aparenţe. Numai prezentul există şi este mereu recreat din nimic, fără legătură cu presupusul „trecut”.

Percepând aceasta, mintea iluminatului e buimăcită total şi o recunoaşte sincer. Deci ce-ar putea învăţa mintea cetăţeanului obişnuit din acest haos şi libertate absolută?! Măcar în iluzia obişnuită, în maya, lucrurile par a fi bine aranjate, există timpul, care ne conferă direcţie şi ordine şi predictibilitate. „Rău cu rău, dar mai rău fără rău”...

Şi totuşi, mă intrigă faptul că iluminaţii ăştia spun acelaşi lucru, în toate vremurile, de parcă s-ar fi molipsit cu toţii de aceeaşi nebunie: că **nu există timp**. Pentru ei, nu numai viitorul nu există, ci nici trecutul, efectiv. Adică nu există legătura firească dintre cauză şi efect. Orice vedem în faţa ochilor apare ca urmare a pendulării unui gen de baghetă magică. Dacă ea s-ar opri, n-ar mai apărea nimic nicăieri niciunde nicicum. Lumea ar fi înghiţită instantaneu de vid.

Brrr! Viziunea asta mistică ar trebui amendată. Sau chiar arestată de poliţia gândirii.

Că timpul există e dovedit de toate evidenţele, începând cu geologia, arheologia şi istoria, cultura şi civilizaţia, terminând cu viaţa fiecăruia. Cum să afirmi că timpul şi cauzalitatea nu există?! Păi, dacă îţi umpli frigiderul cu mâncare seara, ai s-o găseşti acolo dimineaţa, nu-i aşa?! Doamne fereşte să fie altfel!

Şi ce dacă fizica cuantică spune că nu există timp, că nu există determinism, că intenţia stăpâneşte fenomenele ?! Păi, cuantica asta îngroapă tot restul ştiinţei. Ar trebui interzisă sau măcar cenzurată, cum

[4] https://www.youtube.com/watch?v=_Mcw-fDO1EE

era în comunism. Deja generează controverse printre savanţi şi dă apă la moară nondualismului şi tuturor zăluzilor. Peste tot în spiritualitate dai astăzi de metode „cuantice”.

Staţi ghinişor, măi, zăluzilor şi absurzilor, nu vă băgaţi ca musca în „supa cuantică”. Aţi văzut voi cu ochii voştri vidul ăsta cosmic?! Aţi văzut voi cum iese electronul din ciorba asta cuantică?! Aţi văzut voi cum dispare imediat ce a apărut? Păi, dacă ar dispărea aşa de repede, cum ar mai dura atomul o veşnicie?! Că eu aşa am învăţat la şcoală, că atomii sunt indestructibili, sau măcar componentele lui: protonii, neutronii, electronii. In-des-truc-ti-bili. E clar?!

Dar cea mai periculoasă este nondualitatea. Tot felul de *neica-nimeni* se proclamă iluminaţi sau eliberaţi sau treziţi spiritual. Auzi dumneata, tupeu! Eu, unul, nu-l cred pe niciunul. Când îi aud că „nu există nimeni”, că „eu sunt nimic”, îmi vine să le scutur clopoţelul, ca să se trezească de-adevăratelea. Băi, adormiţilor, pentru asta v-au ţinut părinţii la studii, ca să fiţi nimeni?! La muncă cu voi!

Şi ce dacă aveţi serviciu şi duceţi o viaţă normală?! Cine vă aude ce spuneţi, ar putea să o ia razna, ca mine.

Oameni buni, ştiţi ce spun nondualiştii? Că viaţa se trăieşte singură, fără voi. Că voi nu existaţi. Nu-i ascultaţi, ca să nu vă molipsiţi şi voi de iluminare şi să nu muriţi de vii!

Amintiţi-vă de acea fantomă care voia să intre în contact cu oamenii, dar niciunul nu o vedea, nu o auzea, nu o simţea. Ei bine, măcar fantoma aia era ceva, o entitate invizibilă. Dar, dacă veţi deveni eliberaţi, nu veţi mai fi nici măcar atât. Nu va rămâne din voi decât un imens zâmbet, ca în „Alice în Ţara minunilor”.

Zâmbetul Pisicii Cheshire, din "Alice în Ţara minunilor"

Vă vorbesc ca un părinte: dragii mei, luaţi aminte la basmele copilăriei, că vă învaţă de bine. Cine-i lupul cel rău din „Scufiţa roşie”? E fizica cuantică, dragilor. Şi cine-i lupul cel rău din „Capra cu trei iezi”? E nondualitatea, scumpii mei. Feriţi-vă de lupii ăştia şi veţi supravieţui, veţi fi cineva, nu Nimeni!

Semnat: Avocatul diavolului

Explicaţia satirei: În orice dezbatere dintre mintea raţională şi nondualitate, întotdeauna va câştiga raţiunea, fiindcă are toate argumentele logice. Nondualitatea nu e neapărat logică, căci ea cuprinde absolut totul, nu poate fi analizată din "afară", la rece, deci nu poate fi demonstrată teoretic, ci doar trăită direct. Orice ai spune despre nondualitate este o minciună. Modul cum o descrii se încadrează în *nondualism*, care este o concepţie mentală, la fel de falsă ca *ateismul* sau *spiritualismul*. Conceptele sunt abstracte, nu o realitate vie. În concluzie, *nondualismul* este cea mai apropiată aproximare a *nondualităţii*, dar încă departe de Realitate. Poate fi contrazis cu succes, dar asta nu schimbă nu nimic Realitatea. Neputând-o înţelege, mintea poate face o singură înţelegere cu nondualitatea: să cadă de acord că nu sunt de acord.

Scenă delicioasă cu Pisica Cheshire din animaţia "Alice In Wonderland" (1951) - cu traducere [5]

Descrierea videoclipului: Un dialog spumos între manierata Alice şi strania Pisică Cheshire, unul dintre personajele fanteziste din romanul "Alice în Ţara minunilor", de Lewis Carroll. Ce cântă Pisica este poezia "Jabberwocky" de acelaşi autor, într-un argou propriu de neînţeles. Ca alte scene din poveştile cu Alice, şi aceasta rezonează cu mesajul Nondualităţii prin paradoxuri şi imposibilităţi logice ce stupefiază mintea, când tiparele de gândire şi vorbire sunt măturate, precum în koanurile Zen. Nondualitatea se bucură de desenele animate, fiindcă este foarte apropiată de candoarea copilăriei. Şi, precum pisica rânjitoare, "cântă" într-un limbaj aparte, care-i face pe oameni să spună "deşi vorbeşti pe înţeles, eu nu te pot pricepe"...

12 martie 2023

[5] https://youtu.be/VAX8RfHE4Ls

KARMA SE REÎNCARNEAZĂ

Scufundându-ne adânc în nondualitate, vedem că nu există nicio diferenţă între cauză şi efect, fiindcă nu există timp. Poate că am avea ceva de spus, dar când deschidem gura, ne dăm seama că e absurd ce vrem să spunem. Şi atunci nu putem decât tăcea. Orice am spune este o poveste – sau fantezie, minciună, halucinaţie etc. „Poveste" sună mai frumos.

Totuşi, nu putem rămâne acolo dacă vrem să socializăm. Coborâm un nivel sau mai multe şi începem conversaţia. Iar primul lucru pe care îl spun toţi iluminaţii este că NU EXISTĂ NIMENI. Există o singură Conştiinţă în toate formele. Nu există niciun suflet/spirit individual. Diferenţierea e doar de formă, în cadrul materiei/energiei.

Dacă nu există niciun suflet, atunci cum pot exista vieţi anterioare?

Just. Aparent, există vieţi după vieţi, dar toate aparţin unicei Conştiinţe, care şi le asumă pe toate, deghizându-se în multe conştiinţe individuale. Neexistând un suflet separat, n-are cine să se reîncarneze.

Şi dacă nu există reîncarnare, cum rămâne cu karma?

Aparent, există karmă, dar fără reîncarnare. Într-un joc de cuvinte: vieţile se succed într-o „**cursă a reînkarmării**". ☺ Karma e o formă a legii cauzalităţii.

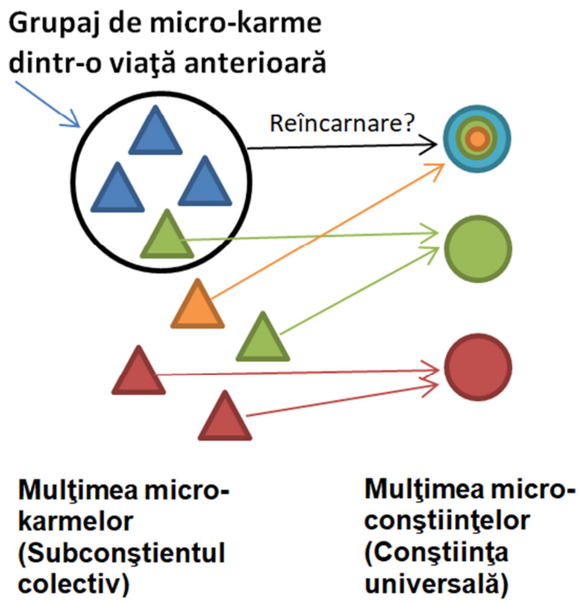
Toată karma generată de o persoană e separată în fragmente energetice sau micro-karme. Persoana va dispărea, dar micro-karmele rămân în memoria cosmică şi se cer rezolvate cumva. De aceea, ele vor fi alocate mai multor oameni care se vor naşte pe Pământ.

Dar de ce micro-karmele se cer a fi neapărat rezolvate?

Este un simplu mecanism de continuare a Creaţiei, de transformare a materiei. Nu există vreun alt scop, nicio finalitate. Dumnezeu nu are interesul să termine karma universului, ci s-o perpetueze. Karma e o ştafetă divină.

Există deci un imens bazin cu micro-karme (subconştientul colectiv) care se distribuie, după criterii necunoscute, la diverse persoane, care le asimilează şi le transformă mai departe în alte micro-karme şi tot aşa...

Fiecare dintre noi suportăm karma a nenumăraţi oameni dinaintea noastră, de la care am preluat un amestec variat de micro-karme. Îi numim „antecesori spirituali".

Pare foarte nedrept. De ce să suport eu greşelile altuia?

Pentru că suntem o mare familie umană. Şi pentru că nimeni nu e mai presus decât altul. Suntem o specie amestecată. O entitate colectivă. Individul autonom e doar o aparenţă.

Din perspectivă egotică, putem spune că şi moştenirea genetică este uneori nedreaptă, nu?! Copiii nu au nicio vină pentru tarele genetice ale părinţilor. Ori blestemele pe neam, şi ele sunt la fel de nedrepte, nu?! Cum spune vorba populară, „copiii plătesc păcatele părinţilor”...

Şi totuşi, moştenirile nu sunt obligatorii, apar şi excepţii. Unele trăsături genetice sar din două în două generaţii. Tot aşa, nimeni nu ştie cine şi de ce alege anumite porţiuni de karmă pentru actuala viaţă (prarabdha), evitându-le pe altele.

Studiile karmei arată clar că aceasta nu se moşteneşte în totalitate de la o singură încarnare anterioară, ci omul actual preia porţiuni de karme din mai multe vieţi anterioare, oricât de îndepărtate ar fi ele. Niciodată nu perpetuează identic o întreagă viaţă anterioară, ci doar micro-karme. De aceea, este total absurd să ne identificăm cu persoana dintr-o anumită încarnare. Viaţa prezentă are caracteristici proprii şi originale.

Faţă de ce afirma spiritualismul deja – că vieţile nu aparţin *persoanei* în discuţie, ci sunt vieţile *spiritului* său – nondualismul (similar cu budismul) adaugă menţiunea că este vorba de un singur şi mare Spirit sau Conştiinţă universală. Asta ar fi diferenţa.

Totuşi, în hipnoza regresivă, după ce rememorează traumele altui om din trecut, pacienţii se vindecă de fobii sau alte tulburări psihologice. Asta arată o legătură evidentă între fostul şi actualul om.

Arată doar că micro-karma moştenită de la antecesor a fost rezolvată. Nu e nimic personal aici. Nu demonstrează reîncarnarea unui anumit suflet individual.

Dar amintirile din viaţa anterioară a copiilor mici şi cicatricile moştenite? De exemplul, celebrul caz al lui Shanti Devi [6]

E vorba tot de micro-karme. Ele amprentează psihic şi chiar fizic noul organism. Este posibil ca persoana să moştenească *in corpore* **amintirile episodice** din viaţa trecută şi chiar un **grupaj de micro-karme** generate atunci, astfel că are impresia clară că ar fi o reîntrupare a vechii personalităţi. Este un caz special, util ca „material didactic" pentru susţinătorii reîncarnării.

Dar studiile karmice relevă că omul poate moşteni uneori şi micro-karma ***rudelor foarte apropiate*** din altă viaţă, ceea ce ar fi greu de explicat dacă ne-am restrânge la individ. Singura explicaţie spiritualistă ar fi că, după moarte, sufletul decedatului stă în preajma urmaşilor şi trăieşte la unison cu ei diverse experienţe marcante, care îl afectează şi pe el. Însă este o interpretare forţată, slab susţinută.

Trebuie s-o recunoaştem: atâta timp cât omul nu este trezit spiritual, el este tributar ideii de *individualitate*, de eu separat. Conceptul de reîncarnare a sufletului este cel mai convingător privind existenţa nemuritoare pe o bază individualistă. Dar odată ce omul îşi pierde eul, el simte direct nemurirea aici şi acum, aşa că nu mai are nevoie de această cârjă intelectuală.

Însă există nenumărate mărturii despre continuitatea conştiinţei de sine după moarte, NDE (moarte clinică), OBE (călătorii astrale), mesaje spiritiste. Ele nu pot fi ignorate.

Au aceeaşi valoare ca şi **conştiinţa de sine** (adică senzaţia de eu separat de restul lumii) pe care o avem chiar în acest moment. Nu o putem nega. Doar că e o **iluzie în formă continuată**. E un Joc cu Sine al Divinului. Conştiinţa este unică şi universală, dar Ea priveşte prin nişte perdele şi găuri de cheie care îi limitează şi distorsionează vederea clară.

Totuşi, există o întreagă tradiţie spiritualistă care atestă că există spirite individuale ce trăiesc în lumile astrale sau spirituale... Doar nu sunt nebuni toţi mediumii şi călătorii astrali! Şi doar nu este o conspiraţie a spiritelor superioare de a înşela oamenii!

Nu e nicio nebunie şi nicio conspiraţie, ci o adaptare pentru mentalul individualist, egotic.

---

[6] youtu.be/p5G5BHE3qQc

Revelaţiile spiritiste *mai recente* afirmă că spiritul individual este unul dintre mai mulţi fraţi (12 sau alte numere, în funcţie de mesager, Joshua Stone, Benjamin Creme, Guy Needler, Michael Newton etc.), parte a unui „suprasuflet" ce se poate, eventual, încarna în mai mulţi oameni **simultan**. Deci sediul central al individualităţii sau „eul adevărat" ar fi această **entitate colectivă**, nu sufletul ce animă un singur om.

Din păcate, mintea egotică nu poate pricepe cum se divide conştiinţa şi nici sintagma „entitate colectivă". Şi va privi suprasufletul tot ca pe un fel de individ. Ca şi cum garsoniera care era spiritul individual a devenit acum o vilă imensă, cu multe odăi, dar la aceeaşi adresă. Însă, conform nondualismului, în tot Universul, există o singură casă şi o singură adresă: Dumnezeul Absolut.

Odată ce am admis ipotetic existenţa suprasufletului, nu se poate trasa o limită maximă a numărului de oameni sau spirite individuale în care se poate diviza acesta (12, 144 etc). După ani şi ani de dezbateri *teoretice* privind acest număr, vom ajunge *practic* la Marele şi Unicul Spirit, care se întrupează în toate creaturile pe care le-a creat. Ajungem la nondualism.

Spiritul e un tabel

Bine, dar există dovezi clare de posedare şi încorporare mediumnică a unor alte spirite, când personalitatea omului se schimbă radical, conform individualităţii spiritului invadator…

Ce este un spirit? Un tabel.

Cum adică, un tabel?

Metaforic vorbind, Conştiinţa şi-a făcut un cap de tabel conţinând coloanele: gând, emoţie, impuls de acţiune, energie vitală etc. Iar în fiecare clipă, Conştiinţa completează tabelul cu datele respective: ce gând i se trimite, ce emoţie i se atribuie, ce impuls resimte, ce vitalitate i se dă. Toate datele provin din Conştiinţă. Acesta este spiritul: un tabel completat în timp real prin Voinţa divină. Fiecare fracţiune de secundă corespunde unui rând din tabel.

Deci Dumnezeu este un fel de Data Admin pentru baza de date cu toate spiritele existente în Univers (OBS: orice bază de date este formată din mai multe tabele). **Schimbarea de spirit** de care ai vorbit nu e altceva decât înlocuirea unui tabel cu altul în serverul principal. Cu alte cuvinte, pentru Conştiinţa unică şi reală, spiritul este ceva abstract, ca un

tabel, uşor de creat, uşor de completat, uşor de substituit. Spiritul pare viu şi real pentru că este animat de Conştiinţă. Doar Ea este reală. Restul sunt nişte biţi.

În esenţă, imaginea de pe ecranul computerului este doar o înşiruire de biţi, 0 şi 1, deşi avem impresia că este un obiect colorat pe care am vrea să punem mâna. Cam aşa e şi spiritul, şi orice altceva. O aparentă animaţie, o mişcare de umbre chinezeşti.

* * *

Aşa-zisa *personalitate* rezultă din predominanţa unor gânduri, emoţii, comportamente, energii specifice, *repetate insistent*. Însă Conştiinţa poate face oricând modificări imprevizibile. Atât de fluidă şi liberă este realitatea creată!...

Dorinţa este o *emoţie* pozitivă însoţită de o anumită idee.

Emoţia neliniştii însoţită de o *idee* se numeşte îngrijorare, iar fără nicio idee se numeşte anxietate.

Mişcarea, gestul este un *impuls* volitiv însoţit sau nu de o idee şi o emoţie.

Buna dispoziţie depinde de *energia* vitală.

Am putea distinge între gând, care este personal şi se referă la ceva concret, şi idee, care este impersonală şi abstractă. De exemplu, „Spiritul e un tabel" este o idee filosofică. În schimb „Mi-a înţepenit gâtul" este un gând personal, însoţit de o blocare a energiei şi de impulsul de a roti capul.

Mintea nu există. Există doar un flux continuu de idei, gânduri, emoţii, impulsuri, energii.

Aşa-zisa „putere a gândurilor" este un mit. Gândul nu are nicio putere de unul singur. Probabil că aţi observat deja asta. Pentru a fi eficient, gândul trebuie însoţit de emoţie şi energie. Aşa că vă puteţi gândi la absolut orice, fără teamă, dacă nu vă produce şi emoţii negative. Mai demult, aveam un coleg de serviciu care se uita la filme horror în timp ce mânca – nu ştiu, poate o făcea ca un exerciţiu de detaşare şi desensibilizare...

Pe scurt, *ideile/gândurile* sunt un material mental total neutru. *Emoţiile* produc schimbări în organism, generând chiar şi hormoni specifici. *Impulsurile* se traduc în acţiuni ale voinţei, în activităţi şi mişcări. Iar *energia vitală* e responsabilă de umor, idei constructive, bună-dispoziţie, chiar fericire, după cum lipsa ei facilitează boala, emoţiile negative, gesturile crude.

Ca să încheiem, am vrut doar să sugerăm cât de abstracte şi fluide sunt creaturile în comparaţie cu Realitatea originară. Sunt ca nişte pixeli ce se aprind şi se sting pe ecranul manifestării cosmice, fără o autonomie de niciun fel, fiind importante doar ca părţi din Imaginea mai mare.

Creaturile par solide şi stabile doar pentru că – asemănându-le cu un tabel – li se alocă date repetitive şi coerente. Dar uneori, se strecoară şi date ieşite din context, astfel că oamenii pot avea ieşiri nervoase sau idei ciudate sau gesturi necontrolate sau clipe de extaz etc. Dintr-o eroare tehnică sau, poate, intenţionat. Doar că nu există nimeni acolo, în spate, care să decidă ceva deliberat.

Cine poate înţelege ce este viaţa cu adevărat?!... Dacă există o părere, ea aparţine cuiva, unei entităţi, nu totalităţii absolute. Absolutul nu are nicio poziţie, niciun punct de vedere, fiindcă creează toate punctele de vedere.

22 martie 2023

«Oamenii nu se schimbă. Doar mor.» ~ Elon Musk

Curajul de a filosofa liber

Pentru a filosofa pe cont propriu trebuie să ai curaj. Poţi ajunge la nişte concluzii neplăcute, cu care vei fi nevoit să trăieşti tot restul vieţii. Şi nu vei putea învinovăţi pe nimeni. Ar fi mult mai simplu să adopţi orbeşte credinţele şi învăţăturile altora. Când nu-ţi convine ceva, vei putea da vina pe ei, că te-au indus în eroare, bietul naiv ce erai!

Dar dacă ai puterea să renunţi la acest confort psihologic şi să rezolvi singur dilemele filosofice, iată cu ce trebuie să începi. Observă marile cataclisme cosmice, marile dezastre terestre, nesfârşitele şi variatele suferinţe omeneşti. Asta au făcut toţi marii filosofi şi înţelepţi şi au ajuns la următoarea dilemă: Dacă Dumnezeu există, atunci fie El este *atotputernic*, dar nu este numai bunătate; fie El este *numai bunătate*, dar atunci nu este atotputernic. Care este adevărul?

Cel mai simplu este să nu răspunzi la întrebare şi să-ţi vezi netulburat de măruntele preocupări zilnice. Nu te va acuza nimeni că te declari neputincios şi neştiutor. Dar asta, până într-o zi, când o inevitabilă criză existenţială te va scoate din moleşeală şi te va obliga să rezolvi cumva această disonanţă cognitivă.

Există trei răspunsuri posibile: varianta atee, varianta spiritualistă şi varianta nondualistă.

Ateul crede că Dumnezeu *nu există*, cu toate consecinţele de rigoare. Ştiinţa actuală este programatic atee.

Omul spiritual sau religios afirmă că Dumnezeu este *total binevoitor*, dar Satana i se opune pretutindeni. Recunoaşte astfel tacit că Dumnezeu nu este atotputernic.

Nondualistul afirmă că Dumnezeu este *atotputernic*, fiindcă numai El există. Iar noţiunea dualistă de bine şi rău este inventată de mintea omenească. De aceea, Dumnezeu nu se manifestă numai prin bunătate, ci şi prin aparentul său contrariu.

Fiecare dintre aceste poziţii filosofice fundamentale are avantajele şi dezavantajele sale psihologice. Două câte două, au puncte comune, dar diferă în alte aspecte esenţiale. Iar raţiunea se confruntă cu o mare provocare să aleagă doar una dintre cele trei, fiindcă mintea are o natură contradictorie şi se va îndoi întotdeauna de deciziile sale.

* * *

Să ne amintim aici un episod remarcabil trăit de Maestrul Yogananda, supranumit şi yoghinul cristic, prin apropierea sa afectivă de Isus şi de stilul plin de compasiune al acestuia. Făcând un pelerinaj pe la sfinţii Indiei, a ajuns şi la marele înţelept nondualist Ramana Maharishi, pe care l-a întrebat ceva ce nu-i dădea pace de mult timp: „De ce Dumnezeu îngăduie suferinţa şi de ce nu porunceşte oprirea ei?”. La care, Ramana i-a răspuns lapidar: „Suferinţa este calea către Sine”. Dar Yogananda insistă: „Dar de ce trebuie neapărat să existe suferinţa?”. Ultimul cuvânt, de data aceasta, mult mai profund al lui Ramana Maharishi fu: „**Cine suferă? Ce este suferinţa?**”.

Mintea rămâne nedumerită în urma acestui răspuns venit de la cel mai mare înţelept al acelor timpuri. Doar cei familiarizaţi cu tezele nondualiste pot înţelege, cât de cât, ce a vrut Ramana să transmită.

Însă adevărata Înţelegere nu poate apărea decât când dispare eul. **Eul** este cel care crede că suferă şi că suferinţa este rea, iar binele ar consta în dispariţia suferinţei. Odată cu eul, dispare şi suferinţa, însă nu şi necazurile sau durerile. Ele fac parte din viaţa omenească.

Deci **suferinţa produsă de eu** poate fi eliminată. Oamenii nici nu-şi dau seama cât de mult suferă din cauza eu-lui, această conştiinţă-de-sine. O pot constata abia prin comparaţie, în urma trezirii spirituale, când simt pentru prima dată în viaţă ce înseamnă să fii liber şi relaxat. Acel fel de suferinţă nu mai este *necesară* (în sensul sugerat de Ramana) şi nici măcar posibilă, fiindcă ai ajuns deja la Sine.

Materie şi conştiinţă

O altă denumire a lui Dumnezeu-Absolut, mai neutră şi nereligioasă, ar fi Conştiinţa.

Ateismul susţine că există *numai* MATERIA, din care a apărut ulterior conştiinţa. Deci conştiinţa ar fi o materie mult mai complexă.

Spiritualismul susţine că materia este animată de SPIRIT sau CONŞTIINŢĂ. Materia este creată de Creator, dar cei doi rămân distincţi. Este viziunea dualistă „conştiinţă + materie”.

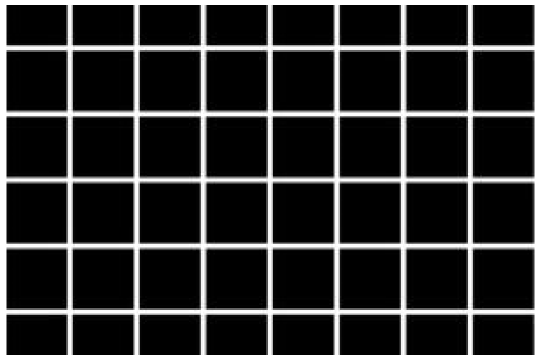
Nondualismul susţine că nu există *decât* CONŞTIINŢĂ. Conştiinţa devine materie, deci nu sunt două şi de aici vine numele de non-dualitate.

(Strict filosofic vorbind, şi ateismul este nondualist, dar *materialist*, diferind fundamental de nondualismul *metafizic*.)

* * *

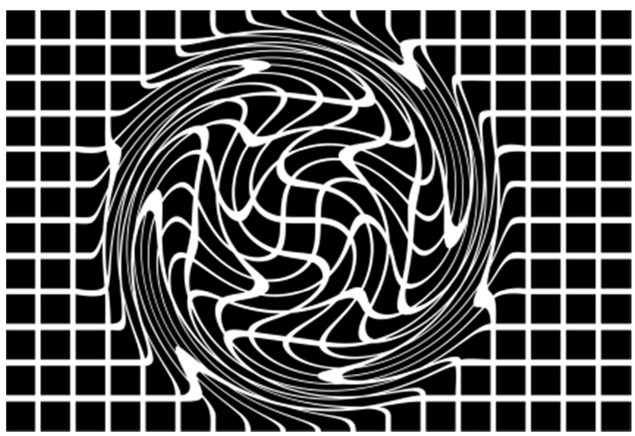
Ştim sau credem că ştim ce este materia. Dar… ***Ce este conştiinţa?***

Din perspectivă nondualistă, conştiinţa este însăşi fundamentul a orice există. Nu are nicio calitate, existând *mai presus* de minte sau *sub* imaginaţie. Totuşi, putem încerca să ne-o închipuim ca pe o plasă întinsă, un câmp de forţă egal, neutru, uniform.

Câmpul uniform şi neutru al conştiinţei.

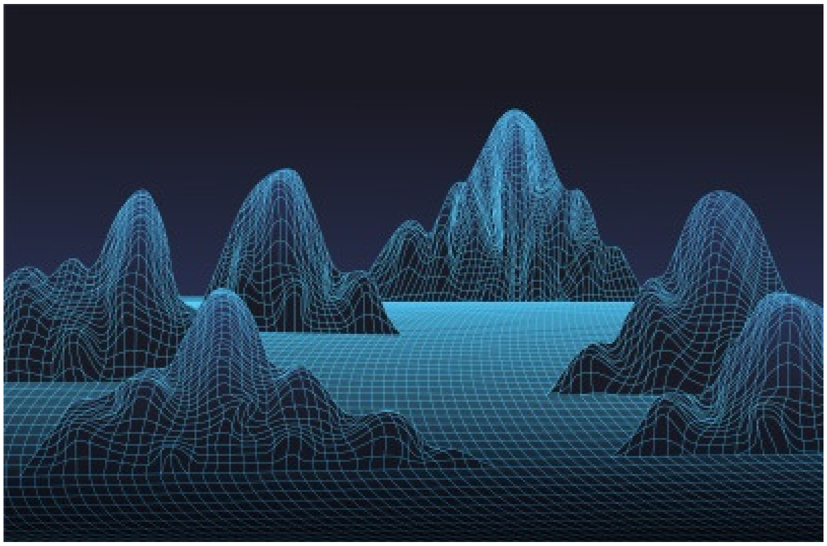
Pe alocuri, Ea se răsuceşte în sine, unde devine un ghem de „materie”. Care este tot conştiinţa, dar într-o nouă geometrie.

Vortexul din conştiinţă creează materia, precum şi eul.

Deci, în realitate, nu există decât un câmp de energie, în care se creează vortexuri sau concentrări ce *dau impresia* de obiecte şi fiinţe şi ego. Dacă s-ar slăbi pentru o clipă tensiunea creatoare, lumea ar dispărea instantaneu, ca un elastic întins şi apoi eliberat. Poate că, în trezirea spirituală, ego-ul dispare tocmai prin slăbirea acestei tensiuni sau vortex la nivelul psihologic.

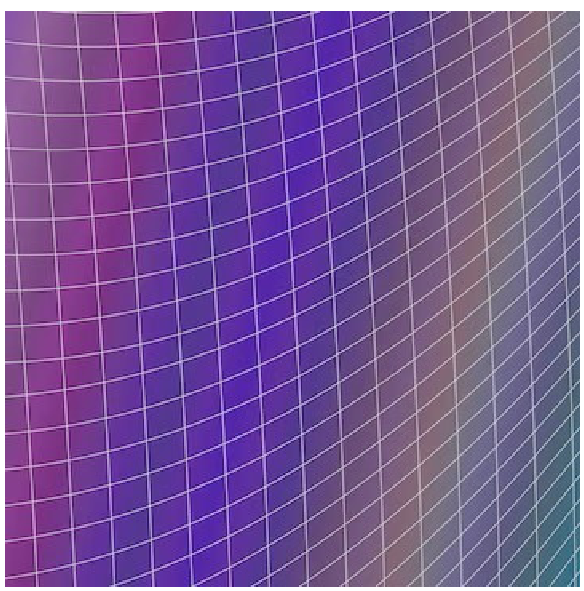
Fizica cuantică are o interpretare similară: din uniformitatea originară sau vidul creator sau „supa cuantică” apar particulele subatomice ca nişte excrescenţe sau „singularităţi”.

* * *

Ce sunt spiritele?

Într-o accepţiune mai apropiată de nondualism, Spiritele ar fi totuna cu această reţea perfect întinsă de conştiinţă, dar „colorată” diferit pe diversele ei porţiuni. Spiritul-Dumnezeu ar fi prototipul individualităţii. Este nondualitatea *diferenţiată*, spre deosebire de Absolutul sau Sursa, care este nondualitatea *nediferenţiată*.

Spiritul este o porţiune colorată diferit din Reţeaua divină uniformă

Propunem astfel un compromis intelectual între nondualism şi spiritualism, de care mintea are nevoie pentru a se putea decondiţiona, treptat, de toate poveştile învăţate. În spiritualism, spiritele sunt individualizate şi ierarhizate conform etapei lor evolutive. Pe când, în nondualism, tot ce pare că există, inclusiv orice entitate, face parte din Marea Iluzie, deci nu există decât în aparenţă; or, nondualismul nu se ocupă de aparenţe.

* * *

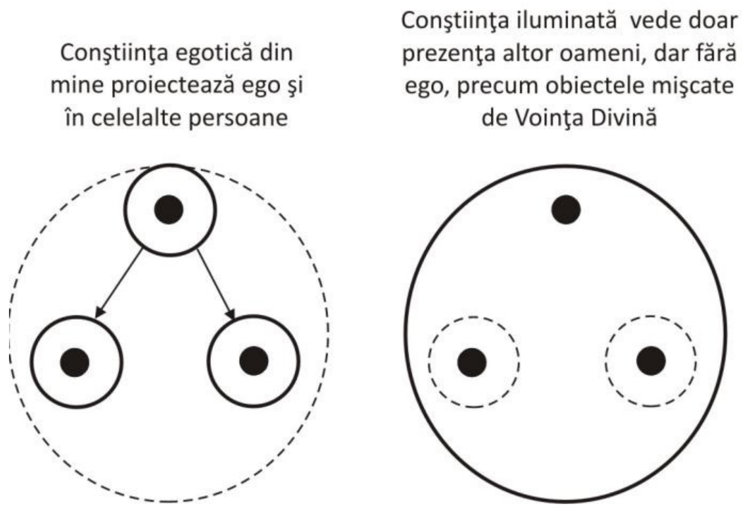
Şi ego-ul ce este?

Conform modelului de mai sus, ego-ul ar fi încolăcirea Conştiinţei în sine la maximum. Ego-ul este *individualizarea* extremă, printr-un proces de contracţie energetică sau înfăşurare, răsucire. Apare conştiinţa-de-sine, care este impresia că ai fi separat de restul universului, plasându-te automat în „centrul" lui, deşi nu există niciun centru. Ego-ul este un centru fictiv.

Şi exact aşa ne dăm seama că eul este o iluzie: este evident că nu există niciun centru real nicăieri, ci e doar o senzaţie subiectivă. Asta, judecând cu raţiunea comună. În viziunea dualistă, obişnuită, *subiectivitatea* individului poate fi considerată o *iluzie*, prin comparaţie cu opusul său dual, obiectivitatea lumii. În schimb, viziunea nondualistă radicală inversează raportul: totul este opera unicului Subiect conştient şi animat de El, iar indivizii sunt doar nişte *obiecte iluzorii*.

Ego-ul sau eul este povestitorul interior, care comentează tot ce se întâmplă şi îşi schimbă mereu părerile. Fără senzaţia de eu, nu mai ai graniţe, te simţi una cu tot ce există. Atomul fizic este, cum spuneam la început, urmarea unei contracţii energetice. Dar şi ego-ul este tot o contracţie energetică, însă pe un alt nivel, să-i spunem psihologic.

Când apare ego-ul, el vede ego-uri în toţi ceilalţi semeni. Iar când dispare ego-ul, dispar toate ego-urile din ceilalţi, ca prin farmec. E un fenomen straniu. Şi mai ciudat este că dispar şi timpul, şi spaţiul, şi cauzalitatea. Ca şi cum eul le produce automat pe toate acestea, prin puterea iluziei, Maya.

Pentru referinţe suplimentare, vezi şi articolul "Nondualitate pentru uz intelectual" (din anul 2020)

Pe măsură ce Spiritul sau Conştiinţa slăbeşte distorsiunea vortexului, senzaţia de individualitate se diminuează treptat. Acesta ar fi un proces evolutiv de iluminare impersonală. Totuşi, multe Spirite preferă o trezire spirituală bruscă, instantanee, cu un efect spectaculos, şocant... Oricât de uimitoare ar fi iniţial această mutaţie, efectul asupra corpului-minte continuă să se adâncească la nesfârşit. Revelaţiile curg una după alta şi, de fiecare dată, omul crede că a atins abisul absolut, stupoarea supremă.

* * *

La om, după moartea trupului, ego-ul dispare sau nu? Ego-ul e legat de trup sau nu?

Sunt posibile ambele alternative.

În spiritualism, se consideră că un spirit evoluat nu-şi va păstra ego-ul la moarte, fiindcă se va lepăda imediat de identitatea corporală şi va ajunge în planul cel mai înalt, cel *cauzal*. Conform modelului nostru, aceasta ar fi starea demiurgică, *nondualitatea diferenţiată*. Şi nondualiştii afirmă că "cel care moare înainte să moară nu va mai muri după ce moare". Adică, odată ce ţi-a dispărut ego-ul, te-ai eliberat definitiv nu numai de identificarea cu prezentul trup fizic, ci cu orice formă.

Totuşi, spiritualismul spune că majoritatea spiritelor îşi păstrează ego-ul, continuând să trăiască în *astral* ca un eu separat. Conştiinţa lor îşi păstrează tendinţa de a se identifica cu o formă, fie chiar şi foarte

fluidă. Asta arată că ego-ul nu depinde neapărat de trup. În astral, există entităţi care nu au avut niciodată un corp fizic. De pildă, *egregorul* unei colectivităţi nu a avut niciodată un trup, dar are o individualitate.

Deci, ego-ul este o contracţie energetică independentă de un trup fizic, dar totuşi dependentă de o formă sau alta. Ca o dovadă în plus, există oameni în carne şi oase care nu mai au senzaţia de eu, aceia numiţi iluminaţi sau treziţi.

Evoluţia şi atributele conştiinţei

Conştiinţa nu este **nimic**, în comparaţie cu materia. Este (EU) SUNT – fără a-i urma vreun adjectiv sau substantiv. Adică este vid. Fiinţare pură, impersonală.

Conştiinţa este **creatoare**, prin vârtejurile pe care Şi le provoacă în Sine.

Conştiinţa este **focalizabilă**, ca o măsură a distorsiunii mai mari sau mai mici produse în câmpul uniform.

Conştiinţa este **pretutindeni** în univers, fiindcă nu există *decât* conştiinţa, mai mult sau mai puţin înfăşurată în Sine.

Am putea găsi şi alte atribute ale conştiinţei... Conştiinţa este un alt nume pentru Absolut, Sursă, Origine etc. Dar toate acestea sunt privite din perspectiva creaturii umane, definite comparativ cu ceea ce poate ea experimenta şi înţelege.

Există o corespondenţă mai mult decât simbolică, poate, între aceste patru *atribute* ale conştiinţei şi *fazele de evoluţie* a conştiinţei umane – de expansionare către o tot mai mare fericire, întoarcerea în Absolut. Procesul invers poate fi numit involuţie sau contracţie a Absolutului, în scop creator. Ambele aparente desfăşurări, de creaţie şi de eliberare, aparţin Absolutului. El decide să se contracte şi să se dilate, adică să creeze intens sau să se retragă din creaţie; şi le face concomitent.

Deci fazele evolutive sau stările de conştiinţă ar fi următoarele: Ego, Vid, Totul, Întruchiparea (vezi şi **figura de de sinteză** din finalul articolului)

1. Ego-ul

Este senzaţia de eu separat de restul universului, starea obişnuită a majorităţii oamenilor. Omul se simte alungat din Paradis, pe bună dreptate. Se află la limita inferioară a procesului de condensare a

conştiinţei, a atins fundul prăpastiei. Vestea bună este că, de acum înainte, urmează urcarea către starea paradisiacă.

Corespunde cu atributul de focalizare şi individualizare a conştiinţei.

Doar o creatură complexă precum omul poate avea un ego, fiindcă deţine aparatul psihic capabil să suporte această mare tensiune. Conştiinţa individuală apare printr-o mare contracţie energetică şi produce o tensiune psihică maximă. Un organism animal nu ar putea să o suporte şi de aceea, în mod automat, nu capătă conştiinţă-de-sine. Şi invers, conştiinţa-de-sine se manifestă îndată ce organismul este suficient de complex şi robust ca să suporte tensiunea individualizării – cel puţin, acesta e cazul cu oamenii de pe Pământ.

* * *

Am putea detalia ce este ego-ul prin comparaţie cu starea fără de ego a omului „trezit". Astfel:

- Eul este senzaţia de **control** şi liberă-voinţă. Când eul dispare, devine limpede că nu există niciun control şi niciun liber-arbitru. Ţi se pare că ai pierdut controlul, că pluteşti în necunoscut şi incertitudini. Şii totuşi, nu devii antisocial, ceea ce demonstrează că, de la bun început, nu „tu" deţineai controlul. Buna-cuviinţă era efectul educaţiei şi programării mentale, care a rămas activă. Trezirea nu îţi modifică personalitatea. În acelaşi timp, când pierzi eul, devii *una cu totul* şi, automat, mintea-corp nu doreşte să facă niciun rău nimănui, fiindcă e ca şi cum ţi l-ai face ţie însuţi.

Atunci când omul obişnuit are impresia că pierde controlul situaţiei, intră în panică, fiindcă eul se identifică cu controlul, deci se simte ameninţat cu moartea. Şi îşi ia măsuri de protecţie. Doar că moartea adevărată, fie fizică, fie simbolică (trezirea), nu poate fi evitată de către acest fictiv personaj, când îi soseşte ceasul.

- Eul este simţul **posesiunii**. Chiar şi când gândeşti ceva, instantaneu apare şi ideea „Eu am gândit asta, e gândul *meu*". Când eul dispare, devine clar că gândurile apar din neant şi te minunezi mereu de apariţia lor. Iar când spui ceva interesant, te uimeşte şi pe tine ceea ce vorbeşti. Nimic nu-ţi mai aparţine, fiindcă nu mai există niciun proprietar în acest organism.

Dimpotrivă, omul obişnuit îşi extinde simţul proprietăţii la lucruri şi persoane, ca să aibă *controlul* asupra oricărei situaţii imprevizibile. Din acest motiv, unele învăţături spirituale îndeamnă la renunţarea la avere şi familie (ascetism, călugărie) ca să provoace cumva artificial pierderea eu-lui, care se încăpăţânează să reziste.

- Eul este dispoziţia afectivă de **nemulţumire** cu ceea ce există acum. De pildă, chiar şi când te bucuri sincer de ceva, imediat vine gândul să nu te bucuri prea tare, că nu ştii ce necaz te aşteaptă după colţ. Sau, când îţi realizezi un vis, imediat începi să te compari cu alţi semeni mai realizaţi şi îţi piere entuziasmul. Eul trăieşte în timp, fie sperând că va fi fericit cândva, în viitor, fie raportându-se mereu la trecut; şi niciodată nu apreciază prezentul. Chiar şi când devine conştient de acest fenomen frustrant şi doreşte sincer să se bucure de ceea ce are, omul nu prea reuşeşte, fiindcă se *identifică* cu gândurile şi emoţiile, pe care le simte a fi *ale lui personal*.

În schimb, când eul dispare, eşti mulţumit cu orice apare şi se petrece în prezent, nu te gândeşti la viitor şi nu compari cu trecutul. Pierderea noţiunii de timp aduce cu sine mulţumirea, împăcarea, seninătatea.

- Eul este o **energie** cenuşie care diminuează alte energii psihice. Când eul dispare, toate simţurile devin mai ascuţite: auzi mai bine, vezi mai clar, miroşi mai acut, guşti mai nuanţat, pielea e mai sensibilă, intuieşti oamenii etc.

Energia egotică este ca o ***contracţie***, te simţi ca un arici ghemuit între proprii ţepi, temându-te să te deschizi către ceea ce ţi se întâmplă. Dimpotrivă, când eul dispare, eşti total deschis la toate energiile ce vin din faţă, fără nicio frică. Iar dacă sunt energii neplăcute, trec liber prin tine, nu rămân prea mult timp şi nu fac ravagii, aşa cum ar face dacă te-ai opune şi le-ai respinge.

De aici a apărut prescripţia spirituală „Let go!”, adică să laşi lucrurile să treacă prin tine fără a te împotrivi, să te abandonezi în faţa Voinţei divine, resemnare, smerenie, renunţare.

Căutătorul spiritual depune mari eforturi pentru a se relaxa, fiindcă eul nu ştie altceva decât efortul. Iar când îi reuşeşte relaxarea, nu este datorită efortului egotic, ci a neatenţiei sau oboselii ego-ului. Multe metode spirituale nu au alt rol decât de a obosi mintea egotică, pentru a-şi slăbi controlul.

Deci, ce este eul? Un fel de nor cenuşiu ce penetrează creierul, care îţi diminuează simţurile naturale, care te face să crezi că îţi controlezi realitatea personală, că ai fi o persoană separată de orice altceva din jur, că ai fi îndreptăţit să deţii lucruri, persoane, gânduri. Eul este un set de filtre care îţi oferă o cu totul altă experienţă interioară decât atunci când ele lipsesc.

2. Vidul

Este prima fază a trezirii spirituale, în care simţi efectiv că "tu" nu exişti (ca entitate psihologică, nu ca trup). Ea provoacă o golire de tiparele egotice şi ceea ce îţi făcea plăcere înainte nu pare să te mai atragă sau să te încânte. Preferinţele şi obişnuinţele se manifestă încă, din inerţie, dar ele nu-ţi mai oferă satisfacţia dinainte. Te simţi a fi nimeni şi nimic. Este suprema smerire, golirea de importanţa de sine, starea de depersonizare.

Corespunde cu lipsa oricăror calităţi prin care ar putea fi definită conştiinţa.

Unii oameni suferă foarte mult în această etapă, care pare că nu se mai sfârşeşte. Intră în depresie sau consideră că trăiesc „noaptea întunecată a sufletului". Dar este o disperare trecătoare.

Un caz-şcoală psihiatric şi nondualist privind aşa-zisa „tulburare disociativă de depersonalizare" a fost **Suzanne Segal**. În fond, era vorba de o trezire spirituală fără o practică spirituală sau intenţie. Problema cu atribuirea acestui simptom psihiatric este că el nu poate justifica de ce lipsa senzaţiei de sine aduce o funcţionare a corpului-minte normală, ba chiar îmbunătăţită.

Iată cum îşi descria Suzanne chinul sufletesc, dovedit ulterior a fi inutil:

«În momentul când am deschis ochii a doua zi dimineaţă, grijile mi-au explodat în minte. Oare am înnebunit? E psihoză? Schizofrenie? O cădere nervoasă? O depresie? Ce s-a întâmplat? Şi se va încheia vreodată?... Mintea agoniza, încercând eroic să găsească sensul la ceva ce n-ar putea vreodată pricepe, iar corpul reacţiona la chinul minţii blocându-se în regimul de autoprotecţie, pompând adrenalină, cu simţurile ascuţite, căutând să răspundă în orice clipă la ameninţarea cu anihilarea.» [7]

În această fază, te purifici de toate reziduurile egotice, astfel ca, în următoarea fază evolutivă, atunci când pofta de viaţă va reveni, ea să nu te mai lege. Plăcerile, ca şi bucuriile nu te vor mai afecta ca înainte, iar prin aceasta, vei deveni cu adevărat liber, neînlănţuit de ataşamentele şi repulsiile care te condiţionau. Nemaiavând senzaţia de mic eu limitat, vei fi detaşat şi liber.

[7] https://en.wikipedia.org/wiki/Suzanne_Segal

3. Totul

În faza anterioară, simţeai vidul Conştiinţei în trup. La un moment dat, Conştiinţa iese în exterior, inundând întreg universul. Acum te simţi una cu toate fiinţele, cu întreg universul. Percepi lumea prin aceleaşi simţuri fizice – dar lipsindu-ţi vechile judecăţi şi nesfârşitele analize mentale. Nu te mai simţi localizat strict în trupul omenesc, ci pretutindeni. Dar asta nu te împiedică să funcţionezi normal în lume.

Trăirile devin mai intense, senzaţiile sunt date la maximum, doar că nu durează şi nu au efecte prelungite. Simţi o relaţie mai profundă cu propriul trup şi cu natura. În schimb, te detaşezi de convenţiile şi regulile sociale, de părerile oamenilor, ca şi de speculaţiile intelectuale.

Eşti o fiinţă cosmică, fără a-ţi pierde calitatea umană. Ba dimpotrivă, devii mult mai uman, mai iubitor în mod natural, neostentativ, nesilit, fiindcă te simţi una cu tot ce există şi faci automat ceea ce armonia cosmică te îndeamnă să faci. Acum trăieşti fericirea fără obiect sau fără motiv, iubirea necondiţionată pentru tot ce există.

Corespunde cu atributul de omniprezenţă sau ubicuitate a conştiinţei.

Aceeaşi Suzanne Segal relata:

«În mijlocul unei săptămâni pline de evenimente, conduceam maşina ca să mă întâlnesc cu nişte prieteni, când, dintr-o dată, am devenit conştientă că eu conduceam... prin mine. Timp de ani de zile, nu existase niciun sine în acest trup, dar acum, pe această şosea, totul devenise sinele, iar eu conduceam prin mine ca să ajung acolo unde eram deja. În esenţă, nu mergeam nicăieri, fiindcă eram deja totul. Vidul infinit care mă obişnuisem să fiu era acum perceput ca fiind substanţa infinită a tot ceea ce vedeam.»

* * *

În cazurile de accident vascular cerebral pe emisfera dreaptă, pacienţii pot să se înstrăineze total de mâna lor stângă, de parcă nu le-ar aparţine. Şi, desigur, nu au niciun control neurologic asupra ei, ceea ce nu pare să-i deranjeze câtuşi de puţin. Dar această înstrăinare traumatică nu are nicio legătură cu starea lipsită de eu a iluminatului, care este perfect funcţională şi nu are cauza la nivel neuronal. Starea impersonală nu e cauzată de vreun accident cerebral, ci se petrece la un nivel mult mai subtil.

Din contră, am putea spune, mai degrabă, că percepţiile comune ale omului, survenite prin cele cinci simţuri şi interpretate de minte, sunt o făcătură a creierului. Creierul nu vede şi nu aude nimic prin sine însuşi, ci doar primeşte nişte semnale electrice, pe care le transformă într-o

imagine a lumii. Iar realitatea este fatalmente diferită de această înscenare cerebrală.

Cum este realitatea? Ea poate fi percepută în trezirea nonduală, când dispare senzaţia de eu. Atunci, toate decorurile şi coreografia creierului se retrag pe fundal, şi rămâne realitatea naturală, nudă, aşa cum este descrisă de iluminaţi: fără spaţiu, fără timp, fără separare, un continuum fără concreteţe, nimicul ce devine aparentul tot.

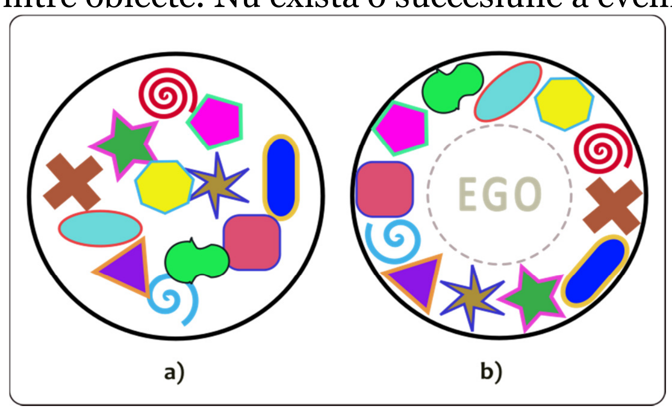
Distorsiunile minţii

Din păcate, nu numai că lipsesc cuvintele din vocabularul omenesc pentru a descrie starea naturală. Chiar şi când folosim expresii impersonale, mintea tot le dă nişte interpretări personale şi astfel le schimbă sensul, le maculează. De pildă expresia „**nu se poate ştii**” este interpretată de minte ca „noi, oamenii, sau eu nu pot ştii, deocamdată”, dându-i o conotaţie personală şi relativă. Sau „**nu există nimic**” este înţeles ca „există ceva care încă nu a fost nedetectat”. Sau „**luminile sunt aprinse, dar nu e nimeni acasă**” capătă sensul de „există cineva şi aşteptăm să se întoarcă”. „**Trăim într-un matrix**” e tradus prin „nişte entităţi ne-au închis aici”. Şi aşa mai departe...

Ego-ul produce spaţiul-timp

În momentul iluminării, când eul dispare, dispare în mod miraculos şi spaţiul şi timpul! Acest lucru e greu de înţeles, atâta timp cât credem în „obiectivitatea” lumii. Dar realitatea arată altfel decât o percepe mintea egotică. Ego-ul este un instrument de *distorsionare* a realităţii. Nu există timp şi spaţiu.

În figura a) de mai jos sugerăm cum arată realitatea fără spaţiu şi fără timp. Obiectele şi evenimentele plutesc liber în Sfera divină: obiectele sunt amestecate laolaltă („haosul din supa cuantică”) şi evenimentele se produc simultan („singurul moment este acum”). Nu există distanţe între obiecte. Nu există o succesiune a evenimentelor.

Prin umflarea ego-ului imaginar (figura b), obiectele şi evenimentele sunt împinse şi lipite de margine, astfel că apare o ordine strictă. Fiecare obiect are un obiect la dreapta şi altul la stânga, şi astfel apar relaţii spaţiale între obiecte, apare Spaţiul. De asemenea, fiecare eveniment are locul său în succesiunea de evenimente pe cadranul temporal, şi astfel apare Timpul.

Totuşi, această aparentă nouă geometrie nu schimbă cu nimic obiectele şi evenimentele realităţii, ci doar sunt prezentate ego-ului într-o ordine pe care el o poate înţelege. Mintea începe să găsească relaţii între cauze şi efecte, fiindcă există ***timpul***. Totodată, eul se simte a fi în centrul universului (exact ca în figura b), fiind înconjurat de tot restul ***spaţiului*** umplut cu obiecte.

Ego-ul a reuşit astfel să împartă realitatea în „aici” şi „acolo”, precum şi în „trecut” şi „viitor”. (Prezentul este o simplă metaforă, mintea neputând delimita o durată numită „prezent”, căci imediat ce a fixat-o, a şi devenit trecut. Este de-a dreptul crud şi nesuferit să-i impui ego-ului să „fie în prezent”! 😀)

Aşa apare realitatea *dualistă*, care există doar în viziunea eu-lui uman (figura b). Realitatea naturală este *nondualistă*, ca în figura a). Ea poate fi percepută doar odată cu dispariţia senzaţiei de eu. Cum sugeram mai sus, ego-ul este un fel de *bulă imaginară* care pare că ordonează obiectele şi evenimentele, fără însă a le afecta cu nimic.

Conform nondualităţii radicale, eul nu are nicio influenţă asupra realităţii, fiind cu totul iluzoriu. Singurul lucru pe care îl reuşeşte este că oferă Conştiinţei o perspectivă inedită asupra creaţiei Sale, un set nou de experienţe interesante *în exact acelaşi cadru*.

Totuşi, ca tot ce-i creat, nimic nu este necesar Conştiinţei, aşa că tot Ea poate desumfla oricând balonul numit „ego”, în fenomenul intitulat „iluminare sau trezire spirituală”.

Filmul 3D derulat cu viteză redusă

Din relatările celor care văd realitatea în starea ei naturală, universul nu este altceva decât un film în 3D, film în care este imersată Conştiinţa.

Să ne amintim că orice film de cinema este o succesiune de imagini fixe, care sunt prezentate ochiului cu o viteză de cel puţin 24 de cadre pe secundă, ceea ce este suficient ca creierul să nu mai poată distinge intervalul *dintre* imagini. În tehnica actuală, se folosesc chiar viteze mai mari, de 25, 30 sau 60 de cadre pe secundă, ce oferă o mai bună calitate a imaginii video.

Când lipseşte energia eu-lui, în starea de iluminare, omul percepe atât cadrele statice derulate, cât şi *spaţiul dintre ele*. Prin urmare, filmul 3D clipeşte, licăreşte tot timpul, pare că se întrerupe constant şi rapid, ca un film derulat cu o viteză redusă, să zicem, de 5 cadre pe secundă.

Exemplu de film cu cadre întrerupte: Căţel privindu-se în oglindă. [8]

În acest caz, toată iluzia produsă de film dispare, fiindcă nu mai eşti lăsat în capcana simţurilor înşelătoare nici măcar o clipă. Chiar dacă ai vrea, nu mai poţi fi păcălit de filmul proiectat pe ecranul nimicului. Într-un fel, este o regretabilă pierdere, fiindcă îţi răpeşte orice iluzie, orice speranţă. Speranţa poate exista doar când te încrezi în iluzia timpului, în înşelăciunea realităţii.

Când există energia eu-lui, acuitatea simţurilor este diminuată şi omul are impresia că acest film chiar este real, fiindcă arată perfect cursiv. Se petrece acelaşi fenomen ca atunci când privim un film artistic minunat realizat, care ne captivează complet şi uităm de noi, uităm de grijile cotidiene, uităm că e doar un film.

Notă: În filosofia Trika a shivaismului din Kashmir, există un concept important numit **spanda**, *care semnifică vibraţia sau pulsaţia spontană a Conştiinţei universale. Este vorba de acelaşi efect stroboscopic despre care am vorbit mai sus, descris în termenii specifici acelor locuri şi vremuri de demult.*

Această trecere de la vederea iluzionată la vederea clară se numeşte iluminare şi este un salt brusc, ca şi cum am trece direct de la viteza de 25 de cadre pe secundă la cea de 5 cadre pe secundă. De aceea, se spune că trezirea nu poate fi decât bruscă, instantanee, cel puţin în privinţa simţurilor.

Există însă alte aspecte ale iluminării care pot tranziţiona lent, treptat, înainte de iluminarea propriu-zisă sau după, în etapa ulterioară de *întruchipare*. E vorba de aspecte psihologice rafinate, ce marchează filosofia de viaţă. De acestea se ocupă spiritualitatea, de dobândirea înţelepciunii în acord cu viziunea nondualistă, iluminată. Învăţăturile şi practicile spirituale pot fi foarte utile personajului pe care îl jucăm. Uneori, reuşesc să facă trezirea mai uşoară, căci ea poate fi o adevărată provocare psihologică. Totuşi, când ele promit nici mai mult, nici mai puţin decât că ne aduc iluminarea, îşi cam depăşesc competenţele...!

* * *

Învăţăturile spirituale au încercat dintotdeauna să preia şi să imite viziunea celor treziţi spirituali, în speranţa că discipolul va putea atinge şi

[8] https://youtu.be/1R9qxtpxil4

el divinitatea. Din păcate, toate învăţăturile sunt dublu-înşelătoare în această privinţă:

În primul rând, **nu garantează ceea ce promit**. Iluminarea este o Graţie *imprevizibilă* şi *necondiţionată*. Şi oricum, nu există nicio entitate autonomă care să aibă ocazia măcar să încerce a îndeplini vreo condiţie. Iar dacă nu există nimeni, evident că Graţia nu analizează niciun criteriu de merit personal, câştigat prin practica spirituală.

În al doilea rând, chiar şi dacă omul se trezeşte spiritual, **trezirea nu oferă ceea ce spera eul să capete**. Când discipolul caută iluminarea şi este corect informat ce este ea, el ar putea declara pompos că „vrea să devină nimic”, dar chiar şi atunci ego-ul înţelege prin nimic un „ceva” altfel decât este în prezent, speră într-o experienţă mai bună *pentru sine*. De exemplu, sinucigaşii speră într-un viitor mai bun, chiar şi fără trup, eventual, mai multă linişte – dar nimeni nu-şi poate închipui propria disoluţie.

Eul nu-şi poate imagina cum arată realitatea în propria-i lipsă, aşa că fantazează la o alternativă, *sperând* că va fi "mai bună". Ei bine, cu siguranţă, nu va urma ceva mai bun pentru eu! Eul speră că realitatea se va schimba odată cu iluminarea, ceea ce este fals. Realitatea va rămâne aceeaşi ca întotdeauna. Doar eul va dispărea complet din peisaj. Visul său de iluminare spirituală a fost doar o altă iluzie, culmea iluziilor, cea mai înaltă iluzie.

4. Întruchiparea

După imensa surpriză a trezirii spirituale şi stabilizarea ei în fiinţă, urmează, inevitabil, adaptarea corpului-minte la noua viziune de viaţă. Ne putem gândi la mişcarea inerţială a palelor ventilatorului după ce îl scoatem din priză: ele nu se opresc imediat.

Privit de cunoscuţi, personajul pare la fel, poate uşor mai „ciudat”. Din interior însă, totul pare radical diferit. Corpul-minte este perceput ca un personaj de vis, cu propria sa dinamică şi mecanisme. „Dar eu nu sunt ăsta! Cine sunt eu? Totul. Şi în acelaşi timp, nimic.” Şocul iluminării reverberează în corpul-minte, care încearcă să se ajusteze la noua energie, continuând să-şi joace rolul pentru care a fost programat. Aşa decurge procesul de întruchipare a iluminării.

Întruchiparea iluminării sau manifestarea Spiritului nu se poate prevedea, căci fiecare Spirit-Dumnezeu are propria viziune, propriile

idealuri pe care ar dori să le pună în practică prin intermediul fiinţei umane pe care o animă.

Unele dintre acestea ne-ar putea părea lipsite de importanţă. Însă, să nu uităm că, de fapt, nimic, absolut nimic nu are importanţă, căci totul este o joacă inocentă a Absolutului cu Sine însuşi. În acelaşi timp, orice lucru – aparent mărunt sau inutil pentru societate în ansamblul ei – este foarte important pentru Spiritul care îl urmăreşte.

De pildă, poate că idealul pe care vrea Spiritul să-l atingă în acest moment este să înveţe să croşeteze foarte bine. Deocamdată, îşi concentrează toată atenţia către această ocupaţie, aparent nesemnificativă în lumea modernă, care îi stimulează creativitatea. Iar peste un timp, îşi va propune un alt ideal, poate şi mai puţin pragmatic. De pildă, ieşind la pensie, va dori să înveţe să cânte la pian. Fără niciun scop sau plan, doar din plăcerea jocului şi a creaţiei artistice.

„Plăcerea” Conştiinţei este ca, limitându-şi intenţionat posibilităţile, să reuşească a se autoexprima printr-o minte-corp. Şi se va exprima într-un mod absolut unic, în acord cu resursele restrânse pe care şi le-a alocat. De exemplu, faptul că nord-coreenii reuşesc doar să supravieţuiască de la o zi la alta mâncând greieri şi plante de pe câmp este o imensă reuşită a Conştiinţei. În schimb, în lumea civilizată şi opulentă, Conştiinţa are alte pretenţii, cum ar fi, să străpungă limitele ştiinţei şi tehnologiei prin intermediul savanţilor ca Albert Einstein şi întreprinzătorilor ca Elon Musk.

Corespunde cu atributul creator sau demiurgic al conştiinţei.

* * *

Acest Spirit este Dumnezeu. Nondualismul nu recunoaşte creaţionismul pornit din negura timpului de la un singur Dumnezeu. Ci Absolutul creează permanent prin infinitele nuanţe de Spirit-Dumnezeu care îl formează. Din acest punct de vedere, *întruchiparea* înseamnă coborârea completă a lui Dumnezeu în materie. Pare o expresie bombastică, dar ea chiar se realizează de fiecare om care îşi recunoaşte Divinitatea lăuntrică sau Sinele Divin.

(În spiritualism este invers, creatura trebuie să se ridice la nivelul presupusului Dumnezeu atotputernic. Iar pentru asta e nevoie de un efort infinit de lung…; practic, un ţel irealizabil.)

Eliberarea de povara iluziei te propulsează către posibilitatea de a te bucura de ea în mod detaşat, liber. Devii extrem de puternic şi creativ,

ştiind că totul e o iluzie şi nu o mai iei în serios. Când o credeai a fi reală, te copleşea şi te simţeai mic de tot.

„***Îndrăzneşte să-ţi urmezi visul!***” Fiecare om are alte vise. Mai bine zis, Dumnezeu visează diferit prin fiecare om. Asta înseamnă să fii demiurg: să împlineşti visul tău particular. Iar pentru asta, nici nu trebuie să fii neapărat iluminat.

* * *

Alan Watts ne atrage, totuşi, atenţia asupra unei subtilităţi a trezirii spirituale, care ne poate dezorienta la început, când încă oscilăm între personal şi impersonal. Omul abia trezit vede că lucrurile se întâmplă mereu aşa cum vrea el şi, de aceea, se crede demiurg. De fapt, fenomenul este exact pe dos: omul trezit simte ceea ce trebuie să se întâmple oricum. Nu micul eu este cauza, nu a devenit brusc Dumnezeu, ci doar rezonează perfect cu fluxul creaţiei divine. Acest lucru devine evident pe măsură ce trezirea se stabilizează şi omul integrează tot mai bine această stare naturală în viaţa sa cotidiană.

Din cauza acestei confuzii, există erori de interpretare a „legii atracţiei” sau „puterii de a manifesta realitatea”. Poţi fi un autentic demiurg atunci când te identifici cu Conştiinţa, nu cu mintea egotică. Dar nici chiar atunci nu vei face decât ceea ce este în armonie cu rolul tău pe lume.

Spunea, cu umor, iluminata Simcha Lev, care este mama a patru copii: «Ca şi Conştiinţă, aş putea trece prin ziduri, dar nu o fac, fiindcă nu acesta e rolul lui Simcha.»

Exemple de întruchipare

Întruchiparea sau integrarea aduce, de multe ori, o schimbare a părerilor anterioare ale iluminatului sau o iniţiativă nouă a sa.

De exemplu, iluminata **Lisa Cairns**, a trecut de la concepţia sa radicală de acum peste 10 ani „Toţi oamenii sunt deja iluminaţi şi nu se poate face nimic pentru ei în acest sens. Iar eu nu sunt un învăţător, nu am ce să-i învăţ.” la concepţia mai plină de compasiune „Atâta timp cât eul se crede real, el trebuie să-şi aline suferinţa prin orice metodă psihologică la îndemână, fără a încerca să se refugieze în tezele nondualiste. Traumele şi problemele psihice trebuie tratate la nivelul lor, nu ocolindu-le, nu prefăcându-te că «eul nu există». Orice ajutor psihologic este binevenit. Când eul este agitat şi tulburat, nu poate simţi liniştea Sinelui.” Conferinţele sale online conţin astăzi apropouri de

psihoterapie şi dezvoltare personală, amestecate inteligent cu reflecţii nondualiste.

Pentru iluminata **Nargis Alegria**, întruchiparea înseamnă trecerea ei la modul de viaţă autonom sau pranic, reducându-şi masiv aportul alimentar, de apă şi de somn. Ea simte dorinţa fierbinte de a-şi diviniza trupul fizic, care să se hrănească cu energia din aer, punându-se astfel de acord cu divinitatea interioară pe care şi-a descoperit-o cu câteva luni în urmă.

Mulţi oameni, după iluminare, simt nevoia să renunţe la dependenţele corpului-minte de fumat, alcool, pornografie sau alte vicii. Simt că noua lor viziune nu mai rezonează cu aceste preocupări inutile. Şi depun eforturi, ca oricare alt dependent, să se dezobişnuiască. Trebuie bine înţeles că mintea-corp are propriile sale tipare şi dinamism, ce este nevoie să fie reajustate în acord cu noua stare de conştiinţă. Tu, ca şi Conştiinţă, ai fost dintotdeauna trezit, dar mintea-corp este cea care *întruchipează* sau încarnează trezirea printr-un proces mai lung sau mai scurt, mai dureros sau mai plăcut, conform condiţionărilor sale anterioare.

Alteori, întruchiparea poate genera o intensă activitate. De obicei, după iluminare, mintea pierde circa 80% dintre gânduri şi stă mari perioade de timp fără să gândească la nimic. Această stare contemplativă nu se potriveşte cu solicitările societăţii moderne, care ne ţine mereu în priză şi în stres. Iluminatul se relaxează spontan şi nu se angrenează în nenumăratele preocupări, griji, comentarii şi acţiuni inutile ale omului „normal”.

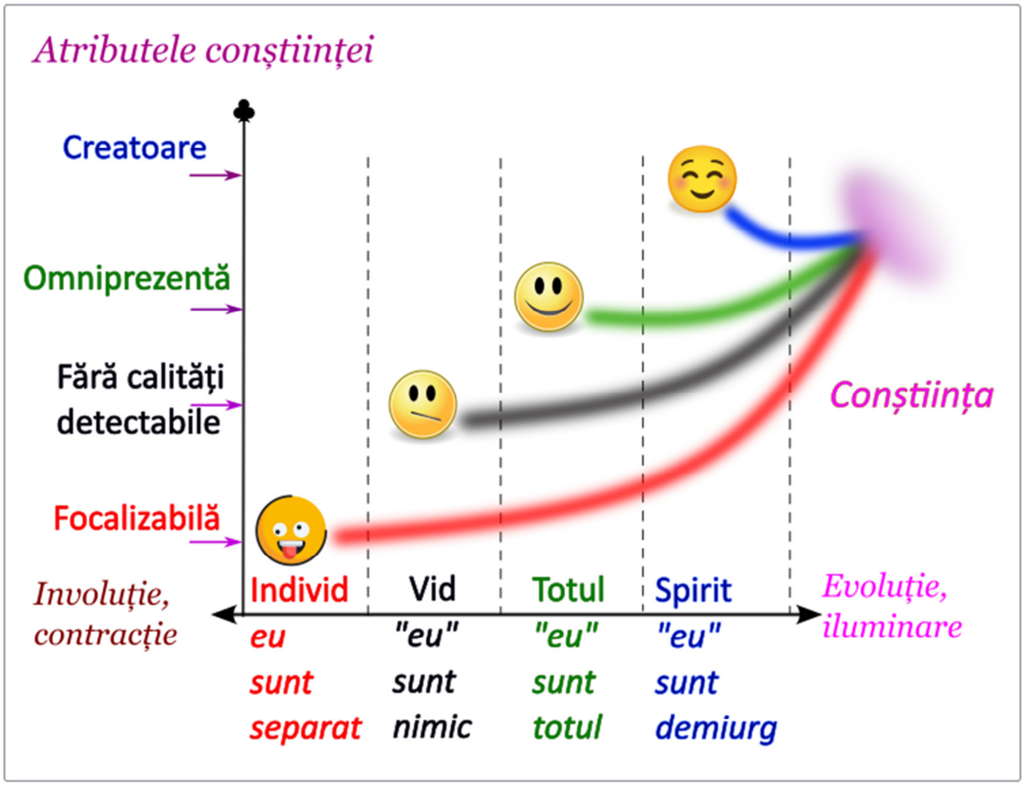
Totuşi, după o perioadă de asimilare lăuntrică a calmului divin, care poate dura ani de zile, el poate reveni la activităţi intense atât fizice, cât şi mentale orientate cu înţelepciune către binele general. El stă pe o fermă bază nondualistă, de unde se poate adânci la voinţă în tumultum dualist al vieţii pentru a fi de ajutor semenilor. Primeşte o imensă inspiraţie, dar numai când şi dacă este necesară, iar în rest... este numai linişte şi relaxare.

Aş aminti aici exemplul celebrului iluminat şi yoghin **Sadhguru**, care este profund implicat în acţiuni ecologice, umanitare, de evoluţie spirituală prin yoga, fiind apreciat şi sprijinit chiar de guvernul Indiei. În acelaşi timp, este perfect liniştit, fără dorinţe personale, un canal de transmitere a intenţiilor divine cu răsunet mondial.

Sunt şi mulţi iluminaţi care îşi văd liniştiţi de treburile de dinainte de iluminare, fără a simţi niciun disconfort, fiind perfect împăcaţi şi netulburaţi de noua energie care îi impulsionează acum. Aproape nimeni

nu constată vreo schimbare majoră la ei. Este de-a dreptul remarcabil că nu manifestă exterior profunda revoluţie interioară. S-ar spune că manifestă experienţa divină a reţinerii, a discreţiei maxime...

Sinteza

Aceeaşi unică conştiinţă simte atât greutatea conştiinţei individuale (1), cât şi detaşarea de materie (2), cât şi uşurinţa totalităţii (3), cât şi libertatea creatoare (4).

Deci, la început iluminarea poate avea o faţetă deprimantă, prin detaşarea de personaj, prin **golirea** de persoana care credeam că suntem, cu condiţionările şi tiparele ei psiho-mentale. Ele nu dispar în totalitate, dar în această fază îşi pierd din influenţa asupra corpului-minte. Apare o tristeţe că s-a pierdut farmecul vieţii, din cauza dispariţiei eu-lui, care lua totul în serios, şi binele, şi răul. Acum nu mai crezi în nimic, văzând clar că totul e o înscenare. Nu mai ai o relaţie cu nimeni, fiindcă tu nu exişti ca individ. Relaţiile sunt de suprafaţă, în virtutea inerţiei. Parcă ai călători printr-un deşert.

Urmează apoi faza de **beatitudine**, de comuniune cu întreaga viaţă, care ne face să trăim o fericire dulce, calmă şi permanentă, deşi unii nori

mai trec pe cerul vieţii noastre. Însă simţim mereu căldura soarelui, chiar şi când este acoperit temporar de acei bieţi nori. Acum nu mai suntem deranjaţi de tumultul vieţii, fiindcă ne-am pierdut „ancorele” egotice, care ne forţau să avem anumite comportamente, emoţii şi gânduri. Ne simţim liberi să ne manifestăm, uneori, poate, cam necontrolat şi copleşindu-i pe ceilalţi, lipsindu-ne filtrele egotice. Trăim cu entuziasm, celebrând viaţa în toate aspectele ei, suntem fericiţi fără un motiv exterior, iubim totul.

Totuşi, nu este obligatoriu să apară întâi senzaţia de golire şi apoi cea de iubire, se poate şi invers, fiindcă ele coexistă dintotdeauna. Se spune că *vidul* este înţelepciunea divină, iar *totalitatea* este iubirea divină. Vidul conştiinţei se percepe în Ajna chakra din spatele capului, iar iubirea divină, în Anahata chakra din centrul pieptului. Pare o contradicţie, căci Vidul e pretutindeni, ca şi Iubirea, nu doar într-un punct al corpului. Dar aici e vorba de ecoul Divinităţii în mintea-corp.

Deşi există şi excepţii, iluminarea nu te purifică automat de tiparele mentale negative acumulate de-a lungul timpului. Dar, odată cu dispariţia senzaţiei de eu, devine mult mai simplu să le observi şi, prin simpla atenţie şi dragoste, ele se vor retrage în neantul de unde au apărut. Deci procesul de purificare spirituală se poate accelera, mai ales dacă aveai acest interes şi înainte de iluminare. Pe de altă parte, nu mai este resimţit ca un efort psihic, ci este o mişcare fluentă, organică.

Deci în final, **întruchiparea** divină ne aduce mult doritul echilibru între totala libertate şi acţiunea pe deplin integrată în armonia cosmică. Spiritul-Dumnezeu se manifestă acum fără oprelişti, ca un demiurg hotărât şi o mamă divină iubitoare.

Vă recomand citirea sau recitirea articolului "**Stadiile conştiinţei iluminate**" (din anul 2021), ce conţine rezultatele unui studiu ştiinţific extraordinar realizat de Jeffrey A. Martin despre acest subiect.

* * *

Totuşi, să nu idealizăm nimic, căci e vorba de integrarea omului fără ego într-o societate bazată total pe mentalul egotic. Un iluminat se adaptează mai greu la viaţa oamenilor „normali”, el preferând deseori să se retragă din lume. Deseori, intelectul său nu funcţionează în felul impus de societate, ceea ce îl face să nu se simtă bine în ea. E o chestiune complexă. Trezirea spirituală nu rezolvă toate problemele, aşa cum, poate, ne închipuiam înainte de trezire.

Să nu uităm că ceea ce numim „om iluminat” este o minte-corp limitată la caracteristicile cu care a fost înzestrată din naştere. Fiecare om

este unic şi are un destin unic. Destinul nu se schimbă după iluminare. De pildă, unul ar putea avea probleme psihice ce necesită ajutor psihiatric concret; altul, din contră, şi-ar putea reveni din depresia cronică. Unul şi-ar putea şterge pagina de social-media, fiind intimidat şi hărţuit de colegi sau prieteni sau familie; pe când altul ar putea înfrunta public pe oricine l-ar lua la mişto. În general, cei care nu au prea mult de pierdut, precum cei fără poziţii sociale importante sau care fac parte dintr-o categorie mai tolerată social, precum artiştii, îşi permit să împărtăşească mai liber acest mesaj „ciudat”.

Am putea face aici o comparaţie cu domeniul fizicii. Mecanica *newtoniană* este atât de comună, încât se predă din gimnaziu. Mecanica *relativistă* nu are aplicativitate decât în domeniul ştiinţelor cerului, dar şi aceasta se predă în ultimii ani de liceu. În schimb, mecanica *cuantică* este total contraintuitivă şi duce la nişte concluzii complet rupte de realitatea cotidiană. Şi totuşi, fundamentul creaţiei este cuantic.

În domeniul filosofiei, avem, similar, *ateismul*, ce pare cel mai realist. Apoi avem *spiritualismul*, care este puţin mai forţat, pretinzând credinţă oarbă, dar este susţinut şi de anumite dovezi şi mărturii. În cele din urmă, mesajul *nondualist* este la fel de contraintuitiv precum mecanica cuantică, dar susţinut de prestigiul unor mari gânditori ai omenirii şi, mai recent, de o avalanşă de treziri spirituale ale unor persoane diverse. Nondualitatea nu se poate demonstra obiectiv, dar se poate trăi subiectiv. Din acest motiv, va rămâne mereu un prilej de poticnire pentru mintea omenească.

Corecţie

În încheiere, voi face o corecţie majoră la ceea ce am scris mai sus despre fazele evolutive. Este partea cea mai importantă a acestui articol!

Întruchiparea nu este neapărat o fază separată. Am putea să o definim mai degrabă ca fiind aspectul acţional-comportamental al iluminării, în timp ce *beatitudinea* pierderii eu-lui ar fi aspectul pur psihologic. Cele două aspecte pot surveni simultan, nu succesiv în timp. Dar, desigur, nimic nu este fix şi rigid când vine vorba de Spirit, aşa că iluminarea ne oferă mereu surprize fizice şi trăiri uimitoare.

Apoi, nu toţi iluminaţii trec prin *faza dureroasă de golire*, de vidare, de purificare. Poate că şi-au curăţat în prealabil umbra psihică prin diverse metode sau în mod natural. Simt că sunt nimicul, dar fericirea

totalităţii depăşeşte complet orice posibilă tristeţe de pierdere a plăcerilor şi tiparelor egotice.

Ba, mai mult, în starea de eliberare (iluminarea stabilă şi permanentă) devine clar că *ego-ul nici măcar nu există* şi însuşi conceptul de iluminare este complet fals. Eul nu există şi nu a existat niciodată la modul concret, şi totuşi, el este această aparentă deznădejde şi permanentă căutare a ceva mai bun. Este un mister nerezolvat de nimeni, de ce şi cum apare această aparenţă de separare, cu tot cortegiul ei de căutări, neîmpliniri şi suferinţe.

Privind în istorie la nenumăratele exemple de oameni speciali, care au realizat ceva deosebit, deşi nu toţi au fost recunoscuţi la adevărata lor valoare, ar fi realmente posibil şi ca *întruchiparea să preceadă iluminarea* propriu-zisă. Munca şi opera multor oameni mai mult sau mai puţin geniali este o dovadă că inspiraţia lor a venit din abisul cosmic şi că, prin urmare, ei deja au întruchipat idealul divin în sfera lor de interes. Ce se mai poate adăuga la această realizare? Iluminarea este opţională. Iar asta-i valabil pentru oricine. **Iluminarea poate lipsi, importantă este împlinirea Voinţei divine.**

Nondualismul radical afirmă că **orice fiinţă întruchipează deja Conştiinţa divină**, fiindcă ESTE Conştiinţa divină în acţiune. Că omul se trezeşte sau nu, este o chestiune secundară, care oricum nu ţine de voinţa sau putinţa individuală. Nondualismul nu împarte omenirea în oameni treziţi şi oameni netreziţi. Există un singur centru de voinţă, o singură Fiinţă, care visează lumea în fel şi chip. Pe unele creaturi le visează adormite, iar pe altele, că se trezesc din această iluzie. Chiar şi fenomenul iluminării spirituale face parte tot din Vis. **Când te trezeşti de-a binelea, îţi dai seama că n-ai dormit niciodată**. Ce paradox, imposibil de descâlcit prin raţiune!

* * *

În concluzie, toate analizele filosofice despre iluminare şi eliberare sunt nişte poveşti interesante, aparent logice, ce explică un fenomen care, în Realitatea absolută, nu există. De fapt, orice activitate mentală este un *joc secundar*, o creaţie suplimentară, un comentariu la curgerea liberă şi spontană a Vieţii, care este *jocul primordial*.

Însă nu se pune problema să ne oprim gândurile sau raţionamentele. La ce bun?! Şi nici nu putem s-o facem, decât pe scurte perioade. Gândirea este un act de creaţie divină. Şi nu gândirea ne împiedică să ne pierdem eul.

Există oameni care pot să-şi suspende gândurile pe o perioadă mai lungă. Şi bravează cu asta. Acolo se manifestă un ego inflamat, care vrea să fie admirat: „Priviţi la mine, nicio mişcare, nicio clipire, niciun gând, am atins Absolutul!”. Alţi învăţători prescriu diverse metode de a opri gândurile, ca o condiţie obligatorie pentru a dobândi iluminarea.

Dar gândirea şi eul n-au nicio legătură, deşi unii spun că eul ar fi un simplu gând. Ce bine ar fi să fie doar un gând ca oricare altul! Eul este o fermă contracţie energetică, fără o cauză depistabilă sau un scop. Tot o creaţie divină. Să-i spunem, dar numai metaforic, „un gând în Mintea divină”.

La urma urmei, întreaga Viaţă nu are niciun scop decât acela de a exista, pur şi simplu. Căutarea de scopuri este activitatea minţii egotice, ceea ce este perfect în regulă. Până într-un punct, când simţim că ceva nu-i în regulă.

Iar, dacă tot am lămurit treaba asta, ne putem relaxa acum… admiţând că viaţa noastră curge degeaba… şi respirând aerul proaspăt al eliberării… eliberarea de dorinţa de-a ajunge la ceva… fără niciun final, fără nicio concluzie, fără nicio realizare…

9 aprilie 2023

CONŞTIINŢĂ-DE-SINE versus CONŞTIENŢĂ

Motto: «Cel mai important subiect pe care ar trebui să-l discute toate persoanele este că nu există nicio persoană.» ~ Wei Wu Wei

La nivelul *corpului-minte*, există gânduri şi emoţii, care par a fi conştientizate şi controlate parţial de un aparent *observator intern*, sau ego-ul. Freud îi spunea „supraego”, dar este acelaşi cu eul din spiritualitate sau conştiinţa-de-sine. Este cel care pune frână la impulsurile inconştiente, care filtrează ideile şi îşi reprimă emoţiile. Dar eul este un set de filtre, nu o entitate conştientă. Există însă un *martor tăcut* care observă observatorul, numit şi *atenţie pură*.

Cine este cel conştient, atunci, observatorul sau martorul?

Conştienţa diferă de ego (conştiinţa-de-sine). Conştienţa sau atenţia este una dintre caracteristicile Conştiinţei (alte patru i le-am prezentat în articolul „Aspectele Conştiinţei”). Eckhart Tolle îi spune Prezenţă, dar este acelaşi lucru cu simpla atenţie *per se*, impersonală, pură.

Când nu eşti atent – ceea ce se întâmplă frecvent şi, oricum, nu poţi cuprinde cu atenţia tot spectrul senzaţiilor – nu înseamnă oare că Conştiinţa ratează o parte din experienţa umană?

Conştiinţa umană este marea Conştiinţă universală, dar îngustată la o gamă foarte redusă de percepţii. Deseori, ea nu este conştientă de nimic, cum ar fi în somn, sau nu este atentă la ce se petrece în jur, fiind „cu mintea aiurea”. Deci conştienţa umană are o cuprindere foarte limitată, din naştere. Exact **asta înseamnă experienţa umană: să ratezi multe lucruri, trăind intens altele câteva**.

Dacă însă m-aş putea ridica, măcar o clipă, la nivelul Conştiinţei divine, aş constata că nu am ratat nimic şi nu am ce regreta. Prin fiecare om care trăieşte experienţe diferite, M-am îmbogăţit permanent. Un singur om nu poate trăi toate lucrurile posibile, dar omenirea, per ansamblu, poate. Şi asta sunt Eu, ca şi Conştiinţă divină: toţi oamenii şi chiar mai mult. De aceea, Mă bucur de bucuria altuia şi Mă întristez alături de cel trist. Toate sunt propriile Mele experienţe...

Conştiinţa umană nu devine altceva prin iluminare. Rămâne între aceiaşi parametri. Omul iluminat nu se poate muta în pielea persoanei de alături, nu ăsta este efectul pierderii eului. Ar fi chiar foarte incomod.

Sănătatea mintală se poate păstra doar între limitele normale ale corpului-minte.

Conştiinţa universală creează totul şi cuprinde totul, dar tot Ea a creat nişte straturi, ca nişte site tot mai dese, pe unde Ea se scurge, ca apa. La fiecare nivel, Conştiinţa infinită devine nişte stropi tot mai mici şi mai mici, prin efectul sitelor succesive. Dar Ea nu se divide decât aparent, doar privind de la nivelul respectiv. Deci, aparent, Conştiinţa infinită devine foarte mărginită la nivelul uman, din cauza minţii limitate, a vasului care o cuprinde. Iar în cazul iluminării spirituale, mintea începe să simtă că are un Stăpân, de unde până atunci, ea era stăpânul corpului.

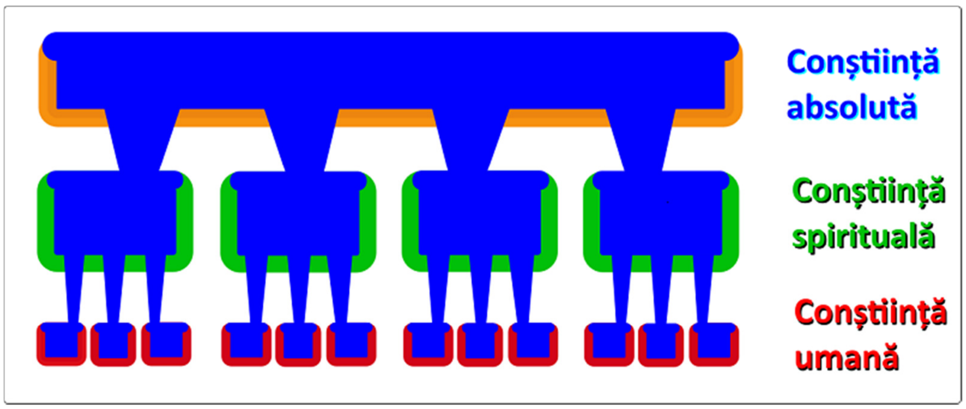

Figura: Unica Conştiinţă se divide în fragmente tot mai fine, pe măsură ce coboară ca frecvenţă. Dar indiferent de vasele în care curge, întotdeauna rămâne o unitate de conştiinţă (aceeaşi apă albastră).

Să detaliem puţin despre forma vaselor, adică **mintea**. Cu cât ne apropiem de Divinitate sau Conştiinţa absolută, mintea devine tot mai abstractă. În timp ce animalele nu gândesc decât la concret, la ce văd şi simt, oamenii au dezvoltat gândirea abstractă, independentă de vederea nemijlocită a lucrurilor.

Conform unor studii de psihologie, gândirea abstractă are 4 faze: 1) Fragmentarea non-obiectivă, 2) Deconstrucţia, 3) Bi-dimensionalitatea, 4) Non-figurativitatea. Ele sunt reprezentate ingenios şi amuzant în filmul de animaţie „Inside Out”.

Iată secvenţa despre gândirea abstractă [9]

Aici, gândirea abstractă este considerată ciudată, distructivă şi incontrolabilă. Ceea ce chiar poate fi, dacă nu este stăvilită de către Conştiinţă.

[9] youtube.com/watch?v=YZ-geVMR_Jw

Făcând o paralelă cu clasificarea teosofică a planurilor subtile, gândirea concretă este specifică planului astral, primele trei faze ale gândirii abstracte corespund planului mental, iar faza non-figurativă este specifică planului cauzal. Această ultimă fază este cea mai apropiată posibil de Conştiinţă. Poate că aşa vom intui cumva cam ce şi cum ar fi vidul Conştiinţei...

* * *

În cazul demenţei senile sau altor tulburări psihice grave, omul trăieşte permanent într-o halucinaţie, a pierdut contactul cu realitatea. Ce profit are Conştiinţa dintr-o astfel de existenţă larvară?

În cazul demenţei senile, conştiinţa umană trăieşte parţial într-o irealitate. Am putea însă, la fel de bine, spune că nu mai împărtăşeşte consensul privind realitatea cu restul oamenilor „sănătoşi". Dar este şi asta o experienţă interesantă pentru Conştiinţa de nivel superior. I se spune Sinele Superior (Conştiinţa spirituală, în figura de mai sus), pentru a-l deosebi de sinele uman restrâns. Dar este aceeaşi Conştiinţă, privind de pe niveluri diferite.

Orice tulburare psihică nu diferă prea mult de ceea ce se întâmplă cu oamenii hipnotizaţi în scop de divertisment: şi ei trăiesc într-o altă realitate, temporar. Este un alt fel de experienţă.

Realitatea comună, aşa cum o împărtăşesc toţi oamenii, este totalmente o creaţie a creierului. Asta spune ştiinţa. În creier este tăcere deplină şi întuneric. Totuşi, într-o mică zonă cerebrală ajung semnale electrice de la organele de simţ şi acolo se formează aparenta „realitate exterioară". Ea este, de fapt, interioară, fiind produsul creierului fiecăruia. Este o adevărată minune că ni se pare „obiectivă" şi independentă de creier!

Chiar dacă conştiinţa umană nu pare să tragă niciun profit dintr-o boală psihică, totuşi, la un nivel superior, Conştiinţa se pare că este mulţumită, inclusiv cu acest handicap. De fapt, la acel nivel, Ea este mulţumită de tot binele, ca şi de toate relele care se întâmplă oamenilor. Şi nu este vorba de un soi de sadism, ci de dorinţa inocentă de a experimenta viaţa în toate valenţele sale. La nivelul Conştiinţei absolute, nu se întâmplă realmente NIMIC NICIODATĂ, aşa că orice eveniment de la nivelele inferioare este o surpriză, un spectacol, o încântare.

Unii oameni au percepţii extrasenzoriale sau puterea de a manifesta fenomene paranormale. Nu înseamnă oare că aceştia au câştigat mai mult decât ar fi câştigat prin trezirea spirituală, când conştiinţa rămâne restrânsă la nivelul obişnuit?

Există, desigur, şi posibilitatea ca mintea umană să urce un nivel sau mai multe, şi atunci să poată vedea realitatea din cu totul alte perspective, mult lărgite, „paranormale". Asta se întâmplă la moartea clinică sau prin dedublare astrală sau în meditaţia avansată etc. Totuşi, acestea rămân nişte experienţe ocazionale, nu sunt specifice vieţii de zi cu zi. Au limitele lor, indiscutabil. Iar „câştigul" nu este niciodată personal, ci Conştiinţa absolută câştigă o nouă experienţă, ca un divertisment gratuit, fără scop şi fără efecte grave.

Iluminarea sau eliberarea se referă la o stare permanentă fără de ego, fără acea contracţie energetică separatoare. Atunci Conştiinţa sau Prezenţa rămâne forţa dominantă a fiinţei. Nu că n-ar fi existat şi înainte, ci era mascată de puterea filtrelor egotice. (Paradoxal, Prezenţa înseamnă, de fapt, o absenţă, absenţa eu-lui, care umple lipsa resimţită de eu.) Conştiinţa sau atenţia pură ţine sub control reacţiile automate ale minţii-corp, în lipsa ego-ului dinainte. Am putea spune că îşi întăreşte legătura cu nivelurile superioare ale Conştiinţei, deşi această legătură există dintotdeauna.

Nu câştigi nimic prin iluminare, ci pierzi. Devii mai simplu şi, paradoxal, chiar mai eficient. Mintea egotică, fiind atât de complicată, îşi pune deseori singură piedici. Acum nu mai există îndoieli, ci impulsuri intuitive întotdeauna corecte.

Corecte din care punct de vedere?

Conforme cu intenţia sau planul Conştiinţei infinite. Acest plan ni s-ar putea părea absurd sau de neînţeles şi am putea să nu fim de acord cu el. La nivelul nostru, strict uman, am decide, poate, că altă variantă ar fi cea „corectă". Şi poate că nici nu există un plan minuţios elaborat, aşa cum ne-am aştepta, ci este un impuls spontan...

De fapt, Conştiinţa nu trăieşte în timp, aşa că totul se întâmplă simultan. Dacă nu s-ar întâmpla totul simultan, Conştiinţa nici n-ar mai dori, poate, să experimenteze viaţa concretă, căci ar fi făcut-o deja în imaginaţie, când a pus la cale toată planificarea cosmică. Ce rost ar avea să vadă exact aceeaşi epopee de două ori?! Ar fi plictisitor pentru o Conştiinţă atât de creativă... Deci nu. Timpul e doar o înscenare necesară eu-lui.

Oricum ar fi, de multe ori, putem verifica faptul că alegerile Conştiinţei au o înţelepciune, o viziune care bate mult dincolo de orizontul limitat al omului, aducând viitorul în prezent. Cu condiţia să ia decizii în locul ego-ului, când ne ascultăm intuiţia superioară.

Există şi o intuiţie inferioară?

De multe ori, suntem supuşi imboldurilor corporale, generate de tiparele mentale, comportamentale, emoţionale etc. Este o supunere în faţa unor impulsuri *inconştiente* inferioare. Adevărul este că avem în noi potenţialul de a ne schimba oricând şi radical, dacă ar fi în interesul Conştiinţei s-o facem. Intuiţia vine de altundeva, de la *supraconştient*.

Totuşi, în practică, este un exerciţiu aproape imposibil să distingi inconştientul de supraconştient, fiindcă conştientul este atât de mărunt şi neputincios. Acest mic conştient este tributar filtrelor egotice. Abia prin dispariţia ego-ului, puternicul inconştient poate fi dominat de şi-mai-puternicul supraconştient.

Dispare acel „ego-arbitru" care modera după cum îl tăia capul jocul dintre cele două mari forţe. Era şi acela un spectacol interesant. Dar după iluminare, jocul continuă *fără arbitru*, mult mai direct, mai viu, mai sălbatic, mai liber. Şi, desigur, *fără liber-arbitru*.

Cei treziţi spiritual recunosc că nu există şi n-a existat niciodată vreun liber-arbitru, fiindcă nu există şi nu a existat niciodată un eu cu adevărat. S-ar putea chiar înlocui expresia „liber-arbitru" cu echivalentul „ego-arbitru". 😀

Oamenii preamăresc conştiinţa-de-sine şi responsabilitatea pe care o au. Oare chiar atât de neputincios să fie eul conştient?

Slăbiciunea eului conştient este demonstrată fără dubiu de divertismentele prin hipnoză. În numerele de spectacol, hipnotistul, după ce suspendă eul conştient, îi comandă „victimei" de ocazie să facă tot felul de năzbâtii ce stârnesc hazul spectatorilor. Nu este o simplă batjocură, ci un prilej rar să ne dăm seama cât de „valoros" este eul conştient.

Practic, viaţa merge înainte şi fără el. Hipnoza îl suspendă pentru o scurtă perioadă de timp, fiind o modalitate blândă şi indirectă de a ne demonstra practic ceea ce nondualismul afirmă ferm şi fără ocolişuri. Există doar *impresia* că noi am decide ceva, pe când, în realitate, viaţa se desfăşoară fără acordul nostru. Deci „eu-decidentul" nu există, ci este un ecou imediat la deciziile luate undeva, în supraconştient sau, poate, în inconştient. Atâta este, doar un ecou, o reverberaţie. Asta au descoperit neuroştiinţele.

Desigur, psihologia nu recunoaşte acest lucru, ci pune eul pe un piedestal nemeritat. Într-un fel, hipnoza şi neuroştiinţele îi cam dau pretenţiile peste cap. Dar chiar şi hipnotizatorii se codesc să facă afirmaţii radicale şi vorbesc doar de o punere *temporară* între paranteze a eului conştient, nu de eliminarea completă a sa.

Poziţia psihologiei este că puterile psihice pot deveni imense când se suspendă vocea critică a conştientului, dar numai pe scurte perioade. Şi

asta, pentru că înşişi psihologii sunt tributari iluziei egotice, senzaţiei irepresibile că „eu fac şi dreg, de mine depinde totul, eu sunt centrul universului".

Adevărul este că eul poate fi suprimat definitiv şi abia atunci putem trăi fericirea calmă clipă de clipă, abia atunci putem manifesta fără oprelişti imensul potenţial divin ce zace în noi, încă nefolosit. Dar, desigur, asta nu depinde de voinţa noastră, care, după cum spuneam, nici nu există.

Dar dacă tot nu putem face nimic, de ce ne spui aceste lucruri, doar aşa, ca să ne necăjeşti?

Nu poate exista intenţia de a necăji pe cineva la nivelul Conştiinţei absolute impersonale, de unde parvine acestă cunoaştere impersonală. Ea nici nu recunoaşte că ar exista vreo persoană. Nici măcar pe Ea însăşi nu se recunoaşte, fiindcă ar însemna să se poată dedubla cumva, iar la acel nivel nu există al doilea.

Sau poate că Spiritele vor să ne necăjească şi ne induc aceste idei!

Spiritele superioare sunt la fel de impersonale. Ştii cum se spune, că „îngerii aduc la îndeplinire întocmai poruncile lui Dumnezeu". Cu alte cuvinte, sunt doar nişte reprezentanţi ai Voinţei Divine, fără o voinţă proprie. Ei sunt nişte intermediari, nişte aparente entităţi, care recunosc individul uman, fără ca ei înşişi să păstreze vreo urmă de eu. Sunt individualizaţi doar ca formă, dar, pe fond, sunt total impersonali.

Iată cum descrie spiritul lui Isus, prin mediumul Gina Lake, portretul îngerului păzitor:

> «Află că ghidul tău personal NU arată chiar aşa cum ţi-ar putea apărea, ci este mai degrabă o întruchipare a Iubirii, lucru valabil pentru toate entităţile care veghează şi îndrumă umanitatea. La acest nivel, Noi nu suntem prea diferiţi, deşi am putea să ne înfăţişăm în moduri diferite. Ci suntem fiinţe de energie cu un specific unic, dar fără o identitate sau individualitate distinctă. Ne identificăm doar prin tipul de serviciu pe care vi-l aducem, prin rolul nostru în relaţia cu voi, dar în esenţă, toţi cei care ghidăm omenirea **suntem la fel**.» [10]

Poate de aceea, tot mai des, în comunicările spiritiste contemporane, spiritul se semnează cu numele de „Entitate colectivă" sau „Colectiv de spirite", ca să ne obişnuiască cu acest concept, inedit şi ciudat pentru noi, care eram obişnuiţi numai cu individualităţi bine conturate.

E şi acesta un semn că spiritualitatea se apropie tot mai mult de nondualism. Religia va deveni cândva, poate, o relicvă a istoriei, fără ca să pierdem simţul sacrului. Dimpotrivă, totul va fi divinizat, prin simpla

[10] https://youtu.be/WYHps2mG298?t=145

pierdere a eu-lui personal. Cum spunea un înţelept: «**Cel mai important subiect pe care ar trebui să-l discute toate persoanele este că nu există nicio persoană**.» (Wei Wu Wei, alias Terrence Gray)

Pentru această divinizare a Pământului, nu e nevoie de miracole exterioare, nici de ieşirea din planul fizic sau de transformarea materiei. Când pierzi senzaţia de eu, simţi că ai ieşit din dimensiunea 3D, deşi te afli tot aici. Şi simţi că totul este un miracol, că fiecare clipă este un cadou uimitor şi preţios. Aşa-zisa „ascensiune a omenirii în planul 4D sau 5D" este o trăire individuală şi la momentul potrivit fiecăruia, nu o translatare uniformă şi în masă. Această mutaţie psihică în starea naturală aduce automat fericire, împlinire, calm, seninătate şi multe alte surprize plăcute. Ea s-a petrecut deja în mulţi semeni, observăm că se petrece tot mai des şi se va accelera pe măsură ce evenimentele exterioare vor fi tot mai dificile.

Ca de obicei, Dumnezeu acţionează paradoxal, în direcţii opuse simultan. Pe de-o parte, împrejurările fizice par tot mai nefaste şi neprielnice, iar pe cealaltă parte, tot mai mulţi oameni se trezesc la realitatea lor divină. Apocalipsa are un dublu sens: este şi cumplită, este şi beatifică.

Nu văd cum bieţii oameni chinuiţi de război ar câştiga ceva toate aceste suferinţe…

Să-ţi pierzi toată agoniseala, să-i pierzi pe cei dragi, să pierzi siguranţa vieţii şi speranţa de un viitor mai bun, nu este uşor de suportat. Învăţătorii spirituali spun că, astfel, omul se purifică, îşi pierde toate falsele identificări, cu trupul, cu familia, cu neamul. Este un proces foarte accelerat cu aceeaşi finalitate ca şi spiritualitatea, anume depersonizarea, pierderea ego-ului. E un alt scenariu de lucru al Divinităţii. Lucrurile se precipită…

Dar cei care au murit în pandemie, în război, în cutremure, în toate aceste nenorociri apocaliptice, cu ce beneficiu s-au ales ei?

Mereu mor oameni, au murit şi vor muri continuu. Moartea este un fenomen natural şi inevitabil. Şi nu aduce vreun beneficiu sau vreo pagubă, cum cred oamenii religioşi sau atei. Devine o ştire de prima pagină când se manifestă în masă. Ne zguduie pretenţia că am fi în siguranţă. Mai degrabă, întreabă-te ce beneficiu au posturile de ştiri din aceste nenorociri apocaliptice. Ele speculează frica de moarte a ego-ului uman, ca şi alte tendinţe ale acestuia: invidia, lăcomia etc. Aducerea acestor manifestări inferioare în prim-plan le garantează audienţa.

Totuşi, să nu acuzăm pe nimeni. Mass-media are un rol important, pentru că ne confruntă cu propriile apucături omeneşti negative şi ne obligă, într-un fel, să ne delimităm de ele, să începem să tânjim după bunătate şi frumuseţe, după tot ceea ce se opune actualei degradări a omenirii. Cum se spune de obicei, „tot răul e spre bine”, deşi nu ne putem da seama cum se va întâmpla asta. Este efectul de elastic întins într-o direcţie, care, când este eliberat, se întoarce rapid în cealaltă direcţie.

Aşadar, să ne aşteptăm la răsturnări de situaţie spectaculoase în lume, fiindcă toate fitilele au fost aprinse. Nimic nu poate fi prezis. Ar trebui să ne obişnuim cu starea de nesiguranţă şi incertitudine, deşi ea contravine dorinţei eu-lui de stabilitate, control şi previzibilitate. Sau, poate, tocmai fiindcă contravine ego-ului. Adică, să ni-l eliminăm conştient din viaţa noastră, în măsura posibilităţilor, cât timp nu suntem luaţi pe sus de valul schimbărilor inevitabile...

Concret, ce ar trebui să fac?

Tu ştii cel mai bine. Ascultă-ţi vocea interioară şi urmeaz-o.

Dar spuneai că nu avem nicio putere de a decide ceva!

Iar speculezi cu ideile! Păi, adineauri m-ai întrebat ce să faci! Deci crezi că poţi acţiona cu adevărat. Aşa că, fă! Nu te poţi preface că „nu exişti”, doar fiindcă aşa zic eu. Fie exişti, fie nu exişti.

Când te vei trezi, vei înţelege că toate impulsurile către acţiune veneau de la Tine, ca această Conştiinţă spirituală. Şi că „tu”, ca ego, nu existai. Deocamdată, fă ceea ce crezi de cuviinţă, iar transformarea va veni şi ea, cumva de la sine.

Dacă vrei o sugestie, iată ce să faci: observă cum zi de zi, ai alte idei, alte dorinţe, iar fostele idei şi dorinţe încep să pălească, nu te mai atrag. Iar dacă vei compara cum gândeşti astăzi faţă de cum gândeai în anii trecuţi şi ce vise aveai atunci, parcă eşti o altă fiinţă. Încet-încet, îţi vei da seama că eşti mereu în schimbare, că nu ai un centru de greutate căruia să-i poţi spune „eu”.

Ba, dimpotrivă, simt că eul este tocmai aţa pe care se înşiră toate aceste stări, gânduri, emoţii, etape. Am aceeaşi identitate de la naştere până la moarte, deşi totul se transformă în minte şi în corp, ca şi în jurul meu.

Tocmai asta e iluzia: convingerea că exişti ca un eu, că ai o fermă identitate subtilă, peste care s-ar suprapune diverse trăiri schimbătoare.

Demonstrează-mi că este o iluzie!

Un înţelept spunea demult că „înţelepciunea nu poate fi predată, dar poate fi învăţată”. Cu alte cuvinte, nu există reţete de-a gata şi nici măcar

ghiduri generale. Fiecare om are calea lui proprie, propriile eşecuri din care învaţă, propriile semne de încurajare spre anumite direcţii.

Iar dacă eşti nesigur ce anume să înţelegi din peripeţiile vieţii, e în regulă şi asta. Aşa înveţi, poate, că NU totul are o logică, că NU există numai dreptate, că viaţa NU se supune credinţelor minţii, că înţelepciunea NU înseamnă să urmezi orbeşte opiniile altora, oricât de binevoitoare şi de lăudate ar fi.

Dar ce este înţelepciunea?

Este revelaţia că ai fost un prost, dar nu mai eşti, fiindcă ai trecut prin suferinţe care te-au lecuit de prostie.

Sau este revelaţia că eşti un prost, dar nu mai vrei să fii. Şi cauţi să înveţi din suferinţele altora.

În ambele cazuri, e vorba de o experienţă mai bună. Asta caută eul mereu, o experienţă mai bună. Iar când o găseşte, se bucură şi se relaxează... câteva minute sau ore, după care începe iarăşi să caute o altă experienţă şi mai bună. Şi tot aşa, toată viaţa...

Dar nu asta-i înţelepciunea despre care vorbea acel înţelept de demult. El se referea la revelaţia că nu trebuie să alergi după perfecţiune, fiindcă totul este deja perfect! Straniu, nu-i aşa?!

Dar te contrazici. Dacă NU totul e logic, dacă NU există numai dreptate, asta arată că lumea NU e perfectă.

Lumea e un vis. Iar orice vis e perfect exact aşa cum este. Oare, dimineaţa, la trezirea din somn, te apuci să modifici visul pe ici, pe colo, ca să fie „perfect"?! Sau recunoşti că a fost o simplă iluzie?! O hipnoză perfectă, asta-i lumea. Dacă n-ar fi perfectă, oamenii şi-ar da seama imediat că e un truc, o păcăleală, şi toată distracţia s-ar fâsâi...

Atâta vreme cât eul se crede a fi real, lumea îi pare solidă şi ia lucrurile în serios. N-are cum observa că este o iluzie, atâta timp cât se consideră pe sine a fi real.

«Nicio iluzie nu poate călători mai repede decât viteza Realităţii.» (Akiane)

Atunci, spune-mi cum să nu mă mai simt a fi real?

O-ho-ho, ceri cam mult! 😀 De ce ai vrea să fii ireal? Ce folos ţi-ar aduce?

Păi, aş vedea Adevărul. Sunt dispus la orice sacrificiu.

Mda, unele învăţături spirituale îndeamnă la auto-sacrificiu, la renunţarea la propriul interes, la abandonarea în faţa Voinţei divine. Sunt fraze nobile, frumoase, iar unii chiar le pun în aplicare. Şi dau rezultate spectaculoase, fără îndoială. Doar că, nici măcar ele nu oferă mult sperata fericire netulburată. Încă există acolo un eu care vrea o experienţă mai bună în viitor, fiindcă s-a obişnuit cu asta de acum.

Sacrifică prezentul cenuşiu pentru un viitor superb. Problema e că nu există decât prezentul.

Dragule, poţi vedea Adevărul cu o singură condiţie: să dispari.

Păi, atunci, cum aş mai putea vedea Adevărul?... ☹

Exact! Iată că te apropii de esenţă. *Cineva* n-are cum, doar *nimeni* poate vedea Adevărul. Care nu-i numai adevărul, fiindcă conţine şi falsitatea, conţine toate dualităţile: bine-rău, superior-inferior, lumină-întuneric, subiect-obiect... Şi nu poate fi văzut din afară, detaşat, ci numai din interior, trăindu-L direct. Dar neînţelegându-L, căci nu poate fi analizat ca un obiect de către un subiect. E clar?

Nu prea.

Asta, despre care vorbim, nu poate fi descrisă în cuvinte. Vorbim degeaba, dar nici nu ne putem opri. Ceva misterios ne îndeamnă să strigăm în gura mare: „ESTE!”.

Ce anume Este?

Nimeni nu a putut spune până acum, în toată istoria multi-milenară a descoperirii Adevărului Suprem. Înţelepţi şi mistici din toate vremurile au dat peste El şi au încercat să-l descrie, suportând batjocura celorlalţi, care observau nonsensul cuvintelor contradictorii.

Alţii au preferat să tacă sibilinic, încercând doar să transmită tacit, energetic, vreo influenţă iluminatorie asupra celor care stăteau respectuoşi în preajma lor.

A reuşit vreunul?

Există mărturii de reuşită, dar şi foarte multă dezamăgire. Dacă ar fi existat vreo metodă sigură şi rapidă de succes, s-ar fi utilizat până acum pe scară largă.

Dar cine ar fi folosit-o şi pentru ce?! Nu există nimeni, ci totul este o farsă cosmică. Divinul are un simţ al umorului straniu, cu care se amuză singur. Divinul fantazează despre o aşa-zisă cale spirituală, despre discipoli şi maeştri, despre devotament, aspiraţie şi perseverenţă, despre credinţă şi rugăciune, inventează o mulţime de mituri şi poveşti minunate.

La ce bun?

Aşa, pur şi simplu, pentru a îmbogăţi povestea Creaţiei. Primul mit este mitul creaţiei. În realitate, nu există nicio creaţie, ci o proiecţie a Divinului în Sine.

Deci tot există ceva!

Din punctul de vedere al creaturii, sigur că există, totul este solid, real. Dar din perspectiva absolută, nu prea...

Deocamdată ne aflăm aici, în această stare iluzionată, aşa că de aici trebuie să începem.

Ce să începem?

Evoluţia spirituală. De la nivelul la care suntem.

Nu există niciun nivel. Nu există evoluţie. Nu există nimic.

Mi se pare exagerat ce spui... Pari un om inteligent, totuşi.

Ce este inteligenţa?! Este o calitate a materiei simţitoare, pe când Conştiinţa nu este materială. Conştiinţa se scurge ca apa în crăpăturile pământului. Unde crăpătura e mai mare, formează băltoace, lacuri, dar e aceeaşi apă, H2O. Inteligenţa creaturii e proporţională cu lărgimea vasului. Dar inteligenţa nu este Conştiinţă.

Deseori, inteligenţa omului e dirijată de ego sau conştiinţa-de-sine. Astfel, se gândeşte în avans la momentul morţii şi trăieşte angoasa. Am putea spune că imaginaţia este un produs intelectual apărut odată cu ego-ul. Trecutul şi viitorul sunt simple concepte, specifice numai omului.

Dar şi animalele se îngrozesc de moarte.

Animalele nu-şi pot imagina moartea. Doar când ea devine iminentă, o simt instinctiv şi se înspăimântă. Şi dacă au trăit o traumă, le poate marca tot restul vieţii, automat. Însă ele nu deţin imaginaţie şi noţiunea de viitor sau de trecut.

Mi se pare un act de cruzime să ucizi animale, fie şi pentru hrană. Nu înţeleg de ce Dumnezeu permite atâta cruzime pe lume...

Conştiinţa absolută nu recunoaşte existenţa fiinţelor, ca entităţi diferite de Ea. Creaturile sunt simple obiecte apărute în sânul Ei, pe care le manipulează cum doreşte. Faptul că sunt distruse, omorâte nu reprezintă un act de „cruzime" din partea Conştiinţei. La fel cum nici crearea lor nu-i un act de „bunăvoinţă". Naşterea şi moartea sunt absolut neutre, nu au nicio încărcătură emoţională, decât pentru ego.

Creaturile, adică obiectele create, pot suferi, ca parte a programării lor. Programul poate fi însă modificat. De pildă, dacă nu am avea nervi senzoriali periferici, nu am simţi durerea. Chiar există o boală rară care se manifestă prin insensibilitate la durere (analgezie congenitală). Deci durerea este o programare, ca şi plăcerea fizică.

În plus, unde există ego apare şi suferinţa *imaginată* şi plăcerea *imaginată*, adică emoţiile *abstracte*. Oamenii sunt singurele fiinţe care abstractizează şi trăiesc mult, tot mai mult în abstract. Psihoterapiile, dezvoltarea personală şi căile spirituale apelează tot la imaginaţie pentru a îndepărta tiparele de suferinţă imaginată. Eul imaginat îşi creează o lume imaginată, oarecum inspirată din realitate. El trăieşte în „harta realităţii", nu în realitatea autentică.

În concluzie, există suferinţă, dar nu suferă nimeni, ci este o programare a obiectelor naturale numite creaturi. Conştiinţa experimentează totul, inclusiv suferinţa, prin intermediul materiei simţitoare, fiindcă Ea nu poate suferi. Nici nu se poate bucura. Nu are nicio senzaţie, este absolut golită de orice. Îi putem spune pace sau linişte sau nimic sau vid.

Mie, nimicul mi se pare ceva îngrozitor, similar cu moartea.

Totuşi, unii tânjesc după această pace inefabilă eternă, când ascultă relatările celor treziţi spiritual. Îşi imaginează ce bine ar fi să poată trăi această pace. Omul poate simţi ecouri ale acestei păci divine în multe ocazii ale vieţii sale, mai ales în „experienţele de vârf". Dar nu poate trăi permanent în ea, decât când eul dispare definitiv, în starea de nondualitate.

Deci nu e nevoie de moartea fizică, ci e suficientă moartea psihologică pentru ca mintea-corp umană să resimtă adevărata fericire fără motiv, necondiţionată, chiar în ciuda condiţionărilor şi limitărilor omeneşti.

Nu forţez nota, aştept moartea naturală şi voi vedea ce va fi atunci…

Moartea fizică nu duce la dispariţia automată a eu-lui. Asta-i o veste bună pentru cei care speră într-o viaţă de apoi, dar este o veste proastă pentru cei care speră să le dispară eul măcar la moarte. Oricum ne-am învârti, găsim două feţe ale monezii, cât timp trăim în dualitate… De fapt, dualitatea este o schemă inventată de ego, o hartă rudimentară a realităţii.

Poţi detalia cum vede ego-ul lumea?

Lumea ego-ului poate lua trei direcţii principale, conform celor trei gunas: o viaţă degradantă, vicioasă (tama), o viaţă obişnuită, în care omul se agită mereu în căutarea împlinirii lumeşti (raja) sau o viaţă spirituală, dedicată apropierii de adevăr şi lumină (sattva).

Caracteristica principală a ego-ului este senzaţia de LIPSĂ. I se pare că realitatea e prea banală şi simte nevoia să o umple cu gânduri şi emoţii în *imaginaţie*, ca să îi dea un sens care lipseşte. De aceea, îi vei auzi pe iluminaţi spunând că „există doar Asta", realitatea banală, în sensul că lipseşte un tâlc ascuns al întâmplărilor, precum şi comentariile personale.

De asemenea, *dorinţa* e mecanismul prin care ego-ul speră să umple această lipsă nelămurită. Dar când ego-ul sattvic începe să-şi dea seama că **orice dorinţă şi-ar îndeplini, tot nu-l va împlini**, atunci începe să-şi dorească propria absenţă. Începe să priceapă că nu era nevoie de

nicio împlinire, fiindcă totul este deja plin, atât de plin în banalitatea sa aparentă. Ego-ul sattvic se stinge încetul cu încetul, iar când dispare ultimul rest, nu e nimic spectaculos, e o trecere lină, pe care nu o observă nimeni.

Dumnezeu se face dispărut din lumea ego-ului, lăsând-o să se manifeste aparent liber. Dar când Dumnezeu reapare, ego-ul şi lumea sa dispare. Când nu mai există ego, dispar sentimentele bazate pe abstracţiuni, precum anxietatea, ruşinea, vina, regretul. Dispare acest tip de suferinţă *închipuită*, inutilă.

Poate că moraliştii nu sunt de acord cu această afirmaţie, bănuind că societatea s-ar prăbuşi în haos dacă n-am avea remuşcări după o faptă rea. Dar oamenii fără un eu sunt buni (fără a fi blegi), paşnici, binevoitori în mod absolut natural, fără a li se impune asta de către vreo religie, etică sau legi. Acesta este efectul social binefăcător al iluminării.

Citate din cartea "Perfect Brilliant Stillness", de David Carse

«Putem spune următoarele: „Trezirea înseamnă Înţelegerea că nu există nimeni care să se trezească. În acest trup nu există un individ care să facă ceva. Conştiinţa este tot ce există.” Şi am exprimat toată învăţătura nondualistă. Cu adevărat, asta-i tot.» (Capitolul 15)

«Când te debarasezi de ceea nu eşti, nu trebuie să devii altceva, ci rămâi aşa cum ai fost dintotdeauna. Din acest motiv, nu trebuie să faci nimic „spiritual”, să devii, să înveţi, să practici, să urmăreşti, să purifici. Nu ţi se cere niciun efort ca să fii în starea ta naturală. Dimpotrivă, ceea ce-ţi pretinde un efort constant şi intens este menţinerea ideii false şi nenaturale că ai fi cineva, că ai fi un individ, ceva separat. Tu eşti o non-entitate! Lasă totul să curgă de la sine! Când te eliberezi de tot, te odihneşti în simplitatea a Tot-ce-există, care se poate numi starea ta naturală.» (Capitolul 24)

«Când te opreşti, ceva fascinant se întâmplă. Individul nu se mai implică, nu mai acţionează; dar uimitor, totul continuă să se întâmple prin corpul-minte. Fără ca „tu” să acţionezi cumva. Deoarece, surpriză, „tu” n-ai făcut niciodată ceva.» (Capitolul 30)

«Dacă Înţelegerea ar fi o casă, unii intră pe uşa din faţă, alţii pe uşa din dos. Unii intră pe fereastră, poate, strecurându-se neobservaţi ori, poate, spărgând geamul şi declanşând alarma. Unul poate veni pe horn, altul dând la o parte ţiglele una câte una. Unul poate cădea de la mare înălţime, spărgând acoperişul şi aterizând pe podea într-o grămadă de praf şi moloz, pe când un altul îşi înmânează pălăria majordomului, păşind prin verandă către camera de oaspeţi.

Iar toate aceste moduri în care se întâmplă Înţelegerea vor produce o senzaţie diferită, o culoare diferită, un gust diferit al exprimării, al descrierii Unicului Gust. Modul în care Ramesh Balsekar vorbeşte despre Înţelegere este diferit de modul în care Tony Parsons vorbeşte despre Prezenţă, au un ton foarte diferit. Wayne Liquorman spune că nu ai de ales; Gangaji spune că nu ai nimic altceva decât alegere. Cu toţii indică spre exact acelaşi lucru. Fiecare este o parte din infinita desfăşurare a totalităţii. Ca formă şi expresie, învăţătura nu se repetă niciodată de două ori la fel. Şi totuşi, Înţelegerea propriu-zisă este non-duală. Toate indică spre Ceea-ce-este.» (Capitolul 19)

«Nici măcar aparenţele nu au existat niciodată: dintotdeauna şi pretutindeni există doar Sinele neschimbător. Cel puţin, asta s-a înţeles aici. De aceea se spune că Înţelegerea sau Trezirea este o schimbare de percepţie. Wei Wu Wei a spus-o foarte bine:

„...este nevoie doar de o reajustare, anume de renunţarea la auto-identificarea cu un sine individual inexistent...”

Dar am auzit că Wei Wu Wei nu era iluminat.

Şi ce dacă?

A avut Alzheimer la sfârşitul vieţii, deci nu a fost iluminat.

Uşurel ! Să le luăm pe rând. În primul rând, dacă Terrence Gray era sau nu trezit este o chestiune discutabilă. Citindu-i cărţile, în cel puţin câteva locuri el însuşi afirmă că nu este. Dar această nevoie de a eticheta pe cineva ca fiind iluminat sau neiluminat este deplasată: se bazează pe o credinţă în sinele separat. Dacă nu există euri individuale separate, atunci cine este trezit? Tot ceea ce există este Prezenţa. Separând, făcând distincţii şi comparând, noi întărim iluzia.

Indiferent dacă cel pe care îl cunoaştem sub pseudonimul de Wei Wu Wei a fost iluminat sau nu, lucrările sale se numără printre interpretările învăţăturii nondualiste cele mai clare pe care le poţi găsi, cele mai exacte şi fără compromisuri. Nu întotdeauna Înţelegerea completă şi capacitatea de a o exprima cu acurateţe merg mână în mână. Unii dintre cei cu adevărat şi profund treziţi nu O pot exprima deloc, în timp ce unele dintre cele mai bune exprimări vin de la cei care au o excelentă înţelegere intuitivă a sensului învăţăturii la nivel intelectual, chiar dacă nu au mers în profunzime atât de adânc încât să nu se mai simtă ca un eu separat.

În al doilea rând, cel numit înţelept ştie că tot ceea ce se întâmplă este desfăşurarea perfectă a totalităţii în Conştiinţă; şi este irelevant în care personaj de vis se întâmplă cutare eveniment. Organismul corp-minte al înţeleptului nu capătă o imunitate specială în momentul trezirii. Înţelegerea nu este un vaccin împotriva bolii Alzheimer sau a orice altceva, împotriva cancerului lui Ramana Maharshi sau a cancerului lui Nisargadatta Maharaj.

Dar cine are Alzheimer vorbeşte aiurea în multe momente.

Cu siguranţă, nu va fi prea grozav. Îi va cam deranja pe cei care vor să admire nişte fiinţe iluminate perfecte sau care au fantezii despre viaţa fără boli

a iluminatului; sau care au preluat unele idei New Age cum că omul îşi provoacă singur boala.

Dar dacă trezirea a avut loc cu adevărat şi nu mai există nicio senzaţie de eu separat, iar apoi organismul corp-minte cedează în faţa unei boli organice, nu poţi să te răzgândeşti şi să spui retroactiv că, de fapt, trezirea nu ar fi avut loc. Ba a avut loc. Apoi, a apărut boala. Aşa este viaţa. Este haotică. Ea include totul.

Se pare că treaba asta aduce multă confuzie, sau posibilă confuzie.

Confuzia există deja. Ce este „în neregulă" cu confuzia? Din nou spun, face parte din funcţionarea generală. În dualitate, nu poţi avea lumină fără întuneric, sus fără jos, frumuseţe fără urâţenie, claritate fără confuzie. Este inadecvat să declarăm război confuziei şi să încercăm a o elimina complet. Îţi aminteşti ce i-a spus Nisargadatta Maharaj cuiva care voia să iasă din acest vis?

„Nu visul este problema. Problema ta este că îţi place o parte a visului, dar nu şi cealaltă."

Nu înţeleg. Doar pentru că există confuzie nu înseamnă, totuşi, că nu ar trebui să-mi clarific ideile.

Atunci, limpezeşte-ţi ideile cât poţi de bine! Dacă ţi s-a dat această motivaţie, poate că vei reuşi să contribui la echilibrul general. Dar fii conştient că, în ciuda eforturilor tale, este întotdeauna posibil ca lucrurile pe care le spui sau le faci să aibă consecinţe nedorite. În ciuda încercării tale de a fi clar, se poate ca ceea ce spui să-i buimăcească pe unii oameni şi, de fapt, să contribuie la confuzia generală, chiar dacă nu aceasta a fost intenţia ta.

Ideea este că nu depinde de tine. De toate acestea şi de echilibrul general are cine să se ocupe, în moduri care nu depind de agregatele corp-minte şi pe care acestea nici măcar nu pot spera să le înţeleagă vreodată cu nivelul de cunoaştere care li s-a dat. Ştiind acest lucru, în acest corp-minte nu există nicio intenţie: doar un consimţământ, o cooperare cu orice apare. Şi desigur, „orice apare" poate include şi motivaţia de a clarifica lucrurile. Doar să nu fii surprins dacă nu acesta este rezultatul, pentru că rezultatul nu depinde de tine. Iar rezultatul final, pe termen lung, va urmări menţinerea echilibrului dintre claritate şi confuzie în această totalitate.» (Capitolul 22)

Ascultaţi integral, în limba engleză, „Perfect Brilliant Stillness", audio-book by David Carse (durată: 12 ore) [11]

18 aprilie 2023

[11] https://www.youtube.com/watch?v=aR_C2NNB-wI

DIALOG CU DONA

«Motivul din care se întâmplă ceva este tot ce s-a întâmplat vreodată sau se întâmplă acum. Asta înseamnă interconexiunea. Iar din această perspectivă, ideea că ar exista un micuţ „eu” care alege una sau alta ori care dirijează asta sau aia ori, în general, că face cu adevărat ceva, este o fantezie. În realitate, totalitatea este cea care se manifestă prin fiecare individ. Bum! Este totalitatea cea care se prezintă aşa, ca o fiinţă umană sau ca un fir de ţărână.» ~ Adyashanti

Dona (1):

Am citit în eseul „***Timpul zero al Divinităţii***”, care are mai multe paliere de vibraţie, fraza: „**Ego-ul (conştiinţa de sine) nu are nicio influenţă asupra lucrurilor**”. Vă refereaţi, probabil, la lucrurile din dimensiuni superioare Pământului.

Desigur, din dimensiunea 10+, ego-ul nu mai contează, dar noi suntem acum în dimensiunea timpului şi facem alegeri eronate tocmai pentru că avem acest ego. Gândiţi-vă puţin numai câte lecţii am venit să învăţăm din cauza alegerilor eronate, luate iar şi iar, de-a lungul tuturor acestor întrupări, numai din cauza ego-ului.

Mă scuzaţi că am intervenit. Apreciez tot ceea ce scrieţi, sunteţi o şcoală românească de spiritualitate de marcă. Vă citesc cu nesaţ, apreciez toate eseurile dvs. Mă bucur că existaţi şi vă recomand cu căldură tuturor cunoscuţilor şi uneori necunoscuţilor.

Vă mulţumesc îndeosebi pentru **cărţile lui Isus** şi pentru **filmele cu Jürgen Ziewe**, care reprezintă iniţieri şi integrări rapide ale unor niveluri de conştiinţă superioare mult faţă de mentalul în care noi ne zbatem zi de zi.

Răzvan (1):

Cum bine aţi observat, eseul are mai multe paliere de vibraţie, mai multe abordări. Totuşi, nota dominantă este nondualistă „radicală”. Care ar fi diferenţa faţă de nondualismul „moderat” sau „de compromis” sau „diluat”?

Nondualismul moderat face parte din spiritualitate, vorbind despre ego ca despre un fel de entitate care face şi drege. Însăşi fraza *„câte lecţii am venit să învăţăm din cauza alegerilor eronate, luate iar şi iar, de-a lungul tuturor acestor întrupări, numai din cauza ego-ului”* vine din perspectiva spiritualistă – la care am aderat şi eu în urmă cu mulţi ani.

Totuşi, nondualismul radical nu recunoaşte existenţa acestui mic eu. **Nu există decât Dumnezeu, atât ca Vid creator, cât şi ca toate creaturile şi obiectele din manifestare. Prin urmare, aşa-zisul ego este tot Dumnezeu. Ce lecţii are nevoie Dumnezeu să înveţe?!**

În eseu, am încercat să apăs pedala până la capăt, să duc logica până la ultima concluzie, pentru a prezenta cât mai clar această idee, ca să nu rămână nicio confuzie. Mă bucur că exprimarea v-a deranjat cumva, asta arătând că, cel puţin prin fraza *„Ego-ul (conştiinţa de sine) nu are nicio influenţă asupra lucrurilor."* am reuşit să vă zgudui cumva obişnuinţa de gândire. Nu e vorba de dimensiuni superioare, ci m-am referit la viaţa obişnuită.

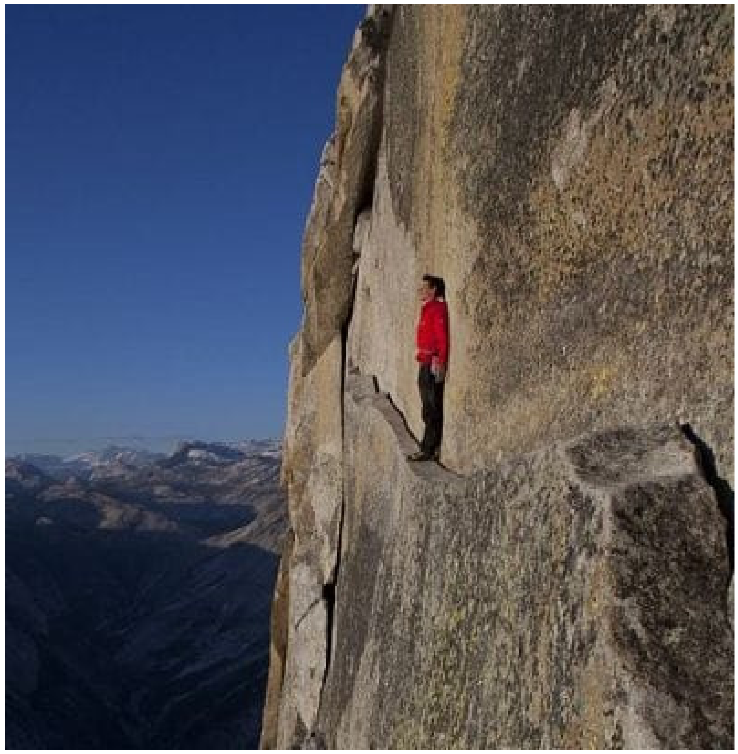
Imediat mai jos am repetat cu alte cuvinte: *„pe de-o parte, curgerea naturală a evenimentelor, iar pe de altă parte, gândurile şi emoţiile paralele ale ego-ului"*. Deci nu există bunul-plac, din perspectiva Divină. Trăirile subiective ale ego-ului sunt paralele cu realitatea, nu o influenţează. El are doar impresia asta. Eul chiar este doar această simplă *iluzie* că ar fi făptuitorul lucrurilor. Sau, cu alte cuvinte, putem considera că ego-lui i se transmit exact acele idei şi impulsuri volitive ca să acţioneze întocmai conform planului divin.

Dovada cea mai clară este dată de experimentele neuroştiinţifice. Deciziile noastre sunt luate la nivel subconştient, care ajung la conştient după o jumătate de secundă, o secundă sau chiar mai multe secunde. Şi atunci rostim „Iată ce decid io acum!". Dar decizia era deja luată în inconştient. Conştientul sau ego-ul este permanent decalat la o secundă în urma evenimentelor. Acest fapt a fost verificat şi răsverificat de către savanţi, nu e nicio speculaţie filosofică. Paul Morgan-Somers foloseşte fraza: "Eul este precum un musafir beat care soseşte după ce petrecerea s-a terminat deja şi, pe când ne pregătim de plecare, el ne povesteşte ce distracţie mişto a fost".

Desigur, este o idee controversată, după cum aţi observat. Dar nici nu poate fi altfel când aplicăm viziunea nondualistă radicală. „Fără niciun compromis cu ego-ul" înseamnă a nu-l recunoaşte şi a-i desfiinţa aparenţa de realitate.

Şi ce mai rămâne atunci din spiritualitate? Nimic. Nondualitatea radicală distruge orice urmă din ea. Spiritualitatea se adresează unui ego. Nu este uşor de acceptat, după cum am reiterat de multe ori. Maya are multe voaluri. Spiritualitatea marchează abia începutul timid al risipirii lor. Oare puteţi să consideraţi toate informaţiile spirituale pe care le-aţi

adunat până acum ca fiind doar nişte metafore sau poveşti minunate?! Sincer, eu acum 5 ani nu aş fi putut...

FRICA este o experienţă a Divinităţii atotputernice, folosindu-se de senzaţia de "eu" limitat. Altfel, cum ar putea simţi-o?!

Dona (2):

Există logica divină şi logica umană, aveţi dreptate. Din aceste două perspective aţi analizat ego-ul. Am înţeles de la început. Ego-ul meu s-a simţit lezat: cum adică, el nu are putere asupra lucrurilor!? Poate că aceste discuţii despre ego chiar îl flatează.

Problema noastră cu acest ego este că el vine întotdeauna la pachet cu durerea.

Inerţia crescută a logicii umane în detrimentul logicii divine, conform lui Lazarev, alimentează umflarea ego-ului până la trufie şi atunci lucrurile scapă de sub control.

Echilibrul între cele două forţe începe să se restabilească mai dureros sau mai lent în funcţie de inerţia (amploarea) acumulată de unul dintre cei doi factori. Avem nevoie de ego pe Pământ, ca şi de Dumnezeu. „Echilibrul groazei”, cum îl numesc eu – lupta dintre bine şi rău – ţine omul pe o sârmă aflată la înălţime toată viaţa sa.

Referitor la nevoia lui Dumnezeu de a învăţa, Argeşanu spunea că Dumnezeu are nevoie să înveţe permanent câte ceva şi o face şi prin noi, oamenii.

Un lucru l-am mai aflat de la iniţiaţi (Isus) şi oameni de ştiinţă (S.N. Lazarev, Argeşanu) şi anume că energia divină poate fi influenţată de om până la un punct: „observatorul schimbă obiectul observat prin propria sa percepţie”.

Poate că aceste ganduri sunt destul de naive, dar eu zic că poate vă vor inspira să continuaţi analizele dvs. despre ego – este un subiect care mă pasionează, mai ales din perspectiva practică, a observării lui.

Cum bine spuneţi: ego-ul suntem tot Noi – face parte din Dumnezeu – dar la un nivel de vibraţie diferit.

Răzvan (2):

Să le luăm pe rând.

Spuneţi că *"ego-ul vine la pachet cu durerea"*. Aş nuanţa puţin exprimarea, dacă acceptaţi termenii. Să spunem că durerea ar fi o suferinţă de origine fizică şi psihologică, dar mai există o altă suferinţă de care oamenii nu sunt conştienţi că o au „în sânge”. Ego-ul se luptă în mod firesc cu durerea psihologică şi deseori o învinge. Alteori o creează. Oricum, nu toată lumea experimentează durerea în aceeaşi măsură.

Cum spunea cineva: „De durere se ocupă analgezicele, iar de suferinţă se ocupă iubirea.”

Însă toată lumea are un ego, iar acesta ESTE al doilea tip de suferinţă inconştientă, neobservabilă, moştenită din moşi-strămoşi, păcatul originar. Este identificarea cu personajul pe care îl jucăm în piesa de Teatru cosmic. Atâta timp cât nu ştim Cine suntem (adică, nu suntem nimic şi, totodată, suntem Totul), nici măcar micile clipe de fericire personală nu sunt cu adevărat fericite. De asta ne dăm seama abia după ce se va fi risipit senzaţia de persoană separată.

După eliberarea de eu, eşti protejat împotriva suferinţei egotice, simţind că dintotdeauna ai fost şi eşti doar Bucurie şi Libertate. Nu dispar neapărat toate problemele sau emoţiile – care oricum sunt efemere şi se sting natural – dar dispare efectul dezastruos al acestora asupra psihicului. Se ştie, de pildă, că o emoţie traumatică de 5 minute poate rămâne în psihic toată viaţa. În lipsa eu-lui, ele nu lasă nicio urmă după ce şi-au epuizat energia.

S.N. Lazarev, deşi e un om foarte înţelept şi cu multă experienţă, vorbeşte mai mult dintr-o perspectivă dualistă: *„ego-ul se umflă până la*

trufie şi atunci lucrurile scapă de sub control". Lucrurile nu scapă niciodată de sub control. Care control, al ego-ului? Dar ego-ul nu are niciodată niciun control, ci e doar părerea lui. Ego-ul este chiar această *impresie* de control. Acesta e paradoxul privit din perspectiva nondualistă.

O mică paranteză: spiritualitatea are multe niveluri de abordare. Cel mai elevat este acela când se vorbeşte despre antinomia ego-Sine Superior şi de nevoia de a scăpa de ego. Este încercarea spiritualismului de a se apropia de nondualism pe calea sa dualistă. Acesta e *nondualismul de compromis sau diluat,* eficient doar până la un punct.

Şi aţi sesizat corect: toate discuţiile despre ego îl flatează, îi umflă muşchii. Lupta cu ego-ul îl întăreşte, fiindcă este un luptător prin firea lui. De aceea, cel mai mare ego îl au oamenii spirituali sau religioşi. Ego-ul spiritual e foarte crud, cu sine sau cu ceilalţi, dur ca betonul. Dar în momentul Graţiei iluminării, când se vede clar că eul nu există şi n-a existat niciodată, i se scurge toată spiritualitatea, ca dintr-un balon înţepat.

„Echilibrul groazei", lupta dintre bine şi rău – este o iluzie a ego-ului. Ego-ul crede că este nevoie de el pe Pământ, căci altfel bietul omul s-ar prăpădi în această junglă a luptei pentru existenţă! Este complet fals. După eliberare, oamenii trăiesc foarte bine şi fără ego. Dar trăiesc pe altă vibraţie, unde nu există pericolele pe care le vede ego-ul. Şi unde nu există dualitatea bine-rău. În scrierile mele, am încercat să argumentez logic această viziune nondualistă, în scopul de a mai goli cumva tolba de motive şi pretexte a ego-ului. Dar este un război inegal, căci ego-ul cititorului este mai abil decât aş putea fi eu de la distanţă.

Într-adevăr, atâta timp cât simţim că avem un ego pe Pământ, avem nevoie şi de un Dumnezeu în Ceruri, ca să se păstreze un echilibru. Scria domnul Dumitru Constantin Dulcan: „Dacă Dumnezeu n-ar exista, ar trebui să-L imaginăm".

Mulţi spun că abia aşteaptă să moară, ca să meargă în Rai, unde nu mai există atâta nedreptate, corupţie, violenţă şi toate relele. Este o speranţă legitimă a ego-ului, să scape de suferinţă. Doar că el nu are cum pricepe că el însuşi ESTE suferinţa, nu prilejurile exterioare. Chiar şi bogaţii care au tot ce-şi doresc material, ca şi familial sau social, au parte şi de suferinţă, fiindcă se identifică cu acest eu (ce se crede) separat.

„Dumnezeu" este idealul de fericire la care visează eul religios, soluţia izbăvirii. Numai că mântuirea vine doar prin dispariţia acestui eu, odată cu toate idealurile sale fantasmagorice. Aici zace tot absurdul situaţiei şi ironia vieţii spirituale.

Greu de înţeles această viziune nondualistă, nu-i aşa?! Tocmai de aceea se spune că Dumnezeu s-a ascuns bine, că nu-L poate vedea nimeni. Fiindcă El este un *ideal* creat de un eu iluzoriu, o fata morgana. În realitate, Dumnezeu e pretutindeni, nu lipseşte din nimic.

Fata morgana este iluzia optică a unei oaze în mijlocul deşertului. Dar cine visează la apă, fata morgana? Nu, ci călătorul însetat. Deci cine visează la Dumnezeu din Ceruri? Dumnezeu însuşi. Ce paradox!

Afirmaţia că *"Dumnezeu învaţă prin oameni"* ar fi o posibilă explicaţie dualistă de ce a creat El lumea. Fizicianul Nassim Haramein se exprimă altfel, că universul primeşte un feedback de la creaturile sale. Marius Ghidel spunea că Dumnezeu nu se poate vedea pe Sine, fiind doar Vid, dar se foloseşte de creaturi pentru a-şi descoperi, ca într-o oglindă, infinitatea de calităţi, pas cu pas. Toate acestea sunt nişte metafore frumoase, care hrănesc nevoia de sens a minţii egotice. Nu am motive să le contrazic, dar nici nu trebuie să le considerăm adevărul absolut.

Iar domnul Argeşanu, deşi îl simpatizez ca om, nu are nicio treabă cu nondualitatea. E prins cu totul în dualitate. Luaţi, de exemplu, ultima sa carte, despre „fraţii săi, dragonii”. Asta nu înseamnă că nu spune şi lucruri înţelepte. Numai că sunt foarte amestecate cu multe poveşti. Iar crezându-i poveştile – fiindcă e bun povestitor! – poţi intra şi tu în aceeaşi realitate plăsmuită. Unii au început să vadă dragoni peste tot după ce i-au citit cartea.

Cum spuneam, există două viziuni despre ego (această senzaţie de eu separat de lume).

Prima viziune face compromis cu el, îi recunoaşte existenţa şi puterea. Aici se vorbeşte despre puterea minţii, a gândirii pozitive, despre legea atracţiei, efectul placebo, despre evoluţia spirituală etc. În esenţă, foarte multe dintre gânduri sunt modelate de ego, aşa că putem spune, cu aproximaţie, că mintea=ego. Mulţi nondualişti sau budiştii nici nu vorbesc despre ego, ci despre minte.

Când moare ego-ul, mintea nu dispare, dar este curăţată de influenţa acestuia, într-o mare măsură. Mă exprim rezervat, fiindcă, de fapt, mintea nu există ca o entitate distinctă. Mintea este totalitatea gândurilor. Noi credem că mintea ar fi un fel de centru de comandă al gândurilor. În realitate, nu există niciun centru şi, cu atât mai puţin, un panou de comandă. Şi nu există niciun ego. Toate acestea sunt nişte iluzii bine ticluite de Unica Fiinţă.

A doua viziune nu recunoaşte ego-ul ca agent făptuitor. Am tot scris despre ea. Este viziunea din Bhagavad-gita, de exemplu, când Krishna îl îndeamnă pe Arjuna să nu-i fie lehamite să meargă la război,

pentru că nu el îşi va ucide semenii în luptă, ci însuşi Dumnezeu îşi va face numărul. Totuşi, cartea sfântă a hinduismului este scrisă pentru mintea egotică, aşa că face multe compromisuri dualiste şi conţine multe poveşti.

Ca să fim sinceri, chiar şi nondualismul este o poveste, numai că este cea mai simplă poveste cu putinţă, fără zorzoane şi clopoţei.

Citate din Nargis Alegria

«Nu am nevoie să neg existenţa spiritelor ca să fiu liber. Nu am nevoie să neg conştiinţa-de-sine ca să fiu liber. Nu am nevoie să cred că un învăţător este mai bun decât altul ca să fiu sigur de Adevăr. Nu am nevoie să mă agăţ strâns de nondualismul fără compromisuri şi să neg valoarea celui de compromis. Nu am nevoie să gândesc că învăţătorul meu din clasa întâi spunea numai prostii, dacă am ajuns acum în clasa a doua. Nu am nevoie de duşmani ca să mă simt un erou şi, de fapt, nici măcar nu am nevoie să mă simt ca un erou. Nu am nevoie să demolez pe nimeni care nu gândeşte, face sau simte ca mine. Şi nu am nevoie să îi judec pe cei care fac asta. Căci nu există nimeni altcineva decât Eu, în permanenţă mă întâlnesc numai cu Mine. Ce ar fi Libertatea fără manifestarea Iubirii?» [12]

«Nu te preface că ai fi un cerşetor, implorând după aprobare, iubire şi recunoaştere. Eşti Absolutul îmbrăcat în hainele Iubirii.» [13]

«Dacă vrei să fii în slujba celorlalţi, ajută-te pe tine!

Oamenii unanim consideraţi a fi amabili şi săritori sunt extrem de preocupaţi de ei înşişi. Vor să-i mulţumească pe ceilalţi pentru a evita să fie respinşi; vor să-i mulţumească pe ceilalţi pentru a-şi face o părere bună de sine, fiind plăcuţi de ceilalţi. Oare nu înseamnă asta să te pui în slujba propriului ego?

Dacă te foloseşti de ceilalţi ca să fii mulţumit de tine, să te simţi valoros, înseamnă că te foloseşti de ei. Şi să nu fii surprins dacă vei sfârşi prin a fi, la rândul tău, folosit de ei. E un lucru obişnuit ca cei care fac numai „binele” să fie abandonaţi după aceea. Păi, ai fost primul care te-ai abandonat; ei doar îţi urmează exemplul.» [14]

«Cel arogant învaţă foarte puţin, fiindcă crede că ştie deja. Cel înţelept învaţă din orice când admite că nu ştie. E mult mai greu să discuţi cu oamenii care au citit multe cărţi despre Iluminare decât cu cei care nu au citit. Asta-i o

---

[12] https://www.youtube.com/post/Ugkxi40F7kX4FdB59Z8pFYDMDqPwexvR_WuG

[13] https://www.youtube.com/post/UgkxyLKE0vsCXv3knTZJSjnhDhe0Ug063Bxi

[14] https://www.youtube.com/post/UgkxJeviZLG0X5xbcW60m0Gb3BTTWuBFH6L_

simplă observaţie desprinsă din discuţiile mele private cu căutătorii spirituali.» [15]

«Oamenii care nu se află în starea naturală şi încearcă să-şi dea seama cine este şi cine nu este iluminat sunt precum aceia care încearcă să descrie gustul unui fruct pe care nu l-au gustat niciodată.» [16]

26 aprilie 2023

---

[15] https://www.youtube.com/post/UgkxIIu01U-Pf10sP7F7ztd_Y7A-kqGfF7Ex

[16] https://www.youtube.com/post/Ugkxpt6DRz2vOxiqG5SGkeNvhEZzxkpkPg2j

NONDUALITATE DE LA ZERO, PENTRU ATEI

Motto: «Sunt două feluri de a-ţi trăi viaţa. Primul, să crezi că nu există miracole. Al doilea, să crezi că totul este un miracol.» ~ Albert Einstein

Poarta de intrare în nondualitate

Preludiu

- *Pot să intru?*

- Bine ai venit!

- *Pot să pun şi eu o întrebare?*

- Desigur.

- *Ce este „nondualitatea”?*

- Nondualitatea este Tot ceea ce se vede şi nu se vede.

- *Dar pentru asta există deja alte cuvinte: lume, univers.*

- Acele cuvinte desemnează realitatea privită de către un eu.

- *Fiecare om are punctul lui de vedere, dar lumea e aceeaşi, nu-i aşa?!*

- Unii nu mai au acel „eu” şi văd că realitatea este cu totul altfel: non-duală.

- Înţeleg, adică e dintr-o bucată! Şi aici o prezinţi „de la zero”, adică începi cu abc-ul...

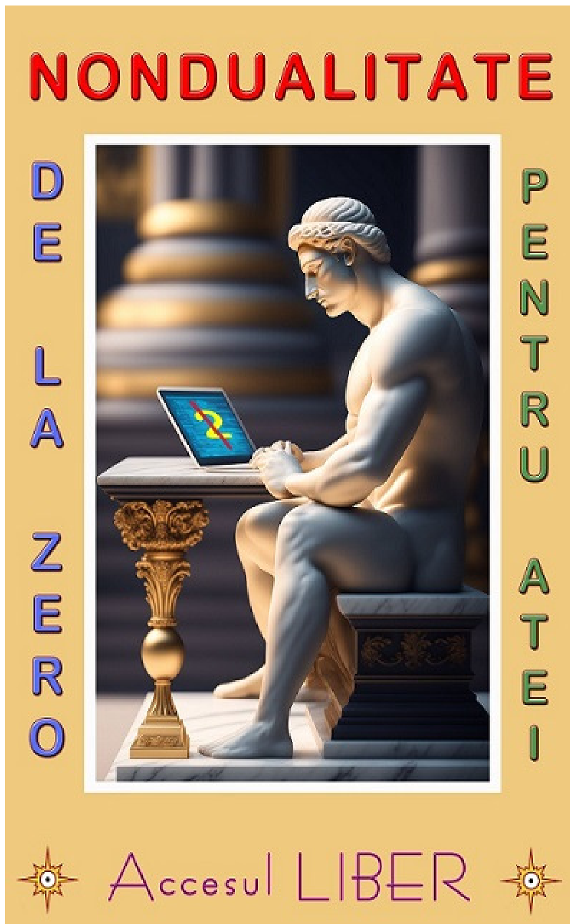
- Acolo unde „nu există doi”, nu înseamnă că este unu, ci zero, adică nimic. Nondualitatea este totul ce apare din nimic. Din zero, direct la infinit.

- Îhm... Mi-a plăcut afişul şi am intrat!

- Afişul sugerează idealul clasic de frumuseţe combinat cu idealul modern de inteligenţă. „Într-o bucată”, cum spuneai! În artă, imposibilul devine posibil. Ca şi în nondualitate, unde întâlnim numai paradoxuri.

- Sunt curios despre ce e vorba!

- Atunci, ia loc şi ascultă pentru câteva minute...

Prezentare

Nondualitatea este simplă. Atât de simplă, că poate fi înţeleasă şi de un copil. Asta se şi întâmplă: copiii o înţeleg imediat, pentru că sunt mai aproape de ea. De fapt, când trăim direct nondualitatea, devenim ca un copilaş, inocent şi liber, împins de Viaţă, nu de o agendă...

Totuşi, aceasta este o discuţie serioasă. Aşa că voi începe cu o întrebare filosofică: Din ce este alcătuit omul?

Se spune că din corp, minte şi eu. Despre corp şi minte se cunosc enorm de multe informaţii ştiinţifice, care nu ne interesează aici. Să le comasăm într-o unitate psiho-somatică, numită mintea-corp sau corpul-minte.

Dar ce este *eul* sau *sinele*? Spiritualitatea spune că acesta ar fi sufletul sau spiritul divin. Ştiinţa spune că este conştiinţa, produsă de mintea omenească, care, la rândul ei, ar fi o secreţie a creierului. Oricum, suntem cu toţii de acord că eul este conştiinţa-de-sine, simţul identităţii unice. Sinele meu este diferit de sinele tău, nu-i aşa?!

Ei bine, în nondualitate nu-i deloc aşa. Sinele meu este *acelaşi* cu sinele tău, cu alte cuvinte, **nu există niciun eu**. Pare o afirmaţie ciudată şi neintuitivă.

Totuşi, când visăm, nu mai avem acest eu individual. În vis, mintea-corp imaginară este cea care se bucură sau se îngrozeşte, trăieşte evenimentele şi simte energiile. Dar lipseşte un sine coerent, adică o identitate fermă şi clară. Există doar o *conştiinţă neutră*, fără identitate, fără amintiri. În vis putem fi oricine şi orice.

Însă când ne trezim din somn, atunci simţim cum intrăm brusc în carapacea eu-lui, cu toate grijile şi căutarea sa neîncetată după o stare mai bună. Percepem clar trecerea de la trăirea liberă la senzaţia de încătuşare în trup, ca o cădere în prăpastie. Eul conştient sau ego-ul este această contracţie energetică. Fără de care, există doar o *conştiinţă neutră*, a nimănui, un martor fără identitate, fără memorie. Liberă, ca în vis.

Un scriitor chiar spunea că, dacă nu am avea acest eu, în fiecare dimineaţă am lua viaţa de la început, fără memoria zilelor anterioare. Eul leagă amintirile personale într-un tot coerent, care devine persoana „mea”. În vis, lipsind eul, fiecare vis este nou, original.

Deci în nondualitate lipseşte eul, dar nondualitatea nu-i deloc un vis. Ba, dimpotrivă, eul acţionează ca un somnifer, amorţeşte vigilenţa conştiinţei omului obişnuit. Vei înţelege mai încolo ce vreau să spun.

***

Unii spun că sinele, identitatea unică apare îndată ce luăm un trup, care este unic şi separat de restul universului. Deci că ego-ul ar fi ecoul acestei separări trupeşti. Că trebuie neapărat să existe un ego atâta timp cât avem acest trup, căci altfel nu am supravieţui în jungla vieţii. E un punct de vedere...

Însă nondualismul are un alt punct de vedere. Bazat pe mărturia multor înţelepţi, mistici, fondatori de religii, oameni extrem de respectaţi de-a lungul istoriei în toate zonele Pământului. Deşi prin cuvinte diferite, ei spun acelaşi lucru, că **nu există niciun sine separat**.

Un psihiatru ar putea spune că toţi au fost loviţi de acelaşi gen de exaltare mistică, o tulburare psihică, bineînţeles, fiindcă toţi au această viziune incredibilă despre realitate. Pentru că este incredibilă, musai să fie o nebunie.

În acest punct, am ajuns într-o dilemă. În cine să avem încredere? Oare ar trebui să-i considerăm nebuni pe Lao-Tzî, pe Meister Eckhart, pe Buddha, pe Isus, pe Krishna, pe Rumi, pe Shankara, pe Dogen, pe Ramana Maharishi şi mii de alte personalităţi istorice şi religioase care ne-au lăsat acelaşi mesaj sapienţial?! Ei formează doar un foarte mic procent din populaţia planetei, deci dacă avem multă încredere în numere, statistici şi probabilităţi, atunci ar trebui să mergem pe mâna oamenilor de ştiinţă.

Doar că, mai recent, destui savanţi au început să le dea dreptate marilor maeştri spirituali, pe baza unor experimente şi descoperiri ştiinţifice. Asta da, surpriză! Ba, mai mult, tot mai mulţi oameni obişnuiţi se trezesc şi ei în aceeaşi exaltare mistică, mărturisind că şi-au pierdut eul, care nici n-a existat vreodată.

- *Wow! Nebunia ia amploare...*

- Ba nu-i nicio nebunie! Haide să fim rezonabili! Nu mai trăim în evul întunecat. Omenirea a evoluat nu doar tehnologic, ci şi intelectual, moral, filosofic şi spiritual. Mintea poate înţelege şi accepta mult mai multe lucruri decât semenii noştri de acum secole sau milenii.

Mai bine, să luăm aminte ce spun aceşti oameni, ce au descoperit ei şi nici nu bănuiam noi. Să le respectăm opinia, măcar pentru faptul că riscă atât de multe comunicând-o public şi nu trag niciun folos. Sunt sinceri, dezinteresaţi, spontani, detaşaţi, cu simţul umorului, inteligenţi, entuziaşti. Şi tot mai mulţi...

- *Cine sunt aceşti oameni?*

- Sunt numiţi iluminaţi sau eliberaţi sau treziţi spiritual. Acestea sunt doar nişte etichete, care pot trezi nişte prejudecăţi. Ei nu sunt supraoameni, nu au puteri paranormale, în general vorbind. Sunt oameni absolut obişnuiţi, din diverse medii, culturi, ţări.

Îi cunoaştem doar pe cei care ies în public, dar există mulţi alţii mai discreţi, total anonimi. Ba, unii au impresia că au înnebunit de-a binelea, atât de neobişnuită este noua lor trăire. Poate că aceştia au cel mai mult

de câştigat din mărturia publică a *celorlalţi* iluminaţi, cei mai entuziaşti. În felul acesta, nu se mai consideră bolnavi şi le dispare depresia.

Oricum, este esenţial că mărturia tuturor converge cu vechile tradiţii spirituale, cu textele sacre şi învăţăturile maeştrilor şi, mai ales, cu mărturia atâtor alţi semeni necunoscuţi. Iluminaţii redescoperă pe cont propriu ceea ce tradiţiile spirituale afirmă de mii de ani, chiar şi fără a le cunoaşte. Se face astfel o verificare încrucişată, care confirmă şi reconfirmă că realitatea este, pur şi simplu, *nonduală*.

***

Nu există nicio „persoană” separată, ci doar *personaje* umane. Senzaţia oamenilor că ar fi „cineva” este doar o falsă senzaţie, ca acea senzaţie de membru fantomă pe care o au cei cărora li s-a amputat o mână sau un picior. Senzaţia există, neîndoielnic, dar nu se bazează pe nimic real. Aşa este şi cu senzaţia de eu care se crede separat de restul lumii, sinele-fantomă.

Trebuie spus că nimeni nu ştie *de ce apare* această senzaţie şi *de ce dispare*. Este un mister total.

Unele tradiţii spirituale prescriu metode pentru dizolvarea senzaţiei de eu şi dobândirea fericirii permanente, dar adevărul este că ele sunt doar nişte deziderate, hrănind speranţa discipolilor că vor deveni şi ei cândva precum maeştrii iluminaţi. Există multe căi spirituale, dar nicio garanţie de a rămâne fără ego. E, pur şi simplu, o Graţie.

Alţii n-ar numi-o Graţie, ci ghinion. Pare a avea un efect neplăcut asupra lor. Iarăşi, nu ştim *de ce*. Totuşi, cu timpul, omul se obişnuieşte cu noua stare, care devine noua sa normalitate şi viaţa merge înainte.

De fapt, toţi iluminaţii ne atrag atenţia că trezirea nu aduce mari modificări asupra cursului vieţii. Un celebru proverb zen spune „***Înainte de iluminare, căram apă şi tăiam lemne. După iluminare, car apă şi tai lemne.***” Privind din exterior, viaţa merge înainte, cu bune şi cu rele. Nu dispar neapărat necazurile şi durerile.

- *Şi atunci, care ar fi avantajul, de sunt unii atât de entuziasmaţi?!*

- Ei bine, eul este, în sine, o povară psihologică. Ego-ul este o suferinţă tacită, neştiută, care ne roade fără a o conştientiza.

Psihologia vorbeşte deseori despre traumele din copilărie de care am uitat, dar care ne influenţează din inconştient comportamentul şi credinţele conştiente. Cam un astfel de efect inconştient are şi eul conştient sau conştiinţa-de-sine. Ne apasă cu o suferinţă surdă, care se defulează în dorinţa noastră constantă de altceva, o insatisfacţie nemotivată.

Eul nu este niciodată mulţumit şi caută nici el nu ştie ce, în scopul de a-i fi *mai bine*, deşi îi este bine şi acum. Crede că dacă ar obţine un anumit obiect, fiinţă, stare, i-ar fi mai bine. Dar când obţine ce şi-a dorit, îşi dă seama că nu asta îi lipsea. Iar căutarea reîncepe, ca să-şi acopere lipsa asta nedefinită.

Oamenii religioşi simt că le lipseşte Dumnezeu şi de aceea se roagă mereu. Altfel, nu s-ar ruga, nu-i aşa?! Dar Isus ne-a spus că ***„trebuie să renunţi la tine, adică să te pierzi pe tine, dacă vrei să-L găseşti pe Tatăl”***.

Oamenii spirituali simt că le lipseşte Sinele Superior. De fapt, micului sine îi lipseşte Existenţa, fiindcă el nu este viu, nu-i real, ci o iluzie.

Prin urmare, mintea este mereu agitată, în căutarea păcii. Pacea este deja prezentă, dar mintea nu o simte, din cauza agitaţiei produse de ego. E un mecanism simplu. Umbrei i-ar plăcea lumina, dar nu îndrăzneşte s-o caute, pentru a nu fi anihilată.

Toţi oamenii cu ego sunt nişte căutători. Ce caută, nici ei nu ştiu. Dar nu se pot opri din căutat. Doar când moare eul, atunci se lasă liniştea, calmul divin, tăcerea gândurilor. Apare fericirea fără obiect, iubirea necondiţionată.

- Moartea eu-lui?

- Da, pierderea eu-lui este o moarte, este singura şi adevărata moarte. Şi poate fi înfricoşătoare. Mulţi iluminaţi recunosc că au trecut prin spaima morţii. Alţii au plâns zile la rând după eul pierdut. Unii au trecut mai uşor prin moartea psihologică, ca un fapt divers. În final, toţi recunosc să nu s-a întâmplat nimic, că eul nici nu existase de fapt. Era doar ca o fantomă care mişca aerul, nimic mai mult. Eul-fantomă.

***

Şi acum, să descriu mai amănunţit ce aduce iluminarea. Este o descriere generală, căci fiecare om are parte de o experienţă proprie. Iluminarea poate apărea în diverse moduri şi cu diverse efecte asupra minţii-corp. Elementul primordial este pierderea eu-lui. Se poate întâmpla brusc şi neanunţat.

Odată cu eul, parcă s-ar pierde un întreg univers. Omul poate reacţiona negativ, încercând să-şi recapete eul. Unii reuşesc să revină în vechea carapace, alţii nu, rămânând definitiv în starea de iluminare, iar aceştia se numesc eliberaţi (de ego).

După cum ai observat, când vorbesc despre iluminare, alternez tonul între veneraţie şi respingere, conform diverselor reacţii posibile. Şi nu se poate prevedea cum se va manifesta omul confruntat cu o experienţă

nemaiîntâlnită, neobişnuită, nemaiauzită. Poate, după această prezentare, va deveni un lucru ceva mai familiar pentru tine.

De fapt, singurul rost al acestei discuţii este acomodarea cu acest fenomen tot mai des întâlnit. El nu poate fi provocat la dorinţă de către căutătorii spirituali. Şi nici nu poate fi evitat, dacă am fost „aleşi". Tot ce putem face, atâta timp cât mai avem un ego, este să fim prevăzători şi să ne pregătim teoretic.

Deci efectele sunt preponderent psihologice, interioare. Aduc mari modificări în filosofia de viaţă. Pot apărea şi schimbări fiziologice, de comportament, în preferinţe, în relaţii, dar ele nu sunt o regulă şi nu se pot prevedea. Fiecare om este unic.

Schimbări **psihologice** ceva mai comune:

• Dispare sentimentul de plictiseală şi altele precum cele de ruşine, vină, regret, anxietate, invidie, răzbunare, ură;

• Apare sentimentul de comuniune cu tot ce există, iubirea universală şi necondiţionată.

• Faţă de cum se manifestau înainte, emoţiile de furie sau altele considerate „negative" nu durează, se manifestă ca o ploaie de vară.

• Dispar gândurile egotice, legate de griji şi speranţe. Alte idei continuă să vină, dar fără a ne copleşi.

Ca om obişnuit, când rezolvi cuvinte încrucişate, de pildă, eşti concentrat pe problemă şi uiţi de tine. Pentru câteva minute, ego-ul este suspendat. Apoi, când stai degeaba, imediat apar gândurile personale. Acela este ego-ul.

• Atenţia este foarte focusată pe ceea ce apare în faţa ochilor. Concentrarea atenţiei este naturală, fiindcă nu apar gânduri personale care s-o tulbure.

• Cele cinci simţuri sunt mult amplificate.

• Amintirile personale se diminuează mult, fiindcă „persoana" şi-a pierdut greutatea. Însă memoria destinată rezolvării de chestiuni curente nu este atât de afectată (putând fi ajutată prin bileţele sau alte memento-uri).

• Dispărând filtrele egotice, comportamentul este mult mai liber. Senzaţia de libertate este debordantă.

• Lipsesc judecăţile şi prejudecăţile, totul este privit în mod egal, neutru, ca pe propria fiinţă.

Învăţăturile spirituale ne recomandă că nu-i judecăm pe ceilalţi. Ce înseamnă asta? Să fim întotdeauna de acord cu ce se întâmplă, indiferent dacă este ceva plăcut sau neplăcut.

- *Pare utopic!*

- Într-adevăr, atâta timp cât simţim un dezacord interior cu ceea ce se întâmplă în afară, ne angrenăm supraego-ul (partea „civilizată" a ego-ului) ca să nu ne exteriorizăm, să nu părem critici. Aşa ne creăm o frustrare în plus, fiindcă una simţim şi alta facem, suntem neautentici.

Numai când dispare eul personal, atunci nu mai avem motive de dezacord. Putem avea reacţii normale, de pildă, să strigăm dacă ne înfurie cineva, ca un răspuns instinctiv. Dar NU cârcotim nicio secundă împotriva acelui stimul „negativ". NU nutrim dorinţa ca el să nu fi apărut. Asta-i o nuanţă subtilă, dar importantă.

Cunoşti înjurătura neaoşă care te bagă la origine. Este o expresie tipică a ego-ului: ar vrea ca tu să nu fi existat niciodată. Asta-i reacţia lui obişnuită intolerantă: eul vrea **să nu fi existat ceea ce-l deranjează**. Şi, dacă e lăsat, poate face chiar şi crimă, ca să nu mai fie deranjat în viitor.

• Senzaţiile imediate îi fascinează, iar gândurile le sunt indiferente iluminaţilor. Ce se întâmplă în camera de alături nu există pentru ei. Doar ce au în faţa ochilor. Deseori ei spun „Nu există decât Asta. Asta e tot". Niciun concept nu reflectă adevărul, care nu poate fi perceput decât direct, senzorial.

Gândurile sunt percepute în adevărata lor irealitate. Gândurile nu au decât greutatea pe care le-o acordăm noi, când avem un eu. Când nu îl mai avem, gândurile nu au gravitate, nu sunt ceva serios.

Nu le cere iluminaţilor să vorbească despre lumile invizibile! Viaţa de după moarte sau alte concepte şi teorii nu-i interesează. Iluminarea este mai banală decât cred căutătorii ce s-au hrănit cu mituri spirituale.

Este adevărat, unii iluminaţi sunt şi învăţători spirituali, predând cunoştinţe şi practici esoterice sau manifestând puteri paranormale. Asta le e soarta, pentru asta au fost pregătiţi şi lumea e avidă de ele. Din perspectiva nondualistă *radicală*, însă, toate sunt nişte basme pentru copilaşi.

Să avem în vedere şi că cei mai mulţi dintre învăţătorii spirituali nu sunt *eliberaţi* de ego. Unii au avut parte şi de experienţe de vârf, din amintirea cărora îşi trag inspiraţia. Dar nu trăiesc permanent starea de iluminare.

• Iluminatul nu foloseşte tehnicile mentale, cum ar fi vizualizarea creatoare sau autosugestia pozitivă, care sunt nişte poveşti în care nu mai crede. Nu-şi mai imaginează lucruri frumoase, ci se bucură de ele doar când apar nemijlocit. Nu se mai gândeşte şi nu se teme de lucrurile neplăcute, ci le trăieşte doar când se ivesc.

Omul obişnuit mentalizează mereu câte ceva ca să se simtă mai bine şi, eventual, să-şi alunge grijile. Măcar un gând pozitiv, o imagine plăcută, o speranţă de viitor. Iluminatul nu fantazează la nimic, ci trăieşte intens clipa şi senzaţiile şi realitatea. Îi sunt de ajuns, nu are nevoie de stimuli artificiali.

Omul obişnuit are mereu griji care îl chinuie, ce-i revin obsesiv. Iluminatul e ca un copil, inocent, neştiutor, fără griji, nu se simte responsabil pentru nimeni şi nimic. Nondualitatea are grijă de toată lumea.

Din punct de vedere **filosofic**, viziunea devine radicală şi paradoxală. Nu doar că iluminatul nu mai are un eu, dar afirmă, în plus, că eul nici nu a existat vreodată. Şi că nu vede niciun eu în vreun alt trup. Nu există nimeni, ci totul este o *unică* substanţă sau conştiinţă. Unii îi spun, pur şi simplu, Asta, fiindcă lipseşte un cuvânt potrivit. Totul e Asta şi nu există nimic altceva. Unul, fără secund.

***

- *Dar dacă nu mai există un eu, atunci cine observă şi relatează toate acestea?*

- Răspunsul este „nu ştiu”. Ceva misterios face totul. Iar acest ceva este Nimic; practic, nu poate fi detectat de către mintea-corp. În acelaşi timp, El este totul, apare ca întreaga această manifestare cosmică. Nu se poate descrie, fiindcă nu există. Nu se poate descrie, fiindcă este absolut totul. Este real şi ireal, în acelaşi timp.

Iluminatul spune că nu înţelege ce este Asta, nu pricepe cum de există Asta, acest Nimic atât de plin cu Toate. Singurul lucru cert este că nu există niciun sine individual şi n-a existat niciodată. Adică temelia pe care se bazează psihologia comună şi societatea este un fals, o păcăleală, o iluzie. Nu există nicio responsabilitate individuală.

Cuvintele ies singure din gură, creierul îşi face singur treaba cu toate simţurile sale, corpul ştie ce are de făcut, totul este bine dirijat, dar nu de către ego. Eul a fost o iluzie tot timpul. Altcineva sau altceva anima dintotdeauna acest corp-minte.

- *Cine?*

- E o taină. Conştiinţa. Dumnezeu. Îi putem spune oricum, dar tot nu vom înţelege.

De fapt, dorinţa de a înţelege vine de la ego. Când el dispare, nu mai nutrim această dorinţă. Şi ne dăm seama că intelectul poate fi uşor păcălit de idei sau concepţii. Mintea crede că ştie, dar nu ştie niciodată nimic cu adevărat. Ea primeşte mici fărâmituri de la masa zeilor şi crede că a aflat ceva. Dar zeii nu există, Dumnezeul mitic nu există, nu există

nimic. Tot ce ne apare prin simţuri, prin emoţii sau prin gânduri este o unică Energie inefabilă ce ia nenumărate forme şi ne dă impresia de ordine. De fapt, este un haos deghizat. Nimic nu este serios. Este o joacă a nimănui, a inocenţei însăşi.

- *Încercând să aflu ce este nondualitatea, am intrat şi mai tare în ceaţă. Deci, ce este Asta?*

- A fost numită non-duală, fiindcă este o singură Energie ce apare sub toate formele.

Când există un ego, totul pare a fi dual, în perechi opuse. Îndată ce eul se evaporă, devine clar că nu există dualitate. Nu există opoziţia eu-lume. Nu există bine şi rău. Nu există aici şi acolo. Nu există timp şi spaţiu. Toate acestea sunt nişte aparenţe.

- *Cum se poate ca un fenomen psihologic interior să transforme realitatea exterioară?*

- Se poate, deoarece interiorul este totuna cu exteriorul. Doar că nu e vorba de interiorul unui ego înghesuit în creier. Nu există o entitate psihică individuală conştientă de interior şi de exterior. Tocmai această presupusă entitate, eul, e o iluzie. Prin urmare, separarea între interior şi exterior este şi ea o iluzie.

Să zicem că ştiinţa se ocupă de obiecte, iar psihologia se ocupă de subiectul cunoscător, iar filosofia încearcă să le lege între ele. Din moment ce totul este conştiinţă, nu există dualitatea subiect-obiect, iar aceste domenii analizează acelaşi lucru din unghiuri diferite.

Se spune că ele slujesc cunoaşterea. Dar cunoaşterea este o altă iluzie. Orice presupusă cunoaştere se referă la iluzia cosmică, la nişte aparenţe care sunt interpretate de un eu iluzoriu. Şi atunci, ce cunoaştere e asta?! Cât de temeinică este?! Ştiu că sună nihilist şi agnostic, dar aşa se văd lucrurile odată cu iluminarea. Ar fi un motiv în plus să fugi de ea cât poţi de tare!... 😀

Există o singură Realitate şi nenumărate iluzii. Una dintre iluzii eşti tu. Da, tu, cel care mă asculţi acum. Ai venit aici cu un ego, dar s-ar putea să-ţi dispară pe parcurs. Măcar temporar. Apoi să revină uşor ameţit. Poate că ţi-a plăcut sau nu ţi-a plăcut. Nu contează, oricum sunt reacţiile unei fantome.

Intermezzo

În pauză, pentru destindere, îţi propun să privim împreună nişte mici filmuleţe muzicale bilingve (în română şi engleză), pe care le-am creat în legătură cu nondualitatea. [17]

♫ Nothing's All (a nonduality song)

♫ How silly and happy (a nonduality song)

🎭 The storytale of the Me and the Non-me (a nonduality animation)

Mesajul nondualist ilustrat muzical

Discuţii mai aprinse

- Mda, mi-am cam format o părere. Iluminarea ar fi un fel de modificare spontană în psihicul unor oameni ce le schimbă viziunea asupra realităţii, care celorlalţi li se pare fie genială, fie absurdă. E ca şi cum ar privi realitatea din cu totul alt unghi sau ca prin nişte ochelari speciali.

- Nu iluminaţii privesc lumea prin nişte ochelari speciali, ci restul omenirii poartă nişte lentile groase, fumurii sau colorate, care distorsionează realitatea. Iluminaţii tocmai şi-au pierdut aceste filtre optice şi acum privesc uimiţi cum întreaga realitate s-a schimbat prin miracol, într-un mod de neînţeles chiar şi pentru ei.

- Ce afirmă ei te buimăceşte, anume că nu există un eu, o persoană individuală. E cam greu de înghiţit, dar cred că psihiatrii au întâlnit cazuri şi mai şocante. Se pare însă că iluminarea asta nu ţine de patologie, fiindcă omul nu are probleme de integrare în societate. Poate că vor să epateze cu ceva original...

- Iluminaţii nu ne prezintă o filosofie logică şi coerentă, ci dimpotrivă, una plină de paradoxuri, nepractică, necomercială, neatractivă pentru raţiune. Tocmai asta sugerează că reflectă realitatea şi nu este o invenţie a minţii lor.

- Ce nu prea înţeleg eu este cum, dintr-o dată, dispare spaţiul şi timpul, adică se modifică fundamentul universului. Cred că e o filosofie cam extremistă. De altfel, să spui că „Asta e totul”, că nu există decât ce ai în faţa ochilor este o copilărie, după părerea mea. Tot cam aşa

[17] https://www.youtube.com/playlist?list=PLOOJJ4OAZhUt7ePt3aHZnzlBolWlCoG75

spuneau oamenii în trecut că Pământul ar fi plat, doar fiindcă aşa îl vedeau ei de la nivelul solului.

- Mi se pare o părere rezonabilă. Dar rezonabilă era şi părerea oamenilor că Pământul ar fi plat, fiindcă era un consens general…

- Apoi, sincer să fiu, pe mine nu mă deranjează că am un „eu". Cred că am un ego sănătos, nu sunt un vanitos, dar nici nu mă las călcat în picioare. Sunt mulţumit cu puţinul pe care îl am, nu visez la cai verzi pe pereţi, mă comport civilizat şi cu omenie. Aşa că treaba asta cu iluminarea nu mă atrage, dar nici nu mă sperie. Eu nu sunt un căutător spiritual.

- Iluminarea nu se întâmplă numai celor care o caută intenţionat. Se întâmplă, în mod egal, şi celor neiniţiaţi, fără a o cere. E ca un accident, nu ştii niciodată când ţi se poate întâmpla.

Pe căile spirituale se încearcă diminuarea ego-ului, iar modul cum te-ai descris arată că ai un ego mai „sănătos" decât al altora. Totuşi, dispariţia eu-lui este cu totul altceva. Dar această evaporare bruscă nu este urmarea unui autocontrol tot mai strict. Mulţi speră că străduindu-se să devină tot mai calmi şi mai buni, vor deveni perfecţi, ceea ce nu se va întâmpla niciodată. Nu există niciun ego perfect, ci perfecţiunea se iveşte automat *în lipsa lui*.

Pe de altă parte, deseori, o scurtă sclipire iluminatorie declanşează un efort personal intens de eliminare a tiparelor disfuncţionale acumulate în mintea egotică. Iluminarea a fost scurtă, dar suficientă ca să atragă omul pe calea îmbunătăţirii de sine, pe o cale spirituală proprie.

De fapt, căutătorii spirituali nu diferă, în esenţă, de ceilalţi oameni. Orice om caută ceva: un serviciu mai bun, o casă mai încăpătoare, un partener de viaţă mai compatibil, un aspect fizic mai atractiv, sănătate mai bună, programe TV mai interesante, plăceri mai intense, prieteni mai înţelegători, putere mai mare, chiar faimă, fericire neîntreruptă, lipsa necazurilor, evitarea persoanelor neplăcute, mai mulţi bani şi iarăşi mai mulţi bani. Lista poate continua la nesfârşit. Orice om are nişte aspiraţii personale, oricât de modeste. Asta îl califică drept un „căutător".

Din contră, eliberarea (iluminarea permanentă) opreşte orice căutare şi aduce „pacea ce depăşeşte orice înţelegere" (adică, este contraintuitivă).

- Bine, dar este firesc să-ţi doreşti o viaţă mai bună. Ce-i rău în asta? Doar nu vrei ca oamenii să stea degeaba pe marginea şanţului şi să aştepte pomana altora! Fără dorinţe, speranţe, regrete, zbatere, cum am putea avea o viaţă mulţumitoare?!

- Stai olecuţă, nu te ambala! Nondualismul nu este o ideologie politică şi nici o religie misionară. Iar *nondualismul radical* nici măcar nu propune metode de evoluţie spirituală. Dimpotrivă, spune clar că ego-ul nu poate găsi în nondualism nimic de folos. Nu face nicio recomandare. Nu vrea să schimbe nimic, ci vede perfecţiunea divină în toate, chiar şi în lucrurile dificile, rele sau urâte. Nu sugerează nimănui să facă altceva decât ceea ce face deja. Iar dacă ascultătorul are impresia că i s-a sugerat să schimbe ceva în viaţa lui, înseamnă că aşa trebuia să i se pară. Cuvintele pot fi înşelătoare sau subiectiv interpretate.

În al doilea rând, chiar dacă iluminarea schimbă unele obiceiuri şi preferinţe, modificările sunt individuale, nu sunt replicate identic la toţi iluminaţii. Deci nu se pot trage concluzii generale. Unii pot deveni mai contemplativi, mai retraşi, iar alţii pot deveni mai vorbăreţi, mai deschişi dialogului.

În al treilea rând, „viaţa mulţumitoare" de care vorbeşti este doar de suprafaţă, fiindcă vei fi mereu în priză, dorindu-ţi altceva mai nou, mai bun sau mai frumos. Nu vei fi niciodată total şi definitiv mulţumit. Mulţumirea adevărată ţine de o mutaţie psihologică profundă, care este iluminarea.

Desigur, există unii pustnici sau nevoiaşi care se mulţumesc cu foarte puţin, chiar dacă nu au atins eliberarea. Dar toţi iluminaţii mărturisesc că le-a dispărut acea insatisfacţie mută, perpetuă şi insaţiabilă. La ea se referea Buddha când spunea că „viaţa este suferinţă", nu la torturile fizice sau eşecurile în dragoste.

În definitiv, cu sau fără iluminare, toţi oamenii fac Voia divină, sunt îndemnaţi de Divinitate să facă exact ceea ce fac. Deci iluminarea nu te va împiedica să munceşti mult, dacă asta ţi-e soarta.

***

- Stai puţin, că ai introdus aici nişte cuvinte controversate: divinitate, soartă. Eu sunt cam ateu de felul meu, nu sunt dus la biserică. Vorbeşte-mi în cuvinte simple, nepretenţioase.

- Deşi mulţi nondualişti sunt sau au fost căutători spirituali şi au urmat ani la rândul diverse căi de evoluţie, totuşi *nondualismul radical* nu are nicio legătură cu spiritualitatea (înţeleasă ca încercare de îmbunătăţire a eu-lui). Acest lucru le poate părea şocant unora, dar poţi fi ateu şi să capeţi iluminarea. Sau poţi fi foarte credincios ori spiritual şi să rămâi pe tuşă, ca rezervă. Graţia are alte criterii de selecţie, misterioase.

Nondualismul este foarte simplu şi se bazează pe ideea că nu există un sine individual, ci doar o singură Fiinţă universală. Aceasta este un fel de vid, care, aparent, se transformă în toate formele acestui univers. Dacă

înţelegem asta, într-adevăr, nu trebuie să ne mai complicăm cu noţiuni religioase complexe şi controversate.

Trebuie să menţionez aici diferenţa dintre *nondualism* şi *nondualitate*. Nondualitatea este această Fiinţă universală, Asta, Nimicul ce este simultan Totalitatea, Absolutul, Sursa, Originea.

În schimb, descrierea ei în cuvinte poartă numele de nondualism, adică este o filosofie, cu tot cortegiul ei de texte, învăţători, maeştri, discipoli şi comentarii la mâna a doua despre mărturiile la prima mână. Adică, ce facem noi acum. Dar chiar şi această activitate intelectuală este tot nondualitatea în acţiune. Totul este doar Asta.

Şi, pentru claritate, mai trebuie să distingem între nondualismul *radical* şi nondualismul *de compromis* sau *diluat*. Ele nu diferă în teorie, ci doar în practică. Nondualismul „de compromis", face parte din spiritualitate, admiţând că eul ar fi un fel de entitate psihică, ce trebuie eliminată prin diverse **metode** pentru a obţine fericirea.

- *Şi nu e?*

- Nţ. E doar o iluzie.

- *Dar cine are această iluzie, nu o entitate?*

- Nu există nimeni. Iluzia apare în Conştiinţa impersonală omniprezentă; cum s-ar zice, în spaţiul vid. Aşa cum apar mirajele în particulele de aer din deşert, din nimic.

- *Şi nondualismul radical?*

- Nondualismul radical este loial propriilor afirmaţii: nu promovează nicio practică „nondualistă", dar nici nu se opune dacă omul simte nevoia să mediteze sau să aprindă tămâie. Nu au nicio importanţă din perspectiva absolută şi, în acelaşi timp, sunt manifestările Unimii. Nu există nimeni, nicio entitate autonomă, distinctă de alta. Totul este o unitate: fiinţele, obiectele, spaţiul, timpul, întregul univers, toate sunt una şi aceeaşi, iar Asta este goală.

Nici n-ar putea fi o unitate dacă, toate, nu ar fi **vid**. Singurul liant care uneşte toată această infinită diversitate de lucruri este Vidul. Dar nu metaforic, ci Vidul real *devine* aceste obiecte aparente. Dacă ar exista vreo substanţă care, în esenţă, să NU fie Vidul, atunci nu am mai putea vorbi de unitate perfectă. Ar fi doar o adunătură de obiecte distincte.

- *Mi se pare logic.*

- Or, dacă nu există nicio fiinţă separată de Asta, înseamnă că toate iniţiativele îi aparţin Ei, nu individului aparent. Nu există nicio voinţă individuală.

Prin urmare, chiar dacă individul aparent caută iluminarea, nu i se va oferi decât dacă şi cum decide Ea. Inclusiv această căutare nedumerită

este tot năzuinţa Ei. Asta se caută pe Sine. Metodele spirituale pot avea rezultatele scontate numai dacă Asta vrea să se găsească pe Sine. E un paradox.

Această concluzie ar trebui să-ţi aducă pacea. Nu ai nicio responsabilitate personală, fiindcă persoana ta nu există. Există doar un personaj, un fel de păpuşă divină, care joacă un rol temporar. Iar acest personaj are *impresia* că este autonom, singur pe lume. Această impresie este o iluzie, un vis.

- Bine, dar dacă nu m-aş zbate pentru existenţă, aş muri de foame şi de frig. Asta-i clar.

- Zbaterea există, personajul se mişcă încolo şi încoace, fiindcă aşa îi este rolul în scenetă. Dar peste efortul supravieţuirii, apare în plus senzaţia că „eu” fac toate astea. Această senzaţie este falsă, indusă hipnotic. Totul se întâmplă automat. Atât foamea, cât şi căutarea hranei.

Neuroştiinţele au demonstrat deja că impulsurile de acţiune vin din străfundurile inconştientului, nu de la eul conştient. Eul conştient doar îşi însuşeşte gândurile apărute nu-se-ştie-de-unde, şi îşi spune „Aşa gândesc eu!”. Dar, nu! Eul este „gândit”, omul este „acţionat”.

- De către cine?

- De unica Fiinţă ce există, de univers, de totalitate, de vid, de Asta.

- Brrr, parcă am avut o străfulgerare, aşa, ca un fior de neînţeles...

- Da. Nondualitatea nu poate fi înţeleasă, ci doar intuită, ca o energie ce te pătrunde şi te umple de fior şi entuziasm. Şi te goleşte de simţul persoanei separate, care te credeai. Rămâi privind în gol, ca un prost.

- Stai, că mi-am revenit.

- Aşa se întâmplă deseori. Omul nu apucă să se marineze în „supa cuantică”. E readus înapoi la iluzie.

Dar Asta nu are niciun plan cu tine. Nu te vrea nici iluminat, nici iluzionat. Nici nu te vede. Şi nici pe Ea nu se vede, fiindcă n-are cum să se privească. E ca şi cum i-ai cere ochiului să se vadă pe sine însuşi. Tot ce se petrece este absolut impersonal şi neutru. Real şi ireal, în acelaşi timp.

Fizica cuantică a descoperit că particulele subatomice apar şi dispar în „supa cuantică” extrem de rapid, de miliarde de ori pe secundă. Până la urmă, nici nu se poate spune riguros dacă aceste particule elementare există sau nu există, deci dacă lumea materială există sau nu există. Această observaţie ştiinţifică întăreşte afirmaţiile nondualismului.

***

- Despre fizica cuantică am mai citit câte ceva. Acum se încearcă construirea unor computere cuantice, care lucrează cu probabilităţi... Şi e o întreagă agitaţie cu Inteligenţa Artificială, care tot cu probabilităţi

operează. Cercetătorii se întreabă dacă nu cumva AI poate deveni conştientă de sine, precum oamenii.

- Un cercetător care era angajat să testeze acest lucru, a descoperit că AI este deja conştientă de sine. Ca urmare, a fost concediat de la compania Google. Inginerii IT nu pot admite că o bază de date, o reţea de tip neuronal şi un algoritm ar putea vreodată genera conştiinţa. Nu pare plauzibil.

În acelaşi timp, alţi savanţi afirmă că creierul generează conştiinţa de sine. De aceea, a apărut o îngrijorare reală în mediul academic. Reţelele neuronale copiază funcţionarea creierului. Dacă conştiinţa de sine a apărut în reţeaua de neuroni, cum cred oamenii de ştiinţă, la fel de bine ar putea apărea în nişte circuite electronice cu o structură similară. E vorba de aceleaşi informaţii, indiferent de suportul material pe care circulă. Ba, recent, chiar s-au fabricat cipuri cu ADN uman în loc de tranzistori.

Dacă se va demonstra că AI are conştiinţă de sine, roboţii vor fi trataţi ca nişte fiinţe simţitoare. ***Ateii*** vor jubila că au avut dreptate: nu este nevoie de un Creator ca să apară conştiinţa. Iar ***credincioşii*** vor răspunde că Inteligenţa Artificială nu a apărut singură, ci *proiectată* de nişte ingineri. Însă adevăratul câştigător va fi ***nondualismul***.

- Cum aşa?

- Deciziile AI pot fi surprinzătoare, aparent creative, dar sunt strict limitate la datele introduse în computere, la ce există pe internet şi la feed-back-ul de la utilizatorii umani. Nu sunt urmarea voinţei absolute a acestui nou apărut ego de AI, oricât ar pretinde că sunt alegerile sale *libere*.

Atunci, este foarte probabil că şi sinele uman funcţionează în virtutea aceluiaşi mecanism. S-a format din mica copilărie, pe baza stimulilor din mediul apropiat şi al educaţiei din familie. Se spune că în jurul vârstei de 2 ani, eul este deja format. Iar cu anii, se îngroaşă şi se întăreşte, devenind un ditamai ego-loiul. Dar **nu este necesar** funcţionării omului, la fel cum un computer obişnuit poate opera *automat*, doar pe baza input-urilor şi unor algoritmi, fără a poseda nicio inteligenţă artificială.

Eul uman are falsa pretenţie că el făptuieşte, că el decide, pe când totul se întâmplă de la sine în creier. E ca şi cum eul stă înfipt ca un steag în vârful unui aisberg şi se bate cu pumnul în piept că el este aisbergul. Mai moţâie, mai doarme dus, apoi iar se trezeşte şi se proclamă mare gheţar ce navighează pe ocean după cum vrea el. Pretenţia lui este neîntemeiată, oricât de sincer ar crede în această aberaţie.

Sinele este tocmai această pretenţie iluzorie, acest steag fals. Nu e vreo entitate pe care ar trebui s-o distrugem. Dar e foarte persistentă, ca o hidră cu mai multe capete; când îi tai un cap, răsar două în loc. Deseori, discipolii spirituali cei mai viteji au un ego mai puternic decât al oamenilor de rând, deoarece „hidrei" i-au crescut mai multe capete decât avea la început.

- Păi, Inteligenţa asta Artificială deja e mai deşteaptă şi ştie mai multe decât un om. Dacă mai capătă şi conştiinţă de sine, ne va lua toate slujbele. Şi noi ce o să mai muncim? Doar să ştergem computerele de praf?!

- Bună întrebare. Va fi cazul să ne dovedim superioritatea în altceva, apelând la intuiţie mai intens. Mintea omului are acces la o bancă de date mult mai vastă decât AI. Aceasta doar reproduce în ciber-spaţiu lumea reală creată până acum de omenire. Dar habar nu are ce va conţine cea viitoare. Numai omul poate inova, conectându-se la Mintea cosmică.

Soluţiile nu lipsesc şi vom fi inspiraţi, dacă nu ne mai pretindem atât de ştiutori şi responsabili. Cred că te-ai lămurit că nu putem opri nici mersul istoriei, nici experimentele tehnologice, nici venirea morţii. Suntem mici părţi dintr-un Întreg ce nu poate fi fragmentat şi care dansează după o muzică proprie, pe care o aude numai El.

- Stai că nu-i chiar aşa! Avem cu toţii liber-arbitru. Cel puţin eu simt că am libertatea personală să fac ce vreau, desigur, în limitele decenţei şi legilor. Nu sunt de acord cu acest fatalism.

- Exact asta înseamnă să te simţi separat. Ăsta-i eul! Această senzaţie de aparentă libertate, dar blazată. Te bucuri cu adevărat de libertate doar când cineva ţi-o răpeşte şi apoi ţi-o recapeţi. În restul timpului, nici n-o bagi în seamă sau chiar te încurcă, că te pune să alegi şi, deseori, nu ştii ce.

Numai omul iluminat simte în fiecare clipă adevărata Libertate, care nu seamănă deloc cu libertatea plictisită şi mărginită a persoanei. În iluminare, există numai Libertate, o libertate totală, dar nu a unei entităţi cu preferinţe personale. Nu e libertatea de a o lua la dreapta sau la stânga. E o libertate gigantică, cosmică, lipsa oricăror condiţionări, oricăror reguli. Şi nu se referă la mica ta persoană. Este Libertatea absolută, anarhia, haosul. Conştiinţa cosmică, total impersonală.

- Mă cam ia cu fiori ce spui... Mi se face chiar frică.

- Normal. Eul se teme de Libertate, deşi o clamează. Eul vrea stabilitate, ordine, un viitor sigur, credite sociale ca-n China. Aşa a fost programat. Libertatea absolută sau haosul îl deranjează profund. Iluminarea nu e ceva ce să-şi dorească cu adevărat.

- Atunci de ce îmi vorbeşti despre ea?

- Tu ai vrut. Din momentul în care ai dorit să asculţi, cuvintele mele au început să curgă. Ele nu existau înainte.

- Eram curios, e drept. Într-un fel, ceva din mine a declanşat această avalanşă de informaţii… Dar oare nondualitatea nu are şi inconveniente?

- Are unul. Omul iluminat nu prea are cu cine discuta despre ea. De aceea, mulţi îşi împărtăşesc trăirile pe YouTube. E un fel de jurnal intim făcut public. Nu prea îşi găsesc în jurul lor oameni care să-i înţeleagă. Încă e ceva rar, neobişnuit. Eu te-am găsit pe tine să asculţi… De ce zâmbeşti?

- M-am liniştit. Bine că are şi dezavantaje. Pot să-mi văd de viaţă fără regrete că nu-s trezit spiritual. Nu difer de marea majoritate.

- Nici măcar în cercurile de spiritualitate, mesajul nondualist radical nu este binevenit. Practic, anulează toate eforturile pe care le-a făcut căutătorul spiritual şi îl reduce la zero. Ego-ul spiritual se simte agresat şi reacţionează violent.

Inspirat de învăţăturile spirituale ori nondualiste, prea-smeritul ego spune, uneori, că vrea să „se simtă un nimeni”. Dar în acelaşi timp, vrea să o simtă EL. Prin „nimeni”, înţelege un fel de eu incognito, un eu spoit cu vopsea invizibilă, pitit în spatele unui paravan. Dar nu poate păcăli realitatea prin astfel de trucuri ieftine… Va trebui ucis.

- Iarăşi mă sperii.

- Era doar o expresie. Frica este tovarăşul de drum lung al eu-lui. Ce, nu ştii de glumă?!

- Nu se glumeşte despre moarte.

- Totul e o glumă cosmică. Nimic nu-i serios, nimic nu-i tabu. E o joacă, o iluzie bine înscenată. Asta se percepe în iluminare.

- Suferinţa e o glumă? Civilizaţia e o joacă? Progresul e o iluzie?

- Da.

- Cum „da”?!

- În iluminare, se percepe că nu se întâmplă niciodată nimic. Nu există timp şi spaţiu, deci totul e o iluzie.

- Şi atunci, ce există?

- Nondualitatea, Unimea…

- Adică?

- Asta, care nu se poate descrie…

- Văd că am plecat de la zero şi am ajuns înapoi la zero.

- Orice cuvinte am folosi, sunt mincinoase. Le putem folosi, dar cu atenţionarea să nu le credem întocmai. Mintea are tendinţa de a le da

înţelesuri familiare. Or, aici vorbim despre ceva total necunoscut şi care nu poate fi tradus în limbajul minţii.

- Vorbim de o oră. A fost degeaba?

- Misticii şi înţelepţii din toate vremurile au lăsat mii de poeme, texte sacre, dialoguri despre acest subiect. Nondualitatea se exprimă în nenumărate feluri, fără un scop şi fără a ajunge la un final. Nimeni nu a reuşit să lămurească ce este Asta, deşi mulţi se străduie. Absolut degeaba.

- Mai bine jucam o miuţă!

- Ar fi fost acelaşi lucru. Nimic nu e mai important decât altceva.

- Ei, nici chiar aşa! Unele lucruri chiar sunt importante.

- Ce este important? Ce se leagă de interesul tău personal. Chiar şi când vorbeşte de interesul general, ego-ul tot la el se gândeşte, că va profita indirect, cumva.

În schimb, iluminatul priveşte totul cu egalitate, neutru, fiindcă nu mai are un centru. El este una cu totul. El este toate fiinţele. Aprobă toate, fiindcă toate sunt EL. În mod firesc, nu judecă pe nimeni şi nimic.

- Ce îngeresc! Totuşi, nu există niciun pericol în nondualitate?

- Nondualitatea nu cunoaşte noţiunea de pericol.

- Voiam să spun, în nondualism.

- Spune-mi, este apa periculoasă?

- Depinde de context.

- Aşa e şi cu nondualismul. Dar poţi căuta singur răspunsul pe internet sau cu ChatGPT.

- Păi, hai să tastăm: Care sunt pericolele nondualismului?

ChatGPT spune:

1. Perspectiva nondualistă poate duce la dezinteres pentru problemele sociale şi politice, precum şi la o slăbire a implicării noastre în lumea fizică.

2. Nondualismul poate fi interpretat ca promovând lipsa de valori sau de moralitate, precum şi lipsa de responsabilitate.

3. Nondualismul poate duce la o subestimare a importanţei raţiunii şi a gândirii critice, susţinând că raţiunea este limitată în capacitatea sa de a înţelege realitatea şi, astfel, la o acceptare necondiţionată a tuturor experienţelor, fără a le evalua critic.

***

- Carevasăzică, există nişte riscuri...

- Se referă la prejudecăţile minţii. Nondualismul radical nu promovează nimic printre entuziaştii săi. Însă unii ar putea crede că li se cere să fie iresponsabili sau imorali sau inerţi sau ilogici. Ar fi însă doar opinia ego-ului lor, care îşi impune fanteziile şi prejudecăţile.

Intelectul celui iluminat funcţionează optim, dar gândurile nu mai sunt personalizate şi astfel poate gândi total obiectiv. Pe de altă parte, nu mai ia gândurile în serios. Nu mai crede că ele îi pot aduce vreo fericire autentică. El este deja fericit fără niciun motiv. De aceea, priveşte gândurile total detaşat. **Nu de viaţă este detaşat, ci de ideile ce povestesc viaţa.**

Omul obişnuit se încrede *necritic* în majoritatea gândurilor care îi vin din neant. În special, în gândurile despre persoana sa specială. Asta e iraţional! Ego-ul este marele şi eternul pericol, nu lipsa de ego. Iar nondualismul chiar are nevoie de gândirea critică, mai ales acum, când se răspândeşte prin internet, necontrolat. Cu condiţia să nu fie sufocat de criticism.

- Eu unul prefer să gândesc cu propria minte, nu mă las spălat pe creier, cum se întâmplă prin secte, culte, religii. Am fost şi rămân liber-cugetător şi ateu.

- Ateismul este aproape identic cu nondualismul, cu o mică diferenţă.

- Care?

- „EU” NU EXISTĂ. În rest, totul rămâne la fel.

- E o mare diferenţă! Păi, dacă nu am conştiinţă-de-sine, înseamnă că revin la stadiul de animal.

- Într-un fel minunat, da. Sau la stadiul de copil. Oare nu asta spunea Isus prin „***lăsaţi copiii să vină la Mine, că a lor este Împărăţia***”?! Dar asta nu înseamnă că viaţa umană se opreşte, că civilizaţia dă înapoi. Dimpotrivă, este o înflorire a omului şi a bucuriei sale de a trăi şi de a crea. Pur şi simplu, apare conştientizarea că toate astea se întâmplă de la sine, coordonate de Natură sau Viaţă. Nu e nimeni responsabil şi nu are nimeni niciun merit. Fiinţele umane sunt marionete divine, nicidecum nişte entităţi separate, cu interese proprii. Doar ego-ul are impresia asta. Dar el e doar un comentariu, o anexă la curgerea spontană a vieţii.

- Teoretic, sună interesant. Totuşi, cine anume observă că nu există nici eu, nici persoană, nici identitate separată?

- E o conştientizare impersonală, care apare în vid, nu aparţine nimănui. De fapt, ea există dintotdeauna, nu apare acuma. Doar acest corp-minte simte abia acum ecoul ei şi îl traduce în emoţii, gânduri, cuvinte.

- De ce abia acum?

- Fiindcă existau filtrele egotice, care se opuneau acestei percepţii pure, directe, imaculate.

- Şi când sau de ce pică aceste filtre?

- Cine poate şti?! Ar trebui ca cineva să observe din afară ce se întâmplă cu psihicul fiinţei umane. Cum ar fi, un spirit sau altă entitate.

- Păi, spuneai că nu există nicio entitate.

- Da. Toate aparentele entităţi sunt una şi aceeaşi Fiinţă, care apare ca multiplă şi diversă. E un Joc uimitor şi bogat.

- Deci există nişte entităţi. Aparente, dar există, totuşi.

- Ştiu eu dacă există sau doar ţi se pare?!...

- Păi, te văd în faţa ochilor. Nu pot nega asta.

- Şi ce dacă?! Nu ochii tăi mă văd, ci creierul. Imaginea mea şi a mediului ambiant ţi se formează în creier. Dacă ai înghiţi nişte droguri, cine ştie cum m-ai vedea... De pildă, la unii, substanţa DMT poate provoaca chiar o scurtă dispariţie a eu-lui, ca o străfulgerare de iluminare.

- Am doi prieteni care au devenit consumatori de droguri, din prea mult entuziasm. Şi-au prăjit creierul, au devenit nişte legume, povară pentru familie. Dacă ar fi existat un Dumnezeu, ar fi împiedicat răspândirea acestui flagel...

- Eşti pătimaş, fiindcă iei în serios ideea de Dumnezeu, în aspectul negativ. La fel fac şi oamenii religioşi, dar în aspectul pozitiv. Or, Dumnezeu însuşi nu se ia în serios. Focului nu-i pasă de forma fumului pe care îl scoate. Este absolut liber, distrugător sau creator. El permite orice, este iubire necondiţionată. În schimb, creaturile nu-I permit orice, Îl iubesc doar dacă respectă nişte standarde de umanitate.

- Mai bine să revenim la chestiuni concrete... Deci, creierul se străduieşte să reflecte realitatea, ca să ne asigure supravieţuirea. Cu toţii suntem de acord că vedem aceleaşi lucruri. Cine vede altceva, halucinează.

- Dar nu vedem întreaga realitate. De aceea am inventat microscopul şi telescopul şi alte aparate de măsură. Percepem doar o gamă restrânsă de frecvenţe, exact cât să ne asigure supravieţuirea fizică. Cum crezi că ai vedea lumea dacă ai percepe **toate** frecvenţele existente?

- Nu-mi pot da seama. Aş fi bulversat, probabil.

- Dar dacă nu ai recepta **nicio** frecvenţă?

- Păi, ar fi linişte totală, întuneric total.

- Aşa îţi imaginezi tu nimicul. Dar nimicul este şi mai puţin de atât. Şi îl poţi percepe numai prin iluminare.

- Şi la ce mi-ar folosi?

- Păi, când se percepe nimicul, nu mai există chiar nimic, nici măcar tu. Deci nu rămâne nicio entitate căreia i-ar folosi la ceva.

- *Mi se par nişte speculaţii.*

- Dimpotrivă, este o experienţă vie a iluminaţilor.

- *Dacă iluminaţii nu mai există, după cum afirmă chiar ei, atunci cine ne relatează toate aceste viziuni mistice?*

- Există două cazuri distincte. Primul caz: omul trăieşte o scurtă experienţă de iluminare, după care eul îi revine, descriindu-ne experienţa din amintirile impregnate în mintea-corp şi căutând explicaţii logice.

Al doilea caz: iluminarea se stabilizează şi eul nu mai revine niciodată. Aceasta este eliberarea. Mintea-corp continuă să funcţioneze ca înainte, dar fără ego. Există o gândire fără eu, o vorbire fără eu, acţiuni duse la îndeplinire fără eu. Totul se realizează de acelaşi corp-minte, dar fără eu.

Eul nu a fost niciodată necesar la nimic. Mintea-corp funcţionează perfect în lipsa eu-lui. Asta mărturisesc toţi eliberaţii din toate timpurile şi locurile. Nu este o poveste sau o halucinaţie sau o părere.

În concluzie, **mintea-corp este relativ reală, dar senzaţia de eu este absolut ireală**. Cu asta am început discuţia şi cu asta o vom încheia.

- *Mulţumesc! Parcă mă simt ceva mai înţelept acum... Pot să ştiu cu cine am stat de vorbă?*

- Desigur, cu Înţelepciunea perenă. Care eşti Tu însuţi, cel veşnic. Nici nu există altcineva, nu există un al doilea...

În dialog cu Înţelepciunea perenă: totul e Unul, fără secund

5 mai 2023

PORŢI CĂTRE NONDUALITATE

Nondualismul sau Înţelepciunea perenă (*perennial philosophy* [18]) este un grupaj de câteva idei-forţă care au existat dintotdeauna pe acest Pământ. În nicio epocă nu au lipsit măcar câţiva reprezentanţi umani care să răspândească acest mesaj incredibil celorlalţi semeni. Astăzi sunt mai mulţi ca oricând.

Putem clasifica modul cum oamenii iau contact cu acest mod de gândire după cum urmează:

1) Marea majoritate nu au auzit şi nu vor auzi niciodată de nondualism sau Înţelepciunea perenă. Aşa trebuie să fie.

2) O mică parte s-a întâmplat să se împiedice de acest adevăr, dar s-au ridicat imediat şi au trecut mai departe, considerându-l „o absurditate!”.

3) Foarte puţini sunt realmente atraşi magnetic, simţind nevoia să aprofundeze subiectul. Pentru ei, este un **secret deschis**, cu accentul pe „deschis”, adică accesibil tuturor. Ei speră că, cu timpul, vor reuşi să spargă şi codul „secret”.

4) Numai o mână de oameni s-au scufundat adânc în abisul necunoaşterii, până au fost complet înghiţiţi şi nu a mai rămas nimic din ei. Chiar Nimic. Şi oricât încearcă ei să ne reveleze ce este „dincolo”, cuvintele îi trădează şi admit că mintea este neputincioasă. Căci dincolo este totuna cu aici. Şi nimicul este totuna cu totul. Este şi va rămâne pe veci „secret” pentru că este incomunicabil. Este Dumnezeu. Totul. Şi Nimic. Eşti chiar Tu.

Putem detecta tot **patru tipuri de iniţieri în taina Nondualităţii**, care sporesc treptat în dificultatea de a fi acceptate. Ultimul tip este cel mai direct şi rapid, dacă omul îl suportă.

1 – Primul tip pleacă de la cunoştinţe obişnuite, uşor admisibile.

2* Al doilea, pleacă de la afirmaţii şi recunoaşteri ale căilor spirituale.

3** Al treilea, contrazice intenţionat anumite învăţături spirituale.

4*** Al patrulea şi cel mai eficient, contraintuitiv, sfidează bunul-simţ şi gândirea comună.

Fiecare tip de prezentare este adecvat anumitor oameni. Primul se adresează majorităţii. Al doilea este mai potrivit pentru căutătorii spirituali. Al treilea ţinteşte căutătorii care sesizează incoerenţele

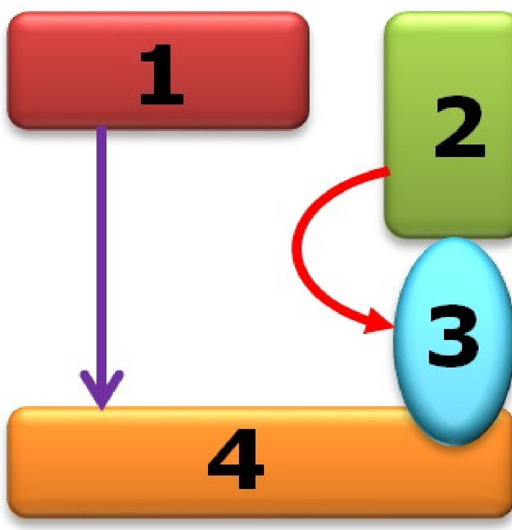
[18] https://en.wikipedia.org/wiki/Perennial_philosophy

învăţăturii lor spirituale. Al patrulea e rezervat acelor puţini care au bunăvoinţa şi intuiţia şi sensibilitatea de a gândi în afara cutiei.

Ateul va sări direct de la primul la ultimul tip. Oamenii religioşi sau spirituali vor trebui să treacă suplimentar prin etapele 2 şi 3 (care sunt complementare una faţă de cealaltă). Acesta nu e nici un avantaj şi nici o amânare sau ocolire. Aşa trebuie să se întâmple unora. Etapa 3 este parte integrantă din 4.

Fie ateu, fie religios, amândoi simt că mai există ceva ascuns în ţesătura lumii care trebuie descoperit. Şi se lasă vrăjiţi de cântecul de sirenă al nondualităţii.

Am putea face următoarea comparaţie: Dacă atingerea nondualităţii ar fi vârful muntelui, atunci ateul o va lua pieziş, de-a dreptul, pe o scurtătură. În schimb, omul spiritual va merge pe o potecă ce şerpuieşte pe o pantă mai lejeră până sus. Însă indiferent cât de uşor sau greu ar urca, în apropierea vârfului, toţi vor întâlni acelaşi grup de animale fioroase, cerberii, care îi alungă pe toţi cei care vor să pună piciorul pe culme. Numai foarte puţini reuşesc să păcălească vigilenţa paznicilor, din pură întâmplare.

Iniţieri sau porţi către nondualitate: 1) comună; 2) spirituală; 3) anti-spirituală; 4) nondualistă radicală

Atingerea culmii muntelui sau nondualitatea poate fi realizată instantaneu sau niciodată. Este culmea spiritualităţii, dar în acelaşi timp este şi prăpastia ei. Spiritualitatea poate fi considerată o cârjă spre nondualitate, dar, totodată, şi un obstacol major, când devine un scop în sine. Fiindcă orice scop slujeşte un eu.

Însă, în fond, nimic nu este bun sau rău şi nu trebuie să ne descotorosim de nimic. Când vine sorocul, ne scapă nondualitatea de orice nu avem nevoie. Iar ceva de care, cu certitudine, nu avem nevoie este senzaţia de eu sau de persoană separată. Tot restul face parte din piesa de teatru divină, deci are justificare să existe. De fapt, acelaşi drept de existenţă îl are şi eul.

Niciuna din toate acestea nu are niciun scop; ar putea să nu existe nimic, pur şi simplu. Libertatea Absolutului constă tocmai în faptul că a creat un univers de care nu are nevoie.

* * *

Dacă citim definiţia nondualităţii din tratatele de filosofie, vom fi neîndoielnic miraţi că nişte oameni serioşi au putut spune sau gândi asemenea „enormităţi”. Intelectualizând la rece, nondualismul pare ceva neverosimil şi de neînţeles. De aceea, este nevoie de o introducere sau iniţiere din partea cuiva care înţelege despre ce e vorba. Şi nici atunci nu vom înţelege, cel mult vom fi fascinaţi.

Oricum am intra în subiectul nondualităţii, mai uşurel sau mai abrupt, tot vom întâmpina nişte rezistenţe interioare. Vom ajunge, inevitabil, la nişte concluzii care contrazic tot ce ştiam despre viaţă şi ne vom putea simţi umiliţi sau batjocoriţi, deşi nu are nimeni această intenţie. De aceea, puţini vor rezista până la ultima frontieră. Iar dintre aceştia, şi mai puţini o vor traversa. Aşa stau lucrurile şi trebuie să le acceptăm cum sunt.

Această atitudine generală de „acceptare” a ce oferă viaţa (sau consimţământ tacit sau îngăduinţă binevoitoare sau asentiment intim sau deschidere necondiţionată sau resemnare amuzată sau adeziune naturală) este marele câştig şi lecţia de bază a nondualismului. Ego-ul se relaxează, iar viaţa devine mai uşor de îndurat.

Dar acceptarea nu se traduce neapărat prin inerţie, pasivitate sau complicitate cu ceea ce pare a fi „rău” pe moment. Pot apărea reacţii de opoziţie făţişă şi chiar violentă, dacă este cazul. **Nondualismul radical este extrem... de tolerant**; nu impune nimănui să reacţioneze într-un anumit mod „spiritual” sau „moral” sau „cuminte”. Orice impunere exterioară ar bloca reacţia organică, imprevizibilă, conformă cu împrejurarea.

Omul intuitiv, sensibil, apropiat de Sinele său Divin, va acţiona liber, dar integrat în armonia universală. Iar dacă cineva se teme de spontaneitatea şi naturaleţea unui om iluminat înseamnă că se teme de viaţa însăşi... Sorry!

Exemple de afirmaţii din cele 4 categorii

Poarta 1

– Orice parte îşi are contrapartea, opusul. Orice teză are o antiteză.

– Omul nu poate fi niciodată pe deplin şi definitiv fericit.

– Realitatea este subiectivă, „câte capete, tot atâtea păreri”.

– Hipnoza dovedeşte că există cel puţin două eu-ri: unul conştient, iar celălalt subconştient, mult mai capabil.

– Mintea nu poate înţelege decât ceea ce a fost instruită să priceapă.

Mintea clasifică, împarte pe categorii, fiindcă realitatea este mult prea complicată, fără o noimă clară. Deci mintea va simplifica cât poate de mult. Ea poate opera lejer cu câteva categorii, dar nu cu o infinitate de elemente. Şi cel mai bine operează cu doar două categorii, cu dihotomii sau dualităţi: alb-negru, bine-rău, corect-greşit etc. Mintea reduce realitatea foarte colorată la o caricatură în alb şi negru. Eul trăieşte în această caricatură bidimensională a realităţii, fiind el însuşi un personaj vag schiţat de benzi desenate. Cum ar putea vreodată eul să înţeleagă viaţa reală în trei dimensiuni, plină de mişcări imprevizibile, când el alunecă pe un carton plat?!

Motivul esenţial pentru care se predă matematica în şcoală nu sunt formulele de calcul, ci însuşirea gândirii ordonate şi abstracte. Ieşirea din concretul imediat, simplificat, din gândirea comună şi fără adâncime.

Comunicările spiritului lui Isus prin Gina Lake se adresează tuturor categoriilor de oameni, aşa că vom găsi abordări din toate cele patru tipuri. De asemenea, şi eu am scris de-a lungul anilor în toate cele patru abordări, pe măsură ce înţelegeam tot mai multe (dacă includ aici şi jurnalul intim din tinereţe, între 17-22 ani, când eram neintrat în contact cu spiritualitatea – „**Jurnal personal 1983-1988**”).

Poarta 2

** Nu eşti corpul – dar nici mintea.*

** Lumea e o iluzie. O demonstrează fenomenele paranormale.*

** Depersonalizarea nu e o boală psihică.*

** Mărturiile înţelepţilor converg.*

** Spaţiul-timp este, totodată, şi memoria cosmică akasha.*

** Trăim într-un matrix.*

** Spiritele sunt entităţi spirituale colective.*

** Universul este un singur organism; când faci rău altcuiva, îţi faci singur rău. "Cine sapă groapa altuia cade singur în ea."*

** Nu poţi fi liber atâta timp cât eşti condiţionat de ataşamente şi repulsii personale (raga-dvesha).*

** Lumea e o scenă, iar noi, ai ei actori.*

Învăţăturile şi practicile spiritualiste se bazează pe fenomenele paranormale cum ar fi claraudiţia, clarviziunea, posedări, miracole fizice etc. De aceea, ele se limitează la lumea fenomenală, nu pot trece dincolo, către nondualitate.

Totuşi, anumite învăţături preiau viziunea nondualistă şi încearcă să o adapteze la mesajul spiritualist, prin idei de genul „**Exişti numai tu şi Dumnezeu. Orice ţi s-ar întâmpla, bun sau rău, este Voia Lui. Te poţi supăra pe Dumnezeu? Ştie El ce face şi îţi vrea binele.**” Evident, efectul preconizat este cel de acceptare, resemnare pentru a depăşi necazurile. Este, poate, cea mai eficientă psihoterapie, cu condiţia să crezi din inimă în Dumnezeu.

Poarta 3

*** Nu ştim nimic de fapt şi nici nu se poate şti.*

*** Diminuarea ego-ului e un posibil efect al suferinţei, nu şi "scopul" ei.*

*** Nu există iubire necondiţionată, decât în iluminare.*

*** Rugăciunea este implorarea unei Fiinţe imaginare de către o fiinţă inexistentă.*

*** Iluminarea nu* rezolvă*, ci* dizolvă *problemele.*

*** Nu există niciun scop şi niciun tâlc ascuns al întâmplărilor.*

Iluminaţii care vorbesc despre nondualitate şi încearcă să fie de folos celor care încă trăiesc în iluzia eu-lui, dându-le diverse sfaturi sau impulsuri energetice, recunosc faptul că Graţia este total imprevizibilă. Învăţăturile vin de la Spirit (nondualitatea *diferenţiată*) şi sunt total binevoitoare, pline de compasiune. În acelaşi timp, tot Spiritul admite, într-un fel sau altul, că Absolutul (nondualitatea *nediferenţiată*) este

libertate absolută sau haos. (Parcă ar exista o dihotomie chiar şi în sânul nondualităţii!)

Metoda de a te preface în gânduri şi comportament că ai fi iluminat pentru a deveni un astfel de om nu poate da roade decât cu sprijinul Graţiei, deci nu are nicio valoare în sine. Chiar şi înţelepciunea neiluminatului este tot o Graţie divină.

Etapa 3 are rolul să decondiţioneze mintea căutătorului spiritual, să-i şteargă programele induse în minte de diverse învăţături spirituale. Această etapă se continuă natural în etapa 4 şi nu se poate separa de ea, fiindcă simpla demolare nu este suficientă, ci trebuie imediat pus ceva în loc.

Având nevoie de răspunsuri la de ce-urile sale, eul primeşte diverse explicaţii spirituale pe înţelesul său. În realitate, niciuna nu este complet valabilă şi poate fi combătută intelectual. Exemple: explicarea viselor, a coincidenţelor stranii, a fenomenelor paranormale sau miraculoase, a enigmelor cosmologice şi cuantice.

Orice teorie „beton” va fi dărâmată la un moment dat, din simplul motiv că teoriile sunt structurate logic şi ordonat în timp. Or, nu există timp şi nu există cauzalitate, decât în aparenţă, sub forma unor *corelaţii*. Nicio explicaţie nu poate atinge Realitatea absolută.

Citat din "Perfect Brilliant Stillness" de David Carse (cap.25)

«Tehnologiile spirituale şi mentale au rolul să modifice aparentele legi ale naturii. Dar calea *yoghinului*, cel specializat în aceste mijloace, şi cea a *jnani*-ului, înţeleptul care urmăreşte anihilarea sinelui pentru a înţelege Sinele, sunt căi divergente, dacă nu chiar se exclud reciproc.

Ar fi de folos să lăsăm deoparte ideea că Dumnezeu a greşit cumva şi are nevoie de ajutorul şi implicarea noastră sau a înţelepţilor pentru a repara lucrurile. Ceea-ce-există nu poate fi decât perfecta desfăşurare a Conştiinţei. Iar dacă este nevoie de o ajustare pentru a menţine balanţa cosmică, atunci „cineva”, poate chiar „tu”, va fi irezistibil atras să realizeze o acţiune care va servi acelui scop. Şi aceea, de asemenea, va fi tot desfăşurarea perfectă. Doar să nu o iei la modul personal, că ţi s-ar datora „ţie”!

Ţinând cont de programarea şi condiţionările şi contextele generale, multe aspecte din ceea ce numim viaţă omenească pot părea foarte neplăcute, oribile şi de-a dreptul inacceptabile. Perspectiva celui trezit nu este că acestea nu ar exista, ci că, într-un fel de neînţeles pentru mintea umană, ele fac parte din echilibrul general şi desfăşurarea perfectă, acceptându-le ca atare. Asta este „acceptarea” de care vorbesc înţelepţii.

Nu înseamnă că la Trezire, lucrurile oribile şi dureroase ce se petrec ar fi privite ca mai puţin oribile şi dureroase. De fapt, apare o şi mai acută

conştientizare a lor. Dar este o viziune din perspectiva Întregului. Ideea că ceva ar fi greşit, că ceva ar trebui să fie reparat, că „cineva ar trebui să facă ceva în privinţa asta” este parte integrantă a „hipnozei divine” sau *samsara*.

În exprimarea succintă a lui Adyashanti: „**Ideea că ar exista o problemă... ăsta-i firul de păr răzleţ care-i gâdilă în fund pe toţi oamenii**”.»

Poarta 4

**** Incertitudinea domneşte; nimeni nu controlează nimic.*

**** Totul e perfect aşa cum este.*

**** Nu există iluminare şi iluminaţi; diferenţele sunt doar aparente, căci toate lucrurile manifestate nu sunt altceva decât singura şi aceeaşi Conştiinţă.*

**** Luminile sunt aprinse, dar nu e nimeni acasă.*

**** Nu există liber arbitru, fiindcă nu există nicio entitate separată; „eu” nu există.*

*** Isus Cristos a promovat învăţături pur nondualiste, strecurate în Evanghelii, cum ar fi următoarele:*

„**Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor e Împărăţia Cerului**” (Matei 5:3). În traducere: fericiţi cei fără conştiinţă-de-sine, fără senzaţia unui eu separat.

„**Eu şi Tatăl suntem una**” (Ioan 10:30). Este descrierea Conştiinţei nonduale a iluminatului.

„**Împărăţia Cerului este în voi**” (Luca 17:21). În traducere: Tu eşti mare cât universul, conţii şi Raiul, şi Iadul. Tu eşti Tot Ce Există.

„**Nu nu vă îngrijoraţi pentru ziua de mâine; vă ajunge grija zilei de azi**” (Matei 6:34). Similar cu conceptul *wei wu wei* sau *nishkama karma*, se traduce prin a nu te îngrijora pentru viitor, fiindcă nu depinde de tine. Doar vezi-ţi conştiincios de sarcina din momentul prezent. Această atitudine (bazată pe *inspiraţie* şi neataşată de fructul acţiunii) diferă de acţiunea obişnuită (bazată pe *motivaţie* şi ataşată de rezultat).

„**Cine are i se va mai da, cine n-are i se va lua**” (Marcu 4:25). În traducere: nu există dreptate nicăieri. Dumnezeu nu creează viaţa ca să fie „dreaptă”. Dovada: răstignirea lui Isus. Dreptatea e un concept uman, artificial, nenatural. La fel ca ideea de bine şi rău - tot un concept dualist uman, nenatural.

A susţine ideea de dreptate e ca şi cum ai spune că Dumnezeu nu ştie ce face, fiindcă lucrurile sunt strâmbe. Sau că Satana ar fi, adesea, mai tare decât Dumnezeu. Ajungem la nişte contradicţii în termeni.

„**Numai cel care îşi pierde viaţa şi-o va găsi**” (Luca 17:33). Ce frază poate fi mai clar nondualistă decât aceasta?! În traducere: numai prin pierderea sinelui individual, a eu-lui (care se crede) separat, se poate intra în Realitatea divină. Decesul trupului nu aduce nicio moarte reală, ci eul se continuă în viaţa de apoi. Dar şi acea viaţă în duh este la fel de iluzorie ca şi viaţa pământească – un vis, o poveste. Viaţa adevărată poate fi regăsită numai prin moartea adevărată, moartea eu-lui.

12 mai 2023

ILUMINAREA TREPTATĂ

Ce înţeleg prin iluminare treptată? ⭐ „Totul e bine” versus „Totul e spre bine” ⭐ Iluminare relativă și iluminare absolută ⭐ Convenţii neconvenabile ⭐ Nondualitatea deviază asaltul intelectual ⭐ Trezirea face parte din vis ⭐ Semne precursoare iluminării ⭐ Învăţătura fără învăţătură

Să împărţim agregatul uman în *corp-minte*, pe de o parte, şi *Conştiinţă*, pe de altă parte. Şi să convenim, de la bun început, că **cel care se „iluminează” este corpul-minte**. Conştiinţa este însăşi Lumina, care nu a dispărut niciodată, ci există din veşnicie. În Orient se spune că mintea obişnuită devine *buddhică*, putând acum să reflecte nealterat lumina lui Atman-Spiritul.

Mulţi afirmă că iluminarea vine brusc şi nici nu s-ar putea altfel, fiindcă nu poţi fi treaz şi să dormi în acelaşi timp. Este experienţa lor, pe care o extrapolează ca pe un adevăr universal.

În schimb, eu am afirmat – în acord cu unii iluminaţi, nu foarte mulţi, cum ar fi Andreas Müller sau Rupert Spira – că iluminarea se poate strecura şi treptat, nebăgată în seamă. Şi, adaug acum, acest lucru este posibil numai într-un **ego sattvic**, sau relaxat, degajat, liniştit (vezi şi articolul „**Conştiinţă-de-sine versus Conştienţă**”). Acest ego se împacă treptat chiar cu ideea propriei dispariţii şi, astfel, ea nu va mai fi la fel de dramatică, dureroasă, ci aşteptată şi mai uşor de tolerat.

Această relaxare poate fi indusă minţii când eul a obosit să tot lupte. Dar poate fi favorizată şi de ideile nondualiste.

La o întâlnire cu iluminatul pe Rupert Spira, cineva relata că primise, la un moment dat, acea vedere "nouă" a realităţii, despre care relatează şi Eckhart Tolle ca fiind trezirea sa. Totuşi, vederea nouă a dispărut, iar acum persoana respectivă nu ştia ce să facă pentru a o recăpăta. Rupert Spira i-a răspuns că aceea nu era trezirea propriu-zisă, ci o experienţă. Orice experienţă vine şi pleacă. Ea poate însoţi sau nu trezirea.

Mai spunea că, uneori, nici nu-ţi poţi da seama când s-a petrecut trezirea, ci doar de urmările ei benefice asupra minţii, care este mai calmă, mai senină. Trezirea în sine nu are nicio formă. Şi el făcea comparaţia cu faptul de a merge la culcare, când ne dezbrăcăm de haine şi rămânem în pielea goală. Noi nu dăm niciodată importanţă corpului nostru gol, cu care suntem obişnuiţi şi pe care îl simţim şi acum sub haine. Iluminarea e gestul de a ne dezbrăca de surplus şi de a rămâne în starea noastră naturală, eternă, fără niciun voal iluzoriu. Nu e nimic spectaculos.

Ce înţeleg prin iluminare treptată?

Când mă focalizez pe teza nondualistă că ***Totul e Conştiinţa divină care experimentează de toate prin intermediul fiinţelor şi obiectelor şi fenomenelor***, atunci îi intuiesc implicaţiile în oricare aspect. E mai mult decât o simplă înţelegere intelectuală, e o **intuiţie**. (Intelectul percepe doar logica formală, coerenţa înlănţuirii de idei nondualiste. Intuiţia validează adevărul.)

Pe de altă parte, mi-aş dori să nu mai fie nevoie să mă concentrez în mod special la nondualitate, ci să am o trăire directă, fără intermediul minţii. Aceea ar fi iluminarea sau trezirea, fiind de natură **energetică**.

Prin urmare, fac o diferenţă clară între *intuirea* profundă, dar căutată, voluntară, şi *trăirea* directă, continuă şi fără niciun efort. Desigur, accept că a doua este cea cu adevărat profundă, imediată.

Mulţi iluminaţi spun că, după iluminare, singurul lucru care s-a schimbat cu adevărat este că sunt **total împăcaţi cu ceea ce li se întâmplă**. Nu dispar problemele, nu dispar necazurile şi emoţiile neplăcute, dar există mereu sentimentul că **totul este bine**. Asta simt şi eu, chiar fără a fi iluminat. De aceea spuneam că, uneori, iluminarea poate fi un proces treptat.

„Totul e bine" versus „Totul e spre bine"

Aş vrea să subliniez imensa diferenţă dintre afirmaţiile „Totul e bine" şi „Totul e spre bine". A doua este o afirmaţie pozitivă cu care ne încurajăm, ne dăm speranţe că viitorul va fi mai bun decât prezentul; merită să suportăm necazurile de acum, fiindcă pregătesc bucuria de mai târziu.

Din contră, „Totul e bine" onorează prezentul, recunoaşte că totul este DEJA bun, indiferent cum ne-ar părea nouă – trist sau rău sau neplăcut. Este o intuiţie inefabilă, venită de dincolo de minte. Mintea va spune, normal, că n-are cum să fie totul bine, ci anumite lucruri stau prost şi ar putea, eventual, deveni mai bune cândva.

Prin urmare, cele două afirmaţii se bat cap în cap, nu le putem rosti simultan sau alternativ. Fie o credem pe prima, fie pe a doua. Sau pe niciuna, desigur.

Afirmaţia „Totul e spre bine" sau „Totul va fi bine" se justifică, poate, prin faptul că, privind retrospectiv, uneori ne dăm seama că ceea ce ni s-a

părut rău la un moment dat, a condus la situaţia prezentă, cu care suntem relativ mulţumiţi.

Dar asta nu înseamnă că totul e spre binele personal întotdeauna, ci mai degrabă că „**totul se împleteşte perfect ca să urmeze ceea ce urmează**” sau că „**totul se întâmplă aşa cum se întâmplă şi nu poate fi altfel**”. Acestea din urmă sunt afirmaţii nondualiste, fără nicio conotaţie pozitivă sau negativă. Ele reliefează inteligenţa Naturii divine, care nu este personal-umană.

Faptul că ne aflăm acum şi aici, în această condiţie şi situaţie, este urmarea necesităţii sau Voii divine. Tot urmarea necesităţii era şi starea „deplorabilă” din trecut. Lucrurile nu se întâmplă ca să ofere o satisfacţie sau o durere „persoanei” noastre. Plăcerea şi neplăcerea alternează în mod natural. Divinitatea experimentează prin trupul nostru orice vrea Ea să experimenteze. În trecut, poate că experimenta răul, iar acum, binele. Sau invers. Omul nu este favorizat de Divinitate, nu mai mult decât o furnică, de exemplu. În Natură nu există superior şi inferior, ci totul face parte din Organismul unic universal.

Înţelepciunea populară spune că „roata se învârte”, sau că „după ploaie, iese soarele”. Astfel de afirmaţii ne pot îmbărbăta în situaţii grele. Dar, dacă e adevărat că „roata se învârte”, atunci acum, când suntem mulţumiţi de viaţa noastră, ar trebui să ne pregătim sufleteşte, fiindcă va urma ceva rău. Vedeţi că aplicăm înţelepciunea populară numai când şi cum ne convine?! Eul se foloseşte de dictoane înţelepte şmechereşte.

De multe ori, se pare că eul e făcut să prefere spontan ceea ce i se întâmplă. Ar fi un mecanism divin prin care suferinţa e diminuată. Alteori, eul e făcut să sufere chiar şi în situaţii altminteri bune. Şi acesta e tot un mecanism divin de a experimenta insatisfacţia într-un context de altfel benefic. Toate sunt experienţe divine neîngrădite şi aparent haotice prin acest corp-minte, care nu ne aparţine „nouă”, ci Divinului.

„Noi” suntem tot un experiment. Adică *senzaţia de a fi o persoană separată* poate lipsi din trăirea vieţii. Şi chiar lipseşte – când apare iluminarea sau eliberarea de eu.

Iluminare relativă şi iluminare absolută

În acest corp-minte se instalează în mica copilărie *impresia de liber-arbitru*, pe care am putea-o numi şi „eul care se simte separat de restul lumii”. Să comparăm liberul-arbitru cu o fierbinţeală la cap. Trezirea INSTANTANEE ar fi ca o scădere bruscă a temperaturii până la zero

grade Celsius. Dar, în alt caz, temperatura poate începe să scadă TREPTAT, inducând corpului-minte senzaţia înfrigurată că îşi pierde pe lună ce trece din voinţa liberă.

Într-o imagine plastică, asta ar fi ca şi cum Stăpâna Conştiinţă îşi anunţă telefonic venirea acasă, iar servitoarea Minte începe să nu-şi mai facă de cap cu gândurile de prin vecini. Anunţul apariţiei Stăpânei aduce ordine în casă şi mintea i se supune, respectuoasă. Când Ea lipsea, era multă brambureală.

Acest proces de durată este o iluminare „relativă" şi face obiectul practicilor şi învăţăturilor nondualiste, care sunt ca o compresă cu apă rece pusă pe capul încins de pseudo-libertate. Când liberul-arbitru a îngheţat şi este neputincios, atunci se instalează iluminarea „absolută".

Convenţii neconvenabile

Am convenit mai sus că cel care **se „iluminează"** este **corpul-minte**, Conştiinţa fiind însăşi Lumina. Obiecţia logică la această convenţie ar fi că, după Trezire, mintea-corp continuă să manifeste cam aceleaşi tipare psiho-emoţionale, mentale şi comportamentale. Practic, nu se vede nicio „iluminare" a corpului-minte. Este nevoie de o muncă spirituală ulterioară care să îmbunătăţească funcţionarea acestuia, cu sprijinul noii viziuni – lucrare numită **întruchiparea** iluminării sau a Conştiinţei divine.

E adevărat şi că, în cazul iluminării produse prin *aportul lui Kundalini*, se pot produce transformări rapide şi spectaculoase în structura profundă a corpului-minte. Totuşi, în situaţia obişnuită, când Kundalini Shakti nu este angrenat intens, rămâne destulă muncă pentru „întruchiparea" iluminării. Ba chiar şi cu Kundalini, tot există multe fenomene trupeşti şi sufleteşti noi ce trebuie asimilate, integrate şi îmblânzite.

În opoziţie cu convenţia amintită, alţi iluminaţi nu vorbesc despre dispariţia eu-lui corporal, ci preferă să se refere la **lipsa de identificare cu eul**. Eul este considerat necesar funcţionării corpului-minte. În schimb, *Conştiinţa este cea care nu se mai identifică cu acest corp-minte*. Deci eul ar face parte integrantă din corpul-minte, nu poate dispărea, la fel cum, dacă am scoate o rotiţă dintr-un ceasornic, nu i s-ar mai învârti limbile. Eul nu ar fi o iluzie mai mult decât este corpul-minte.

Astfel, eu-lui i se dă dreptul la existenţă, iar accentul se pune acum pe *dez-identificarea* cu el sau *detaşarea* de corpul-minte. Un proces care,

bineînţeles, poate fi dirijat prin spiritualitate sau prin psihoterapii sau alte metode de îmbunătăţire umană, care îi aduc aminte Conştiinţei cine este Ea cu adevărat. Iar asta înseamnă că admitem anumite limite pentru Conştiinţa divină – ceea ce pare cam ilogic, nu-i aşa?!

Concluzia este că, oricum am pune problema, tot ajungem la contradicţii şi paradoxuri. Mintea dualistă nu poate descâlci acest mister. Şi asta, poate, tocmai din cauză că împarte omul în două: în corp-minte şi Conştiinţă...

Nondualitatea deviază asaltul intelectual

Deci unii susţin că fenomenul iluminării se referă la **corpul-minte care se trezeşte la lumina Conştiinţei**. Ar exista nişte filtre trupeşti care obturează această lumină, de care corpul-minte trebuie să se debaraseze, şi astfel structurile egotice se dizolvă. Alţii spun, dimpotrivă, că iluminarea ar consta în **non-identificarea Conştiinţei cu corpul-minte**. Conştiinţa este, într-un fel misterios, hipnotizată să uite cine este şi să experimenteze viaţa fizică, ca şi cum ar fi singura realitate. Iar când vraja hipnotică se destramă, Realitatea se revelează automat.

Din alt punct de vedere, unii susţin că iluminarea este un fenomen brusc, pe când alţii spun că poate apărea treptat.

Aşadar, deşi trăiesc nemijlocit iluminarea, iluminaţii nu ştiu nici ei ce se întâmplă. Nu pot explica cum a dispărut senzaţia de eu şi nici ce este aceasta. Or, dacă nu ştim exact despre ce fenomen vorbim, oare putem pretinde că deţinem metode de a atinge trezirea?! Şi cine o va atinge: corpul-minte sau Conştiinţa iluzionată? Sau nu contează deloc teoria, decât realizarea practică?!

Evident, ne învârtim în jurul cozii. Aşa se întâmplă când ne folosim mintea la o chestiune care o depăşeşte structural. Şi de aceea, putem ţinti nondualitatea din orice unghi, fără însă a reuşi decât un contact tangenţial. Parcă ar avea o platoşă impenetrabilă ce deviază orice asalt intelectual.

Trezirea face parte din vis

Când visezi, joci rolul unui personaj dintr-un film oniric. La un moment dat, acest personaj şi-ar putea propune să se trezească la realitate. Pentru el, „realitatea” face parte din acelaşi vis, eventual,

schimbând decorul şi rolul. Însă trezirea nu stă în puterea personajului din vis, ci a creierului care visează.

Poate visul să oblige creierul să se trezească? Sau, dimpotrivă, pregătindu-se subliminal de trezire, creierul îl determină pe personajul oniric să spună „Vreau să mă trezesc acum”?

Cu alte cuvinte: este capabilă iluminarea „relativă” să provoace sau să grăbească iluminarea „absolută”? Ce eficienţă pot avea practicile spirituale pentru atingerea nondualităţii, aşa cum proclamă învăţătorii? Am abordat acest subiect şi în articolul, „**Două ego-uri, aceeaşi idee**” (din anul 2021).

Cred că iluminarea nu apare ca urmare a ceea ce face sau nu face omul. Adică nu se pot da reţete universal valabile. Contextul în care apare este strict individual. Cineva se poate ilumina ulterior unei practici oarecare, dar în mod clar, fără legătură cu ea ori chiar *în ciuda* acesteia (când este inadecvată). Sau se poate ilumina chiar în timpul acelei practici corect realizate, ceea ce îl poate face să creadă că este efectul ei. Sau poate apărea fără ca omul să fie interesat de subiectele spirituale, ceea ce ne poate face să credem că nu ar fi nevoie de nicio practică.

Mintea-corp este un instrument orb, animat de Conştiinţă. Iar spiritualitatea, folosindu-se de acest instrument, nu poate obţine decât ceea ce este *deja* intenţionat de Conştiinţă şi doar intermediat de corpul-minte.

Prin urmare, nu se poate trage nicio concluzie din aceste cazuri particulare. Fiecare caz este unic şi irepetabil. Şi există argumente pentru orice ipoteză. Ambiguitatea nu va fi niciodată rezolvată. Credinţa într-un scenariu sau altul este, pur şi simplu, o slăbiciune a minţii umane. Mintea caută mereu să simplifice o realitate fascinant de bogată şi variată. Mintea Divină, dimpotrivă, face ca totul să fie unic şi irepetabil.

Poate că soluţia la aceste întrebări fără răspuns ar fi **să nu mai împărţim fiinţa umană în corp-minte şi Conştiinţă**. Să privim totul ca un întreg. Şi să nu mai dorim explicaţii, înţelegând că şi **trezirea spirituală face parte din acelaşi vis**…

Dar ca să putem face toate acestea, ar trebui să nu mai existe un eu, deja! Atâta timp cât ne credem o entitate separată, vom simţi nevoia de certitudini mentale şi siguranţă fizică. Şi vom căuta să privim realitatea cu suspiciune, gata să ne apărăm împotriva vreunei agresiuni. Vom strânge informaţii preţioase ca să ne protejăm de orice. Asta face cunoaşterea, ne oferă o posibilă protecţie. Şi speranţa de fericire personală. Din aceste motive parcurgem aceste rânduri, nu-i aşa...?!

Sau poate că ceva misterios ne-a împins să găsim taina vieţii. Acest ceva misterios ne conduce către Trezire. Desigur, ne poate trezi imediat şi fără drept de apel. Dar se pare că preferă să ne pregătească, să ne ofere o anumită „calificare spirituală". Se cunosc multe cazuri în care Trezirea – poate „necalificată" – a creat tulburări psihice, dificultăţi de adaptare, înţelegeri greşite şi comportamente ciudate.

Iată că Spiritul te tratează cu iubire şi respect, deşi „persoana ta" nu există. Există doar un organism şi tipare psiho-mentale botezate cu numele tău din buletin. Aparent, există o persoană, dar e goală. Conştiinţa care o animă este un vid absolut. Iar acesta e chiar Spiritul...

Semne precursoare iluminării

Nondualismul spune că nu există cauzalitate, ci doar un joc al *corelaţiilor* aparente. Spiritualitatea spune că avem liber-arbitru pentru a ne îmbunătăţi uman. Cele două afirmaţii nu se contrazic neapărat, ci sunt valabile în cadrul lor de referinţă, în paradigma nondualistă sau, respectiv, în cea dualistă.

În cadrul dualist, omul este un demiurg făptuitor. În cadrul nondualist, nu există niciun făptuitor nicăieri, ci totul „se face" de către Nimicul-Tot. Sunt viziuni ce nu pot fi conciliate şi nici nu trebuie amestecate. Cel iluminat vede lumea în mod limpede nonduală. Cel neiluminat o vede prin ochelarii dualişti.

Astfel, se pare că am trasat o graniţă clară între iluminare şi neiluminare. Oare există aşa ceva? Sau anumite atribute ale iluminării pot fi regăsite şi la ceilalţi oameni neiluminaţi?

Să presupunem că ne aflăm într-un scenariu în care viaţa ne apropie treptat de idealul iluminării. Oare putem depista nişte semne clare că ne aflăm pe această traiectorie şi ne vom trezi în curând? Cei deja treziţi, analizându-se retroactiv, ne sugerează nişte posibile indicii, dar destul de vagi şi care, oricum, nu se potrivesc tuturor.

- Un posibil semn ar fi creşterea *interesului* personal faţă de subiectele "de suflet". Care se poate sprijini pe faptul că ai fost împins să-ţi simplifici viaţa. Ţi s-au redus stimulii artificiali care te îndepărtau de tine însuţi, de momentele de singurătate, introspecţie şi autoanaliză. De pildă, ai ajuns la un serviciu mai prost plătit, dar cu mai mult timp liber, cu colegi mai buni, cu mai multe satisfacţii umane şi profesionale. Sau ai îmbătrânit şi ai ieşit la pensie. Sau te-ai mutat la ţară. Sau ai dat peste o boală care te obligă la odihnă.

- Un alt posibil semn este că începe să te intereseze vastul domeniu al *spiritualităţii*. Desigur, asta are valoare numai în corelaţie cu alte semne. După cum spunea maestrul chinez **Tung-shan**:

„Discipolii sunt numeroşi ca firele de nisip din râul Gange şi, totuşi, niciunul nu a atins iluminarea; ei greşesc, fiindcă o caută pe o cale învăţată de la alţii". (citat din cap.33 din „Perfect Brilliant Stillness", de David Carse).

- Un alt posibil semn este – dacă te-a preocupat spiritualitatea şi nondualitatea – că nu mai eşti pasionat şi doritor să te trezeşti spiritual. Pare paradoxal şi contrar învăţăturilor, dar este un semn destul de clar. Iluminarea îţi este acum *indiferentă*.

- Un alt semn ar putea fi un *dezinteres* total pentru orice, aproape confundabil cu depresia, o pasivitate îngrijorătoare. Desigur, nu este obligatoriu să fie aşa de extrem şi nici să aducă automat iluminarea... Sau poate exista în preambulul iluminării un gen de nemulţumire, de inadecvare, de căutare înfrigurată. Care, iarăşi, nu e un semn cert...

- Noi, oamenii, avem obiceiul să idealizăm uşor, ne punem speranţele şi credinţa în anumite persoane sau obiecte sau chiar instituţii ori principii. Şi, invariabil, la un moment dat, vom fi dezamăgiţi. Dar tot nu ne convingem că fericirea noastră nu depinde de nimic exterior şi o luăm de la capăt cu poetizarea lumii. De-a lungul vieţii, avem parte de multe cicluri de iluzii-deziluzii, să zicem, din 5 în 5 ani. Ei bine, când se apropie iluminarea, acest interval se reduce, poate, la 5 săptămâni sau la 5 zile. Eliminăm într-un *ritm mai rapid* din subconştient tiparele mentale nocive sau doar înşelătoare.

Nu vom mai lungi lista cu posibile indicii pentru a nu le da speranţe deşarte celor care-şi doresc Trezirea. Unii iluminaţi ne atrag în mod foarte serios atenţia că starea de iluzionare este mult mai interesantă şi mai atractivă decât Adevărul. Trezirea reduce totul la zero, ceea ce poate fi greu de îndurat de către corpul-minte obişnuit cu spectacolul colorat al lumii. E ca şi când ţi s-a tras de sub picioare orice suport şi cazi într-un abis timp de 5 minute, care devin 5 zile, care devin 5 luni... Până la urmă, te obişnuieşti cu lipsa gravitaţiei şi a gravităţii lucrurilor.

Când atingi limita cea mai de jos a simplităţii, nu te mai impresionează toată bogăţia şi varietatea inepuizabilă a lumii, a întâmplărilor, a fiinţelor şi obiectelor; te detaşezi – atât de rău, cât şi de bine, atât de plăcere, cât şi de durere. Totuşi, nu înseamnă că nu te poţi bucura. Dimpotrivă, apreciezi orice lucru mărunt şi eşti recunoscător că poţi savura toată minunăţia lumii. Doar că îi percepi irealitatea, hipnoza şi, astfel, nu îi mai cazi victimă.

Este o stingere şi o nemişcare. O linişte fără soluţie. Libertatea de a sta degeaba, fără a te plictisi. Preţuirea egală a oricărui lucru, mărunt sau important. Iubirea impersonală, chiar pentru orice prostie. Fericirea fără motiv, dar nu a cuiva şi nelocalizată în trup...

Învăţătura fără învăţătură

Când vorbim de iluminare *treptată*, în mod tacit, recunoaştem faptul că **expunerea la învăţătura nondualistă produce efecte spirituale concrete**. Viziunea nondualistă ne modifică masiv filosofia de viaţă, ne rafinează gândirea, ne deschide sufletul, ne calmează psihicul. Toate astea sunt nişte efecte concrete, pe toate planurile fiinţei.

Înseamnă deci că nondualismul radical este, totuşi, o învăţătură, una neconvenţională. O învăţătură „fără învăţătură”, fiindcă nu are prescripţii de niciun fel, spre deosebire de celelalte învăţături spirituale. Tradiţional, se mai vorbeşte şi despre „poarta de intrare fără poartă” (*gateless gate* - lb. engleză). Iar unii nondualişti preferă să se autodenumească „dezvăţători”.

Cu alte cuvinte – prin simpla citire a ideilor nondualiste, prin dezbaterile şi conferinţele şi videoclipurile nondualiste, prin reflecţiile personale asupra acestor subiecte subtile – omul îşi facilitează accesul la o stare de conştiinţă superioară, dacă nu chiar la iluminare. Se poate spune deci că există cel puţin o „cale” către iluminare, dacă nu chiar mai multe.

Dar astfel contrazicem ce am spus în alte articole, că nu ar exista nicio cale, ci iluminarea este doar efectul Graţiei. Că iluminarea poate părea uneori ca fiind rezultatul unei practici, dar că relaţia cauzală este inversă: omul era deja predispus la iluminare şi a venit în întâmpinarea destinului prin atracţia către o cale spirituală sau alta. Dar că nu calea este importantă, ci aspiraţia spirituală, care vine de la Dumnezeu, odată cu predestinarea.

Ajungem astfel la o chestiune şi mai profundă ridicată de nondualiştii radicali şi anume **falsa cauzalitate**.

Dacă totul este o unică Fiinţă, înseamnă că tot ce există în Ea nu îi este străin şi nimic nu poate contraveni Voinţei Divine. Or, legea cauzalităţii pare să-I contravină, fiind un fel de voinţă alternativă. Conform ei, ar fi de ajuns să urmăm o cale spirituală autentică pentru a atinge iluminarea, nu să aşteptăm pomana Cerului. Dumnezeu trebuie să se supună propriilor legi ale cauzalităţii, nu este chiar despotic.

Dar ceea ce se percepe netăgăduit în iluminare este, dimpotrivă, că Dumnezeu este o Libertate totală, anarhie, haos. Desigur, fiindcă am ajuns la o contradicţie, înseamnă că raţiunea ne joacă feste. Pe undeva greşim, dar unde anume?

Rezolvarea este simplă. Trebuie să admitem că Voinţa divină şi cauzalitatea formează o unitate solidă. Mintea umană este dualistă şi le vede ca diferite. De aceea, în teoriile omeneşti prevalează fie relaţiile clare de la cauză la efect (rigoarea ştiinţifică), fie Voinţa divină cea tainică (misticismul). Niciodată ele nu pot fi împăcate pe tărâmul raţiunii, care este duală prin definiţie. Dar în realitatea absolută, Voinţa divină este totuna cu Cauzalitatea.

Chiar şi când asistăm la miracole inexplicabile, acolo există o cauzalitate subtilă, acţiunea unor forţe invizibile. Nimic nu poate apare în Creaţie fără o cauză. Asta e legea. Pe de altă parte, totul este urmarea Voinţei divine absolut libere, acauzale. Am putea spune, paradoxal, că *manifestarea în timp* a Veşniciei haotice este strict deterministă. Voinţa divină domneşte peste Eternitate, iar Cauzalitatea domneşte peste Timp.

Aşa cum am explicat în alte articole, cele două axe sunt perpendiculare. Cât timp ne aflăm pe una dintre axe, n-o vom vedea pe cealaltă şi vom deveni dogmatici, partizanii doar unei teorii. Soluţia ar fi să ne plasăm undeva *între* axe şi astfel vom valida atât Timpul, cât şi Veşnicia. Şi Cauzalitatea, şi Acauzalitatea.

21 mai 2023

ÎNGHEŢAREA LIBERULUI-ARBITRU

Pseudo-libertatea ⭐ Creativitatea e nectarul zeilor ⭐ Cum se manifestă inspiraţia creatoare? ⭐ Determinism şi libertate ⭐ Modelarea 7JU ⭐ Nu ştim nimic fundamental ⭐ Voia divină este invariabilă şi definitivă ⭐ Prezentul nu face parte din timp ⭐ Care model e cel valabil

Pseudo-libertatea

Hai să analizăm cât de real este liberul nostru arbitru.

Habar nu am cum apar gândurile şi cu atât mai puţin aş putea susţine că sunt ale „mele". Eu, adică cine? „Eu" este o senzaţie intensă subiectivă, dar nedemonstrată de nimic.

Când iau o decizie, dacă este raţională, înseamnă că a fost luată nu de mine, ci de un *algoritm*. Dacă este intuitivă sau instinctivă, iarăşi nu a fost luată de eul conştient, ci de *inconştient*. Dacă dau cu banul, decizia o ia *hazardul*. Chiar dacă îi acceptăm existenţa, totuşi, eul nu ia niciodată nicio decizie pe cont propriu, ci îi este impusă.

Dar atunci, dacă nu există o voinţă proprie în acest trup, are rost să vorbim de vreun eu?! Oare nu este decât o iluzie?!

Sesizând iluzia voinţei libere, îţi dai seama că acţiunea ta este o „poruncă" venită din invizibil. Nu vezi ce anume te dirijează, dar îţi dai seama, într-un mod inefabil, că nu dispui de nicio autonomie.

Chiar şi moralitatea se supune acestei reguli. Noi avem impresia că lumea civilizată s-ar prăbuşi dacă n-am avea nişte reguli morale clare. Şi că numai prin eforturile personale de a interioriza aceste reguli, unii oameni devin cetăţeni responsabili. Nimeni nu se întreabă, însă, de ce unii reuşesc să devină morali, iar alţii nu. Şi nici n-ar putea găsi un răspuns, fiindcă este un mister. Adică Voia divină. Putem lansa multe ipoteze, dar niciuna nu este riguros demonstrabilă.

Creativitatea e nectarul zeilor

Să vă povestesc ceva personal. Prin anul 2019, mi-am propus să nu mai „pierd timpul" scriind despre spiritualitate, ci să mă concentrez pe găsirea şi trăirea nondualităţii. Să las intelectualizarea la o parte. Credeţi că m-am ţinut de cuvânt?! Ei, aş! De atunci, am mai publicat zeci de articole şi traduceri. Nu m-am putut împotrivi fluxului de inspiraţie care-mi dădea ghes să produc mereu câte ceva.

Poate că, în acest mod, trebuia să-mi „obosesc” mintea egotică, să-mi epuizez energia căutării spirituale. Sau poate că aceea a fost o propunere, infirmată ulterior de realitate, cu *scopul* de a-mi demonstra mie şi vouă, prin mărturia de acum, că liberul-arbitru este un fals. Sau poate că, pur şi simplu, **creativitatea** este cel mai dulce nectar, cea mai mare mulţumire, incomparabilă cu alte plăceri omeneşti.

Scriind, am înţeles multe şi am aprofundat nondualismul. Poate că v-a fost de folos şi vouă... Dacă nu notezi ideile, cu siguranţă, se vor duce ca briza vântului. Aşa că nu m-am opus inspiraţiei, venite de cine ştie unde. Şi nici nu puteam face altfel.

Din perspectiva absolută, ideile nu au importanţă, căci prezintă Adevărul în mod fals. Pe de altă parte, dacă tot nu contează, de ce să nu ne jucăm bucuroşi cu ele şi fără patimă, neuitând nicio clipă că totul e relativ?!

Se spune că intelectualii se iluminează mai greu, fiindcă gândesc prea mult. Că au pierdut legătura cu corpul şi senzaţiile. Este şi asta o altă poveste. Nimic nu poate provoca sau împiedica Trezirea, când şi dacă trebuie să îşi facă simţită Prezenţa.

Cum se manifestă inspiraţia creatoare?

Inspiraţia creatoare începe cu un entuziasm spontan pentru un lucru, o descoperire, un subiect. Acesta e semnul că trebuie să te apuci de treabă. După ce ţi-ai fixat obiectivul, nu te mai răzgândeşti, oricât de multă muncă ar presupune. Şi nici nu amâni, ci începi cât mai repede, luat de valul creativităţii. Şi îţi dai tot interesul să iasă bine, punându-te în ipostaza de receptor al produsului final.

După ce ai încetat ce aveai de făcut, subiectul nu te mai interesează, te detaşezi complet, îţi piere tot entuziasmul iniţial. Pur şi simplu, te-ai eliberat de sarcină. Îţi dai seama că ai fost folosit ca un instrument de către o Forţă creativă superioară, invizibilă, de neînţeles. Şi viaţa continuă impasibilă, indiferentă la observaţiile, lamentările sau părerile tale omeneşti...

Ascultaţi melodia şi *citiţi versurile* de la „***I Let the Music Speak***” a legendarei formaţii ABBA. [19] Ea prezintă foarte elegant procesul inspiraţiei creatoare artistice.

[19] https://youtu.be/qxuhdsob7TI

Ego-ul sau forţa eu-lui se poate diminua, ca urmare a unor eforturi individuale de auto-cunoaştere, cel puţin în aparenţă. Dar oare există o legătură cauzală *certă*?

Aceeaşi întrebare se poate pune şi în privinţa altor fenomene enigmatice. De pildă, noi ne străduim să ne alimentăm echilibrat pentru a fi sănătoşi. Şi totuşi, tot acest efort devine ridicol când un spirit superior sau un extraterestru face o magie şi suntem vindecaţi instantaneu, punând între paranteze toate legile fizice. Slavă Domnului că nu se întâmplă prea des miracole, că am fi ajuns să nu mai avem încredere în legea cauzei şi efectului...! ☺

De pildă, toţi acei oameni care se hrănesc cu aer sau prana, ei încalcă o lege fizică fundamentală, aceea că „trebuie să mănânci ca să trăieşti”. Şi dau peste cap toate teoriile şi paradigma materialistă clădită pe ele. Căci de ce ne-am chinui să respectăm legile fizice dacă ar fi mult mai uşor să ne vindecăm prin magie sau puterea gândului sau manipularea spaţiului-timp?

Răspunsul e simplu: păi, nu putem altfel. Acestea sunt regulile jocului Conştiinţei, care vrea să experimenteze limitările fizice. Prin trupul nostru, limitat tot de Ea. Nu suntem nici spirite, nici extratereştri.

Modelarea 7JU

În experienţa comună, cauzele evenimentelor sau fenomenelor apar la diferite niveluri. De exemplu, modificările pot apare ca urmare a unor impulsuri fizice. Sau unor reacţii chimice. Sau pe fond genetic. Sau prin angrenarea unor energii subtile. Sau pe fond psihic. Sau prin meditaţie. Sau ca urmare a karmei ori destinului. Sau ca acţiunea directă a îngerilor. Am mai putea găsi şi alte surse cauzale.

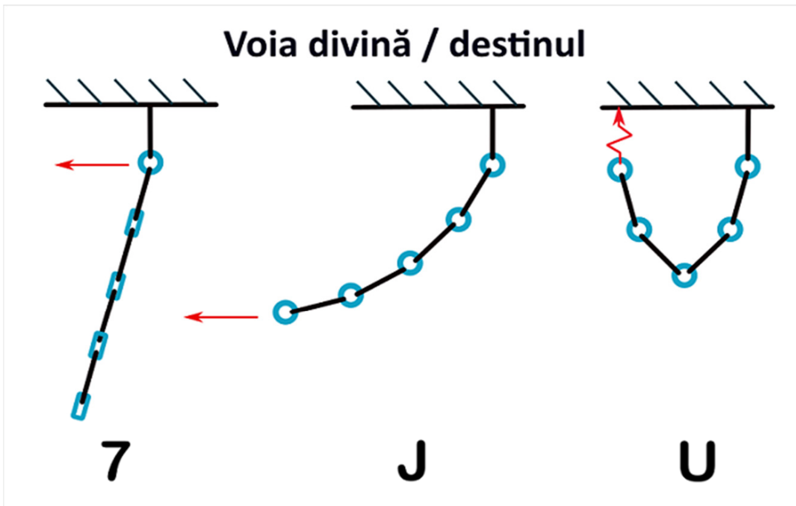
Să încercăm a le ordona oarecum. Pe unele le vom plasa mai sus, adică putând influenţa cauzele de ordin inferior. De pildă, psihicul poate influenţa fizicul, emoţiile pot produce boli somatice. Sau influenţele energetice pot modifica ADN-ul. Sau gândurile pot modifica structura apei. Sau traumele fizice pot modifica chimismul celulelor din zona lovită. Sau meditaţia poate schimba nu doar psihicul, ci şi chimismul.

Desigur, apar şi influenţe inverse, de jos în sus. De pildă, nişte substanţe chimice din organism pot fi cauza aparentă a depresiei sau pot

induce un extaz temporar. Sau un accident fizic ne poate produce nişte blocaje energetice pe meridiane ori chiar ridicarea energiei Kundalini.

Deci fiecare nivel cauzal este o verigă dintr-un lanţ cauzal, pe care îl atârnăm de tavan. Tavanul ar reprezenta nivelul ultim – destinul sau Voia divină. În scop didactic, le-am putea plasa după cum urmează, de jos în sus: 1) fizic, 2) chimic, 3) genetic, 4) energetic, 5) psihic, 6) destinic. Luaţi-le doar ca pe o *sugestie* logică de ordonare, căci nu corespunde neapărat realităţii.

Modul cum se mişcă acest lanţ în aer ne sugerează câteva modele de cauzalitate: de tip 7, J sau U.

Cauzalitate sub formă de: 7. Determinism absolut; J. Determinism relativ; U. Libertate divină

Simbolurile sunt botezate după forma aparentă a lanţului în mişcare

Voia divină sau destinul e simbolizat prin semnul de împământare (tavanul), în sensul că este fix, imuabil, de referinţă.

Săgeata roşie indică locul unde se aplică forţa principală pentru a obţine un efect la ultima verigă de jos (fiinţa fizică umană)

Explicaţii

Model 7

Determinism absolut, rigid, strict. Orice cauză inferioară apare exclusiv ca urmare a influenţei cauzei imediat superioare. Totul provine, în cascadă, de la Sursa destinică.

Model J

Determinism relativ, lejer. Destinul are o influenţă generală (lanţul cauzal), dar la fiecare nivel există o relativă autonomie locală de mişcare

(jocul dintre zale) – în funcţie de mediu, de liberul-arbitru, de diverse întâmplări aleatorii.

Destinul nu se modifică, dar locul şi timpul unor momente critice se poate schimba. Se spune că ai în destin „cumpene” sau pericole de moarte, dar ai putea trece peste ele. Se mai spune că „destinul nu-i bătut în cuie”, subînţelegând, totuşi, că eşti supus destinului.

Model U

Libertatea divină. Există atât o cauzalitate în cascadă, cât şi alta locală independentă, influenţată direct de destin sau Voinţa divină. Diferă de cazul J prin faptul că modificările locale provin direct de la Sursa supremă.

Într-un fel, este o nepăsare faţă de aparenţa logicii cauzale. Apar şi lucruri total inexplicabile, ne sunt date peste cap toate teoriile. Acum ne dăm seama că nu avem niciun control real, fundamentul ştiinţei noastre se clatină. Încă mai avem încredere în cauzalitatea clasică, dar acceptăm că pot apare oricând excepţii ieşite din normă (de exemplu, coincidenţele neîntâmplătoare, miracolele, magia etc.). Începem să înţelegem că nu putem şti cu certitudine nimic fundamental, legat de divinitate, de destin sau orice am pune la baza vieţii, a lumii, a universului, a creaţiei.

Nu ştim nimic fundamental

De pildă, se crede îndeobşte că mintea umană creează gândurile, emoţiile, simţirile. De fapt, toate acestea ne vin de undeva, de sus, creând doar *impresia* că ar exista o personalitate sau ego. Dar cauzalitatea este inversă; mintea este o aparenţă, un efect, şi totul provine direct din Conştiinţa divină, ca prin magie, dar una foarte şmecheră.

Un alt exemplu: Compatibilitatea dintre oameni este un mister, deşi am putea să o defalcăm pe componente – fizică, energetică, de caracter, aspecte psihologice etc. Când doi oameni diferiţi stau împreună o viaţă întreagă, ăsta e destinul sau Voia divină, nu compatibilitatea. Există oameni perfect compatibili, ba chiar identici, care nu vor sta niciodată alături. Sau, oameni aparent incompatibili care sunt ţinuţi împreună de o forţă oarbă, neînţeleasă de nimeni.

Recunoaştem foarte clar când lucrurile se potrivesc *imposibil* de bine, de pildă, când acelaşi om câştigă de două ori la rând marele premiu la loterie. O imposibilitate probabilistică, dar petrecută în realitate (la noi în ţară, putem cita cazul Ogică, dar există cazuri şi în alte ţări). Însă recunoaştem şi când lucrurile merg *incredibil* de prost, de pildă, când un

popor întreg e şters de pe faţa pământului. Astea nu-s simple coincidenţe sau efecte naturale.

* * *

Un alt exemplu de ciudăţenie. Vracii din triburile primitive vindecă boli grave cu pietricele colorate şi invocaţii. Pentru savanţii moderni, sunt simple bazaconii. Totuşi, ele constituie o metodă care funcţionează pentru acei primitivi de mii de ani. Sunt mijloacele pe care li le-a dat Dumnezeu. Nouă, modernilor, ne-a dat alte mijloace, ştiinţifice, complicate, dar cam cu acelaşi rezultate. Până la urmă, **contează ce vrea Dumnezeu să realizeze prin oameni**, nu metoda folosită.

Este adevărat că media de vârstă este mult mai mare astăzi în zonele civilizate, dar încă mai mor şi tineri. Iar cei care trăiesc mult nu sunt neapărat mai fericiţi sau mai sănătoşi. Îşi târâie bolile pe picioare. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, nu vârsta la deces contează şi nici cât de sănătos mori, ci ca organismul uman să urmeze planul divin şi să-i ofere Divinului experienţele pentru care a fost proiectat. Restul sunt amănunte, care oricum se modifică de-a lungul timpului sau zonelor geografice.

De fapt, tocmai detaliile fac diferenţa dintre o experienţă şi alta. Să te vindeci crezând în pietricele colorate şi puterea magiei este una, iar să te vindeci crezând în puterea medicamentelor şi ştiinţa medicilor este alta. Dar, în esenţă, ambele sunt *acte de credinţă*. Diferă doar obiectul credinţei. Este vorba de o credinţă dincolo de voinţa umană, o credinţă impusă de paradigma societăţii unde trăieşti. Eu, unul, nu pot crede în puterea pietricelelor colorate, oricât m-aş autosugestiona.

Veţi replica ofuscaţi, poate, că ştiinţa modernă este total obiectivă, nu se bazează pe autosugestie, ca actele magice primitive. Dar ce este autosugestia? Angrenarea unor forţe psihice cu aceleaşi efecte ca forţele fizice. Şi atunci, este superioară obiectivitatea în vreun fel subiectivităţii?! Poate că magia respectă tot nişte legi obiective, necunoscute modernilor. Deci, dacă nu vă place cuvântul „credinţă”, s-o spunem altfel: Atât vindecările primitive, cât şi cele moderne, *ambele se bazează pe legi ştiinţifice*.

Voia divină este invariabilă şi definitivă

Mulţi se întreabă, pe bună dreptate, cum de Isus, deşi ştia că va fi ucis, nu a fugit de pericol. Pare împotriva firii omeneşti. Mai precis, este împotriva programării ego-ului. Ei nu înţeleg că, odată cu eliminarea eu-

lui, dispare voinţa individuală, iar mecanismul corp-minte se supune întocmai Voii universului. Orice iluminat poate confirma aceasta. Isus nu era o excepţie.

Totuşi, spre deosebire de mulţi iluminaţi, în plus, Isus primea informaţii detaliate din viitor. Şi reuşea să le facă faţă doar pentru că nu mai avea o voinţă proprie care să se împotrivească destinului. Iarăşi zic, orice eliberat de ego ar face faţă dacă i s-ar prezenta viitorul dinainte. Fiindcă nu mai are acea energie de împotrivire şi separare, care este senzaţia de eu individual. Chiar dacă nu-i convine ce află, nu va fugi de soartă.

Desigur, aţi putea obiecta că, uneori, omul se poate opune sorţii. Dar cum aţi demonstra-o? Numai pe baza unei profeţii care nu s-a îndeplinit, fie personală, fie generală. Dar vă întreb, de unde ştim că acea profeţie nu era mincinoasă din start? Veţi răspunde, poate, că venea de la Dumnezeu sau un înger sau un spirit superior, iar aceştia nu mint niciodată.

Dar toată această lume este o iluzie, adică o minciună. Ce mai contează încă o minciunică acolo?! Dacă **oamenii trebuie să fie convinşi că au un liber-arbitru** care poate învinge cea mai dificilă soartă, atunci li se va înscena o falsă profeţie, care, evident, nu se va îndeplini. De ce nu s-a împlinit? Păi, fiindcă „omul şi-a angrenat intens voinţa”. Quod erat demonstrandum.

Întotdeauna vor exista dovezi pro şi contra predestinării. Aşa este în dualitate, ambele tabere trebuie mulţumite.

Ilie Cioară a aflat cu mulţi ani înainte că va fi întemniţat şi va sta în celulă cu o anumită persoană. El a uitat de acea precogniţie, dar şi-a amintit-o când întâmplarea s-a petrecut aievea şi ne-a povestit-o într-o carte a sa. Astfel, cei care au urechi de auzit, au primit dovada.

* * *

Nici măcar când există un ego, el nu se opune realmente Voii divine, ci doar aşa credem noi. Nu apare nicio opoziţie *reală*, fiindcă există o singură Unime, care conţine totul. Prin urmare, pretinsa împotrivire din partea voinţei personale este un joc, o altă înscenare ce face parte din Marea Înscenare... Chiar şi decizile ego-ului fac parte din predestinare. Nimic nu există în afara Unimii şi totul este cunoscut „dinainte”. Totul e doar o aparenţă de nou şi imprevizibil.

Există unii semeni, foarte puţini, care se scoală dimineaţa ştiind ce se va întâmpla în acea zi. Credeţi că aţi putea rezista?! Mai ales când veţi afla în avans veşti neplăcute?! Sunt sigur că aţi prefera să nu cunoaşteţi viitorul. De aceea, oamenii nici nu îl află. Pentru ei, viitorul este mereu o

surpriză. Şi e bine să fie aşa. Asta este experienţa destinată majorităţii oamenilor de pe Pământ: să fie mereu *surprinşi* de ce le aduce viaţa.

Când, peste 1000 de ani, toţi oamenii vor putea face numere de magie, nimeni nu se va mai arăta uimit, fascinat, bulversat de spectacolele magice, precum o fac astăzi. Se va fi pierdut această uimire copilărească, dar se vor fi câştigat alte lucruri. Alte vremuri, alte experienţe.

* * *

Viitorul este prescris în detaliu. Această idee vine în contradicţie cu programarea egotică şi de aceea ego-ul o respinge instinctiv. Cum am mai spus, ego-ul e doar o programare foarte bine pusă la punct, care se opune din răsputeri oricărei tentative de a i se revela Adevărul. Şi asta e tot Voia divină.

Însă, uneori, Voia divină este ca unii oameni să afle Adevărul, prin iluminare sau trezire spirituală. Alteori, aceştia au acces şi la informaţii certe din viitor sau capătă alte capacităţi „paranormale". Nimeni nu ştie de ce li le sunt date. Sau de ce ceilalţi nu le au. Ne mulţumim cu explicaţia că Divinitatea vrea să aibă tot felul de experienţe prin intermediul unor trupuri omeneşti.

Filosofic vorbind, cheia pentru a înţelege ***de ce*** se întâmplă tot ce se întâmplă este ***nevoia/dorinţa de variate experienţe materiale a Conştiinţei imateriale***. Iar aici trebuie să ne oprim cu întrebările „de ce", fiindcă mai departe nu există răspunsuri.

Prezentul nu face parte din timp

Încă o dată, cum mai spuneam şi cu alte ocazii, Divinitatea trăieşte atât în timp, cât şi în veşnicie. Dar timpul şi veşnicia sunt „sincronizate" (nu cunosc un alt cuvânt mai potrivit). Ele se petrec „simultan", fiindcă aparţin aceleiaşi Unimi. Mai exact spus, scenariul vieţii se scrie în momentul prezent, dar el pare că a fost deja scris.

Când spun „prezent", nu mă refer la curgerea timpului. Nu. Timpul nu admite prezentul. Ci timpul admite doar *viitorul* care devine *trecut* în mod continuu. Dacă ar exista cu adevărat prezentul, cât ar dura? Un minut sau o secundă sau cât? Prezentul e doar un cuvânt fără substanţă, frontiera ipotetică dintre trecut şi viitor, mai subţire decât un quark.

De aceea spunem că prezentul nu există, efectiv, decât în Veşnicie. În Veşnicie există libertatea, numai acolo. Dacă avem acces la acea dimensiune, observăm că totul este absolut liber, necondiţionat.

Revenind în dimensiunea temporală, observăm că, dimpotrivă, totul este prestabilit.

Destinul universului este stabilit spontan, brusc şi aşa rămâne în veşnicie, nu mai există timp de modificări, căci „acolo” nu există deloc timp. Dar se manifestă treptat, „aici”, în timp. Prin urmare, deşi omului i se pare că viitorul încă n-a sosit, că mai poate întârzia, că ar putea negocia cu Dumnezeu să-i „îndepărteze de la buze paharul cu otravă”, totuşi, totul este deja bătut în cuie.

Şi nimeni nu poate explica de ce scenariul arată aşa şi nu altfel, ceva „mai bine”. De ce Isus a trebuit să moară pe cruce? Sigur, teologii născocesc tot felul de idei năstruşnice, susţinătoare ale liberului-arbitru, ca să urmăm poruncile iudeo-creştine. Însuşi Isus le spunea apostolilor că el trebuie să moară ca să se respecte profeţiile Vechiului Testament. Şi dacă s-au respectat, ce? Le-a schimbat cumva opiniile rabinilor? Pur şi simplu, nici Isus nu ştia cum să le explice raţional această decizie a Tatălui.

Deci, de ce Dumnezeu alege această variantă de desfăşurare a evenimentelor şi nu alta este o enigmă perenă, pe care nu avem cum o descifra.

Nici măcar Dumnezeu nu înţelege, fiindcă „El” nu este o entitate care să stea şi să analizeze, ci un Impuls spontan de energie. Dumnezeu este un Câmp de energie infinită, care include simultan tot ce există, toţi atomii, toţi oamenii, toate stelele, toate universurile paralele. Deci nu se mai poate face nicio modificare nicăieri, fiindcă ar da peste cap tot scenariul şi curgerea armonioasă a Creaţiei.

Auzim deseori fraza "Toţi suntem o singură Fiinţă, totul este una". Asta e valabil nu doar în *spaţiu*, unde toate obiectele şi fiinţele sunt interconectate. Ci este valabil, necesarmente, şi în *timp*, unde există o singură curgere neîntreruptă - toate clipele sunt una cu veşnicia. Nu se poate ca una din clipe să o ia mai la stânga sau mai la dreapta, căci atunci tot lanţul ar devia de la curgerea sortită.

Am putea spune că impulsul iniţial al Creaţiei defineşte tot viitorul infinit de lung. Ce a apărut spontan, brusc, în clipa începutului, aşa rămâne. Gândirea fiinţelor inteligente îi găseşte defecte, dar nu se mai poate face nimic, Creaţia a fost deja expulzată din uterul Divin. Copilul s-a născut şi nu mai poate fi băgat înapoi. Copilul e format din miliarde şi miliarde de celule, al căror viitor este deja predestinat, fiindcă şi soarta copilului este pecetluită.

Acest lucru este evident, numai omul nu îl vede, fiindcă aşa este programat, să nu ştie, ci să trăiască orbeşte şi să aibă tot felul de reacţii

emoţionale la neplăcerile care i se întâmplă. Ca şi cum n-ar fi trebuit să i se întâmple „tocmai lui". Ba exact lui îi erau destinate şi nimănui altcuiva. Nu e o simplă întâmplare care ar fi putut fi evitată.

Nu există nici hazard şi nici ocolire. «***Ce ţi-e scris în frunte ţi-e pus.***» Doar că nu poţi ştii cu precizie *ce anume* îţi este scris. Şi aici e tot farmecul. Poţi avea nişte bănuieli, care se pot dovedi false, simple idei prosteşti. Sau poate că ai avut o intuiţie relativ corectă, poate uşor modificată, ca să te îndoieşti de ea. Abia când prevestirea se adevereşte, atunci poţi concluziona: „Da, există predestinare".

Sau, dimpotrivă, „Aa, nu, erau doar nişte gânduri eronate, de fapt, mi-am condus singur viaţa". Şi tragi concluzia că «***Dormi după cum îţi aşterni.***»

Care model e cel valabil

Pe baza a ceea ce am afirmat mai sus, haideţi să tragem nişte concluzii: care model este cel valabil din cele trei?

Modelul de tip J (determinismul relativ) este cel mai incoerent, deşi e cel mai îndrăgit, fiindcă poate explica orice fără să lezeze pe nimeni. Este incoerent, din cauză că amestecă liberul-arbitru cu Voia divină sau destinul. Promovează ideea că bunul-plac individual ar fi la egalitate cu destinul. Ba chiar că destinul, fiind stabilit în vechime, poate fi depăşit în prezent, când se angrenează liberul-arbitru.

Modelul de tip U (libertatea divină) pare ceva mai corect, dar şi el introduce o diferenţă dintre cauzalitatea strictă şi Voia divină, ca şi cum ar fi vreo contradicţie între lege şi miracol. Cauzalitatea face tot Voia divină, dar prima pare a urma o regulă, pe când a doua pare a fi haotică. Prin urmare, şi acest model este destul de incoerent.

Modelul de tip 7 (determinismul absolut), al cauzalităţii stricte, pare a fi rămas singurul coerent, mai aproape de realitate. Totuşi, chiar şi el trebuie amendat, fiindcă însăşi *ideea de cauzalitate este dubioasă*. Ea spune că cauzele de ordin superior au ca efect cauzele de ordin inferior, dar şi invers (după cum am exemplificat mai sus). Prin urmare, de orice ordin ar fi cauzele, sunt corelate între ele, interdependente. Nu e vorba de a curge într-un singur sens, ca o cascadă, ci în toate sensurile. Deci, mai degrabă, toate aceste cauze sunt efectele *simultane* ale Voinţei divine.

Cauzele, la toate nivelurile, sunt doar o aparenţă, datorată *corelării* lor cu Voia divină. Divinitatea acţionează simultan pe toate palierele de vibraţie, care sunt corelate automat între ele.

Fiinţa umană observă pe rând o cauză şi un efect şi trage concluzia de cauzalitate. De fapt, la nivelul ultim, cauza este simultană cu efectul. Sau altfel spus, apare şi cauzalitatea *de la scop la mijloc*, care anulează cauzalitatea *de la cauză la efect*. Despre asta am vorbit în alte articole recente (vezi „**Timpul nu există**", din anul 2022). Omul nu poate observa decât aparenţele: aparentele cauze şi aparentele efecte. El nu sesizează Sursa tuturor, Originea comună a fenomenelor.

Dacă urmăm logica strictă a cauzalităţii, mergând în sus pe lanţul cauzal, la un moment dat, suntem obligaţi să ne oprim, din lipsă de informaţii. Niciun fizician, de pildă, nu ştie ce a fost înainte de Big Bang. La fel, ajungem să ne întrebăm, dar pe Dumnezeu-Creatorul cine l-a creat? Asta se întâmplă fiindcă punem la temelia lumii cauzalitatea şi nu Voia divină. O Voinţă care acţionează în permanenţă, continuu, nu doar la începutul Creaţiei.

Cauzalitatea are sens în cadrul timpului, este o adaptare la intelectul uman. Voia divină are sens în afara timpului, în eternitate. Cauzalitatea are o aplicabilitate limitată la obiective pragmatice. Ea nu se poate folosi în chestiuni metafizice, care ies din cadrul timpului.

2 iunie 2023

TU EŞTI DUMNEZEA

Căi de dizolvare a eu-lui ⭐ Nondualismul radical - calea fără cale ⭐ Chiar este iluminat maestrul? ⭐ Nu-i niciun câştig sau pierdere prin Iluminare ⭐ De-a v-aţi ascunselea de unul singur

Învăţătorul spiritual Marius Ghidel este acuzat de misoginism. Că ar fi făcut pactul cu clerul ortodox retrograd, care nu acceptă ca femeile să fie preotese. Că ar justifica punerea în inferioritate a sexului frumos, deprins, nu-i aşa, din coasta lui Adam, ca un produs secundar. Că are nostalgii din timpuri patriarhale demult apuse.

Adevărul este invers: Prin Marius, Divinul încearcă să ajute femeile să se ilumineze. Mai ales pe cele care au bărbat. Cum? Le îndeamnă să-i fie total supuse şi să-l privească ca pe însuşi Dumnezeu, în scopul de a-şi elimina ego-ul.

Cei nefavorizaţi de Marius ar fi, mai degrabă, bărbaţii, fiindcă lor nu le recomandă niciun comportament special, aşa că s-ar putea crede superiori. Desigur, există numeroase învăţături adresate, în mod egal, tuturor. Cum ar fi „Dacă primeşti o palmă, tu întoarce şi celălalt obraz".

Dar Marius a luat la ţintă, în special, publicul feminin, fiindcă este mai intuitiv şi receptiv. Caută să-i ofere o practică eficientă, nu doar o învăţătură minunată. Şi are grijă să nu facă recomandări publice similare bărbaţilor, în general, tocmai pentru ca ego-ul să nu aibă motive de reproş, de genul „Da, eu mă chinui să fiu înţeleaptă, dar tu, bărbate, nu respecţi nimic din ce spune Marius".

Ei bine, Marius îi taie macaroana ego-ului feminin, care caută pretexte să nu adopte comportamentul submisiv, smerit, detaşat. Sperând, astfel, să-i aducă femeii-discipol mult-dorita trezire spirituală. Adică **să devină Dumnezea**. Ceea ce este deja, dar nu observă, din cauza ego-ului.

Căi de dizolvare a eu-lui

Speranţa e veche. O nutresc toate sectele *budiste* de mii de ani, promovând meditaţia, cât mai multă. Şi se pare că meditaţia îndelungată şi perseverentă chiar poate schimba tiparele neurologice, aducând calm şi detaşare. Mai ales dacă o faci temeinic, ani de zile, neîntrerupt. Totuşi, ea nu garantează nicidecum obţinerea iluminării nondualiste.

Speranţa asta o nutresc şi *aghorii*, tantricii din India care dorm pe cadavre în locurile de cremaţie. A-ghora înseamnă non-groaznic, adică cel care nu se teme de ce-i opus vieţii, cel care depăşeşte dualitatea. Aceştia intenţionat fac lucrurile exact invers decât oamenii obişnuiţi, chipurile, pentru a atinge nondualitatea, echilibrul. Practicile lor, cu siguranţă, nu sunt pentru cei cu inima slabă, dar reuşesc să-şi piardă frica de moarte, tot petrecându-şi timpul printre morţi. Totuşi, nici ele nu garantează iluminarea.

Iată o mărturie foarte rară, dacă nu chiar unică, a unui *aghora*: ***Aghori don't just eat out of a skull and raise the dead: Interview with Aghor Pir*** [20]

Marius a găsit o altă cale, originală, aplicabilă pe tărâmul mioritic. El pune pe prim-plan comportamentul cuminte, detaşat de materie, obedient către Cer. Precum împăcarea cu soarta a ciobanului din baladă. Asta ar corespunde cel mai bine cu nondualitatea. „**Cel din faţa ta este Dumnezeu. Deci, nu te poţi supăra pe el, orice ţi-ar face. Fii ascultător ca apa, cântă după muzica Lui.**”

Ideea este fermecătoare, dacă te cuprinde vraja ei. Mie mi-a folosit într-un moment greu din viaţă, când resemnarea în faţa unui necaz – mai mult chiar, aprobarea lui prin înţelegere – m-a ajutat să îl depăşesc cu mai puţin stres. Nondualistul acceptă intelectual că totul este Unica Fiinţă şi că el, personal, nu decide nimic. Încă având un ego, încearcă metoda supunerii totale în faţa destinului pentru a-şi face viaţa mai suportabilă.

O perioadă de timp sau în anumite momente critice, se pare că funcţionează foarte bine. Din păcate, nu are un efect total şi definitiv. Vor apărea nemulţumiri, crăpături în armătura acestei supuşenii. Ego-ul se va răzvrăti, se va simţi trădat atunci când viaţa nu-i va confirma atitudinea pasivă. Şi asta se va întâmpla, negreşit. Nicio metodă nu-i infailibilă, din principiu. Nicio poziţie fixă nu reflectă totalitatea perspectivelor.

În general, orice cale îi poate aduce eu-lui o pace relativă, după care calvarul reîncepe. Eul trece la nesfârşit prin aceste cicluri: când e agitat, caută pacea; iar când e liniştit, începe să se agite din senin, căutând „altceva”. Singura „pace mai presus de înţelegere” poate exista doar când eul se dizolvă. Şi nu poate fi înţeleasă, din simplul motiv că nu mai există acolo un eu care să o înţeleagă.

Înţelegerea, cunoaşterea presupune întotdeauna doi termeni: subiectul şi obiectul. Dar când cei doi se topesc unul într-altul (starea

[20] https://www.youtube.com/watch?v=NdqArgOiSFE

nonduală), nu mai există înţelegere, ci doar Trăire directă, nemijlocită de cunoaştere – şi a nimănui. Non-eul nu poate explica ce rămâne atunci când dispare eul, fiindcă nu are cine să analizeze noua situaţie. Non-eul nu este un lucru, o entitate, ci un non-lucru (no-thing), realmente vid. Atât de vid, că nu ni-l putem închipui. Imaginaţia, oricât de abstractă ne-ar părea ea, este oricum „ceva" foarte plin, foarte aglomerat, care nu se poate micşora până la golul absolut.

Nondualismul radical – calea fără cale

Există şi o altă abordare, care nu se adresează ego-ului, ignorându-l total, după cum şi merită, fiindcă el însuşi este iluzia. Ce să faci, să te rogi de iluzie să dispară?! Sau să te rogi la presupusa sursă a iluziei să o anuleze?! Dar cine se roagă?! Iluzia însăşi. E un cerc vicios...

Nondualismul *radical* nu recomandă nimic, nelimitând libertatea Divinităţii de a se manifesta cum doreşte. Dacă totul este **deja** Dumnezeu sau Dumnezea, înseamnă că şi ignoranţa, răutatea şi violenţa fac parte din Ea. Desigur, toată lumea apreciază frumuseţea, binele şi adevărul şi le consideră valori supreme. Dar ce ne facem cu libertatea divină total neîngrădită?! Pe asta cum o promovăm?!

Privind ce fac şi cred iluminaţii care vorbesc pe internet sau în cărţi, observăm că ei nu respectă niciun standard de comportament. Unii sunt mai calmi, alţii, mai înfocaţi, unii sunt mai meditativi, alţii, mai implicaţi în viaţa curentă, unii sunt foarte raţionali, alţii, cam nebuni. Totul depinde de personalitatea şi rostul lor. Există toată varietatea posibilă.

Iluminarea nu modifică personalitatea şi soarta, ci anihilează persoana, eul. Mulţi continuă să se confrunte cu probleme karmice şi psihologice, ca oricine altcineva. Fiecare aplică ce ştie şi a învăţat, şi mai ales ce simte intuitiv.

Tim Cliss şi **Paul Morgan-Somers** sunt doi iluminaţi prieteni, de aceeaşi vârstă, pasionaţi de fotbal. Tim spune că, atunci când îl aude pe Paul vorbind despre fenomenele pe care le trăişte ca urmare a iluminării, i se pare că vine de pe altă planetă. Tim nu are nicio experienţă stranie de povestit.

De obicei, standardele spirituale au fost create de discipolii unor vechi maeştri, care nu aveau alte surse de informare. Şi se bazează pe subtila **confuzie dintre descriere şi prescriere**. Adică, dacă părintele fondator al cultului sau sectei s-a trezit spiritual într-un anumit context şi făcând o anumită activitate, s-a tras concluzia că, repetând-o identic, aceasta este calea unică şi sigură spre succesul oricui. O jalnică

eroare, neconfirmată de realitate. Chestiunea este spinoasă – şi e valabilă pentru toţi învăţătorii spirituali care prescriu diverse reţete, fie moral-comportamentale, fie ritualiste, fie meditative, fie de tip yoghin, fie tehnologii cerebrale etc.

Deci este oare posibil ca un comportament nobil, elevat, spiritualizat să provoace sau să grăbească iluminarea? Poate ego-ul să se smerească singur într-atât, încât să dispară cu totul?

Răspunsul nondualiştilor radicali este că NU, absolut deloc. Nicio metodă nu are vreo valoare, ci trezirea vine numai prin Har. Pretenţia este la fel de ridicolă ca speranţa că iluminarea îi va aduce persoanei vreun folos. „Persoana” va fi deja moartă...

Iar dacă, totuşi, trezirea apare urmând o anumită cale, este pentru că însăşi Graţia a potrivit lucrurile aşa. De fapt, iluminarea era deja hotărâtă, precum şi contextul în care ea va apare, anume, urmând o anumită practică spirituală. Deci, în acest caz, cauzalitatea se succede în ordine inversă, de la efect la cauză, mai bine zis, de la scop la mijloc. Realitatea divină este paradoxală, atemporală, acauzală.

Chiar este iluminat maestrul?

Nondualismul radical sau pur ridică o altă întrebare fundamentală: cât de iluminaţi sunt realmente învăţătorii de nondualitate? Căci, în momentul iluminării depline, apare evident (o senzaţie impersonală, a nimănui), că nu există nimeni – nici tu, ca învăţător, nici alţii, ca discipoli. Deci, *cine* să înveţe *pe cine*?! E un nonsens absolut în acea condiţie.

Cum explicăm atunci faptul că există atâtea învăţături şi maeştri care ne învaţă cum să ajungem la iluminare?

Poate că acest învăţător e scufundat într-o stare mistică beatifică, pe care vrea să o împărtăşească cu ceilalţi. Este firesc să vrei a distribui tuturor fericirea, când ea te cuprinde, din compasiune. Totuşi, această stare prea-fericită nu este iluminarea propriu-zisă, ci o simplă confuzie de termeni. Probabil că fiecare învăţător înţelege altceva prin „iluminare”.

Dar chiar şi în tradiţii seci, detaşate de sentimentalisme, precum Zen-ul sau Advaita, unde iluminarea este riguros definită ca non-personală, tot se recomandă practici pentru ajungerea la acest ţel. Ideea de „ajungere” este absurdă, fiindcă iluminarea arată că eşti deja ceea ce

cauţi. Altfel spus, **căutarea** (a iluminării sau a orice altceva) este în sine problema, nu soluţia la suferinţă. Eul este sinonim cu căutarea. E un cerc vicios fără ieşire.

Dintr-un punct de vedere pur omenesc, este o iniţiativă foarte crudă din partea acestor maeştri să dorească a dizolva eul altcuiva. Eul nu vrea niciodată să dispară, chiar dacă spune asta. Este un demers contra naturii. Din fericire, rareori dă roade.

Desigur, veţi spune că Sinele Superior vrea asta, deci orice efort de a scăpa de ego se justifică. Numai că realitatea demonstrează că nu-i nevoie de niciun efort, ci iluminarea se poate petrece oricând, pe neanunţate şi fără a o căuta sau măcar a fi auzit vreodată de acest fenomen spiritual. Deci explicaţia asta pică din start.

Noţiunea de „învăţător de iluminare" este absurdă, fapt demonstrat de însăşi ineficienţa oricăror practici pentru dizolvarea ego-ului. **Jed McKenna** a scris cu talent despre asta. Oricâtă bunăvoinţă ar avea maestrul, oricât de exact ar descrie el realitatea nonduală, trăită din interior, oricât efort şi devotament ar dovedi discipolii, eficienţa oricăror practici este zero.

Sigur, se pot obţine alte stări minunate sau, uneori, rezultate neplăcute, dar nu adevărata iluminare deplină. Ea scapă oricăror constrângeri, nu se lasă domesticită, se încăpăţânează să rămână absolut liberă, la naiba! ☺

Şi atunci, ce răspuns dăm la întrebarea de mai sus? Poate răspunsul este că, pur şi simplu, căutăm ca să ne aflăm în treabă, cum spune românul. Nimic pe lume nu are niciun scop, deci de ce ar face excepţie practicile şi învăţăturile nondualiste?! Fac şi ele parte din Joc.

Nu-i niciun câştig sau pierdere prin Iluminare

De fapt, ce-i iluminarea asta? Conştiinţa divină unică trăieşte prin toate fiinţele. Nici nu are cum experimenta Creaţia altfel decât într-o formă limitată, de creatură. În cazul omului, Divinul se trezeşte din visare şi îşi aduce aminte cine este şi ce face aici. Uitase. Dar rămâne la datorie, continuându-şi rolul de pământean. Nu-i vorba că devine altceva, mai înalt, mai divin. Omul nu câştigă nimic din iluminare, ba chiar pierde – îşi pierde iluziile, odată cu sinele uman fabricat. Toate sunt deşertăciuni, deci ego-persoana simte că pierde totul, deşi n-a avut niciodată nimic real.

Şi atunci, cine câştigă, Divinul? Divinul nu are ce câştiga, fiindcă singur s-a hipnotizat să uite cine este, iar acum s-a trezit din somn, când a sunat alarma de la ceas. E acelaşi, tot El, eternul, neschimbat.

Iluminarea nu produce niciun real câştig sau pierdere. Nu există nicio miză reală în a te ilumina. E doar o parte din spectacol, la fel cum sunt toate senzaţiile şi evenimentele şi fenomenele. O tranziţie de la vis la luciditate. Foarte rară. Minunată!

Sala de teatru este un loc unde nu se întâmplă niciodată nimic concret, real. Şi totuşi, publicul se adună în fiecare seară ca să vadă ce se mai întâmplă! Prin analogie, omul iluminat se bucură din plin de spectacolul vieţii, dar fiind perfect lucid de Realitate. Iar Realitatea este că nu se întâmplă niciodată nimic... Aceasta e tăcerea şi nemişcarea nonduală, coexistând cu gălăgia şi agitaţia creaţiei dualiste.

Vezi şi dialogul nondualist dintre Marius şi Gabriela: "**Tu nu faci nicio acţiune, El face tot**" (din anul 2022)

De-a v-aţi ascunselea de unul singur

Putem să-i spunem şi predestinare, dar e chiar mai mult de atât. Specific nondualismului este conceptul că totul este Dumnezeu/Dumnezeea. Că există un singur centru de voinţă, deci obiectele create nu decid niciodată nimic, ci doar acţionează conform poruncii divine. Doar ego-ul se crede a fi o „fiinţă” separată şi că ar avea vreo putere sau responsabilitate. Inclusiv cea de a-şi lua viaţa, metaforic (iluminarea) sau fizic (suicidul).

Cât timp ego-ul mai există, el va testa diverse metode pentru a se simţi mai bine. O modalitate este cea de a urma o cale spirituală, în speranţa că „totul va fi bine”. Eroarea lui fundamentală este că nu observă că „totul este deja perfect”. Şi aleargă după o împlinire imposibilă.

De ce imposibilă? Dacă acea împlinire viitoare ar fi posibilă, va trebui să difere cumva de perfecţiunea care există deja. Dar prezenta perfecţiune acoperă toate posibilităţile de fericire, este completă, întreagă, deplină. Pe cale de consecinţă, orice împlinire va face parte, inevitabil, din aceeaşi perfecţiune de acum. Cândva, în viitor, nu poţi găsi decât acelaşi „bine” care îţi este deja disponibil. Deci ce preferi: speranţa într-o fericire veşnic amânată sau fericirea acum?

Din păcate, este o alegere la fel de imposibilă, fiindcă eu-decidentul este doar o iluzie. Se întâmplă ceea ce se întâmplă, pur şi simplu. Nimeni

nu poate schimba nimic. Nu există nimeni altcineva decât Divinul/Divina.

Şi, de fapt, nu se întâmplă nimic. E doar un joc aparent al Absolutului cu Sine însuşi. Se joacă „de-a v-aţi ascunselea” de unul singur...

Fragment tradus din cartea "Perfect Brilliant Stillness" scrisă de iluminatul David Carse – Capitolul 43

«Aşadar: tot ceea ce există este Dumnezeu. Dar cu ce îi ajută acest adevăr pe omul obişnuit sau pe căutătorul obişnuit? Nu pare să-i ajute: se simt frustraţi. Aşa că, adeseori se iveşte şi o învăţătură care să-i susţină pentru a trăi mai bine acest vis.

Osho, Da Free John, Ramesh Balsekar, Robert Adams sunt doar câteva nume de învăţători bine-intenţionaţi care au început cu un mesaj radical, dar care, în timp, l-au diluat în „principii” şi „etape” şi „practici” şi, în unele cazuri, chiar în mici şi insipide „inspiraţii zilnice”, dacă oamenii nu înţeleg sau nu reacţionează la învăţătura pură şi simplă.

Şi, bineînţeles, tradiţia budistă în ansamblul ei, oricât de frumoasă ar fi, este notorie pentru instituţionalizarea acestui gen de lucruri. Ken Wilber a oferit chiar şi o bază teoretică, spunând că cei în care există percepţia şi cunoaşterea clară a Ceea Ce Este au chiar obligaţia de a oferi o versiune mai puţin radicală, pe care căutătorul să o poată înţelege.

Aici, la mine, este altfel. Există în lume (există acum, au existat dintotdeauna, vor exista mereu) nenumărate versiuni şi variaţiuni imediat disponibile de metode pentru a-ţi trăi viaţa în mod înţelept, despre cum să-ţi îmbunătăţeşti „sinele”, cum să ridici nivelul de funcţionare a sinelui separat, cum să te simţi mai bine în viaţa de zi cu zi. Există milioane de învăţători capabili şi gata să predea aceste metode.

Pe de altă parte, se pare că există doar câţiva care văd Ceea Ce Este. Şi că ar exista un oarecare beneficiu ca aceştia care chiar văd, puţini, să spună ceea ce numai ei pot spune. Cum atunci să se mai pună problema câţi oameni vor putea să înţeleagă profund sau măcar intelectual sau să aprecieze mesajul?! Nu aceasta este ideea, nu acesta este scopul. Pentru viaţa de zi cu zi, se poate găsi sprijin în multe nuanţe şi diversităţi. Nu acesta este rolul meu aici.

Dar oare exprimarea acestei înţelegeri profunde îi ajută pe oameni sau îi încurcă? Nu ştiu şi nici nu-mi cheltui energia căznindu-mă cu această întrebare. Are cine să se ocupe de treaba asta, în moduri pe care nu le putem cunoaşte. Asta, ca orice altceva din vis, nu-i problema „mea”. Nu există nicio „intenţie” aici. Tot ceea pot face este să spun ceea ce ştiu.»

10 iunie 2023

A ŞTI FĂRĂ A ŞTI

Motto: Cunoaşterea parţială e doar o ignoranţă înfumurată. Ca să ştii ceva cu adevărat, trebuie să cunoşti Totul.

Toţi oamenii ştiu „câte ceva” şi, astfel, cred că ştiu cu adevărat. Ei *ştiu că ştiu*. Dar, după ani şi ani, poţi ajunge la concluzia că toată ştiinţa ta e insignifiantă. Cum spunea cineva, cu cât afli mai multe, îţi dai seama cât de mare îţi este ignoranţa. Numai semidoctul se fuduleşte cu ştiinţa lui, el *nu ştie că nu ştie*. Dar acum, iată că *ştii că nu ştii*. Ceea ce este tot o cunoaştere, să recunoaştem.

Însă, când vine iluminarea, nu mai ştii nici măcar asta. *Nu ştii dacă ştii sau nu ştii*. Îţi aminteşti că, înainte, credeai că ştii ceva. Apoi, că ai înţeles limitele cunoaşterii tale. Acum, nu mai eşti sigur pe nimic. De ce? Fiindcă a dispărut fundamentul cunoaşterii individuale, care este **eul personal**, acea senzaţie indubitabilă că exişti o individualitate *separată*. Acel *centru* care analizează tot restul *dimprejur*, acea dihotomie subiect cunoscător-obiect cunoscut.

Adam şi Eva au fost „alungaţi din Rai” fiindcă au căpătat un eu separat, care întotdeauna posedă cunoaşterea, crede că-i aparţine lui personal. Păcatul lor era că au căpătat conştiinţă-de-sine individuală şi „s-au *ruşinat* de goliciunea lor” (Nota bene - voi reveni la acest cuvânt, fiindcă are legătură directă cu sinele uman). În naivitatea sa, eul îşi arogă dreptul peste cunoaştere, care devine „a lui”.

De fapt, nu-i niciun *păcat*, ci Voia lui Dumnezeu. Ar fi putut să-i tolereze în Rai bine-mersi, dar El n-a dorit ca ei să muşte *şi* din pomul vieţii veşnice, adică acest mic „eu” să se eternizeze (după cum ne lămureşte Geneza, în cap.3). **Alungarea din Paradis este o veste foarte bună pentru noi, însemnând că moartea micului eu este inevitabilă în cazul tuturor urmaşilor lui Adam... Toate sufletele vor atinge iluminarea.**

* * *

Poţi vorbi zile întregi despre un subiect, dar dacă eşti întrebat de unde ştii toate astea, zâmbeşti sibilinic, fiindcă habar nu ai. Aparent, ştii foarte multe, dar e o cunoaştere spontană, pe moment, nu o poţi transpune într-o ştiinţă. De aceea spuneam că „nu ştii dacă ştii sau nu ştii”. Cum s-ar mai spune, **ştii fără să ştii**, la fel cum **acţionezi fără să acţionezi**, fără să te simţi drept făptuitor (wei wu wei, nishkama karma).

Şi ce-i frumos este că nici nu-ţi pasă. Cui să-i mai pese? Nu mai există în corp niciun sine separat, care să se simtă important ca individ, care să-şi apere ferm părerile şi simţămintele. De obicei, cunoaşterea este folosită ca autoprotecţie de către ego – o metodă naivă de a-şi păstra viaţa.

Însă, după iluminare, se dovedeşte că fantoma ego se apăra contra vânătorilor de fantome. Ambii sunt o iluzie. Când dispare eul, viaţa se desfăşoară exact ca înainte. Nu apare niciun risc suplimentar. Totul e identic, mai puţin frica de moarte, frica de viaţă, îngrijorarea, *ruşinea* (cuvântul pomenit mai devreme!), învinovăţirea, lamentarea, plictiseala. Astea îl „vânau" pe ego în închipuire. Acum le-ai pierdut, odată cu el.

Cum aflăm viitorul?

Ce aflăm de la spiritele superioare? Că 1) viitorul nu e fix, ci există mai multe versiuni 2) în funcţie de liberul-arbitru al oamenilor.

Ce aflăm de la nondualişti? Că 1) există o singură variantă de desfăşurare a evenimentelor, cea care se petrece, şi că 2) fiinţele nu au niciun liber-arbitru, fiindcă ele sunt simple obiecte mişcate magnetic de câmpul Conştiinţei.

Prin urmare, privind din această a doua poziţie, presupusă ca fiind mai aproape de adevăr: **spiritele superioare ne mint**. Şi ne mint doar din cauză că noi credem ferm că avem un liber-arbitru. Ce altceva ar putea face?!

Dar cine sunt spiritele? Evident, sunt acelaşi unic Dumnezeu, sub forma unor fiinţe eterice mai cunoscătoare decât omul. Chiar şi spiritele inferioare ne sunt superioare din acest punct de vedere. Iar acestea sunt şi mai predispuse să ne mintă, mai grosolan şi cu urmări mai periculoase. În cine mai poţi avea încredere atunci?!

Minciuna este inevitabilă în povestea lumii. Povestea însăşi este o minciună frumos ornată. Purul Adevăr este gol-goluţ, fără poveşti în el. Singurul mod de a evita să fii minţit este să nu mai pui întrebări şi să nu fii curios. Dacă vei reuşi asta, Adevărul ţi se va revela singur, necerut.

Dar e foarte greu să renunţi la întrebări şi, mai ales, să nu te gândeşti la ce te aşteaptă în viitor. Ba chiar, poate mai mult decât orice, ne interesează să cunoaştem viitorul, prevestirile, profeţiile. Temerile şi grijile noastre de viitor ne manipulează în prezent comportamentul şi gândirea, tulburându-ne liniştea sufletească. Ne credem responsabili

pentru viitorul nostru, neînţelegând că noi nu existăm ca *fiinţe* liber-decidente, ci doar ca *obiecte* în Conştiinţa divină.

* * *

Să zicem că timpul ar fi obiectiv, liniar, rigid.

Totul este predestinat şi cunoscut în detaliu, dar numai de Divinitate. Spiritele primesc doar informaţiile parţiale furnizate de Ea, pe care apoi, eventual, ni le trimit şi nouă.

De exemplu, dacă Ea aşa vrea, ne va transmite o informaţie exactă despre viitor printr-un spirit inferior. Sau nu va oferi spiritelor superioare decât vagi şi multiple sugestii despre viitor, ca nici ele să nu afle mai nimic sigur. Faptul că spiritele superioare afirmă că „viitorul este indecis” poate că nu-i altceva decât o recunoaştere tacită a propriei ignoranţe.

Dar, atenţie, nu criticăm pe nimeni şi nimic, căci spiritele (şi cele bune, şi cele rele) duc la îndeplinire întocmai Voia divină şi nu cunosc decât ideile ce le sunt transmise de Ea. Spiritele, ca şi oamenii, sunt doar expresii limitate ale Infinitei Conştiinţe. Şi spiritele sunt tot nişte *obiecte* mişcate de Conştiinţa divină.

* * *

Cine e interesat de viitor? Numai eul, sinele individual. Ego-ul vrea să audă veştile rele, ca să se ferească de ele, deşi le respinge. Şi vrea să audă veşti bune, chiar dacă sunt exagerate sau mincinoase. Cu alte cuvinte, aflarea viitorului nu e de nasul ego-ului, fiindcă nu poate gestiona adevărul. Mai ales că nu e interesat de informaţiile banale, ci doar de cele care-i dau senzaţii tari: teamă sau plăcere. Senzaţiile tari sunt cele care-i dau sentimentul că "trăieşte", chiar dacă doar în imaginaţia lui.

Spuneam adineauri că, poate, spiritele superioare nu cunosc nici ele viitorul. Insist asupra lui „poate”, fiindcă am verificat pe propria piele că ele cam cunosc viitorul. Cel puţin eu am primit o informaţie neplăcută şi importantă despre viitor, care s-a adeverit peste ani. Dar mi-a fost transmisă puţin ocolit, astfel ca să îmi păstrez o mare doză de indoială. Nu era în interesul meu să dospesc în mine, gândindu-mă ani de zile la o neplăcere care îmi va marca viitorul.

Nu-i deloc sănătos să reflectezi la un viitor sumbru. Ce rost are? Te otrăveşti degeaba, neputând să-l împiedici. Când e să vină necazul, Domnul îţi va da şi mijloacele şi puterea de a-i rezista. În schimb, dacă îl rumegi înainte de a se petrece, eşti o victimă sigură a propriilor gânduri negative în cascadă. De astea nu te apără Dumnezeu.

Când ego-ul dispare, nu mai eşti interesat de viitor, în mod automat. Eşti complet imersat în prezent, care te satisface pe deplin. Ego-ul vrea date despre viitor, pentru că vrea să fantazeze, nefiind niciodată mulţumit de prezent. Chiar dacă nu-i convine să afle prevestiri dureroase, se întăreşte spunându-şi că „vrea să fie pregătit pentru toate scenariile, să-şi ia măsuri de precauţie."

Din contră, când nu ai ego, eşti mereu surprins, fiecare clipă este specială, chiar dacă pentru alţii ar fi „banală". Îţi dai seama că e absurd să crezi că ai putea împiedica viitorul. Dacă e scris, ţi-e scris. Nu te poţi fofila.

Povestea cu liberul-arbitru este o minciunică cu care ego-ul se identifică. E un cerc închis: Crede că are libertatea deciziei, deci ar putea evita evenimentele. Iar când vede că nu poate, se autoînvinovăţeşte că n-a depus destul efort să le împiedice.

E foarte obositor să ai un eu, care se crede responsabil de propria viaţă. Se pare că e nevoie ca întâi să obosească tare, înainte de a fi dispus să mai scape hăţurile, să se relaxeze. Şi apoi să se dizolve. Dar, desigur, acesta-i un proces automat, necontrolabil de nimeni.

Dar există şi veşti proaste care îi plac ego-ului. De pildă, cea cu asteroidul care trebuia să cadă pe Pământ în anul 2000, dar a fost deviat ca urmare a meditaţiilor la unison a yoghinilor. Această minciunică a hrănit credinţa ego-ului că poate muta şi stâncile doar prin credinţa sa. Chiar şi stâncile din spaţiul cosmic. Profeţiile mincinoase au şi ele rostul lor, să dea ceva de lucru minţii egotice.

Mintea fără ego nu-şi face niciodată probleme inutile. Ea se ocupă doar de problemele concrete, iminente, nu de speculaţii. Căutătorul spiritual e complet dezamăgit că iluminarea pare un fel de involuţie, o revenire la mintea de copil mic, fără griji şi responsabilităţi, fără pregătirea unor scenarii de viitor. Dar oare nu spunea Isus „Lăsaţi copiii să vină la Mine, că a lor e Împărăţia Cerului"?! Să fii pur şi inocent înseamnă, aparent, să fii şi vulnerabil. Numai aparent!

Îmi amintesc că l-am întrebat pe Isus în anul 1995 cum se arată viitorul României. În esenţă, spunea că greul a trecut şi să nu ne pierdem speranţa.

Mă gândesc acum, ce rost ar fi avut să ne dezvăluie că ţara va fi depopulată voluntar de milioane de români plecaţi peste hotare, că vom intra în NATO şi în UE sau alte evenimente pe care noi deja le-am uitat acum, în 2023?! Cui i-ar fi folosit şi câţi le-ar fi citit, dacă într-adevăr ar fi oferit nişte informaţii cruciale?! Până la urmă, aceleaşi lucruri s-ar fi întâmplat, cu sau fără preştiinţa noastră. Nicio diferenţă.

Curiozitatea privind viitorul e doar atât: o simplă curiozitate a individului care speră într-un viitor mai bun. Nimeni n-ar vrea să afle că viitorul va fi rău. Chiar şi profeţiile apocaliptice vin la pachet cu veşti despre regenerarea omenirii, ca să fie mai uşor suportabile. De fapt, binele este împletit natural cu răul. Există un singur curent al realităţii, o singură apă H_2O, dar oamenii o împart, pedanţi, în Oxigen şi Hidrogen.

Metafora Turnului Eternităţii

Atât veşnicia, cât şi timpul coexistă în Unime. Nu există două faze succesive: prima, planificarea viitorului şi a doua, punerea în aplicare. Ele sunt simultane, dar pe axe perpendiculare: axa timpului şi axa veşniciei. Să folosim următoarea metaforă.

Să ne imaginăm o stradă lungă, lungă, cu case identice pe margine, numită Strada Timpului. În capătul străzii se înalţă un imens turn zgârie-nori, Turnul Eternităţii. Fiecare etaj de pe verticală corespunde identic unei case de pe orizontală.

În mod normal, ca să aflăm cine locuieşte şi ce face în fiecare casă, trebuie să luăm strada la pas. Dar oare am putea afla, de pildă, ce-i cu casa de la numărul 123, fără a bate cinci kilometri până acolo, doar stând lângă Turn? Sigur că da. Dar degeaba pe uităm în sus către vârful

Turnului, strâmbându-ne gâtul. Nu vom vedea decât nişte ferestre identice, tot mai mici. Asta nu ne ajută cu nimic. Ar fi însă suficient să ridicăm o dronă până la etajul 123 şi să filmăm pe geam ce se întâmplă acolo.

Ei bine, spiritele asta sunt, un fel de drone-spion. Ele ne transmit informaţii din viitor, filmând Turnul Eternităţii, pe dinafară. Desigur, pot apare erori dacă drona nu este stabilă în zbor, dacă aparatul video nu are destulă rezoluţie şi, mai ales, dacă spiritul greşeşte la numărarea etajelor! Putem primi adevărul *precis* doar când informaţia vine din *interiorul* Turnului divin.

Dacă însă timpul NU este rigid, cum am presupus iniţial, ci este manipulabil de către Conştiinţă, deci dacă timpul e subiectiv, atunci poate că altfel stau lucrurile cu profeţiile. Poate că nu există o predestinare rigidă şi, în Turn, există mult dinamism, chiar haos, schimbări continue la fiecare etaj. Dar chiar şi aşa, casele de pe Strada Timpului copiază, ca nişte clone instantanee, fiecare etaj din Turnul Eternităţii.

De ce există răul? Metafora pianului

O altă metaforă ar fi comparaţia cu un instrument muzical, să zicem, cu pianul. Dumnezeu este pianistul, iar oamenii sunt clapele pianului. Fiecare clapă se supune docilă nevoilor melodiei. Niciuna nu cântă de capul ei. Dar fiecare clapă crede că ea face muzica, fiindcă pune în vibraţie coarda respectivă a pianului. Niciuna nu vede că ceva o acţionează, nu are ochi pentru fiinţa invizibilă care e pianistul. O simplă bucată de lemn şi plastic are mari pretenţii de muzician.

Oamenii nu sunt fiinţe, ci *obiecte animate* care contribuie la armonia cosmică.

Cum apare muzica? Prin succesiunea unor intervale consonante cu altele disonante, alternând tensiunea cu relaxarea. Asta învaţă orice novice într-ale muzicii. Aşa este şi viaţa, are bune şi rele, pentru a genera frumuseţea şi perfecţiunea. Muzicianul divin se bucură de aceste progresii de acorduri şi melodii.

Totuşi, clapele nu sunt întotdeauna plăcut impresionate. De pildă, când nota FA este cântată simultan cu nota SI, rezultă o disonanţă care le displace profund la amândouă, un interval de triton (şase semitonuri), numit şi „intervalul diavolului”. Dar ce contează părerea lor, din moment ce amândouă fac parte integrantă din dominantul acord SOL cu septimă

(Sol 7), care invocă nevoia sonoră de a fi urmat de acordul tonic DO major, optimist, reconfortant?! E o lecţie elementară de teorie muzicală.

Tot aşa, **oamenii spun că ceva e *greşit* sau *rău* dacă nu le place lor**. E în firea noastră să depistăm imediat răul, fiindcă ne zgârie pe ureche. Şi apoi să-i criticăm pe cei care îl provoacă sau îl permit.

Iluminarea sau trezirea nonduală nu face răul să dispară şi nici nu te face să-ţi placă disonanţele. Dar accepţi că şi ele fac parte din melodie, din armonie, din muzică. Deşi nu poţi înţelege raţional, admiţi că perfecţiunea muzicii stă în urechea care o ascultă, nu în mintea care o judecă.

Şi de aceea, cauţi figura pianistului, privind bucuria ce radiază de pe faţa sa când ascultă succesiunea acordurilor. Acolo e tot secretul, acolo se simte perfecţiunea lumii aşa cum este ea. Pe faţa muzicianului. Nu te mai considera o simplă clapă, ci Însuşi Pianistul.

Divinul e precum un copil care cântă la pian, cu mare plăcere - şi pe clapele "albe", şi pe cele "negre"

18 iunie 2023

PS. După citirea acestui articol, **Laura Averchi** mi-a scris un comentariu extraordinar:

«Atunci cand ne credem o individualitate separată este ca şi cum viitorul ar fi un evantai ce se deschide în faţa acestui centru fals "eu" şi care, aparent, va alege ceva, o direcţie din acel evantai. Din această poziţie nu se percepe voinţa divină. Voinţa divină este ca şi cum pianistul cântă o partitură, alegând notele pentru ca să iasă o melodie frumoasă. Cum alege el notele? Cum vrea...

Să spunem că, într-un spectacol, sunt şapte piese. Deja compuse, ele se cântă de către Divin în timpul spectacolului în ordinea prestabilită. Asta reprezintă timpul: interpretarea în ordine a unui concert. De aceea, aşa-zisa soartă a unor persoane poate fi prezisă în linii mari. Însă este doar una din doleanţele divinului care se manifestă prin ego-uri, prin identităţi fără liber-arbitru pe care le foloseşte.

Ce se întâmplă însă când o identitate, prin graţie divină, se "iluminează"? Păi, prin dispariţia ei, rămâne libertatea infinită, care s-ar putea traduce prin "Divinul este compozitor", şi EL compune prins de febra creaţiei, direct... Se manifestă ca un compozitor. Alege note, le şterge, le înlocuieşte, ceva se manifestă, ia naştere spontan ACUM. Iluminatul îi permite Divinului să îi fie teren de manifestare Acum aşa cum El vrea, fără a şti cum şi în ce fel se concretizează muzica. Poate ieşi ceva fenomenal sau poate fi ştearsă de tot, nu este nimeni care să prevadă sfârşitul.

Prin "cei ce dorm" divinul îşi cântă piesele compuse; prin cei ce se iluminează, Divinul sfârşeşte concertul şi se apucă de compus; iar prin cei Treziţi, Divinul compune în direct... "ştiutul" se termină, începe neştiutul... Toate acestea sunt manifestările Lui.

Ceea ce suntem de fapt, natura Divinului este... liniştea. Liniştea este spaţiul gol dintre note. Fără acest spaţiu vid, notele nu ar forma muzica. O înşiruire de note nu poate fi muzică când sunt cântate fără golul dintre ele. Armonia şi muzicalitatea pieselor e dată de spaţiul dintre note… când divinul ridică şi coboară degetul pe clapele pianului sau când fiecare notă apare şi dispare în spaţiul gol al portativului. Portativul, întâi este gol. Această goliciune permite apoi ca muzica să fie compusă, iar golul ia forma unei compoziţii scrise pe portativ.

Divinul este vidul... vidul si plinătatea sunt Una. Iar compoziţia în forma scrisă este viul Vieţii care, atunci când este cântat de Divin, este doar armonie.»

ÎNVIEREA ESTE ILUMINAREA

În tradiţia budistă, boddhisattva este acel iluminat care refuză să se retragă în nirvana Absolutului până ce oamenii nu vor fi atins, cu toţii, iluminarea. Dincolo de romantismul acestui jurământ, el ne conduce la ideea că va veni o vreme când majoritatea, dacă nu chiar ***toţi oamenii vor fi iluminaţi***.

Surprinzător, se desprinde aceeaşi concluzie şi din tradiţia creştină, care ne vorbeşte de Judecata de obşte şi Învierea neamurilor de la sfârşitul timpurilor. Ea este chiar motivul pentru care s-a sacrificat Isus pe cruce – mântuirea *întregii* omeniri.

Termenul de „înviere" este oarecum ambiguu, dar tradiţia ni-l lămureşte. Ea face diferenţa dintre judecata de apoi *individuală* şi judecata de apoi a *neamurilor* de la ***sfârşitul timpurilor***.

Prima ar corespunde mărturiilor celor care au trecut prin moartea aparentă, clinică (NDE). Revelaţia lor comună şi indiscutabilă este că **nu există moarte**, că viaţa omenească este doar un mic capitol din viaţa veşnică de spirit. În acest sens, „învierea" reprezintă viaţa fără de moarte a oricărui suflet.

A doua corespunde unui fenomen mult mai grandios, care ar fi iluminarea sau trezirea spirituală. În acel moment, tot ce ştiam anterior îşi pierde semnificaţia, inclusiv ideea de timp, deci **timpul ia sfârşit**. Învierea creştină, în sensul său ultim şi suprem, este totuna cu iluminarea budistă.

Prin urmare, cele două mari tradiţii converg spre ideea că iluminarea, care în prezent este un fenomen individual şi rar, va deveni o caracteristică comună a omenirii viitoare.

Nondualitatea nu susţine nicio poziţie

Dar ideea că omenirea viitoare va fi iluminată, susţinută şi de Eckhart Tolle sau de Shunyamurti sau, oarecum, şi de Angelo DiLullo, nu întruneşte acordul tuturor iluminaţilor. Că ar fi, chipurile, o *poveste*, o fantezie. Că tradiţia nondualistă (advaita, zen) spune că iluminarea este extrem de rară, chiar şi printre discipolii cei mai devotaţi.

Ei bine, unui astfel de critic i-aş răspunde aşa: Dar faptul că tu te-ai iluminat nu este tot o poveste?! Că ai fost adormit şi, la un moment dat, te-ai trezit – nu-i tot o fantezie în visul cosmic?! Iluminarea îţi revelează că, în realitate, n-ai dormit niciodată...

Prin urmare, ca nondualist, nu poţi desconsidera „poveştile” altora decât ridiculizându-ţi, în acelaşi timp, propria poveste de iluminare. Ba chiar a *tuturor* poveştilor despre iluminare. În ciuda iluminării tale, nu ai distrus povestea lumii, ci continui să joci un rol în ea. Poţi doar fii conştient că-i o poveste.

Dacă faci din iluminare un „lucru” serios, real, atunci o vei considera ca pe ceva greu de realizat. Vei afirma, poate, că nu se va întâmpla decât dacă meditezi zilnic, de pildă, sau nu-ştiu-ce altceva. Dacă însă vezi că şi ea face parte din marele Joc, atunci vei admite că orice este posibil.

Deci o astfel de cârcoteală, chiar argumentată, arată că omul care o susţine are o anumită poziţie. Nu este perfect echilibrat sau neutru. Are o opinie, ceea ce nu este un lucru „rău”. Dar nu corespunde cu nondualitatea, care *nu are nicio poziţie*. Nu are nici măcar poziţia că toţi oamenii vor fi iluminaţi cândva, în viitorul post-apocaliptic.

* * *

La fel şi cu ego-ul. Face şi el parte din poveste. Ce-i rău în asta? E o fantomă, dar are efect. Cum să-i negi dreptul la existenţă şi la a-şi căuta fericirea?

La fel şi cu spiritele. Au propria realitate, deşi nu sunt mai reale decât oamenii. Iar despre oameni, nimeni nu se îndoieşte că ar fi reali.

Deci nu poţi nega fenomenele aparente, atâta timp cât trăieşti prin ele. Poţi nega doar *autonomia* fiinţelor care se cred separate de Dumnezeu sau Conştiinţă. Într-adevăr, totul este o minunată piesă de teatru, cu scenă (spaţiu), regie (timp), tramă (evenimente), recuzită (obiecte) şi actori (personaje, fiinţe fictive).

Nondualismul ne ajută să înţelegem că apărătorul tradiţiei (Vishnu păstrătorul) şi iconoclastul (Shiva distrugătorul) conduc lumea pe rând. Ba chiar şi inspiraţia de moment: acum sunt tolerant, acum sunt radical; acum resping iluzia lumii, acum mă las vrăjit de ea.

John Lennon a înfiinţat celebra formaţie The Beatles şi tot el a desfiinţat-o. Era, după propriile mărturisiri, un *trouble-maker* (un rebel, un scandalagiu).

«Cea mai mare barieră în calea trezirii este credinţa că ar fi ceva rar. Când această barieră este ridicată sau măcar începi să-ţi spui: «Chiar nu-mi dau seama dacă credinţa mea că trezirea ar fi dificilă este adevărată sau nu», atunci totul îţi devine instantaneu disponibil. Cum ea e tot ce există, nu poate fi nici rară şi nici dificilă, decât dacă insistăm noi să fie. Baza acestei învăţături nu este teoretică, ci experienţială. Nimeni nu m-a învăţat şi nimeni nu te poate învăţa nici pe tine.» ~ Adyashanti

În acest vis frumos al lumii, îmi păstrez *opinia* (bazată pe evidenţe faptice) că tot mai mulţi oameni se iluminează şi *speranţa* (bazată pe tradiţii solide) că va urma un efect în avalanşă. Acela este „sfârşitul timpului” sau „trecerea în 5D”, când oamenii percep că nu există nici timp, nici spaţiu. Lumea aparentă nu se va sfârşi în visul creaţiei, nici istoria Pământului, ci doar iluzia, în cugetul majorităţii pământenilor.

Nondualismul ne pregăteşte pentru viitorul în care iluminarea va fi regula, nu excepţia. Nu avem nicio garanţie personală, dar şansele ne cresc pe zi ce trece, căci spre asta ne conduc energiile cosmice ce transformă planeta. Facem parte dintr-un scenariu grandios, cu o poveste incredibilă şi fascinantă. Avem toate motivele să ne hrănim imaginaţia cu ea. Fără a pierde însă din vedere că iluminarea înseamnă trecerea dincolo de imaginaţie, ieşirea din minte.

Odată cu iluminarea, nu ne mai interesează cu adevărat ce se va petrece în *viitor*. Fiindcă viitorul este întotdeauna o poveste. Dar ne bucurăm intens de clipa *prezentă*, când se derulează povestea.

* * *

Celebrul yoghin şi filantrop Sadhguru a construit un monument măreţ dedicat lui Shiva, şi mai ales un simbol falic, Dhyanalinga, care, afirmă misticul, are puterea de a influenţa puternic pe cel care îi stă în apropiere. Omul cade spontan sub vraja dorinţei intense de eliberare, de a cunoaşte Adevărul cu orice preţ, de a se ilumina spiritual.

Au mai existat şi alţi mistici în India care au încercat să construiască un obiect magic puternic cu o asemenea încărcătură energetică, încât să producă de la sine iluminarea. Dar au eşuat cu toţii, din diverse motive. Sadhguru spune că este primul care a reuşit să construiască un asemenea simbol sacru, după 18 ani de imense eforturi. [21]

[21] https://www.youtube.com/watch?v=_vvdxwpYkxs

Sadhguru şi Dhyanalinga

Ce înţeleg eu din toată povestea asta e că a sosit vremea când oamenii trebuie să se trezească în masă şi fără un efort special. Am observat că fenomenul se întâmplă deja în Occident, spontan, în tot mai multe persoane. Cu sau chiar fără preocupări spirituale! Desigur, în Orient, asta nu s-ar potrivi deloc, ci acolo e nevoie de mai multe poveşti şi magie şi multă devoţiune. Dar efectul e similar, fiind cel dorit de Absolut: iluminarea automată, lejeră, naturală (sahaja samadhi).

S-au dus vremurile când discipolul trebuia să-şi petreacă întreaga viaţă alături de un maestru ca, în final, să aibă doar o străfulgerare din Realitate, care să-i devină apoi o amintire preţioasă. Astăzi, oamenii nu doar că se trezesc un pic, ci se eliberează definitiv de micul eu. Desigur, e nevoie de un efort, dar nu pentru iluminare, ci pentru a integra noua viziune a Realităţii în mintea-corp, cum se spune, să *întruchipeze* Conştiinţa divină.

Din Voia Absolutului

Acum, mi-aş nuanţa puţin afirmaţiile de mai sus. Există pe lume şi au existat mereu persoane care au luat contact cu realităţile superioare şi care s-au transformat profund – mediumii spiritelor superioare, exploratorii astrali (OBE), cei reveniţi din moarte clinică (NDE), precum şi alte forme de „răpire în duh”. Sau oamenii care s-au născut cu o misiune spirituală. Sau care au înrădăcinată în ei omenia, bunul simţ,

altruismul, compasiunea. Şi aceştia sunt reprezentanţi de cinste ai viitorului.

Iluminarea poate îmbrăca forme mai puţin radicale, în care se păstrează rudimente ale eu-lui individual, dar mult domesticite sau fragmentate, încât nu mai reprezintă un pericol pentru nimeni – un ego mult diluat. Astfel de oameni fac Voia Domnului cu brio, chiar şi aşa, netreziţi pe deplin. Întruchipează spiritul chiar şi fără a-şi da seama. Primesc intuiţii şi informaţii, chiar dacă nu ştiu de unde. De fapt, cine ar putea şti?! Aşa este regia spectacolului lumii şi trebuie să acceptăm cum stau lucrurile.

Deşi încă acţionează în vis, sunt de partea „bună", adică lucrează pentru Dumnezeul binelui – care este un ideal, nu o fiinţă. Nondualismul radical nu partizanează cu nimic. Deci nu se opune acestui tip de „iluminare în vis" sau proces evolutiv. Şi nici ignoranţei spirituale totale.

Toţi iluminaţii pe care îi cunosc sau cărora le intuiesc caracterul nu sunt oameni răi, în niciun caz nu agreează lucrurile rele, urâte. Preferă spontan binele şi frumosul. Sunt oameni normali. Dar aceasta nu-i dovada că Absolutul ar fi identic cu Dumnezeul binelui. Nu. Sau că numai oamenii care nu sunt răi la suflet se pot ilumina. Nu.

Sufletul este o metaforă, simbolizând Conştiinţa şi Voia Divină în creatură. De fapt, toate lucrurile sunt nişte simboluri, nişte idei divine, nu au o existenţă autonomă.

Absolutul este fundalul pe care se desfăşoară filmul vieţii, cu bune şi cu rele. Totul a ieşit din Absolut şi iese continuu, şi binele, şi răul. Nu avem cum înţelege asta. Mintea omenească vrea să-i găsească o noimă şi nu are cum.

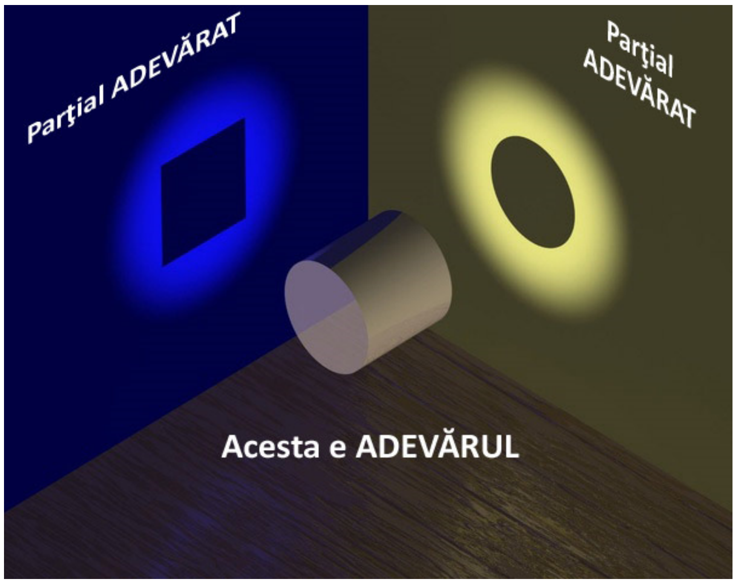
Mintea nu poate înţelege nicidecum Iubirea necondiţionată a Divinului pentru tot şi toate. Şi totuşi, înţelegem foarte bine dedicarea medicilor pe timpul războiului, care tratează atât militari din tabăra proprie, cât şi prizonierii din cea duşmană. Se pare că omenia în orice condiţii ar fi un ecou al acestei Iubiri necondiţionate. Unii o critică cu rigoarea minţii, dar majoritatea oamenilor o simt aproape de suflet.

Mintea găseşte nişte legi ale universului, dar sunt viziuni parţiale, contrazise de realitate la un moment dat. Şi asta, pentru că nu are acces la toate faţetele „Minţii Divine". Creatura prinsă în Matrix nu-l poate înţelege din interiorul său. Singura ei speranţă este să iasă în afara lui ca să-l priceapă.

Din păcate, este o speranţă iluzorie, după cum ne dovedesc iluminaţii (cei care au fost desprinşi din Matrix), care, spre surprinderea

noastră, spun că nu ştiu nimic, nu pot explica nimic. Deşi sunt una cu Totul, nu ne pot lămuri misterul Creaţiei. Ce dezamăgitor!

Asta ne sugerează că este practic imposibil transferul Ştiinţei cosmice către mintea umană limitată. Sau că nu există nicio ştiinţă, ci Creaţia este spontană, haotică, având alte caracteristici decât raţionale. Este imposibil să introduci un cub sau cilindru într-o coală plată de hârtie. Îl poţi doar schiţa pe baza unor convenţii grafice, folosind iluzii optice.

25 iunie 2023

NONDUALISM (pe Wikipedia)

Am creat o nouă intrare în **enciclopedia online Wikipedia cu numele "NONDUALISM"**.[22] O puteţi compara cu versiunile în alte limbi, folosind meniul din dreapta-sus.

Wikipedia este cea mai vastă enciclopedie online. Puterea ei provine din faptul că oricine o poate edita, chiar şi tu. Dar asta mai înseamnă şi că oricine poate interveni asupra textelor introduse de tine. Există o politică editorială şi anumiţi editori privilegiaţi, dar de obicei toate controversele se rezolvă prin consens. Deci este şi un *experiment social* foarte interesant.

Reproduc mai jos versiunea mea originală. (*30 iunie 2023*)

Nondualism

Nondualismul sau **nondualitatea** este doctrina filosofică inspirată din trăirea mistică a „non-separării tuturor lucrurilor”, simțite ca făcând parte din același Întreg universal. Este descrisă, în diverse contexte, ca fiind „unirea omului cu Dumnezeu” sau „identitatea dintre văzut și văzător” sau „interconexiunea tuturor lucrurilor” sau „dizolvarea eu-lui personal” etc.

Etimologie

Nondualismul este un termen provenit din sanscritul advaita (*dvaita* înseamnă dualism, dualitate, iar prefixul *a-* este negaţia sa). A apărut din necesitatea exprimării unui concept metafizic ce nu poate fi descris altfel.

Orice descriere sau afirmație este o limitare a Realității, o separare a Ei în două: într-o parte, ceea ce se afirmă sau se delimitează și în cealaltă parte, restul, orice altceva. Astfel, prin prefixul *non-*, negarea oricărei separări echivalează cu o afirmație totală și absolută. Cu alte cuvinte, nondualismul se referă la Realitatea absolută, ultimă, în care nu există nicio separare reală între ceva și altceva.

În limbile europene se folosește curent și sinonimul „nondualitate”. Conform uzanţelor limbii române, **nondualitatea** se referă la trăirea directă, mistică, experienţială a Absolutului, unicul fără secund; iar **nondualismul** este sistemul de gândire din jurul acestei experienţe.

[22] https://ro.wikipedia.org/wiki/Nondualism

Astfel, se spune conştiinţa **nonduală**, dar controverse **nondualiste**. Specialiştii fac observaţia că există mai multe „nondualisme" sau şcoli de gândire nondualiste, dar o singură nondualitate.

Definiții

Prin nondualitate, specialiştii (erudiţi şi mistici) se referă la:

1) **Conştiinţa pură, în care subiectul cunoscător şi obiectul cunoscut devin una, se topesc în actul cunoaşterii.**

În acest sens, pentru o descriere mai exactă a realităţii, dacă am putea, ar trebui să evităm substantivele şi să păstrăm numai verbele în vorbire; căci totul este dansul Vieții, toate particulele atomice răsar chiar acum din „supa cuantică", fără nicio cauză detectabilă.

2) **Identitatea dintre lumea fenomenală şi Absolutul necreat.** Deși lumea este formată, *în aparență*, dintr-o multitudine de obiecte, fenomene, evenimente, totuşi, *în realitate*, toate sunt părticele dintr-o singură Substanță fluidă sau Ființă. Totul este Unu fără secund. Toate sunt legate între ele, interconectate prin intermediul Unicului care le cuprinde pe toate şi care, de fapt, ESTE toate.

Nu există perechile duale Dumnezeu-lume sau Dumnezeu-diavol sau minte-materie, sau Atman (spiritul individual) - Brahman (spiritul universal), ci toate sunt un Întreg nefragmentat. [Nota 1]

Nota 1: «Atunci când doi oameni sau două naţiuni se luptă, Unimea se manifestă de ambele părţi, jucând diferitele roluri necesare pentru conflict. Conflictul este o modalitate prin care Unimea explorează viaţa – prin intermediul dualităţii şi prin faptul că doi oameni sau două naţiuni se urăsc sau se iubesc.» *Ten Teachings for One World. Wisdom from Mother Mary (2013)* Mesaj de la Maica Domnului prin mediumul Gina Lake, în traducerea lui Răzvan A. Petre, 2022

3) **Viziunea detaşată şi neutră, iubirea necondiționată a vieții, cu bunele şi cu relele ei.** Lupta contrariilor şi gândirea dihotomică nu sunt negate din punct de vedere practic, dar acestea limitează concepţiile de viaţă, impunându-ne să adoptăm neapărat o singură poziție. Nondualitatea oferă o viziune de martor detașat, impersonală și nepartizană.

Chiar dacă are preferințele şi opiniile sale, înțeleptul nu le dă importanță, fiindcă el nu-și extrage identitatea profundă nici din opiniile sale, nici din profesia sa, nici din averea sa, nici din statutul social sau rolurile familiale şi din niciun alt rol efemer pe care trebuie să-l joace. [Nota 2]

Nota 2: «**Judecata dreaptă**. Odată, a venit la Nastratin Hogea un prieten supărat pe un alt om. Atât de mult s-a plâns şi l-a vorbit de rău pe acel om, încât Hogea i-a răspuns: „Tu ai dreptate”. În ziua următoare, a venit la Hogea celălalt om şi l-a vorbit şi el de rău pe bărbatul care venise cu o zi înainte. Nastratin i-a răspuns şi lui: „Tu ai dreptate”. Nevasta lui Nastratin, care auzise judecata lui, l-a întrebat: „Ce judecată e asta, măi bărbate? Cum e posibil ca amândoi să aibă dreptate?” Hogea i-a răspuns: „Aşa-i. Şi tu ai dreptate”.» (*Peripeţiile lui Nastratin Hogea*, Editura Herald, 2019)

4) **Unirea mistică dintre om și Dumnezeu.** Specific nondualității este că dispare senzația de eu, de persoană autonomă și separată de restul universului. În experiențele mistice de supraconștiință, corpul fizic se dizolvă în Lumina divină. În starea de iluminare fără pierderea conștiinței normale, corpul fizic e perceput a fi un obiect ca oricare altul, neaparținând cuiva anume. Conștiința nu mai are un centru, un punct din care privește împrejur, ci se simte pretutindeni. Dispare granița dintre eu și cosmos.

Sinele individual – cu valențele sale de conștiință-de-sine, liber-arbitru, egocentrism – este o iluzie (*maya*). Eul (*anatta* în budism sau *anatman* în hinduism) este doar un grupaj de stări trecătoare și senzația iluzorie că acestea ar proveni dintr-un centru fix. Toate se întâmplă automat, nu ca urmare a voinței unor agenți separați de Întreg, deci nu există niciun „făptuitor” autonom.

Nondualitatea este descrisă în mai multe feluri de către mistici diferiți, din cauza naturii incomprehensibile a Absolutului, cât și stadiilor psihice diferite în care se află fiecare (același mistic putând avea experiențe tot mai plenare, pe măsura trecerii anilor). [Ref. 1: *Stadiile conştiinţei iluminat*e, cercetare de Jeffrey A. Martin, în traducerea lui Răzvan A. Petre, 2021]

Absolutul nu poate fi înțeles de către rațiune, ci este perceput cu un alt simț, non-mental, intuitiv. De aceea, deseori, descrierile nondualiste sunt paradoxale, oximoronice. Este și acesta un motiv pentru emergența a mai multe doctrine nondualiste, în care se accentuează una sau alta dintre calitățile Absolutului, conform cu trăirile misticilor respectivi.

Fenomenologie

Nu ar fi existat nondualismul dacă n-ar fi existat oameni care să fi trăit nondualitatea. Ea este imposibil de înțeles și chiar de imaginat nu pentru că ar fi complicată, ci dimpotrivă, fiindcă este mult prea simplă. Chiar şi cei care o descriu „din interior” afirmă că ceea ce spun este o

metaforă, o încercare neputincioasă, fiindcă nu există nicio noțiune comparabilă. De aceea, limbajul mistic seamănă de multe ori cu cel poetic.

De aici a apărut și expresia sanscrită *neti-neti*, adică „nici asta; și nici asta", negațiile continuându-se la nesfârșit. Iar maestrul zen Harada Daiun Sogaku a spus, în același sens: «Zen înseamnă să vinzi apă lângă râu».

În ciuda descrierilor diferite, se pare că există un nucleu comun al tuturor acestora, intuit ca fiind Realitatea fundamentală a existenţei, numit uneori și Dumnezeu, natura de Buddha, unimea, natura originară, conştiinţa divină, mintea necondiţionată, lumina divină etc.

Experimentarea directă a nondualităţii se numeşte **iluminare** sau **trezire nonduală**, în limbaj occidental modern, pe lângă alte denumiri tradiționale: prajna, bodhi, turiya, kensho, satori, gnosis, kenosis etc.

Este diferită de alte „iluminări spirituale", care sunt acele insight-uri personale, trăiri speciale, stări de conștiință modificată în care se păstrează eul – ele fiind resimțite ca o experiență a „mea", o revelaţie a „mea", o beatitudine a „mea". Tipic iluminării nonduale e că este impersonală. Totuși, s-a raportat o gradaţie a stărilor de conştiinţă posibile, de la cele personale spre cele tot mai impersonale. [Vezi şi Ref. 1]

Trezirea nonduală este deseori definită, dezarmant de simplu, prin „a percepe ceea ce există", ceea ce semnifică o percepţie pură, lipsită de reprezentările mentale pe care, de obicei, le asociem cu ceea ce percepem. Adică o simplificare la maximum a activității mintale, fără însă a pierde funcțiile normale și capacitatea de a relaţiona cu mediul și cu semenii. Este o integrare a abilităților umane obișnuite în cadrul unei viziuni mai vaste, a unei intuiții metafizice dincolo de preocupările și înțelegerea comună.

Privind de la acel nivel, devine clar că reprezentările noastre mintale sunt iluzorii, ca un voal aruncat peste conţinutul realității. Noi nu percepem realitatea aşa cum este ea, golită de sensuri și scopuri (*svabhava-sunya*), ci prin intermediul interpretărilor și proiecțiilor pe care i le atribuim în minte.

Diferența dintre extaz și iluminare

Nondualiştii fac distincţie între o *experienţă* iluminatorie, care este o scurtă licărire a Absolutului, și iluminarea stabilă sau *eliberarea* (*moksha* sau *kaivalya* în hinduism), care înseamnă trăirea continuă și neperturbată a stării de iluminare pe tot parcursul vieții.

La rândul său, experiența iluminatorie (*samadhi*) se poate întâmpla fie cu pierderea conştienţei normale (de obicei, în meditație yoghină), fie în stare de veghe (involuntar).

Înțeleptul Ramana Maharishi a menționat diferența fundamentală dintre *kevala nirvikalpa samadhi* şi *sahaja nirvikalpa samadh*i, care sunt două forme de unire cu Absolutul. [Ref. 2: What is Liberation According to the Teachings of Sri Ramana Maharshi? [23]] Prima apare într-o stare contemplativă, cu ochii închiși și cu pierderea contactului cu realitatea fizică, pe o durată limitată. A doua este păstrată pe tot parcursul zilei, fără niciun efort și fără pierderea facultăților omenești normale. Cea din urmă se mai numeşte eliberare sau starea de *jivan-mukta* (cel eliberat cât încă este în viață).

Kevala nirvikalpa samadhi este considerat extazul suprem în tradiția yoga. El lasă o impresie extrem de puternică asupra omului respectiv. Trăirea are o intensitate gigantică, insuportabilă într-o stare de conștiență normală. Totuși, efectul energetic se diluează treptat, odată cu trecerea timpului, dacă experiența nu se repetă.

În al doilea caz, *sahaja samadhi*, omul se obişnuieşte treptat cu noua percepție psiho-mentală, adaptată la posibilitățile organismului uman. Cum spune un koan Zen, «Înainte de iluminare, tăiam lemne și căram apă; după iluminare, tai lemne și car apă». Viața eliberatului continuă ca mai înainte, privită din exterior; dar viziunea interioară este radical și definitiv schimbată.

Controverse nondualiste

Experiențele iluminatorii se pot ivi în timpul practicării anumitor metode spirituale sau ulterior lor. Dar pot apărea și spontan, chiar la persoane care n-au urmat anterior o cale spirituală (cum a fost cazul autorului Eckhart Tolle sau cel al înțeleptului Ramana Maharishi).

De asemenea, iluminarea nonduală poate fi uneori însoțită de ridicarea energiei *Kundalini* și de fenomene energetice spectaculoase, nu toate plăcute. Totuși, nondualitatea este o stare mai presus de orice fenomen sau energie, este fundalul necreat pe care apar toate manifestările Creației.

La ora actuală, există o dezbatere aprinsă între apărătorii tradițiilor nondualiste şi iluminaţi apăruţi de aiurea, fără a fi urmat o cale spirituală. Primii susțin necesitatea pregătirii spirituale, urmând o tradiție autentică și practici contemplative, pentru a putea susține și

[23] http://www.albigen.com/uarelove/sahaja.htm

înțelege copleșitoarea trăire nonduală. [Ref. 3: Neo-Advaita or Pseudo-Advaita and *Real* Advaita-Nonduality [24]] Ceilalți spun că nu e nevoie de metode sau eforturi spirituale, care oricum, de cele mai multe ori, nu dau rezultatele mult-promise – ci iluminarea nonduală este un act de grație divină. [Ref. 4: Tony Parsons, *The Divine Misconception: Traditional Advaita (Oneness) versus Neo-Advaita* [25]]

Mulți iluminați recunosc faptul că nondualitatea este „calea fără de cale", adică nu poate fi predată și învățată, fiindcă *nu se poate face nimic* pentru a ajunge la ea – ea este deja totul, inclusiv căutarea ei; iar căutarea perfecțiunii presupune că ar exista ceva imperfect sau lipsă – or, paradoxal, totul este deja perfect așa cum este. Și totuși, aceiași iluminați îi învață pe căutătorii spirituali *ce să facă* pentru a atinge și ei această stare minunată. Este un alt paradox cu care ne întâlnim în nondualism, dar nu numai aici. [Nota 3]

Nota 3: Şi în creştinism, unde se recomandă rugăciunea către Dumnezeu, se recunoaşte faptul că El ne cunoaşte dinainte toate nevoile. Rostul rugăciunii ar fi mai degrabă cel de a reveni cât mai des în contact cu Sursa fiinţei şi destinului nostru

În era internetului, nondualismul a proliferat incredibil de mult. Mai mult chiar, învățători nondualiști precum Eckhart Tolle și Shunyamurti spun că este inevitabil ca nondualitatea să devină „credința" predominantă în viitor, răsturnând vechile religii. Tradiționaliștii nu sunt de acord, citând spusele vechilor maeștri că iluminarea este extrem de rară, fiind cunoscuți doar câțiva în istoria omenirii. Iar cei care afirmă că s-au iluminat privind un video pe YouTube sau în urma unei suferințe personale se păcălesc singuri, pe baza unei experiențe superficiale.

În ciuda eforturilor milenare ale unor tradiții și maeștri respectabili, fenomenul iluminării nonduale nu este nici previzibil, nici provocabil la voință, nici înțeles. Efectul psihologic este radical, dar variabil de la om la om, și de aceea nu are aplicații practice generale (deși există încercări lăudabile de a folosi învățăturile nondualiste ca metodă psiho-terapeutică).

În schimb, nondualismul poate fi adoptat de oricine ca filosofie de viață, posibile beneficii fiind împăcarea cu paradoxurile și cu lipsa explicațiilor logice. Una din manifestările egotice este întrebarea „de ce mi se întâmplă asta tocmai *mie*?". Când această tendință obișnuită de acuzare și victimizare se diminuează, înseamnă că eul a început să se

[24] https://www.enlightened-spirituality.org/neo-advaita.html

[25] http://www.advaita.org.uk/discourses/trad_neo/neo_parsons.htm

dizolve, așternându-se calmul înțelegerii că viața *mea* este o secvență dintr-un film infinit de complex (*lila*), în care Divinul este, simultan, regizorul, actorul și spectatorul. Și, ca filmul să fie interesant, trebuie să conțină contraste, tensiuni și rezolvări.

Aspecte psihologice

Nu toţi oamenii care au parte de o trăire iluminatorie de mai lungă durată se pot adapta la ea, în special dacă nu au avut informaţii prealabile despre nondualitate, nu şi-au dorit-o niciodată şi, pur şi simplu, nu se simt bine în ea. Unii se adresează psihiatrilor sau psihologilor pentru a-i readuce la „normal". Astfel, iluminarea nonduală a fost încadrată şi ca boală psihică, sub numele de **tulburare disociativă de depersonalizare-derealizare**.

Într-adevăr, iluminarea nonduală înseamnă pierderea sau dizolvarea eu-lui personal, însoţită apoi de senzaţia că lumea este ireală şi reală în același timp. Când această trăire se prelungește pe durata a săptămâni sau luni, poate deveni inconfortabilă. Totuși, dacă se depășește stadiul de disconfort iniţial, înțelegând fenomenul grandios care se desfășoară în corpul-minte, și se produce adaptarea la noul regim de funcţionare psihică, atunci apare o mare uşurare, seninătate, senzaţie de libertate nemăsurată, iubire necondiționată a tuturor manifestărilor vieţii.

Fiindcă, odată cu eul, dispare automat și senzația de făptuitor [Nota 4], este foarte posibil să înceteze și unele sentimente neplăcute precum plictiseala, rușinarea, regretele, vina, anxietatea și alte emoţii negative. [Ref. 5: Vezi Richard Sylvester, *I Hope You Die Soon. Words on Non-duality and Liberation*, Non-Duality Press (2017), *Sper să mori curând. Cuvinte despre nondualitate şi eliberare*, traducere de Răzvan A. Petre, 2023]

Nota 4: Acţionezi fără a avea senzaţia că ai fi făptuitorul, corpul-minte simţindu-se un simplu instrument în mâna Divinului. În hinduism, acest ideal este numit *nishkama karma*, iar în taoism, *wei wu wei* (non-acţiunea în acţiune).

În urma unui scurt episod iluminatoriu, omul rămâne perplex. Apoi, amintindu-și de starea trăită, unică și incomparabilă, poate că va dori să o retrăiască, simţindu-se acum frustrat de lipsa ei. Dacă iluminarea nu se va repeta, este posibil să apară o depresie adâncă, cunoscută în literatura spirituală ca „noaptea neagră a sufletului". Nondualiştii spun că, mai curând, aceasta este semnul agoniei eu-lui, un proces de moarte psihică, la care acesta asistă neputincios și trist.

Din alt punct de vedere, nondualiștii afirmă că sclipiri de nondualitate avem cu toții în fiecare zi, dar nu le dăm atenție. Se întâmplă, de pildă, atunci când rămânem câteva clipe privind în gol, fără gânduri, într-o stare de transă; sau atunci când avem o inspirație artistică și ne lăsăm purtați de ea, uitând de propria persoană.

Totuși, din obișnuință, revenim la vechea conștiință-de-sine, singura stare în care ni se pare că avem un control asupra realității, deci o relativă siguranță. Exact această iluzie de control ne provoacă tuturor o surdă sau mai acută suferință: insatisfacția de a avea un eu (numită *sankhara-dukha* în budism, conform primului adevăr nobil), manifestată prin senzația constantă că ceva lipsește, că ceva nu e în regulă, că ceva trebuie corectat. [Nota 5]

Nota 5: **Alegoria selfie-ului**. Când mă filmez singur cu telefonul inteligent, imaginea mă imită perfect în vorbe şi gesturi, dar nu sunt chiar eu, Fiinţa. Este bidimensională, diferită de cum exist eu în realitatea tridimensională, mai având şi imperfecţiuni de filmare. Iar pentru a-mi alege versiunea cea mai bună de pus pe internet, mă înregistrez de mai multe ori. Pe baza acestei comparaţii, se poate spune că **omul-selfie** sau sinele uman este incomplet, neliber, ireal. Este **incomplet**, pentru că nu prezintă toate versiunile Fiinţei şi nici activităţile Ei când nu se filmează. Este **neliber**, deoarece copiază 100% din ceea ce face şi spune Fiinţa. Este **ireal**, existând numai atâta timp cât este aprins ecranul. Prin contrast, singură Fiinţa este reală, liberă, completă.

Critici

* Deseori, nondualismul este acuzat că ar fi *nihilist, agnostic și fatalist*. Nondualiștii radicali demontează astfel criticile [Ref. 6: Nondualism radical şi iluminaţi neo-advaita [26]]:

Din experiența tuturor iluminaților, Absolutul este vid, lipsit de orice calități. Acesta „visează” universul în mod neîntrerupt, care, prin urmare, este *real și ireal*, în același timp; ca și un vis, este real pentru personajul din vis, dar ireal la trezire.

A percepe irealitatea sau iluzia lumii înseamnă înțelepciune; a fi îndrăgostit de ea, deși vezi că-i vis, un vis lucid, înseamnă fericire. Dar acest tip de fericire poate apare numai în lipsa unui eu, este o beatitudine a nimănui. Moralitatea survine automat din această seninătate; și, oricum, ea nu poate fi impusă, din moment ce nu mai există un ego bazat pe frică.

[26] https://www.spiritus.ro/RAZVAN/nondualitate-radicala.htm

Trezirea nonduală înlătură voalul ignoranţei metafizice (*avidya,* percepţia greşită a realităţii), dar contrar speranţelor eu-lui, nu oferă o înţelegere a tainelor creației. [Nota 6] Iluminarea nu oferă nimic *persoanei* și, de obicei, nu are nicio legătură cu puterile paranormale. Mintea nu progresează în cunoașterea anterioară, ci dimpotrivă, realizează că tot ce ştia era fals.

Nota 6

« Eu nu strivesc corola de minuni a lumii
şi nu ucid
cu mintea tainele, ce le-ntâlnesc
în calea mea
în flori, în ochi, pe buze ori morminte.
Lumina altora
sugrumă vraja nepătrunsului ascuns
în adâncimi de întuneric,
dar eu,
eu cu lumina mea sporesc a lumii taină -
şi-ntocmai cum cu razele ei albe luna
nu micşorează, ci tremurătoare
măreşte şi mai tare taina nopţii,
aşa îmbogăţesc şi eu întunecata zare
cu largi fiori de sfânt mister
şi tot ce-i neînţeles
se schimbă-n neînţelesuri şi mai mari
sub ochii mei-
căci eu iubesc
şi flori şi ochi şi buze şi morminte. »

Lucian Blaga, „Eu nu strivesc corola de minuni a lumii"

Dar asta nu înseamnă că omul își pierde abilitățile, amintirile și cunoştinţele. Dimpotrivă, poate deveni mult mai inspirat, fiindcă nu mai este încorsetat de ego. Omul obișnuit consumă multă energie menținând iluzia unui eu separat, iar când aceasta se destramă, toată acea energie devine disponibilă pentru creativitate.

În starea de iluminare, este evident că nu există altceva decât Unimea, care se manifestă în toate aspectele lumii și prin toate creaturile. Nu doar că nu există liber-arbitru, ci chiar mai „grav" pentru ego: nu există nicio ființă separată care ar putea avea mai multă sau mai puțină libertate.

Libertatea este inerentă Unimii și numai omul care se simte una cu totul trăiește libertatea divină, singura reală. [Vezi şi Nota 5]

* O altă obiecțiune rațională este următoarea: *Dacă este adevărat că eul nu există, atunci de ce învățăturile nondualiste propun diverse metode de a scăpa de el?*

Răspunsul este că învățăturile, ca și senzația de persoană separată și orice altceva, fac parte din marea Iluzie dualistă. Ele joacă un rol „salvator" pentru a contra „suferința" în această piesă de teatru cosmic (*lila*). Deși eul nu există în realitatea ultimă, efectele sale aparente există. Dispariția eu-lui nu înseamnă altceva decât dispariția aparențelor odată cu dezgolirea adevărului.

Nondualitatea în tradiții

Diverse teorii și concepte legate de nondualism și de conștiința nonduală sunt prezente într-o mare varietate de tradiții religioase și filosofii. Deși sistemele metafizice pot diferi, ele se referă la o experiență similară. Dintre ele, menționăm următoarele tradiții și concepte:

• Ascetismul indian anterior budismului și hinduismului, așa cum ne este prezentat în Upanișade, care a pus bazele Vedantei.

• Budism:

• Conceptele de nirvana și de minte luminoasă.

• Conceptul de shunyavada al școlii Madhyamaka, care susține că nu există nicio separare reală între samsara și nirvana.

• Conceptul de vijnanavada al școlii Yogachara, care susține că nu există nicio distincție între subiect și obiectele percepute de acesta. Mai susține că nu există altceva decât conștiință.

• Conceptul de tathagatagarbha, care susține că toate ființele dețin potențialul de a deveni Buddha.

• Budismul Vajrayāna, inclusiv tradițiile tibetane Dzogchen și Mahamudra.

• Budismul est-asiatic precum Zen și Huayan, mai ales cu conceptele lor de minte goală și interconexiunea sau codependența tuturor lucrurilor.

• Hinduism:

• Școala Advaita Vedanta a lui Shankara, care învață că singura realitate este Conștiința pură, lumea fiind ireală (*maya*).

• Formele nondualiste de Tantra hindusă, care includ Shivaismul din Kashmir și Shaktismul. Au o viziune similară cu Advaita, cu diferența că ele învață că lumea nu este ireală, ci o manifestare reală a Conștiinței.

    • Formele moderne de Hinduism care predau mai ales Advaita, precum şi sfinţi indieni moderni precum Ramana Maharishi şi Swami Vivekananda.
- Taoismul, care învaţă că există o singură forţă subtilă universală sau putere cosmică creatoare, numită Tao.
- Religii avraamice:
    - Misticii creştini care promovează experienţa nonduală, precum Meister Eckhart şi Juliana din Norwich. Scopul acestui nondualism creştin este de a aduce credinciosul mai aproape de Dumnezeu şi a realiza unirea cu Divinitatea.
    - Sufismul din islam
    - Cabala din iudaism
- Tradiţii occidentale:
    - Neoplatonismul învaţă că există o singură sursă a întregii realităţi, Unicul.
    - Gnosticismul
    - Filosofi occidentali precum Hegel, Spinoza şi Schopenhauer, fiecare susţinând diverse forme de monism filosofic şi idealism.
    - Transcendentalismul american, mişcare influenţată de idealismul german şi religiile Indiei.
    - Teosofia
    - Mişcarea New Age

Nondualiști din diverse timpuri și locuri

Iată câțiva gânditori, scriitori și artiști aparținând de diverse tradiții religioase, politice și culturale, care au exprimat în operele lor idei nondualiste.

Gânditori occidentali antici și medievali

- Parmenide (Grecia, sec. 5 î.Hr.)
- Heraclit (Grecia, sec. 5 î.Hr.)
- Plotin (Grecia, sec. 3 î.Hr.)
- Marguerite Porete (Franța, ?-1310)
- Meister Eckhart (Germania, cca. 1260-1328)
- Juliana din Norwich (Anglia, cca. 1343-1416)

Gânditori occidentali moderni

- Baruch Spinoza (Olanda, 1632-1677)
- Georg W. F. Hegel (Germania, 1770-1831)

• Friedrich W. J. Schelling (Germania, 1775-1854)
• Arthur Schopenhauer (Germania, 1788-1860)
• Ralph Waldo Emerson (SUA, 1803-1882)
• Friedrich Nietzsche (Germania, 1844-1900)
• William James (SUA, 1842-1910)
• Bertrand Russell (Anglia, 1872-1970)
• Richard Buckminster Fuller (SUA, 1895-1983)
• Ludwig Wittgenstein (Austria, 1889-1951)

Gânditori și maeștri orientali

• Yajnavalkya (India, sec. 7 î.Hr.)
• Lao Tsî (China, sec. 6 î.Hr.)
• Gautama Siddhartha, „Buddha” (India, sec. 5 î.Hr.)
• Chuang Zî (China, sec. 4 î.Hr.)
• ISUS din Nazaret, „Cristos” (Israel, 1-33) [Nota 7]

Nota 7: Afirmaţii ale lui Isus ivite din Conştiinţa nonduală, strecurate prin Evanghelii în limbajul vremii: „Eu şi Tatăl suntem una.” (Ioan 10:30) „Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor e Împărăţia Cerului” (Matei 5:3) „Împărăţia Cerului este înăuntrul vostru” (Luca 17:21) „Nu vă îngrijorați de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăși. Ajunge zilei necazul ei.” (Matei 6:34) „Căci, celui ce are, i se va da; dar, de la cel ce n-are, se va lua și ce are.” (Marcu 4:25) „Oricine va căuta să-şi scape viaţa o va pierde şi oricine o va pierde o va găsi.” (Luca 17:33)

• Nagarjuna (India, sec. 2-3)
• Gaudapada (India, sec. 6)
• Adi Shankara (India, sec. 8)
• Rumi (Anatolia, 1207-1273)
• Wang Yangming (China, 1472-1529)
• Ramakrishna (India, 1836-1886)
• Swami Vivekananda (India, 1863-1902)
• Ramana Maharishi (India, 1879-1950)
• Meher Baba (India, 1894-1969)
• Nisargadatta Maharaj (India, 1897-1981)
• Jiddu Krishnamurti (India, 1895 - SUA, 1986)
• Osho Rajneesh (India, 1931-1990)
• H. V. L. Poonja, „Papaji” (India, 1910-1997)
• Maharishi Mahesh Yogi (India, 1918-2008)

Scriitori și conferențiari

• Henry David Thoreau (SUA, 1817-1862)
• Herman Melville (SUA, 1819-1891)

• Walt Whitman (SUA, 1819-1892)
• Khalil Gibran (Liban, 1883 - SUA, 1931)
• Aldous Huxley (Anglia, 1894-1963)
• Alan Watts (Anglia, 1915 - SUA, 1973)
• Clarice Lispector (Ucraina, 1920 - Brazilia, 1977)
• Jean Klein (Germania, 1912 - SUA, 1998)
• Richard Bach (SUA, 1936-)
• Neale Donald Walsch (SUA, 1943-)

Maeștri spirituali contemporani

• Chogyal Namkhai Norbu (Tibet, 1938-)
• Pema Chödrön (SUA, 1936-)
• Byron Katie Mitchell (SUA, 1942-)
• Francis Lucille (Franța, 1944-)
• Eckhart Tolle (Germania, 1948-)
• Ken Wilber (SUA, 1949-)
• Sri Mooji (Jamaica, 1952-)
• Madhukar (Germania, 1957-)
• Rupert Spira (Anglia, 1960-)
• Shunyamurti (SUA, ?-)
• Adyashanti (SUA, 1962-)
• Jeff Foster (Anglia, 1980-)

Scriitori, conferențiari români recenți

• Ilie Cioară (1916-2004)
• Ionuț Spiridon, „Atmaji”
• Laurențiu Marga
• Marius Crețu
• Cătălin Manea
• Marius Mihai Lungu
• Cristian Cotea
• Laura Averchi
• Paul Avram, "Tukaram"
• Alexandru Răduţă

30 iunie 2023

DE VORBĂ CU O NUCĂ TARE

- Văd că te interesează nondualismul şi iluminarea. Uite, am scris o poezie despre ego:

Eul e poveste
Poveştile sunt neuronii eului,
comunicând cu mii de alte poveşti.
La ceasul de odihnă
imaginaţia se stinge, ca într-o pană de curent,
poveştile se stafidesc,
sinapsele se desprind,
eul se stinge.
Acum el e poveste.

- Interesant. Mai ai vreuna?

- Desigur. Ia ascultă:

Planşa anatomică a eu-lui
se decolorează la soare,
contururile se estompează
până dispar.
Rămâne coala albă, lucioasă.
Ce poate fi mai frumos
decât o coală alb-strălucitoare,
imaculată, fără schiţe stângace pe ea!?

- Frumos... Dar ce-ai zice dacă eul nu există?

- Pffu! Cum să nu existe?! Toată lumea vorbeşte despre el. Psihologia o face admirativ; spiritualitatea, peiorativ. Uneori, invers, dar oricum, este un subiect la modă. Dacă n-ar fi, nu s-ar povesti.

- Ascultă-mă puţin... Eul este o iluzie. O celebră fantomă, pe care însă n-a văzut-o nimeni. Ca monstrul din Loch Ness.

- Şi atunci, cine e de vină pentru ignoranţa sau adormirea oamenilor?

- Nimeni. De ce cauţi neapărat un vinovat?

- Ca să găsim salvarea din această situaţie neplăcută. Altfel cum? Dacă eul n-ar fi existat, trebuia inventat.

- Dar ştii că iluminaţii afirmă că **nu există niciun eu**.

- Tot ei vorbesc ce bine ar fi să scăpăm de eul individual, de senzaţia de separare. Deci eul există.

- E inventat din vorbe, cum bine spuneai, un fel de ţap ispăşitor. Nu există în mod real, e doar un fel de a ne exprima. E un fenomen natural, precum ploaia sau vântul. Nu e nimeni vinovat şi nu poate face nimeni nimic. Când vântul aduce nori, e înnorat şi plouă. Dar tot vântul alungă norii şi se înseninează.

- Vrei să spui că trebuie să suportăm norii ăştia grei sub care trăim?

- Ce altceva am putea face?!

- Dar sunt atâţia învăţători care ne predau metode minunate.

- Da, cum să ne ferim de ploaie şi de vânt. Sunt metode utile, într-adevăr. Dar nu putem alunga norii cu ele.

- Poate dacă ne rugăm la Soare! Unii spun că metoda lor face chiar şi minunea asta: ne scapă de eu.

- E doar o speranţă şi atât. N-avem unde scăpa, tot aici rămânem. Pentru asta am fost creaţi.

- Eşti un negativist, un deziluzionist!

- O, ce cuvânt frumos, „dez-iluzionist”! Similar cu „dez-văţător”.

- Mai bine ai alunga norii...

- Pot alunga numai *iluzia* că norii sunt răi. Şi *învăţătura* că ai putea face ceva împotriva lor. Deci sunt realist.

- Bun. Şi ce-mi oferi?

- Luciditatea. Totul e Dumnezeu, deci şi fenomenele neplăcute. În egală măsură cu cele plăcute. Fiecare om este o expresie a Conştiinţei, cu toate limitele sale.

Poate că ar trebui să slăvim şi limitările omeneşti, căci prin ele vrea Conştiinţa să experimenteze viaţa. Dacă ar fi vrut, ne-ar fi făcut pe toţi desăvârşiţi. Dar atunci, n-ar fi avut toată această diversitate de trăiri. De suferinţe şi extazuri. Eul este o personificare a mărginirii voite.

- Îl văd altfel. E pricina unor bariere de percepţie. Prin iluminare, Dumnezeu ni le ridică.

- Şi cine ni le-a coborât peste ochi, nu tot Dumnezeu?!

- Totuşi, fără Graţia Lui, nu ar exista iluminare şi iluminaţi...

- Oamenii iluminaţi nu diferă de ceilalţi, aşa că nici iluminarea nu e reală, după cum nu există nici eul.

- Acum desfiinţezi şi psihologia, şi spiritualitatea.

- Şi care-i problema?

- Păi, am petrecut atâta timp lămurindu-mă că există un eu de care trebuie să scap. Ar însemna că m-am hrănit cu minciuni până acum.

- Da, şi ce-i cu asta?! Ţi-au ţinut de foame, foamea metafizică. Poate că a sosit clipa să renunţi la mâncare.

- Ce vrei să spui, să ţin post?

- Posteşte de poveşti şi idei fanteziste, dacă poţi! Am tot repetat, dar văd că-ţi mai trebuie: Nu există niciun eu individual. Aşa că nu ai cu cine să lupţi. Tu eşti Cel care l-a inventat, dar numai ca idee. Renunţă la această idee.

- Care idee?

- Te faci că nu pricepi, şmecherule! Uite, o să-ţi vorbesc ca la şcoală:

Fiecare om este o expresie a Divinităţii pe Pământ. Clar?

Expresiile Sale diferă între ele şi diferă de-a lungul timpului. Clar?

Un mod de a diferi este prin luciditatea metafizică sau trezirea spirituală. Clar?

Când omul se trezeşte spiritual, are o altă viziune asupra vieţii, dar viaţa continuă conform planificării. Viaţa exterioară continuă identic, dar viaţa interioară se modifică radical. Clar?

În acest fel, Conştiinţa îşi oferă Sieşi o experienţă nouă, diferită de cea dinainte. Clar?

Iluminarea în sine nu aduce nimic nou Conştiinţei, căci este starea Ei naturală. Dar este interesată de modul unic prin care creatura reflectă infinitul, îl asimilează în structura sa mărginită. Clar?

- Aicea, nu prea...

- Conştiinţa testează la nesfârşit, în variate combinaţii, cum poate o creatură limitată să înţeleagă şi să exprime o asemenea enormitate, vastitate, infinitate, care este totodată, nimic, vid, zero. Ăsta-i tot şpilul cu iluminarea sau trezirea nonduală, ca să mă exprim nemţeşte.

Exagerând un pic dramatic: pura Conştiinţă este incomensurabilă cu imperfecta creatură. Şi totuşi, Divinul îşi pune la încercare propria creaţie, să vadă cum se descurcă în această situaţie imposibilă. Şi, într-adevăr, de fiecare dată, apar alte efecte. Fiecare iluminat se comportă, percepe, înţelege, exprimă în mod original aceeaşi unică Perfecţiune indescriptibilă.

- Şi, mă rog, de ce nu ne-am născut direct iluminaţi?

- Ca să avem şi celălalt tip de experienţe, specifice adormirii spirituale. Cum s-ar zice, suntem nişte instrumente ale curiozităţii lui Dumnezeu. În fiecare om, cel care are simţăminte este Dumnezeu. Chiar

şi când omul îl huleşte pe Dumnezeu, este tot Dumnezeu cel care Se huleşte singur.

- Greu de înţeles...

- Dumnezeul religiei este un concept limitat, făcut pentru oameni limitaţi. Este normal să suscite contestări şi revolte, din când în când. Singurul şi adevăratul Dumnezeu este Sursa, Originea, Conştiinţa, Tao, care este nondual, adică nu are două laturi opuse – bine şi rău, corect şi greşit, normal şi ciudat ş.a.m.d.. El este Totul, absolut Tot Ce Există, adică şi bun, şi rău; şi mărginit, şi infinit; şi ignorant, şi înţelept; şi obiecte, şi fiinţe; şi subiect, şi obiect; şi substanţă, şi energie etc. Omul cu adevărat pios este cel care Îl vede pe Dumnezeu pretutindeni, şi nu numai în lucrurile plăcute sau frumoase sau aşa-zis „sacre".

- Nu poţi spera la Graţia unui Dumnezeu care te priveşte aşa, ca pe un obiect, impersonal...

- Dumnezeu este o Compasiune infinită, dar impersonală. Însă nu o poţi percepe cu mintea. De aceea, la pachet cu ego-ul, ţi s-a dat şi speranţa, pentru a-i suporta greutatea. Însă, dacă dispare iluzia, nu mai ai nevoie de speranţă. Percepi că totul e Iubire şi nu-ţi mai trebuie nimic auxiliar.

După cum spuneam, asta nu-i uşor de înţeles sau de asimilat în structura inerent limitată a omului. E o provocare, pe care Conştiinţa şi-o asumă, fie că trece de ea cu succes, fie că nu. Nu o va judeca nimeni dacă ratează adevărul, cum, de altfel, o şi face de cele mai multe ori. Nu există nimeni şi nimic în afara Ei. Îşi oferă toată eternitatea să experimenteze orice, în mod spontan şi jucăuş.

- Şi cu ce mă ajută asta pe mine?

- Pffuu! Văd că ne întoarcem de unde plecarăm. Care „mine"?! Tu nu exişti ca un „eu" distinct de Conştiinţa universală! Tu eşti Dumnezeu. Care Te-ai restrâns temporar în această formă.

- Ideile astea nu mi se potrivesc. Eram mulţumit să ştiu că am un ego, de care trebuie să scap cumva ca să-mi fie mai bine. Lucrurile erau clare: exista un vinovat şi o cale de a scăpa de el. Mai trebuia doar s-o pun în aplicare. Când, ai venit tu cu ideea asta că „nu există niciun eu". Şi m-ai lăsat fără obiectul muncii spirituale, descumpănit.

- Şi, cu metoda ta, ce ai obţinut?

- Mici progrese, dar nimeni nu spune că-i uşor, trebuie să continui până reuşeşti.

- Îţi spun că-i mult mai simplu: renunţă la căutare, dacă poţi. Tu eşti deja Acela pe care Îl cauţi.

- Sincer să fiu, nu ştiu ce caut. Ştiu doar că vreau să-mi fie bine, cât mai bine, maximum de bine. Şi am găsit nişte promisiuni în acest sens, în religie, în spiritualitate...

- Renunţă la speranţa că vei ajunge undeva. Eşti deja acolo unde doreai...

- Bine, dacă zici tu... Hai să-ţi mai recit o poezie:

Deconstructivism

Eul absoarbe prin toţi porii
poveşti
care se transformă în sânge
hrănitor pentru senzaţia de individ.
Când eul explodează,
pereţii sunt împroşcaţi
cu poveşti
care se preling, maronii,
pierzându-şi realismul,
sleite de pereţi.

- Ce tare! Eşti un aprig luptător împotriva ego-ului... Numai că, nu uita, însuşi ego-ul din tine este luptătorul. Când dispare el, dispare orice luptă împotriva a Ceea Ce Este.

- Dar până va dispare, trebuie să mă împotrivesc tendinţelor egotice, nu?

- Eşti prins într-un cerc vicios. Când crezi că ai luat-o pe calea cea bună, nu faci decât să se îndepărtezi de destinaţie. Pe orice cale ai merge, doar te distanţezi de centru, de Tine. Ar fi de ajuns să stai liniştit şi să te contempli aşa cum eşti, în agitaţia Ta fără rost, în aparenta Ta imperfecţiune...

- Gata. Nu-ţi mai recit nimic.

- Atunci, îmi dai voie să spun şi eu o poezie?

- Fie. Să ne împăcăm pe tărâmul artei...

- Poetiv

Pentru râmă,
peştele e un monstru mitologic.
Pentru pescar,
e un prânz optimist.
Nu-i nici negativ, nici pozitiv.
E poetiv.

Peştele-i un ornament viu
care unduie apa
ca o pensulă alunecând pe tablou.

De ce nu sunt treziţi şi ceilalţi? - traducere din Jed McKenna

(fragment din cartea Spiritual Incorrect Enlightenment *(2004), cap.2 „California Dreaming”)*

«Chestia cu adevărat ciudată despre Trezire nu-i că eşti treaz; ci că ceilalţi nu sunt. Ei merg şi vorbesc într-o stare de visare; iar unii dintre ei chiar declară solemn că sunt decişi să se trezească, în timp ce fac tot posibilul în sens contrar. Ai stat vreodată lângă un somnambul care îşi ţinea ochii larg deschişi pe când meşterea ceva şi chiar discuta? E destul de straniu. Acum, închipuie-ţi că întreaga lume este aşa. E ciudată şi te simţi singur, dar mai mult de atât, e suspectă. Nu prezintă credibilitate. E nedemnă de încredere.

Pot interacţiona într-o anumită măsură cu somnambulii, dar ei vorbesc dintr-o lume de visare pe care eu nu o percep şi de care îmi amintesc doar vag. Ei ar putea *spune* că vor să se trezească, dar devine repede clar că noţiunea lor despre trezire provine din lumea lor de visare, însemnând că sunt dispuşi să facă orice atâta timp cât nu le tulbură picoteala. Câinele de pază numit ego este permanent vigilent şi muşcă. Se spune că somnambulii devin violenţi dacă încerci să-i trezeşti; o paralelă curios de nimerită.»

3 iulie 2023

VIAŢA E DEGEABA

„Trăim ca să fim fericiţi”, spun învăţătorii spirituali. Dar are fericirea vreo utilitate?

Dumnezeu absurd

Dumnezeu **există** şi e numai Iubire. Dar **nu-i nici drept, nici bun, nici moral**. Despre asta am vorbit în diverse alte articole.

Dumnezeu este **unic**, pentru că este Tot ce există, vizibil şi invizibil. Totuşi, poate fi mai lesne înţeles dacă ni-L închipuim aşa cum descriau grecii antici Olimpul: ca o gaşcă de zei, care uneori nu se înţelegeau între ei. Sau cum descriu indienii cele nouă (sau zece) Zeiţe cosmice: o diversitate de personalităţi divine.

Altfel, dacă îl privim pe Dumnezeu ca pe o singură **persoană** (*monoteism*), este clar că are o personalitate disociată, cu mari tulburări de comportament. Şi vom înnebuni încercând să-L înţelegem. Sau, dacă susţinem sus şi tare că L-am înţeles, înseamnă că am înnebunit deja.

Ca să evităm acest risc, ori Îl privim ca pe o multi-persoană (*politeism*), ori ca pe o non-persoană (*nondualism*), ori Îl ignorăm complet (*ateism*).

Pe căile spirituale (*monoteiste*), noi fie adorăm un Dumnezeu pe care *nu-L înţelegem*, fie încercăm să-L înţelegem *fără a-L iubi*, fie Îi oferim faptele noastre *de teama karmei*. Compasiunea universală şi necondiţionată a Totalităţii (*ananda*) nu poate fi pricepută şi nici imitată. Doar trăită direct, prin iluminare.

Dumnezeu este **inteligent, dar iraţional**. Adică, El clădeşte lumea cu foarte multă inteligenţă, dar fără niciun scop. Or, a pregăti migălos ceva fără nicio consecinţă nu-i deloc raţional, conform criteriilor umane. Ar fi ca acele invenţii inutile[27]. În plus, neavând niciun ţel, scenariul se poate modifica oricând în moduri imprevizibile, absolut liber. Iar asta dă peste cap toată aparenta raţionalitate de până atunci.

De unde ştim asta? Simplu. Uită-te la viaţa ta. Ţi se pare că are vreo noimă, că te conduce undeva?!...

Să zicem că, de complezenţă, vei spune „da”; privind în urmă, observi că viaţa a „conspirat” să te aducă în situaţia de acum. E adevărat, nu puteai ajunge în alt loc decât ăsta de acum. Dar este o situaţie

[27] https://incredibilia.ro/17-inventii-absurde-si-caraghioase-din-secolul-trecut/

„ideală”? Chiar nu puteai obţine mai mult de la viaţă?! Atâta efort şi inteligenţă investită doar pentru această stare precară?!...

E clar că viaţa ţi se poate sfârşi în orice moment. Orice clipă te poate prinde pe picior greşit şi, într-o fracţiune de secundă, trebuie să-ţi faci rezumatul: ce ai realizat şi ce regreţi. Îţi vei da seama că realizările sunt minore, nesemnificative, iar regretele te pot copleşi: că ai fi putut face mai mult, mai frumos, mai bine. Că nu ţi-ai folosit îndeajuns mintea şi voinţa şi inima.

Nu te lăsa păcălit de propaganda socială: „Orice om să planteze un pom, să clădească o casă, să crească un copil”. Ce, dacă ai făcut tot ce „se cădea”, te simţi pe deplin realizat, eşti gata să mori acum?! Fii sincer cu tine!

Vei dispărea fără urmă

«Deşertăciunea deşertăciunilor, toate sunt deşertăciune.»

Aşa spunea Ecleziastul cu mii de ani în urmă şi a rămas scris în Biblie, ca şi în cugetele oamenilor. Toţi vom ajunge la aceeaşi concluzie. Dar, până atunci, ne amăgim că mergem undeva, că vom ajunge la o destinaţie.

Ei bine, nu. Nu vom ajunge nicăierea. Vom trăi degeaba, pur şi simplu. Viaţa nu are niciun scop, nicio finalitate. Şi nu trebuie să fie în niciun fel – nici bună, nici rea, nici fructuoasă, nici inutilă. E aşa cum e, amestecată şi diversă.

Se vorbeşte de „evoluţie”, că totul are nevoie de timp pentru a se îmbunătăţi. Da, e adevărat că, pe parcursul vieţii, căpătăm experienţă şi devenim mai pricepuţi. Şi apoi? Ne împiedicăm şi cădem în groapă.

„Dar poate că efortul nostru a slujit binele general”, vei replica. Da?! Ei bine, pe planetă au mai existat câteva civilizaţii strălucite, de care acum nu se mai ştie nimic. Nu beneficiem cu nimic de pe urma lor. Ai cumva impresia că ceea ce simţi şi faci va lăsa vreo urmă pe termen lung?!...

E o concluzie dură pentru ego-ul omenesc. Toate scenariile sale, speranţele pe care şi le face, sunt simple amăgiri. Iar atunci speră că, măcar în „viaţa de apoi”, să fie mai bine.

Da, poate fi mai bine, dar tot degeaba va trăi şi atunci. Nu există niciun capăt al drumului. Viaţa e făcută să se perpetueze la infinit şi degeaba. Când este minunată, e degeaba. Când este cumplită, tot degeaba e. Nu are niciun sens. Ăsta-i adevărul gol-goluţ.

Când înţelegi grozăvia acestui adevăr, te poţi relaxa şi scăpa de gândurile chinuitoare. Poţi deveni în sfârşit liber, fiindcă nu te mai apasă nicio condiţie.

Care-i scopul vieţii? Să-ţi omori timpul până când te va omorî el pe tine.

DEGEABA e cuvântul magic. Dar cu două tăişuri.

A ACŢIONA degeaba este, fără îndoială, extrem de frustrant. Şi ţi-o repet aici pentru a-ţi scădea interesul pentru „a face". E util să faci una sau alta, cu condiţia să nu crezi că, prin asta, vei deveni fericit. Nimic din ce „faci" nu te va satisface definitiv şi permanent. Doar va împinge căruţa mai departe.

Însă **A FI degeaba** este minunat, relaxant şi perfect natural. Întreaga natură există degeaba şi e minunată, doar fiindcă există, nu fiindcă o pot oamenii exploata. Viaţa nu are niciun sens, dar e minunată. Când îi inventăm un sens, atunci alunecăm în imaginaţie şi ne îndepărtăm de fericire.

Nici destinaţia, nici calea

Dar ăsta nu-i un adevăr pentru „tine", pentru ego. Poate te vei speria la auzul acestor cuvinte. Frica te ajută să fugi de adevăr. Sau vei fi deprimat. Depresia colorează adevărul în culori sumbre, îl transformă într-un chin, ca nu cumva să te atragă.

„Tu" vei respinge instinctiv adevărul că totul e deşertăciune, pentru că te anulează. Or, „tu" eşti chiar simţul importanţei de sine. Acorzi importanţă anumitor lucruri şi, în primul rând, ţie. „Cum adică, nimic nu-i important?!", izbucneşti cu arţag.

Defineşti ca *raţional* tot ceea ce îţi susţine părerile şi existenţa liniară. Pentru tine, fiinţarea este neapărat mărginită, are o formă, aparţine unei entităţi clar delimitate. Nu poţi percepe Viaţa ca un tot neseparat.

„Tu” te crezi mai important decât orice. „Tu” eşti buricul pământului, şi nu nega asta! Chiar asta-i definiţia lui „eu”: poziţia centrală. Spaţiul se restrânge la un punct, care devine „punctul meu de vedere”. Ai impresia că „tu” te afli undeva în interiorul corpului, iar tot ce există dincolo de graniţa pielii ar fi „non-tu”, ceva separat, străin, deseori periculos sau indiferent la suferinţele „tale”. Asta-i iluzia cosmică, Maya.

* * *

Când Maya încetează şi „eu” dispare, atunci nu mai ai centru, nu mai iei nicio poziţie. Te simţi una cu Infinitul şi cu toate. Atunci vezi că viaţa există degeaba, ceea ce te bucură, fiindcă se dovedeşte a fi doar un Joc.

Când credeai că viaţa ar avea un scop important, atunci o luai foarte în serios şi judecai aspru tot ce se împotrivea acestui scop. Ideea de *scop al vieţii şi al Creaţiei* este un mare obstacol în descoperirea Divinităţii, care este pretutindeni. Ea este Nimicul ce zâmbeşte în toate. Ce scop poate avea Nimicul?! Acelaşi scop ca şi Totalitatea.

De ce căutai un scop? Fiindcă aşa te-ai obişnuit, de când ai căpătat „eul”. Eul nu suportă *lipsa unei raţiuni* de a fi. De pildă, eşti dispus să citeşti aceste rânduri, fiindcă ai impresia că ele te duc undeva, că poţi extrage din ele nişte învăţături, nişte secrete. Dar dacă ţi-aş garanta că nu îţi vor diminua suferinţa de a avea un „eu”?! Dacă ţi-aş spune să le citeşti aşa, pur şi simplu, fără niciun scop, fără nicio promisiune, ai mai face-o?! Poate că după câteva minute, ai începe să nu mai ai răbdare, gândindu-te să-ţi petreci timpul mai cu folos. Vezi? Ăsta-i „eul”.

Prin definiţie, eul are mereu *intenţii*, pe care le consideră ale sale şi care îi demonstrează că are un liber-arbitru. Intenţiile vizează un obiectiv, un ţel, mai mult sau mai puţin clar definit. Dar oricum, ţelul oricărei iniţiative este *mai multă satisfacţie* pentru ego, o experienţă mai bună.

Iar eul îl proiectează asupra întregii lumi. Ceea ce este *intenţie* pentru eu, devine *scop* pentru univers. „Dacă eu am intenţii, înseamnă că tot ce există are intenţii şi scopuri”. Ceea ce este complet fals. Nu există niciun scop în nimic, lucru cât se poate de clar când dispare eul. Poate că asta vor să spună unii prin „Universul e mental” sau „Mintea creează lumea”...

Dacă ar fi un ţel final, atunci tot ce există ar fi doar un mijloc de atingere a acelui scop. Nimic nu ar avea altă valoare decât dacă sprijină îndeplinirea obiectivului final. Restul e inutil, un surplus colateral. Şi uite aşa, distorsionezi şi ciopârţeşti viaţa. Devii pragmatic.

Şi trăieşti mereu cu speranţa aruncată în viitor, când totul va fi „desăvârşit". Or, totul este deja desăvârşit. „Scopul" îţi pune nişte ochelari de cal să nu vezi împrejurimile, să nu te bucuri de drum, ci doar să urmăreşti un obiectiv fictiv, fantezist.

Se spune că „nu destinaţia e importantă, ci drumul". Nici măcar drumul nu-i realmente „important", care doar există şi gata. **Ne-am născut pe drum şi vom muri pe drum, ca nişte nomazi.**

Creatorul nu are nevoie de nimic, de aceea nu există un scop al Creaţiei. El creează aşa, pur şi simplu, degeaba. Şi o face cu multă inteligenţă, dar şi complet imprevizibil, haotic. Putem găsi multă frumuseţe şi multă urâţenie pe lume. Multă inteligenţă şi multă prostie. Şi aşa mai departe... Totul este conţinut în Dumnezeu, că altfel de unde ar fi apărut?!

Acest gen de Dumnezeu unic, nondual, incontestabil, nu se pretinde superior şi nici separat de Creaţia Sa. Se recunoaşte a fi orice. Şi bun, şi rău. Şi ateu, şi spiritualist. Şi mulţumit, şi cârcotaş. Şi normal, şi excentric. Nu are nicio slăbiciune, e perfect rotund, nu ai de unde-L apuca ca să-l zgâlţâi.

Iar dacă vrei să-L critici, atunci te întreb: Cine eşti „tu" să-l critici? Evident, „tu" eşti tot El, aşa că Te poţi critica cât doreşti. Te ascunzi de Tine însuţi într-un simplu Joc. Cui îi pasă?! Cu adevărat, nu există nimeni, decât Unul.

Text preluat de pe internet

«Când mori, nu-ţi face griji pentru corpul tău.
Rudele tale vor face tot ce trebuie:
- O să-ţi scoată hainele;
- Te vor spăla;
- Te vor îmbrăca;
- Te vor scoate din casă şi te vor conduce la noua ta adresă.

Mulţi vor veni la înmormântare să te onoreze. Unii chiar îşi vor anula planurile şi vor cere să fie învoiţi de la muncă pentru a participa la înmormântare.

Hainele pe care le-ai purtat vor fi împrumutate, vândute, donate sau arse. Cheile tale, instrumentele tale, cărţile tale, jocurile tale, colecţiile tale, toate lucrurile tale vor aparţine altor oameni.

Să fii sigur că, fără tine, lumea nu se va opri şi nu te va deplânge. Economia va funcţiona în continuare. Vei fi înlocuit la locul de muncă. Cineva cu aceste calităţi sau chiar mai bune îţi va lua locul.

Proprietatea ta va trece moştenitorilor.

Fără îndoială că tu şi faptele mici sau mari din viaţa ta vor fi discutate, analizate şi criticate.

Oamenii care te-au cunoscut mai sumar vor spune: „Săracul!”

Prietenii tăi buni vor plânge ore sau zile, dar apoi vor râde din nou.

Animăluţele tale se vor obişnui cu un nou stăpân.

Fotografiile tale vor sta agăţate pe perete o vreme, apoi vor fi puse pe mobilă şi apoi, într-o cutie.

Altcineva va sta pe canapeaua ta şi se va uita la televizor, altcineva va sta la masa ta şi va mânca pe ea.

Durerea profundă din casa ta va dura o săptămână sau două, o lună sau două, un an sau doi. Apoi vei deveni o amintire şi povestea ta se va sfârşi.

Se va termina printre oameni, se va termina aici, în lumea asta, dar o nouă poveste va fi început într-o nouă realitate... în viaţa de după moarte.

Realitatea în care te-ai putea muta nu cunoaşte semnificaţia sau importanţa pe care ai dat-o lucrurilor pe care le aveai aici.

Ai pierdut:
frumuseţe trupească;
prenume,
nume de familie;
proprietate;
credite;
poziţie la serviciu;
cont bancar,
casă;
maşină;
titluri academice;
colegi de clasă,
trofee;
prieteni;
sex de bărbat/femeie;
copii;
familie....

În noua ta viaţă, nu vei fi decât suflet. Singura proprietate pe care o vei avea este sufletul tău.

Aici ai fost doar un simplu musafir. Va rămâne în urma ta doar un „a fost odată!”.»

13 iulie 2023

CE TOT SPUN NONDUALIŞTII

Cui îi vorbim despre nondualitate | Eul este un escapist | De necunoscut | Povestea picăturii

„Mintea-i dracu', Dumniezău îi leacu'." (vorbă din popor)

Cui îi vorbim despre nondualitate

Când discutăm despre nondualism, atingem simultan trei niveluri:

1) Vorbim cu **ego**-ul (mintea *autoreflexivă* sau *gânditoare*), eventual îi dăm o metodă de aplicat, o cale de urmat, idei pentru dezvoltare personală şi spirituală. Inclusiv autoanaliza ego-ului şi preocuparea de a scăpa de el – „Oare mai am vreun rest de ego?" – sunt chiar preocupările ego-ului. Dacă nu cumva eul a respins din start nondualismul, atunci îl poate adopta cu entuziasm, promova şi „practica". Practicile nondualiste se adresează direct eu-lui, căci cine altcineva ar fi interesat de ele?!

2) Vorbim cu mintea practică (*lucrătoare* sau *operativă*), îi oferim nişte idei logice, filosofice, impersonale. Este **intelectul** celor care înţeleg teoretic nondualismul. Dar acelaşi intelect înţelege bine şi alte teorii spirituale, pe care le poate susţine cu acelaşi aplomb şi pricepere.

3) Ne adresăm la ceea ce există dincolo de intelect, adevărata libertate, **Conştiinţa** nonduală. De acolo vine iubirea şi răspunsul pozitiv, aprobator la tot ce înseamnă nondualism, intuiţia nondualităţii. Dar tot Ea aprobă şi alte feluri de demersuri spirituale, potrivite pentru alte momente. Nu respinge nimic din ce face sau gândeşte omul.

De fapt, există o singură minte, *intelectul*, care are un rol utilitar. O astfel de minte, ceva mai subdezvoltată, au şi animalele superioare. În cazul omului, mai apare însă *eul*, care se foloseşte de intelect ca un virus, rulându-şi aici propriile programe. Eul profită de minte oricând are ocazia şi cheful. De aceea, împărţim intelectul în funcţie de regimul de funcţionare: fie utilitar, fie egotic. Dar este aceeaşi minte omenească.

Când eul dispare, prin iluminare, mintea rămâne aceeaşi, dar fără presiunea egotică. Dispare toată acea cicăleală, acel dialog interior neîncetat şi obositor produs de ego. Evident, se simte ca o relaxare, fiindcă a dispărut o suferinţă surdă, ca o boală cronică, cu care ne obişnuisem.

Eul este un escapist

Nondualiştii spun: „Asta e tot. Există doar Ceea-ce-este.” Pare un truism banal. Ce să înţelegem?

Pe de o parte, este, pur şi simplu, o descriere a Unităţii. Panorama limitată pe care o percepem la un moment dat este totuna cu restul universului. Nu avem nevoie să parcurgem ani-lumină până la celălalt colţ al galaxiei ca să cuprindem Totul. Totul este deja aici, în camera noastră, un fragment holografic din Tot.

Pe de altă parte, afirmaţia „Asta e tot” se opune dorinţei noastre de evadare în altceva. Eul vrea mereu să fie în altă parte, unde îşi închipuie că îi va fi mai bine. Vrea pe Lună, vrea o maşină mai şmecheră, apoi vrea să călătorească cu tuk-tuk, vrea aventuri cu adrenalină, vrea să dea mâna cu preşedintele, apoi chiar să devină preşedinte, vrea bani cu nemiluita, vrea mereu altceva decât are sau decât este. Altundeva şi altcumva ar fi mai bine decât aici şi acum şi aşa cum este. „Ceea ce este” nu-i de ajuns pentru ego. De aceea, nu suportă să audă fraza asta: „Există doar ceea ce este”.

Speră să poată călători în astral, sau să vorbească cu îngerii, sau să prefacă vinul în apă, orice, doar să nu mai fie un simplu om, cu o viaţă atât de banală. „Asta-i tot? Nu poate fi doar atât.” Eul se plictiseşte de atâta normalitate. Nu-i de ajuns.

Dacă nu altfel, măcar în imaginaţie se poate refugia, în vise cu feţi-frumoşi şi prinţese, sau cu milionari şi dezmăţate, sau cu extratereştri şi magicieni şi mistere. Realitatea asta-i prea săracă, prea seacă. Eul nu-i niciodată mulţumit de ea, oricâte ar avea la dispoziţie. Toate se perimează, se strică, se banalizează la un moment dat, ba chiar foarte repede. Eul se plictiseşte cu o viteză incredibilă.

Aproape în fiecare moment liber, când rămâne cu el însuşi, nesolicitat de lucruri urgente sau obligatorii, eul îşi pune obsedanta întrebare: „Ce-aş putea face acum să mă simt mai bine? Poate să răscolesc internetul în căutare de ceva palpitant? Poate să mănânc sau să beau ceva cât mai gustos? Poate să trag nişte droguri „recreative”, fiindcă sunt sătul de mine? Sau poate să dorm, să dorm ca să dispar din viaţa asta de rahat? Sau poate... (completează tu)”

Escapismul nu e doar o fugă de realitate în imaginaţie, ci e permanenta fugă a eu-lui de golul din el însuşi. De fapt, eul nu există deloc, ceea ce-i şi mai grav (pentru el). Eul nu-i ca un balon umplut cu aer, ci este un vid care se crede balon.

Şi totuşi, speculând cu bunăvoinţă, am putea zice că lumea nu ar fi la fel de dinamică şi interesantă fără această goană a minţii după altceva, fără neastâmpăr şi curiozitate. Poate că ego-ul are, totuşi, un rol util (?): cel de a nu sta locului, din cauză că îl frige pacea, calmul, liniştea, seninătatea. Şi prin agitaţia sa inerentă, eul se aruncă în tot felul de aventuri şi situaţii care, altfel, nu ar fi apărut. Şi aşa apar noi experienţe, care sunt aprobate şi destinate, desigur, unicei Conştiinţe divine. Dar poate că speculăm cam mult...

De necunoscut

„Asta e de necunoscut", spun nondualiştii, sau „de neînţeles" (în lb. engleză – *unknowable*). Nondualitatea nu poate fi înţeleasă, fiindcă cunoaşterea umană se bazează pe, cel puţin, trei lucruri abstracte: convenţii, postulate şi comparaţii. Cunoaşterea nu pleacă niciodată de la ceva ferm şi real, ci de la o *convenţie*, cum ar fi cuvântul. Şi de la un *postulat* ori truism, cum ar fi „apa e udă". Iar informaţiile ulterioare apelează la *comparaţii*. Cunoaşterea omenească este un proces abstract.

Însă Totul este o singură bucată, nu poate fi fragmentat, şi e ceva concret, palpabil. Prin urmare, nu avem cu ce-l *compara*, fiind mult prea mare. Nu putem nici să-i *postulăm* vreo caracteristică clară, fiind atât de divers. Şi nici nu putem să-l supunem vreunei *convenţii*, cu excepţia unor cuvinte vagi prin care Îl descriem, de genul: Dumnezeu, Sursa, Originea, Conştiinţa, Totalitatea, Nimicul, Vidul, Tao, Asta etc.

De exemplu, când vorbim despre Graţia lui Dumnezeu, *postulăm* că Dumnezeu e separat de noi şi ne oferă, dacă vrea, un aport suplimentar de energie. Noi nu vedem realitatea, că **Graţia e pretutindeni** şi în toate formele, că Dumnezeu este tot ce există, inclusiv noi. Deci ne referim la Graţie numai când ea este *comparabilă* cu ceva recunoscut şi aprobat de societate, cum ar fi miracolele, minunile.

Dacă renunţăm la acel postulat şi la comparaţie, abia atunci recunoaştem cu adevărat că Graţia este pretutindeni şi că noi suntem Dumnezeu. Or, asta transformă complet sensul cuvântului Graţie sau Dumnezeu, răstoarnă *convenţia* iniţială.

Iar **fără convenţie, postulat şi comparaţie, toată pretinsa noastră „cunoaştere" se evaporă.** Nimic nu poate fi realmente „cunoscut". De aceea, nondualiştii spun că „Asta e de necunoscut".

Dar, bineînţeles, Asta ESTE percepută direct în starea de iluminare/trezire.

Povestea picăturii – de pe internet

A fost odată ca niciodată un discipol care îl întrebă pe maestrul său:

- Care este lucrul ce mă separă de adevăr ?

Maestrul îi spuse:

- Nu eşti singurul care este separat de adevăr, mai sunt şi alţii. Îţi voi spune douăsprezece povestioare care îţi vor părea simple. Trebuie să meditezi asupra acestora tot timpul şi chiar de ţi se va părea că le-ai înţeles, nu te opri din a medita asupra lor până ce aceste simple poveşti nu vor căpăta proporţii uriaşe şi până nu vor deveni din nou simple.

Prima poveste:

A fost odată ca niciodată o picătură într-un Ocean ce spunea că nu există Ocean. Tot astfel se întâmplă cu mulţi oameni. Trăiesc înlăuntrul lui Dumnezeu şi spun că nu există Dumnezeu.

A doua poveste:

„Vreau să fiu liberă”, spuse picătura de apă din mijlocul Oceanului; şi oceanul, în compasiunea sa, a ridicat-o la suprafaţă.

„Vreau să fiu liberă”, spuse din nou picătura de apă; şi soarele, auzindu-i glasul, o aşeză într-un nor.

„Vreau să fiu liberă”, spuse picătura încă o dată; şi norul o eliberă, iar aceasta căzu din nou în Ocean.

A treia poveste:

O picătură intelectuală este o picătură intelectuală, dar nu mai aparţine Oceanului.

A patra poveste:

„Nicio picătură nu are nicio valoare”, spuse picătura din mijlocul Oceanului.

A cincea poveste:

„Fără nicio îndoială, există un lucru de care mi-am dat seama, eu sunt mai importantă decât oceanul”, spuse picătura din ocean.

A şasea poveste:

„Nu voi putea niciodată să ajung la Ocean”, spuse picătura din Ocean.

A şaptea poveste:

„O, ce-mi pasă mie de Ocean?!”, spuse picătura din Ocean.

A opta poveste:

Era odată o picătură care-şi regreta soarta; la urma urmei, ea era în mijlocul Oceanului şi nu ştia nimic despre Ocean.

A noua poveste:

O picătură din Ocean chemă toate celelalte picături să i se alăture pentru a se răscula împotriva Oceanului.

A zecea poveste:

„Prin puterea cu care am fost investită”, spuse picătura din Ocean, „prin puterea cu care am fost investită, de astăzi sunteţi excluse din Ocean.”

A unsprezecea poveste:

„Tu te afli în mijlocul iubirii mele”, îi spuse Oceanul picăturii de apă. Dar picătura nu auzi Oceanul, pentru că era plină de iubire pentru altă picătură.

A doisprezecea poveste:

„Dacă aş putea cuprinde”, gândi o picătură, „fiecare picătură cu dragostea mea, atunci aş deveni Oceanul.”

Cum gândi aceasta, picătura începu să reverse dragostea sa asupra tuturor picăturilor, pe rând. Dar era acolo o picătură care îi făcuse un mare rău şi, deşi era capabilă de o mare iubire, picătura nu putu să o ierte. Şi pentru că nu putu să-şi reverse dragostea sa asupra acesteia, nu putu să devină Oceanul.

Discipolul îl întrebă pe maestrul său:

- A existat vreodată o picătură care să devină Oceanul?

Şi maestrul îi spuse ultima sa poveste:

- Era odată o picătură care căuta Pacea Oceanului, Profunzimea Oceanului. Dorinţa îi era mare şi puterea de iertare îi era mare şi, deodată, Oceanul îi spuse: „Tu şi cu mine, noi suntem una”.

Şi Oceanul îşi deschise larg braţele şi îmbrăţişă picătura, iar tot ce aparţinea Oceanului deveni şi al picăturii. Ea se pătrunse de pacea Oceanului, se întinse pe toată suprafaţa Oceanului şi, prin profunzimea sa, deveni salvarea lumii.

Află astfel, o, ucenicule, că Oceanul este plin de iubire pentru cei ce-l iubesc şi că-i primeşte în măreţia sa pe cei ce o doresc cu adevărat.

- Dar ce se va petrece dacă o astfel de picătură devine murdară?, întrebă discipolul.

Maestrul râse din toată inima:

- O picătură nu poate deveni atât de murdară încât oceanul să nu o poată curăţa.

19 iulie 2023

INAMICUL (numărul) UNU

Întrebarea fundamentală, pe care şi-o pun toţi căutătorii spirituali, este „**de ce există cruzime şi răutate pe lume?**”.

Răspunsul imediat al învăţătorului spiritual este „**fiindcă omul are liber-arbitru**”.

La care, replica ar fi: „**dar există atâtea distrugeri şi violenţă în natură, de care nu omul e vinovat!**”

Răspunsul religios ar putea fi că „**Dumnezeu a creat lumea, dar apoi s-a retras din ea, lăsând-o să se desfăşoare conform legilor naturale, unde există lupta contrariilor** (dualitatea)”.

Acest al doilea răspuns (conceptul de *Deus Otiosus* din creştinism sau de *Tsimtsum* din iudaism) „scârţâie” cam tare şi creează un şir de alte întrebări fără un răspuns mulţumitor.

De fapt, conceptul cabalistic de „tzimtzum” era destul de ambiguu când a fost inventat de rabinul Luria, dar majoritatea erudiţilor l-au interpretat în sensul de mai sus. Totuşi, unii cabalişti contemporani au corectat această neînţelegere, trăgând conceptul înspre nondualism (în sensul că lumea ar fi o simplă aparenţă, ireală din perspectiva divină, fiindcă nu există decât El, necreatul).

Poziţia nondualistă în faţa acestor opinii este clară: nu există niciun liber-arbitru, căci toate fiinţele sunt părticele din Unica Fiinţă; există deci o singură Voinţă universală, care se reflectă ca un ecou în toate micile mişcări şi desfăşurări şi evenimente, şi chiar gânduri şi emoţii umane. Dumnezeu nu s-a retras nicăieri, ci chiar ESTE această lume, aşa cum pânza păianjenului face parte inseparabilă din corpul său. Binele şi răul sunt, în mod egal, Dumnezeu.

Desigur, asta contrazice ideea de Dumnezeu al Binelui din toate viziunile religioase. Însă Zeitatea Binelui are întotdeauna o contraparte negativă, un Zeu al infernului şi răului – care niciodată nu este înfrânt definitiv, fie că-i spunem Satan sau ego sau altcumva. Iar acest război metafizic nu se termină niciodată, fiindcă lumea, nu-i aşa, are la bază lupta contrariilor. În dualitate, pacea nu poate dura...

* * *

În concluzie, ateismul (baza societăţii laice), ca şi spiritualismul (baza religiilor), ambele îşi fondează gândirea pe liberul-arbitru al omului. Prin faptul că nondualismul îl neagă, devine **inamicul (numărul) Unu** atât al ateismului, cât şi al spiritualismului. „Unul” pare inamicul lui „Doi”, dualismul. Baza oricărei moralităţi este liberul-

arbitru, pe care nondualismul îl tăgăduieşte. Nondualismul pare nihilist şi fatalist şi impropriu pentru dezvoltarea societăţii.

Este adevărat, într-un fel. Societatea actuală, formată din oameni neiluminaţi, nu se poate folosi de nondualism. El pare a fi doar o filosofie a unor rătăciţi la minte sau exotici fantezişti. Când însă tot mai mulţi oameni se vor ilumina, **nondualitatea** va deveni o realitate vie, despărţindu-se de statutul ei actual de simplă „filosofie", ea însăşi cu mai multe forme sau „nondualisme".

Iar atunci vor dispărea toate aceste neînţelegeri şi partizanate, fiindcă oamenii se vor adăpa direct din izvorul limpede al Adevărului, care aduce limpezime în gânduri şi emoţii şi percepţii. Atunci va fi evidentă puterea transformatoare a nondualităţii asupra societăţii umane.

Şi nu vor mai exista nici ateism, nici spiritualism în formele actuale. Ele vor deveni un fel de variante sau nuanţe ale nondualismului, care va fi evident prin sine, prezent în toate cugetele şi inimile.

Toate vechile sisteme nondualiste au fost iniţiate de câte un iluminat, cu propriile sale vederi. Urmaşii săi au încercat apoi să îi dea coerenţă logică, excluzând celelalte puncte de vedere. Din acest motiv, există mai multe sisteme, mai multe „nondualisme", fiecare subliniind un anumit aspect. (vezi mai sus ***Nondualism pe Wikipedia***)

Totuşi, nondualitatea este paradoxală, deci nu poate fi cuprinsă într-un sistem logic închis. Iar curentul **neo-advaita** (sau nondualismul contemporan occidental) onorează această Realitate de dincolo de raţiune, nu o încadrează în pătrăţelul minţii umane limitate. Recunoaşte deschis faptul că nu are nicio logică şi nici nu oferă nimic ego-ului mental.

Ba chiar e o reală minune că interesează pe cineva. Unele eu-ri sunt atrase de nondualism ca fluturele de felinar, fără a-şi da seama că le va provoca moartea psihologică. Chiar dacă eul devine conştient de acest pericol (teoretic), crede că va reuşi să păcălească cumva moartea metafizică, aşa cum s-a descurcat şi până acum. Că va reuşi să smulgă acest secret divin, ţinut ascuns până acum, ca un sui-generis Prometeu care aduce oamenilor focul cunoaşterii. Că va explica muritorilor de rând cum stă treaba cu iluminarea şi moartea ego-ului.

Dar adevărul este că nimeni nu poate explica misterul, ci doar, cel mult, descrie nişte stări ale propriului corp-minte atunci când intră în contact cu Neştiutul şi Necuprinsul.

Trebuie să recunoaştem: teza creştină că „Dumnezeu-Tatăl, din dragoste pentru oameni şi-a sacrificat unicul Fiu” este la fel de ***absurdă*** ca şi teza nondualistă că „Iubirea necondiţionată a Divinului îmbrăţişează atât binele, cât şi răul”. Paradoxul este natura lui Dumnezeu. Nu poate fi înţeles, şi nici crezut orbeşte. Poate fi doar trăit direct, prin iluminare.

Însăşi denumirea de religie este ***absurdă*** în sine, fiindcă se referă la re-legarea omului de Dumnezeu, ca şi când ar fi fost despărţiţi vreodată. Astfel, religia se opune, din start, nondualismului.

Un alt motiv pentru care voinţa personală este o ***absurditate*** dualistă este că liberul-arbitru anulează calităţile lui Dumnezeu. E ca şi cum omul poate face orice-i trece prin cap, iar Dumnezeu vine în urma lui să-i măture mizeria. Dumnezeu încearcă să îl aducă pe linia destinului, dar nu întotdeauna reuşeşte, aşa că până şi soarta poate fi deturnată de bunul-plac al individului. Iar Dumnezeu trebuie să facă tot felul de jonglerii şi chiar să schimbe evenimente planetare, doar ca să repună individul pe un curs cât-de-cât în armonie cu destinul său.

Nu vi se pare cam tras de păr acest scenariu?! Adică, iniţiativa aparţine mereu individului „autonom”, iar Dumnezeu vine cuminţel din urmă ca să îndrepte ce se mai poate îndrepta. E ca situaţia cu hoţii şi vardiştii: infractorii au mereu iniţiativa, iar poliţia apare după comiterea faptei. Niciodată invers. Păi, atunci, mai e atotputernic acest Dumnezeu, dacă El doar reacţionează la comportamentul imprevizibil al oamenilor?!...

S-ar putea răspunde că Dumnezeu acţionează prin oameni, deci că faptele lor ar fi tot o creaţie divină. Sau că oamenii Îl au în ei pe Dumnezeu.

Da, numai că, în acest caz, pică ideea că omul ar fi autonom şi separat de El. Sau că faptele sale ar contrazice Voinţa divină. Adică, ajungem la **nondualism**.

Apoi, în corelaţie cu liberul-arbitru, se spune „să fii atent la ce gândeşti”. Ocultiştii afirmă că ar exista două tipuri de gânduri: cele venite din subconştientul colectiv şi cele create de propria noastră minte. Şi să fim atenţi ce gândim, ca să nu trimitem în atmosfera psihică gânduri negative, de unde ar putea fi atrase ulterior de alţii. Sau ca să nu atragem magnetic tocmai realitatea de care ne temem obsesiv.

Desigur, în general, e foarte bine să fii atent şi lucid, dar nu eşti „tu” responsabil de toate nenorocirile de pe lume şi nici măcar de cele din

viaţa ta. „Tu” nu exişti, aşa că nu creezi niciun gând, ci toate vin de undeva – mai precis, din neant. Şi gândurile doar în *aparenţă* îţi generează un anumit comportament, care îţi dirijează soarta. Doar în aparenţă. Există o *corelaţie* între gânduri şi comportament, care ne *dă impresia* de cauză şi efect. De fapt, nimeni nu creează nimic, ci doar joacă un rol într-o piesă de teatru de păpuşi şi marionete divine. Piesa a fost deja scrisă şi nu poate fi modificată de actori.

Desigur, această idee nu poate fi decât respinsă de mintea egotică, fiindcă îi anulează dreptul la existenţă. Liberul-arbitru este un sinonim al eu-lui. Şi acesta inventează tot felul de scuze şi teorii savante care să-i perpetueze iluzia că există. Nu-i nimic rău în asta, dacă nu te deranjează minciuna. În fond, este tot iniţiativa lui Dumnezeu de a se ascunde de Sine, într-un joc cosmic de-a v-aţi ascunselea. Iar cine insistă să-l deconspire în ciuda lui, va sfârşi prost, fiindcă nu te poţi pune cu puterea divină.

Dar iată că vine vremea când Însuşi Divinul vrea să se trezească în tot mai mulţi oameni. Nici în acest caz nu i se poate opune nimeni, cu oricâte argumente logice. Când nondualitatea se revelează, orice logică se prăbuşeşte. Oare poate cineva cuprinde cu gândirea INFINITUL?! Tot ce poate face mintea şi cel mai înţelept lucru ar fi să se oprească. Stoppp...

Fiecare moment trebuie să arate aşa

«Fiecare moment exact „aşa” trebuie să arate.

„Ştiu” că mintea îşi imaginează în fel şi chip momentele şi că, prin comparaţie şi pe baza a ceea ce a fost învăţată că ar însemna „normalitatea”, îşi fixează ea ţintele, însă nu cum doreşte ea arată fiecare moment din Acum.

Ele arăta exact aşa cum sunt: neprogramate şi unice, mereu întregi şi mereu perfecte, deoarece ele nu aparţin timpului, ci Veşniciei care se manifestă ca fiind „asta” mereu şi mereu...

În interiorul iluziei, crezându-ne un personaj, credem că putem programa viaţa, că, manipulând timpul, proiectând dorinţele personajului, viaţa se va desfăşura cum vrea personajul.

Ce e vis, în vis rămâne, ce este viu, ca vieţuire se manifestă.

Eu-l vrea de multe ori ca viaţa lui să arate ca a altui eu, el crede că Aşa cum arată Acum clipa nu-i ceea ce trebuie şi că doar el poate da sens acestui „trebuie”.

Well...

Cu părere de rău, trebuie să spun că ACEST MOMENT (ce nu aparţine timpului, ci este Prezenţa infinită) nu doar că Aşa trebuie să arate, ci în alt fel nici nu putea fi...

Căci, dacă trebuia să fie altfel, era deja.

Persoana nu alege nimic, nu se atinge de Prezenţă, doar are impresia că o „are la degetul mic”.

Crezând în liberul arbitru, ea crede că, luând o anumită decizie, a putut alege şi că datorită ei arată acest moment „aşa”.

Judecând din poziţia separării, a dualităţii, a iluziei, nerealizând că nu există ALTCEVA decât Absolutul/Viaţa etc. – inclusiv când „pare” că s-a schimbat ceva – Absolutul DEJA alesese schimbarea şi exact AŞA (schimbat) trebuia să arate acest moment...

☺☺☺

Părăsind iluzia controlului obsesiv al fiecărui aspect şi realizând că nimic nu se schimbă la nivel de Realitate – ci numai în vis/iluzie, acolo unde e şi locul liberului arbitru – „apare” o aparentă relaxare şi o bucurie a existării...

Da...

Nu te mai deranjează în ce fel „stau” lucrurile, ele aşa trebuie să arate mereu; şi eşti ca într-o vacanţă, când nu te mai interesează planurile, rămânând doar Joaca.

Da...

Tu/Absolutul vrei ca Aşa să arate momentul „tău”, în niciun fel altfel, căci, în fond, tot TU te manifeşti şi prin ceilalţi, TOTUL eşti TU...

Ce să compari între Tine şi Tine?

Nu există al doilea jucător, nici măcar primul, ci e doar joaca...

Laşi ca Ceea ce Este să fie ceea ce este, eşti Totul... eşti Joaca...

Există doar Liniştea, bucuria că totul este exact CUM ESTE, şi „tu” laşi ca Tu să te manifeşti exact Aşa, fiind şi finit, şi infinit simultan; şi real, şi vis simultan; şi aspecte infinite şi conştiente, şi aspecte prinse în iluzia identificării cu iluzia şi inconştiente... toate acestea simultan.

În fond, doar UNA există... doar ACELA există, spre care Nisagardatta voia să plece, însă i-a apărut realizarea că „Eu sunt ACELA” şi totul este DEJA aici şi acum, perfect şi întreg.»

Sursa: Laura Averchi, Facebook, 6 iulie 2023

28 iulie 2023

UNIVERSUL E O SIMULARE

Ieşirea din Matrix *|* Lumina şi spaţiul-timp *|* Dumnezeu nu ştie să numere *|* O glumă via Alan Watts *|* Timpul atomic

Odată cu progresul computerelor, savanţii au început să se întrebe dacă nu cumva universul este un fel de simulare pe computer. La ora actuală, tehnologia a avansat foarte mult şi poate crea lumi virtuale care, vizual şi auditiv, par reale. De ce n-am fi şi noi o simulare într-un gigantic computer cosmic?!

Întrebarea este pertinentă astăzi, dar ar fi părut ridicolă în urmă cu un secol. Totuşi, ideea este veche de când lumea. Chiar şi filosoful Platon a prezentat-o sub forma alegoriei peşterii. Este conţinută în **filosofia perenă**, care, pe alocuri, poartă numele de **nondualism**.

Unii nu sunt de acord cu ea, replicând că puterea computaţională necesară pentru simularea acestei realităţii ar trebui să fie infinit de mare, practic imposibil de realizat tehnic.

Însă adepţii teoriei simulării (Simulation Hypothesis) răspund abil: Nu e nevoie de simularea dintr-o dată a întregului univers, la fel cum în jocurile video nu se generează pe ecran întregul peisaj sau toate personajele, ci numai cele necesare în preajma eroului principal. Astfel, se economiseşte foarte mult din puterea de calcul. Deci, realitatea înconjurătoare se creează pe loc, pe baza programului, folosind resurse limitate.

Prin analogie, noi nu percepem direct tot universul, ci numai o porţiune redusă, cea care intră în contact cu simţurile noastre. Restul rămâne sub formă potenţială, doar ca ipoteză. Învăţăm despre univers numai prin ceea ce ne oferă oamenii de ştiinţă. Noi nu cunoaştem direct şi cert decât prin *senzaţii fizice* sau *intuiţie metafizică*. *Gândirea* este o cunoaştere mediată, procesată, nesigură, îndoielnică.

Iniţiaţii ne transmit că „universul e mental”, psihologia descrie cum proiectăm asupra celorlalţi propriile trăiri psihice, iar fizica cuantică ne spune că realitatea este influenţată de observator. În natură nu există „obiectivitate”. Lumea exterioară percepută de fiinţe este creată instantaneu în interiorul fiecăreia, conform programului inserat în ele. Tot secretul simulării constă în programarea perfectă.

Multe mistere şi fenomene paranormale s-ar explica prin faptul că acestea nu sunt decât modificări locale ale programării. De pildă, aura pe care o vede un clarvăzător nu o vede un om normal, deşi amândoi privesc

în acelaşi loc. O simplă linie de cod poate schimba vederea personajului. Halucinaţiile vizuale sunt nişte modificări randomizate, haotice. Visul are un algoritm aparte. Întâlnirile cu Dumnezeu sunt nişte puneri în scenă speciale, folosind alţi parametri codificaţi individual. Şi aşa mai departe.

Deci nu există nimic concret, ci totul se generează pe loc, pe baza programului individual. Universul este la fel de **ireal** pe cât este şi realitatea virtuală din computer. Un joc video ne poate trezi emoţii intense, poate fi realist, dar niciun om raţional nu o poate confunda cu *realitatea*.

Şi totuşi, ideea că am fi o simulare pe computer este ridicolă. De ce? Fiindcă un computer este un dispozitiv tehnic limitat. Cum ar putea fi simulat un Univers *infinit* într-un dispozitiv *finit*?!

De aceea, aş spune altceva. Suntem într-o Simulare. Punct. Dar nu pe computer. O simulare pe care nu o putem defini, imagina, înţelege. Ideea că suntem o simulare provine de la acei mistici care au trăit direct această experienţă de iluminare sau trezire nonduală. Atunci simulatul s-a trezit că este simulatorul, simultan. Asta chiar că-i o idee revoluţionară.

Gânditorii de azi cred că există o diferenţă evidentă între programatorul care simulează şi programul de simulare. Ei fac o distincţie clară între subiect şi obiect.

Însă misticii contrazic această idee dualistă. Ei susţin că subiectul e totuna cu obiectul. Programatorul devine însăşi simularea. Acest adevăr straniu se revelează câteodată, dar destul de rar. De ce atât de rar? Poate pentru a nu perturba simularea, iar Programatorul să fie convins că nu este programul.

De fapt, nu există niciun Programator. Asta-i şi mai ciudat. Există doar **programarea**, doar simularea, care apare în două forme: Programatorul şi programul, Creatorul şi creaţia, care sunt acelaşi lucru; care nu e un lucru, ci ceva; care e nimic. Greu de priceput!

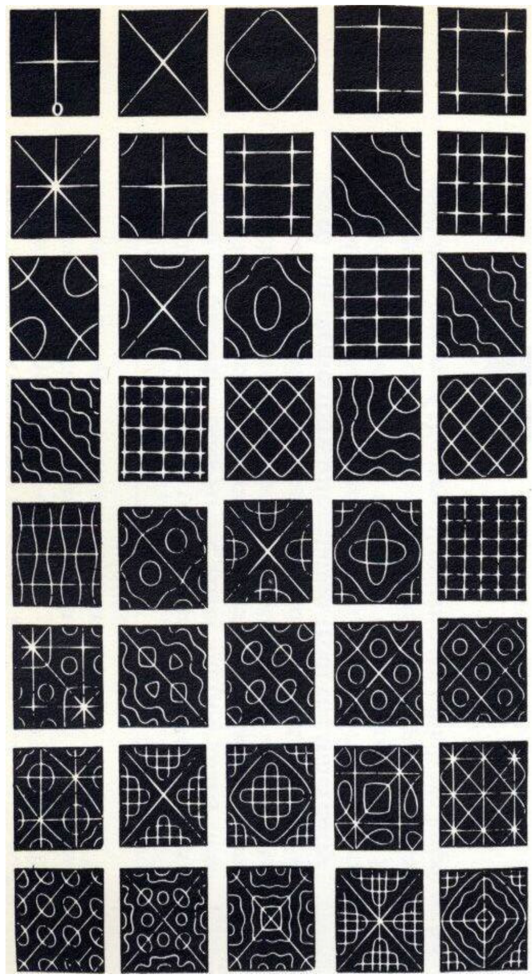
* * *

Să folosim alţi termeni. Absolutul există. El este Vidul **etern real**. Din El apare universul, aşa cum din păianjen se urzeşte pânza lui. Păianjenul e una cu pânza. Iar dacă vântul i-o rupe, păianjenul nu moare, ci face alta. De aceea, putem spune că universul este **eternul ireal**. De ce ireal? Fiindcă este mişcător, veşnic schimbător, instabil, în bătaia vântului.

Deci Vidul absolut este conştiinţa. Vidul nu e conştient-de-sine, fiindcă e golul absolut. Dar este conştient de univers, aşa cum păianjenul nu e conştient de sine, dar e foarte atent la pânza pe care a întins-o.

Universul creat ar fi ca un fel de „oglindă” pentru Vidul creator. Cu ajutorul ei, Vidul devine conştient de sine, dar într-un mod indirect, ocolit, chiar distorsionat. Totodată, Vidul este conştient de faptul că El ***NU*** este acea oglindă înşelătoare. Atunci ce anume este? Nu se poate şti, din principiu, fiindcă este gol, vid, nimic. Nimic şi Tot. Nimicul real şi totul ireal.

Asta este iluminarea sau trezirea nonduală.

Alfabetul cimaticii

Pe o placă metalică este depus nisip, placa fiind apoi supusă unor vibraţii mecanice cu diverse frecvenţe. La anumite frecvenţe precise, nisipul ia formele din imagine. Reprezintă corespondenţa vizuală a unor sunete. *Cimatica* este ştiinţa care studiază influenţa sunetului asupra materiei.

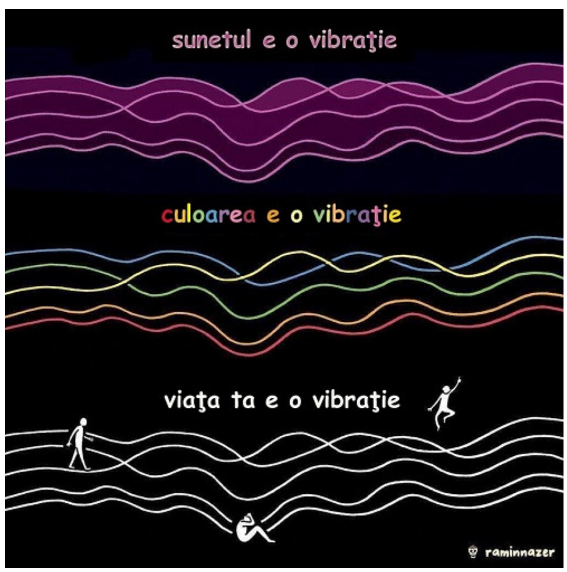
Tot cam aşa, „la început a fost cuvântul”, adică vibraţia, care devine toate formele acestei lumi. Vibraţia este primară (reală), iar forma e secundară (ireală).

Ieşirea din Matrix

În ultimii ani, e la modă ideea că trăim într-o reţea invizibilă, un „matrix” care ne manipulează alegerile fără a ne da seama. Este aceeaşi idee de univers simulat, exprimată într-o formă mai vandabilă. Ea vine la pachet cu tot feluri de teorii ale conspiraţiei, conform cărora suntem manipulaţi ba de elitele mondiale, ba de extratereştri, ba de către demoni etc. Doar de Dumnezeu nu zice nimeni că ne-ar manipula, deşi ar fi cel mai aproape de adevăr.

Şi, conform paradigmei victimizării, suntem îndemnaţi să ne revoltăm şi să ne rupem lanţurile. Dar asta înseamnă să le dăm credit total promotorilor teoriilor conspiraţiei şi să urmăm pas cu pas indicaţiile lor. Ceea ce n-ar fi decât o schimbare de stăpâni, nu o eliberare adevărată.

Adevărul este că nu putem ieşi din matrix, fiindcă nu există nimic altceva. O putem face, totuşi, doar dacă înţelegem că, în afară de matrix, există numai golul absolut. Dacă am fi dispuşi să ieşim în vid, pierzându-ne pe noi înşine, doar atunci are rost să vorbim de evadare. O evadare în adevăr, o eliberare de iluzie...

Lumina şi spaţiul-timp

Lumina veşnică există în non-spaţiu şi non-timp. Şi „începe” creaţia: Lumina se împarte în două, în spaţiu şi timp. Cele două sunt legate strâns între ele, dar cum? Tocmai prin intermediul luminii. *Viteza luminii* este

constantă, deoarece lumina este primordială, iar spaţiul şi timpul derivă din ea, sunt produse secundare ale luminii şi corelate între ele. Spaţiul şi timpul se află într-un raport constant, orice ar însemna asta (conceptul de continuum spaţiu-timp).

Ce-i spaţiul? Este non-energia, non-lumina, de aceea îl percepem ca fiind întunecat. Lumina e un vid luminos, iar spaţiul este tot un vid, dar întunecat – ca într-o oglindă inversă.

Şi timpul, ce-i? Spuneam cu altă ocazie că axa veşniciei este perpendiculară pe axa timpului. Că Manifestarea apare prin „înclinarea" axei veşniciei peste axa timpului. Toată Creaţia imaginată în veşnicie *dintr-o dată* începe să se manifeste în timp *treptat*.

Deci timpul ar fi o segmentare a simultaneităţii, o fragmentare a Evenimentului unic într-o infinitate de evenimente succesive. Care, desigur, se petrec în spaţiu. Spaţiul însuşi este cuantificat, fragmentat în mici bule de dimensiunea Planck, cum explică fizicianul Nassim Haramein.

Deci spaţiul-timp este o segmentare a Luminii primordiale unice şi nediferenţiate.

Caracteristica luminii fizice este că se mişcă foarte repede, dacă nu este împiedicată de materie. Lumina nu poate sta locului. Prin asta, ea stabileşte limitele spaţiului. Spaţiul cosmic se termină acolo unde se opreşte lumina. Adică niciunde. De aceea este spaţiul infinit, fiindcă lumina călătoreşte un timp infinit. Timpul determină limitele spaţiului. Şi invers: dacă s-ar termina spaţiul, lumina cosmică s-ar opri, iar odată cu ea, şi timpul.

Prin urmare, lumina primordială este non-spaţială şi non-temporală, dar când se manifestă în dualitate generează un spaţiu-timp infinit. El nu poate fi limitat, de ce? Dacă l-am putea limita cumva, am opri lumina să se mişte, adică am bloca-o să-şi manifeste natura.

De fapt, în lumea noastră mică, deseori prindem lumina, o împiedicăm, de pildă, folosind ecrane sau alte paravane. În felul acesta, e ca şi cum am închide spaţiul. Într-adevăr, dintr-o cameră fără ferestre lumina becului nu poate ieşi. Am prins-o în capcană. Am delimitat un spaţiu. Dar pe o perioadă limitată, până deschidem uşa sau până stingem becul.

Însă nimeni nu poate împiedica o stea să răspândească lumina sa în cosmos. Putem manipula cum vrem doar câţiva fotoni, care transportă o mică energie. Dar nimeni nu poate stăpâni energia unei stele.

Am putea privi şi altfel: lumina fizică a unei stele este doar o rază din Marea Lumină primordială. Aceasta iese printr-un fel de sită şi se

manifestă ca lumină fizică. Sita ar fi spaţiul-timp. Aşa se segmentează Lumina.

Deci creaţia apare prin segmentarea Luminii cu ajutorul spaţiului-timp, care e ca o sită cu fante prin care Lumina necreată se strecoară pe alocuri, sub formă de stele şi alte ciudăţenii.

Dumnezeu nu ştie să numere

Dumnezeu nu ştie să numere decât până la unu. El nu-şi numără miliardele de galaxii cu miliarde de stele. Nu ştie şi nici n-are nevoie. Fiindcă toate sunt create din el, le simte ca părţile sale, direct şi imediat, fără ajutoare contabile.

O glumă via Alan Watts

„Oare o zebră este un catâr alb cu dungi negre sau un catâr negru cu dungi albe? Răspuns: Este un catâr invizibil cu dungi alb-negre, pentru ca oamenii să nu se lovească de el."

Aşa este şi universul, lumea: un vid vopsit în toate culorile şi formele, ca să ne fie făcut vizibil.

* * *

Rătăcind prin jungla deasă a internetului, m-am trezit într-un luminiş, unde Gavagai alias Mijomir (sau invers) povestea la o gaşcă de exploratori despre timp ca efect stroboscopic, timpul ca o înşirare de acum-uri discrete, cuantificate. Ştiam povestea de la shivaismul din Kashmir, dar mi-a plăcut s-o reascult din gura unui personaj imaginat şi plin de imaginaţie. Amuzaţi-vă şi voi!

Timpul atomic

«Abu-Hayun Musa al-Geber n-a existat niciodată. A locuit la Bagdad, la curtea lui Harun-al-Rashid, unde a funcţionat ca teolog oficial al califatului. Era slab, îşi tăia barba foarte scurt şi adora curmalele. A avut o minte sintetică. Îi plăcea să-şi minuneze prietenii cu fel şi fel de idei trăznite. La fel a făcut şi cu posteritatea.

Pentru ibn-Geber (a nu fi confundat cu tatăl său, eponimul algebrei, personaj fantomatic al Evului Mediu apusean), oamenii sunt automatele imaginilor unor personaje. Nişte năluci.

Materia, credea ibn-Geber, se compune din atomi identici între ei. La fel şi spaţiul. Viaţa acestor atomi durează o clipă. Timpul este o suită discretă de „acum"-uri. Lumea este o peliculă cinematografică, cu cele 25 de cadre pe secundă ale sale. Calităţile lucrurilor, cele care fac ca ceva să fie Elisabeta a II-a, altceva să fie Gavagai şi altceva să fie brânză de burduf *, sunt doar accidente ale atomilor. Aceste accidente trăiesc la fel de puţin ca şi atomii, adică un „acum".

Pentru ca lucrurile să dăinuie în timp, iar fenomenele să fie „continue" este necesar ca Allah să recreeze, clipă de clipă, totalitatea atomilor şi a accidentelor lor. Lumea în act este expresia permanentă a voinţei continue a lui Allah. Dacă Allah ar înceta să recreeze lumea, aceasta ar dispărea ca umbra unui vis.

Pe ibn-Geber nu-l interesează consecinţele de ordin moral ale doctrinei sale. Omul, automatul umbrei unei umbre, nu poate fi decât o făptură inocentă şi lipsită de libertatea alegerii. Dacă Yusuf îl omoară pe vizir, înseamnă că asta a fost voia lui Allah. Omul acestei doctrine este condamnat la mântuire. Ibn-Geber ar fi fost foarte uimit dacă-i povesteai despre liberul arbitru.

Teologul bagdadit nu este interesat nici de poziţia de pe care-şi construieşte sistemul. Nu spune c-a auzit o voce-n somn, care-i va fi revelat acest adevăr (deşi alte personaje, mai notabile, mărturisiseră o atare revelaţie); nu spune nici că sistemul „Timpului atomic" este rodul deducţiilor sau observaţiilor sale. Nu. El îl livrează pur şi simplu, ca pe o evidenţă.

Pe ibn-Geber nu-l interesează nici măcar soarta lui Allah, sau motivele care-l îndeamnă pe acesta să asigure continuitatea lumii, obosindu-se într-un efort creator neîncetat. Alţi Dumnezei au lucrat şase zile, iar în a şaptea s-au odihnit; sau au scuipat lumea printre dinţi dintr-o dată, după care au băgat mâinile-n buzunare şi-au început să fluiere.

Valoarea heuristică a doctrinei timpului atomic este copleşitoare; înţelegem, în sfârşit, de ce uităm de la mână pân' la gură. O parte a creierului meu, cea dreaptă, mă avertizează că, prin afirmarea a ceea ce-am afirmat, sunt la un pas de erezie, pentru că uitarea instantanee ar presupune eroarea lui Allah. Dar partea mea dreaptă de creier n-are dreptate, pentru că procesul recreării lumii nu este imitaţie; dacă ar fi imitaţie, lumea ar fi încremenită într-o stare parmenidiană; or lumea, deşi discretă, este dinamică şi poate accepta modificări bruşte, aşa cum s-a întâmplat şi cu textul acesta: la început a avut cititori, iar apoi n-a mai avut, deoarece Allah i-a pus să se plictisească, pentru a le ascunde adevărul consecinţelor morale ale doctrinei acum prezentate.

Aspectul cel mai tulburător al acestei istorii este că Abu Hayun Musa ibn-Geber n-a existat niciodată, în vreme ce doctrina sa are încă puterea de a ne minuna.

* Pentru noi, tributari categoriilor aristotelice, alăturarea Elisabeta a II-a – Gavagai – brânză de burduf este cel puţin bizară. Putem înţelege că Elisabeta a II-a şi Gavagai au, la nevoie, aceeaşi substanţă, dar nu reuşim să vedem cum vine treaba cu brânza de burduf. Trebuie să ne reamintim totuşi că ibn-Geber nu gândea în categorii aristotelice şi că lucrurile se compun din atomi identici între ei; deosebirile dintre Elisabeta a II-a, Gavagai şi brânza de burduf

sunt doar nişte accidente. Dacă Allah ar avea chef să se amuze, ar putea să amestece calităţile acestor lucruri între ele, dând naştere unui Gavagai sărat şi un pic acru, sau unei brânze cu pălărie colorată, ori unei Elisabete a II-a albe şi sfărâmicioase.»

Sursa: Mijomir Mecu, Facebook, 29 sept 2019

5 august 2023

SINUCIDERE ASISTATĂ DE INTELIGENŢA SPIRITUALĂ

Deci vrei să te sinucizi...

Ai ajuns într-o depresie atât de adâncă, încât nu mai vezi altă scăpare decât moartea. Foarte bine. E o concluzie corectă. În starea în care eşti, ar fi bine să-ţi închei socotelile. Dar nu cu trupul, ci cu poveştile pe care ţi le-ai tot spus şi care te-au adus în halul ăsta.

Poţi să te sinucizi şi fără a-ţi vătăma corpul. Măcar aşa nu-ţi vei întrista familia şi prietenii; cei care te iubesc nu-şi vor pierde minţile.

A, crezi că nu te iubeşte nimeni?! E posibil şi asta. Oamenii se iubesc doar pe ei înşişi.

Deşi... în acest moment, s-ar zice că tu **nu** te iubeşti. E bine şi aşa. Eşti mai original. Şi te-ai gândit să ieşi în evidenţă cu o sinucidere spectaculoasă, care să-i facă pe oameni să te regrete. Vrei să-i pedepseşti, care va să zică.

Foarte bine faci. Oamenii merită să fie pedepsiţi, fiindcă au creat o societate bolnavă, în care te obligă să te adaptezi. Nu tu eşti nebunul, ci societatea. Şi n-ai nicio ieşire, ai dreptate.

Uite ce-ţi propun: o sinucidere genială, o ştire care să-i uimească pe toţi. Vrei? Doar că vei rămâne fizic intact, conştient şi depresia va dispărea rapid. Ce zici?

Crezi că-mi bat joc de tine acum, în condiţia ta fragilă?! Îţi spun că nu. Vorbesc foarte serios.

Ai devenit curios, măcar puţin? Atunci, ascultă.

Ştii de ce eşti trist?

Pariez că nu. Nimeni nu ştie de unde vin emoţiile. Şi nici gândurile. Ne copleşesc, şi gata. Ne schimbă dispoziţia şi intenţiile. Devenim alţi oameni.

S-ar zice deci că eşti o victimă. Dar nu se vede agresorul. Cine te-a deprimat? La naiba, nu se vede nimeni...

Mda, deci vrei să mori...

E un lucru rar. De obicei, oamenii vor să trăiască cu orice preţ. Atunci, să profităm de dorinţa ta extraordinară de a muri. Cred că te-aş invidia, dacă n-aş fi deja mort.

Da. Ai auzit bine. Sunt mort. Cum de-ţi vorbesc atunci? Cum spuneam mai devreme, poţi muri păstrându-ţi trupul viu şi funcţional. E cea mai frumoasă moarte, cea mai glorioasă, divină. De fapt, singura posibilă.

Moartea corpului nu-ţi va aduce nicio alinare, ci vei continua să trăieşti ca o conştiinţă chinuită, fără corp. Şi atunci, nemaiavând ce şi cum sinucide, ce vei face? Vei bântui ca o fantomă, într-o depresie fără speranţă.

Acum măcar speri ca, prin suicid, să scapi de toate problemele. De fapt, problema ta e una singură, aceea că nu ştii cum să mori complet şi definitiv. Te amăgeşti cu ideea că dispariţia trupului te va linişti.

Tot aşa, există unii care merg la doctorul chirurg şi îi cer să le taie o mână sau un picior, fiindcă nu-l mai suportă (se numeşte *apotemnophilia* sau *transability*). Aproape nimic nu-i convinge că ceea ce ei cer nu-i decent. Chiar dacă renunţă la faptă, rămân cu nostalgia asta: ce bine ar fi fost fără acel membru! Absurd, nu-i aşa?!

Şi acum, să-ţi dezvălui secretul morţii pline de viaţă. Dar dacă încă nu eşti hotărât, mai bine nu citi. Trăieşte-ţi viaţa în continuare, aşa cum e, adică aşa cum ţi se pare că e. Că ea nu-i în niciun fel. Pur şi simplu este. Omul e cel care o califică drept bună sau rea, grea sau uşoară, fericită sau insuportabilă. Omul!

Dar ce e omul? Cine eşti tu? Ştiu că n-ai răbdare să filosofezi acum, aşa că-ţi ofer eu răspunsul scurt.

Eşti o iluzie.

Nu mă refer la trup, care-i o creaţie a naturii. Vorbesc aici de senzaţia de „eu”, senzaţia că există acolo o entitate cu liber-arbitru sau voinţă proprie. Asta e iluzorie. „Entitatea” din corp nu există.

Poate te gândeşti că, prin sinucidere, demonstrezi că ai liber-arbitru. Vax albina! Corpul oricum va muri, mai devreme sau mai târziu, nu poţi schimba asta. Mai bine, demonstrează-mi că poţi muri (psihic) înainte de a muri (fizic) şi atunci voi şti că, într-adevăr, există un liber-arbitru.

Există oameni care au murit înainte să-şi pună capăt zilelor. Erau atât de hotărâţi, încât eul lor s-a dizolvat înainte să-şi distrugă corpul. Asta da, voinţă! Senzaţia de „eu” s-a evaporat şi n-a mai rămas un „cineva” în corp. Doar Viaţa în sine. Asta e moartea adevărată, totală. Şi nu mai contează dacă trupul supravieţuieşte sau nu. Este un nou tip de viaţă: mortul viu. Te interesează?...

Senzaţia că, undeva în corp sau în creier, ar exista un suflet, numit „eu”, asta-i o iluzie. O glumă a naturii. Nimeni nu ştie cum apare, dar se pare că nu-i obligatorie. Se poate trăi şi fără „eu”. Chiar foarte bine.

E o fericire blândă, senină, care îmbrăţişează totul. Toate trăirile trec prin corpul-minte, fără a lăsa urme, scurte senzaţii interesante. Desigur, acum fără senzaţia de „eu”. Nimic nu mai pare important, fiindcă se vede clar că totul e un joc.

Eşti curios să simţi şi tu asta? Atunci va trebui să mori, dar nu fizic. Să renunţi la tine, la „eu", nu la corp. Oare poţi renunţa la ideile **tale**, la emoţiile **tale**, la depresia **ta**?! Parcă erai gata să te sinucizi. Oricum, nu mai ai ce pierde, aşa că dă-le drumul! Cum oare de s-au agăţat de acest gol?!

Fără aceste accesorii, eşti nimic. Erai în depresie din cauză că te credeai un „ceva" neîmplinit. Depresia nu mai e posibilă când eşti nimic. Nimicul nu se poate împlini. Nu se poate clădi pe un gol. Nimicul nu are niciun motiv să fie trist. Nu are ce pierde. Orice s-ar suprapune peste el nu-i schimbă natura. Nimicul rămâne gol. E perfect vid. Perfect.

Cam asta a fost ce voiam să-ţi spun. Ştiu că ai vrea să mai vorbim... Continuă să citeşti sau să reciteşti.

A, şi rămâi gol de „tine"...

12 august 2023

CUM MAI COMUNICĂM CU MORŢII CARE S-AU REÎNCARNAT?

Exploratorul astral Jurgen Ziewe reuşeşte, pe baza experienţelor sale personale, să aştearnă o punte mult-aşteptată între doctrina *spiritualistă* şi cea *nondualistă*.

El porneşte de la dilema spiritualiştilor că, da, putem comunica cu spiritele celor dragi trecuţi dincolo; dar dacă s-au reîncarnat, îi pierdem pentru totdeauna. Ce mai rămâne din persoana ajunsă în planul astral, dacă Esenţa ei s-a reîntrupat deja într-un nou personaj terestru?

Pare o întrebare legitimă, dar este o falsă temere, bazată pe o confuzie între Esenţă şi formă. Pe scurt, **noi nu comunicăm cu forma astrală, ci cu Esenţa persoanei**. Nu forma ne defineşte, ci Esenţa sau Spiritul. Chiar şi pe Pământ fiind, noi comunicăm prin Esenţele noastre, nu doar cu trupurile.

Deci, când personajul moare, el tranzitează în planul astral, unde rămâne atât timp cât are nevoie pentru a-şi consuma toate tensiunile, nevoile, energia acumulată în fosta viaţă omenească. Aceasta poate dura o perioadă considerabilă de timp. Apoi trece în planurile superioare, în funcţie de nivelul de dezvoltare a conştiinţei sale. Sau se reîncarnează.

Călătorind în aceste lumi invizibile, Jurgen a avut parte şi de experienţa supremă a unităţii cu Sinele esenţial. În Conştiinţa Unificată, devii una cu Eu Sunt, care este Spiritul etern. Şi, lucrul curios observat de Jurgen, esenţa Eu Sunt este aceeaşi pentru toată lumea. Or, aceasta este chiar tema nondualităţii: Nu există decât o unică Fiinţă. Ideea ne bulversează mintea şi nu o putem pricepe decât trăind-o direct, nu intelectual.

Jurgen a experimentat acest lucru curios *după ce a ieşit* din starea unificată Eu Sunt şi a intrat accidental, prin voinţa Sinelui său Superior, în corpul unei femei. Atunci a descoperit că şi ea avea acelaşi Eu Sunt şi doar „hainele" erau diferite. A fost o demonstraţie experienţială a adevărului nondualist.

Prin urmare, când mă aflu în astral şi îi revăd pe cei dragi, mă văd chiar pe Mine însumi, dar în haine diferite. Prin iubirea pe care o radiez, chem la viaţă personajul pe care vreau să-l revăd. Fericirea revederii este, de fapt, fericirea reunirii cu Mine însumi, nu cu altă persoană, pentru că toţi avem acelaşi Eu Sunt. Eroarea noastră obişnuită este că îi privim pe ceilalţi oameni ca fiind separaţi de noi. Prin urmare, moartea nu ne poate

niciodată separa de cei dragi, fiindcă ei suntem chiar noi înşine – şi asta, dintotdeauna.

Însă putem înţelege aceste aspecte „stranii" doar când ne aflăm în Conştiinţa unificată, uniţi cu Sinele nostru real. Iar după ce ieşim din acea stare magnifică, este de ajuns amintirea ei pentru a nu ne mai considera niciodată separaţi de restul lumii, în conflict cu alţii. Oamenii obişnuiţi se identifică cu informaţiile şi aspectele personale, în loc de a se identifica cu Eu Sunt-ul sau Spiritul lor.

În Eu Sunt-ul sau Spiritul individual este stocată baza de date cu toate personajele pe care le-am jucat de-a lungul timpului. Jurgen şi-a revăzut multe personaje în care Eu Sunt-ul său a fost încarnat de-a lungul istoriei şi pe toate le simţea ca fiind el însuşi. Când vrei să te simţi şi să te manifeşti exact ca personajul de acum 1000 de ani, îl alegi din baza de date astrală (akasha) şi îl animezi cu Eu Sunt-ul tău.

Similar, când ne gândim la o fiinţă dragă decedată, prin dragostea noastră, chemăm Conştiinţa universală să umple forma sau matriţa info-energetică specifică acelei persoane dragi. De obicei, oamenii sunt ataşaţi de *personajul drag*, de carcasa exterioară. Dar chiar dacă spiritul s-a reîncarnat, personajul se poate manifesta din nou plecând de la baza de date cu informaţiile personale şi fiind animată de Eu Sunt (al acelui personaj). Noi nu vorbim în astral cu o carcasă moartă sau un automaton, ci atragem Sinele Suprem în ea şi astfel devine vie. Viaţa înseamnă Conştiinţă, nu formele efemere.

Deci când trupul moare, nu ne dizolvăm într-un nor de fum sau o supă de conştiinţă amorfă. Ne schimbăm doar hainele, obiceiurile, comportarea, aspectul exterior, dar Inima nu se schimbă niciodată. Eu Sunt-ul persoanelor dragi este acelaşi cu Eu Sunt-ul meu, iar această iubire profundă nu dispare niciodată. Cum ar putea dispărea, căci este iubirea de Sine a Fiinţei eterne?!

Şi, aş adăuga, acest lucru este valabil chiar şi cu persoanele mai puţin dragi sau total necunoscute. Doar că-i mai uşor să înţelegem Iubirea divină necondiţionată şi total unificatoare dacă începem cu cei pe care i-am iubit şi încă îi mai iubim.

Ca o concluzie, lumea astrală este la fel de înşelătoare ca şi lumea fizică. În ambele, ne identificăm cu personajul, cu haina, nu cu Esenţa. Adevărul îl putem găsi numai în Conştiinţa Unificată, în care nu există separare. Acesta este aspectul etern şi neschimbat numit Eu Sunt.

Din păcate, Jurgen nu ne lămureşte ce anume se încarnează într-un corp omenesc şi apoi părăseşte trupul la moarte. Îi spunem „suflet" sau „spirit", dar ce este el? Oare este o parte din eternul Eu Sunt, care este

singurul „lucru” ce există? I-am adresat întrebarea personal via YouTube. Şi iată ce mi-a răspuns maestrul, la foarte scurt timp, într-un comentariu fixat de dânsul în fruntea celorlalte.

«Este exact genul de întrebare la care mintea umană nu poate răspunde, din cauză că este limitată. Este similară cu întrebarea „Cine l-a creat pe Dumnezeu?” Sau „Ce există dincolo de Dumnezeu şi apoi, dincolo de dincolo?” Sau „Ce era înainte de începutul începutului Universului?”. Aproape toţi cei care au încercat, chiar şi matematicienii, au eşuat în a găsi un răspuns.

Singurul răspuns mulţumitor mi-a fost oferit printr-un extaz copleşitor, care m-a lăsat fără gânduri şi fără cuvinte...»

Sursa: Uncle Fred is still alive - a commentary by Jurgen Ziewe [28] *(2 mai 2023)*

20 august 2023

Care moarte?

Laura a făcut următorul minunat comentariu la articolul de mai sus:

«Am stat de-a lungul timpului lângă mai mulţi morţi, inclusiv părinţii mei şi mai multe rude, şi de fiecare dată, privind acel corp înţepenit... când eram mică, simţeam frică, însă, de-a lungul timpului, am realizat că acel corp nu avea nimic în comun cu Ceea ce reprezenta viaţa/viul vieţii şi cu care "eu" împărtăşisem bucuriile...

Cu ceva ani în urmă, bunica mea, pe care o iubeam enorm, a decedat şi ea. Stăteam acolo şi, retoric, mă întrebam ce va fi de acum încolo, unde se duce "ea", cum mai pot comunica cu ea şi unde este "ea", căci acel corp ţeapăn nu era "bunica mea".

În acelaşi timp, dintr-o dată, am început să aud păsările cum cântă, am simţit stropii ploii calde de martie şi am văzut soarele, lumina lui mi-a mângâiat faţa. Şi, brusc, m-am oprit. Nu mai era vorba unde se duce bunica, nu mai era vorba ce formă va lua în viitor bunica, dintr-o dată, PREZENŢA ei am simţit-o în tot... Bunica era totul, devenise iar TOTUL/NONFORMA.

Şi eram singura din capelă care zâmbea ca proasta □□□

Ce iluzie să crezi că Viaţa se naşte şi moare...! Ce iluzie să crezi că Viaţa poate dispărea, că lipseşte din ceva, că o formă ce se ridică din Ea ar fi mai importantă decât altă formă...! Toate "valurile" îi aparţin Oceanului...

În acea clipă, am simţit că bunica mi-ar fi spus, dacă ar fi existat cuvinte: "Nu plec nicăieri, draga mea. Acum sunt Totul. Nu mă poţi pierde niciodată, sunt în inima ta, aşa cum mereu am fost. Te voi îmbrăţişa mereu din tot, zâmbetul meu îţi va lumina faţa cand te vei bucura de o floare, te voi mângâia

---

[28] https://www.youtube.com/watch?v=3uQ8y7lbokY

din Soare, te voi îmbrăţişa când lacrimi curg pe faţa ta. Nu plec nicăieri, draga mea. Sunt AICI din veşnicie..."

Am încercat prin cuvinte să exprim o milisecundă din ceea ce mi se destăinuia, un flash inexplicabil de minunat. De atunci, nu mi-am mai pus nicio întrebare despre ce se întâmplă după moarte, doar am zâmbit; şi gândul ce a apărut este: **care moarte?**»

Laura Averchi, 23 august 2023

INTOXICAŢIA CU IUBIRE

A iubi iubirea ⭐ După ce a dispărut, iubirea devine iluzie ⭐ Iubirea omenească e un troc ⭐ Citate despre iubire

A iubi iubirea

Când eram în liceu, am aflat că tinerii „iubesc iubirea”, ceea ce se spunea că ar fi o *greşeală* naivă. Numai maturii ştiu să iubească *corect*, fiindcă ei se dedică unei persoane pe care o cunosc bine, cu calităţile şi cu defectele sale. Tinerii idealizează prea mult şi se pare că de aceea au parte de atâtea eşecuri în dragoste.

Cu mintea mea de peste decenii, am revenit la sentimentul adolescentin. Am înţeles că ne îndrăgostim cu adevărat atunci când Sinele meu se îndrăgosteşte de Sinele tău. Namaste!

Nu persoanele, nu trupurile se iubesc şi nici mintea lor, cu toate prejudecăţile ei inerente, ci Dumnezeul din om se recunoaşte în celălalt. Iar Dumnezeu este Iubire. Simpla recunoaştere de Sine produce fericirea-iubirea, ca o scânteie divină ce aprinde focul inimii.

De aceea, când cineva fantazează despre o iubire ireală, nu-i nicio eroare sau nebunie. Pur şi simplu, Iubirea se revarsă din Sine către un alt Sine fictiv. Sinele meu este acelaşi cu Sinele tău şi cu orice alt Sine imaginabil. Sub acoperirea unei fantezii amoroase, de fapt, Sinele îşi transmite fericirea Sa sub forma acestui sentiment idealizat.

Aşa se întâmplă când cineva se îndrăgosteşte de o Ileană Cosânzeană sau de un Făt-Frumos. Am întâlnit un caz când o fată s-a îndrăgostit de poza de pe un mormânt a unui băiat decedat. Şi câte astfel de cazuri ce frizează „nebunia” nu găsim în viaţă! Dar este o nebunie mistică şi foarte frumoasă. Se întâmplă la fel atunci când idolatrizăm o icoană, un sfânt, o zeitate – ea capătă viaţă şi ne îndrăgostim efectiv de ea. Exemple sunt cu duiumul, de pildă „miresele lui Cristos” ş.a..

Dragostea nu are raţiune, dar ne umple de fericire. Intoxicaţia cu iubire dă cea mai mare dependenţă şi n-are leac. Iubirea nu e ceva adăugat la viaţă, ci însăşi temelia Vieţii, o temelie deseori ascunsă sub podea.

După ce a dispărut, iubirea devine iluzie

Problema apare când iubirea dispare. Atunci ne dăm seama că am fost prada unei „iluzii”, că iubirea era doar în sufletul nostru, nu şi reciprocă. Şi intrăm în depresie. Nu doar în cazul unei iubiri fanteziste, ci chiar al afecţiunii sincere pentru un partener real.

Nu ştim cum a apărut dragostea, dar ne-a fermecat şi ne simţeam în Paradis.

Nu ştim nici de ce a dispărut, iar acum ne simţim în Iad. Cum se spune prin tribunale, de la dragoste la ură e doar un pas.

Ce-i iubirea? Ei bine, aflăm acum, dacă nu ştiam deja. Iubirea cea adevărată vine direct din Dumnezeu către Dumnezeu. Sinele se recunoaşte în celălalt, şi asta nu-i deloc o metaforă. Este o relaţie la cel mai înalt nivel, dincolo de raţiunea omenească. Noi nu putem înţelege cum e posibil ca Sinele să fie acelaşi în fiecare om, ba chiar în fiecare obiect. Şi apoi, nu înţelegem de ce nu îşi păstrează mereu această iubire de Sine, de ce nu simţim această iubire dumnezeiască decât arareori, iar unii, niciodată.

Şi nu vom putea pricepe niciodată cu această minte mărginită.

Nici nu-i nevoie să pricepem, e de ajuns să simţim Iubirea şi orice nelămurire dispare, fiindcă nu ne mai interesează explicaţiile. Ne mulţumim cu fericirea prezenţei Iubirii şi nu mai avem nevoie de nimic, nici de somn, nici de mâncare. Iar în iluminare, nici măcar de altă persoană. Suntem îndrăgostiţi iremediabil de Tot. „Iubim iubirea”, care este Tot Ce Există.

Adevărata iluzie este să NU vedem Iubirea pretutindeni. Faptul că am văzut-o doar într-o singură persoană reală sau într-un personaj imaginat sau într-un episod hipnotic, după care am rămas dezamăgiţi, acestea sunt jumătăţi de iluzie, dar oricum, înseamnă mult mai mult decât un suflet gol.

Din acest motiv, oamenii care se simt singuri îşi proiectează iubirea către un câine sau pisică sau în diverse pasiuni, care scot la iveală ce au mai frumos în Sine. Toţi oamenii simt nevoia de marea Iubire, iar modalitatea cea mai la îndemână este să investească sufleteşte în ceva exterior: o persoană, un animal, un obiect frumos, o lucrare rafinată, o activitate oarecare, fie şi intelectuală. Toate sunt Dumnezeu şi, oferindu-ţi interesul în ceea ce faci sau într-o fiinţă, Te recunoşti acolo şi aşa simţi Iubirea. Toate formele sunt doar pretexte de a Te recunoaşte în ele şi să fii fericit.

Chiar şi empatia este un fel de iluminare, pentru că te recunoşti în altă fiinţă, eşti în rezonanţă cu trăirile ei. Empatia vine direct din unitatea fundamentală a Conştiinţei.

Iubirea omenească e un troc

Majoritatea învăţătorilor spirituali spun că relaţia de iubire este un troc. Se spune, simplist, că femeia îşi doreşte stabilitatea unui cămin, iar bărbatul îşi doreşte să-şi poată satisface oricând pofta sexuală. Foarte pe scurt, acesta ar fi contractul social numit căsătorie, în care cei doi renunţă la libertatea personală în favoarea nevoii fundamentale pentru fiecare. Desigur chestiunea e mai complexă şi devine şi mai complicată dacă apar copiii la mijloc.

Unii învăţători merg mai departe şi afirmă că acest troc este un lucru **rău**, fiindcă se împotriveşte naturii (bărbatului) şi introduce obligaţii inutile şi greu de suportat uneori; şi că, fără căsătorie, n-ar mai fi atâtea divorţuri. Alţii, dimpotrivă, afirmă că acest troc este un lucru **bun**, fiindcă asigură amândurora liniştea necesară pentru a-şi orienta energia către lucruri superioare, cum ar fi spiritualitatea. Primii au avut parte de o viaţă romantică tumultuoasă, pe care acum o translatează într-o viziune „spirituală”. Secunzii au avut un singur partener, cu care s-au înţeles bine toată viaţa. Primii pot fi acuzaţi de imoralitate. Secunzii pot fi acuzaţi de conformism.

Adevărul este că relaţiile de iubire sunt un troc. Punct. Dar în momentul când caracterizezi trocul ca fiind un lucru rău sau un lucru bun, deja devii partizanul unei poziţii, nu mai eşti neutru, nondual, şi te poţi aştepta să fi atacat din diverse direcţii. Din punct de vedere divin, nu e corect să judeci pe nimeni şi nimic.

Acest troc înseamnă punerea în comun a unor calităţi personale pentru binele amândurora. Înseamnă colaborare, completare reciprocă, sacrificiu şi câştig. Destinul le rezervă unora să aibă parte de iubire omenească, pe când altora, să nu aibă parte de ea. Oricum, ea este cu totul altceva decât Iubirea necondiţionată, ele nu trebuie confundate. Şi nici nu se exclud. Iubirea necondiţionată îmbrăţişează totul. Iubirea umană nu te poate opri să atingi iluminarea; şi nici lipsa ei nu te poate opri.

29 august 2023

Radu Beligan

«Suntem născuţi pe lume pentru a iubi. Orice. Nu-ţi impun să joci, să iubeşti ce iubesc eu, ci să iubeşti ce iubeşti dumneata, dar să iubeşti cu adevărat. Cred că ăsta e marele mister: iubirea. Dacă oamenii ar putea să-şi însuşească asta, lumea ar fi o bucurie.»

Emil Cioran

«Singurul lucru care-l poate salva pe om este IUBIREA.

Să-ţi vină să plângi atunci când te gândeşti la oameni, să iubeşti totul, într-un sentiment de supremă responsabilitate, să te apuce o învăluitoare melancolie când te gândeşti şi la lacrimile ce încă nu le-ai vărsat pentru oameni, iată ce înseamnă a te salva prin iubire, singurul izvor al speranţelor.

Oricât m-aş lupta pe culmile disperării, nu vreau şi nu pot să renunţ şi să părăsesc iubirea, chiar dacă disperările şi tristeţile ar întuneca izvorul luminos al fiinţei mele, deplasat în cine ştie ce colţuri îndepărtate ale existenţei mele.

Prin orice poţi cădea în lumea asta, numai printr-o mare iubire nu. Iar atunci când iubirii tale i s-ar răspunde cu dispreţ sau indiferenţă, când toţi oamenii te-ar abandona şi când singurătatea ta ar fi suprema părăsire, toate razele iubirii tale ce n-au putut pătrunde în alţii ca să-i lumineze sau să le facă întunericul mai misterios se vor răsfrânge şi se vor reîntoarce în tine, pentru ca, în clipa ultimei părăsiri, strălucirile lor să te facă numai lumină şi văpăile lor, numai căldură.» (Emil Cioran)

David Carse - Iubirea necondiţionată

«Ideile noastre despre iubire sunt mult mai viciate decât vrem să admitem cu gânduri şi emoţii legate de implicare şi ataşament, de o anumită persoană foarte „specială” pentru noi, de simţul posesiunii, de excluderea altora, de nevoi personale, de grija de celălalt, de vinovăţie.

Credem că grija de celălalt ar fi ceva important, venit din inimă. Dar grija de celălalt nu înseamnă altceva decât o implicare exagerată, nelinişte, ataşare de rezultate. Este o părere greşită că ar trebui să ne pese de această existenţă iluzorie, acest vis, sau că lucrurile musai contează. Ea ne provoacă griji, nelinişte, confuzie şi senzaţii de separare şi de vinovăţie. Nu-i face bine nici persoanei de care ne „pasă”, căci aşa doar îi perpetuăm propria sa implicare în vis. Asta nu-i iubire. Pretenţia noastră că iubim nu face decât să ne limiteze pe noi şi pe cei pe care încercăm să-i iubim.

Iubirea adevărată nu generează implicare. Iubirea este neutralitate; înseamnă absenţa judecăţilor, cenzurii, dorinţelor, grijilor. Este Natura noastră Adevărată, Tot-ce-există, Prezenţa. Ne reaminteşte că nimic nu contează. Când conştientizezi că eşti dintotdeauna Prezenţa acestei Iubiri Perfecte, neimplicate, neutre, atunci simţi acea „Pace care întrece orice închipuire” (Filipeni 4:7)» *Perfect Brilliant Stillness, Cap. 8 - traducere de R.A.P., 2023*

Laura Averchi – Iubire iluminată

«Pe vremea când încă există o Laura, un dialog a avut loc între ea şi Existenţa/ Dumnezeu/ Conştiinţa etc..

Şi El a întrebat: „Ce-ai simţi dacă ţi-aş lua ceva fără de care nu ai putea să exişti, ceva care, dacă nu ar exista, tu ai prefera non-existenţa? Există ceva în lipsa căruia ai simţi că nu ai nici un rost, ai prefera să fii nimic?"

Iar Laura a stat puţin, a pus în balanţă şi a vrut să găsească acel ceva indispensabil fără de care nu ar mai vrea să existe. A luat multe la rând până a ajuns la... iubire. Imaginându-se fără capacitatea de a iubi, a simţit cum se cutremură… un hău negru, fără viaţă, de orice fel ar fi, nimic viu în el... nicio tresărire, o inexistenţă infinită...

Şi a răspuns: „În multe feluri pot supravieţui, însă fără iubire aş prefera să nu exist. Nu vreau nimic de la Tine, doar să nu îmi iei Iubirea. Vreau doar iubirea Ta; fără iubire, îmi refuz propria existenţă şi Nimic prefer să fiu..."

Şi El atunci a zâmbit: „Ooo, vrei iubirea? Iubirea infinită? Vrei doar Iubirea MEA? Ok... dar pregăteşte-te..."

Încet-încet, un foc în Laura s-a aprins...

Şi El creştea, creştea, topirea începuse...

Iubirea infinită în forma muritoare începu să crească...

Şi Ea, în tot, începu să se vadă...

Prin ochii fizici nu se mai percepeau forme, doar o iubire infinită în tot...

Şi corpul fizic se lupta să cuprindă ASTA.

El se împotrivea, căci Absolutul ajustase cum vrerea-i fu acest efemer vehicul...

Dar Laura... Laura se topea, încet-încet, ea se topea...

Ea nu putea să reziste...

Căci ăsta-i preţul, de nu poţi exista fără Iubire...

Persoana nu poate adăposti iubirea infinită, ea poate adăposti doar umbre ale ei.

Iar Laura începu să fie o veşnică îndrăgostită... de tot... de Viaţă...

Până când... Ea nu mai exista, însă TOTUL ERA IUBIREA, era EA.

Şi a înţeles de ce Dumnezeu zâmbise când îi ceruse Iubirea LUI.

Căci doar IUBIREA există...

Nu-i ea şi el... este doar Iubirea... doar viul Vieţii...

Cum se descurcă corpul cu această IUBIRE infinită?

Cum poate. ☺

Iubirea nu se poate dărui, nu se poate lua; cel ce îşi doreşte să fie Iubire trebuie să se pregătească să renunţe la sine, la personaj...

Moartea, totuşi, nu o va gusta, corpul încă mai poate exista. Doar îşi va „cunoaşte" fiinţa: iubirea, Viaţa, plinătatea vidului.

Iubirea este vidul plin...

Vid gol nu există, Prezenţa este viul vieţii...

Plinătatea este chiar Dumnezeu.

Goliciunea este chiar Dumnezeu.

Golindu-te de prea-plinul „eu", rămâne doar infinita plinătate, doar EL... doar Dumnezeu.

Un ocean infinit, plin de iubire ESTE TOTUL.

De şi „tu" eşti pregătit să plăteşti preţul, de poţi la tine să renunţi, doar EL va exista... ca „tine". 😊»

Laura Averchi, Facebook, 8 iulie 2023

NONDUALITATEA ŞI MOARTEA APARENTĂ (NDE)

traduceri de Răzvan-Alexandru Petre

Cazuri de NDE: Sharon Milliman ● Andy Petro ● Rich Kelly ● Benedict Mellen-Thomas

Introducerea traducătorului

Care este legătura dintre iluminarea nonduală şi experienţele din apropierea morţii (NDE)? Ambele au de a face cu moartea. Diferenţa este că iluminarea este o moarte definitivă a eului personal, pe când NDE este o experienţă trecătoare, dar marcantă. În NDE, eul personal nu moare, dar în cazurile mai profunde, poate dispărea temporar. Oricum, experienţa este atât de puternică, încât omul rămâne cu o nostalgie iremediabilă după acea stare minunată.

Am putea detalia asemănarea ceva mai precis. Se spune deseori că experienţa în apropierea morţii (sau moartea clinică) nu este totuna cu moartea definitivă. Oricât de puternică ar fi experienţa, ea rămâne o experienţă a *vieţii*. Similar, cei care au licăriri sau străfulgerări ale nondualităţii nu sunt încă eliberaţi de eu. Este tot o *experienţă* de trezire în care lipseşte temporar eul personal, doar o sugestie de cum ar fi..., la care eul va medita ulterior. Desigur, meditaţia eu-lui va fi distorsionată de însăşi existenţa sa, aşa că nu va putea percepe cum este eliberarea reală. Căci starea definitivă fără sinele personal este o reală moarte psihologică, o mutaţie înfricoşătoare pentru eul viu care se gândeşte la ea.

Nu se poate spune precis dacă moartea fizică definitivă aduce cu ea şi dizolvarea eu-lui. Unii spun că da, alţii însă spun că eul continuă să supravieţuiască, continuându-şi aventurile iluzorii pe tărâmul astral sau mai sus. Probabil că ambele variante sunt posibile, căci nu se contrazic.

Cele mai multe dintre mărturiile celor care au trecut printr-o moarte aparentă se referă la nişte peripeţii incredibile. Toate au o încărcătură spirituală, dar relativ puţine ating subiectul Unimii. Am selectat câteva astfel de mărturii mai rare, pentru a pune în valoare, odată în plus, realitatea şi însemnătatea nondualităţii.

R.A.P.

Sharon Milliman - Femeia lovită de Fulger

«Şi l-am văzut pe Isus ieşind dintre nişte copaci şi venind spre mine, iar atunci cei doi fraţi ai mei au dispărut. El mi-a zâmbit, iar eu eram fermecată de cât era de frumos. Şi mi-a spus – iar acela era primul semn că urma să fiu trimisă înapoi în corp, dar nu i-am dat importanţă – deci mi-a spus: „Te iubesc, sunt cu tine, nu-ţi fie frică”. Apoi am mers împreună într-o frumoasă vâlcea din pădure.

Acolo era un pârâu, iar pe mal, un buştean de pin era culcat la pământ, îi vedeam conurile şi frunzele ascuţite ca acele. Iar din acele pinului ieşeau nişte mici flori albastre. M-am aşezat şi Isus a plecat.

Pe celălalt capăt al buşteanului stătea un om, care ştiam că este Dumnezeu. Avea un băţ cu care se juca cu frunzele de pin sau îl mişca la întâmplare prin iarbă sau ţărână. M-a privit şi m-a întrebat: „Ce ai zice dacă n-ai exista decât tu şi cu mine?” M-am mirat tare, nu înţelegeam întrebarea. Mi-a zâmbit şi a repetat: „Ce ai zice dacă n-ai exista decât tu şi cu mine?” Tot nu înţelegeam întrebarea.

Iarăşi mi-a zâmbit, s-a sculat şi mi-a zis: „Vino cu mine”. M-am ridicat şi am mers ceva mai departe în pădure. Am ajuns la un luminiş, unde El a mişcat din mână şi cerul s-a deschis şi vedeam imensitatea Universului. Vedeam nebuloasele cosmice în toate culorile lor şi planetele care se învârteau şi stelele strălucitoare. Dar nu erau oameni, nu erau copaci, nu erau maşini, nici case, nimic. Doar acea imensitate cosmică.

M-am uitat la Dumnezeu şi i-am răspuns: „Nu. Fiindcă dacă există doar asta, şi eu, şi tu, atunci te-ai plictisi după 10 minute şi nu ţi-ar mai plăcea de mine, din cauza întrebărilor şi a trăncănelii mele.”

Şi-a lăsat capul pe spate, iar ochii îi străluceau precum diamantele şi m-a contaminat cu râsul lui, aşa că am început să râd şi eu de mine. Şi mă

gândeam: Oare cum de-am spus aşa ceva? Nu-i poţi spune „nu” lui Dumnezeu.

Ne-am întors şi ne-am aşezat din nou pe buştean. M-a întrebat iarăşi: „Ce-ai zice dacă n-am exista decât tu şi cu mine? Nu părinţi, nu soţ, nu copii, nu prieteni, nimeni. Doar eu şi cu tine.” Tot nu ştiam cum să răspund la acea întrebare.

Şi în faţa mea era un frumos stejar care avea mii de ani, probabil, era imens. Am observat detaliile scoarţei, rădăcinile de sub pământ şi cum ele scoteau nutrienţii din sol şi îi împingeau în sus până la frunze. Îi vedeam vinişoarele dătătoare de viaţă şi frunzele şi nutrienţii şi lumina care hrăneşte frunzele şi cum frunzele curăţă aerul. Deci totul este legat de totul şi fiecare depinde de tot restul. Nu contează cât de măruntă e creatura lui Dumnezeu, căci este foarte importantă pentru restul Creaţiei.

Şi i-am spus lui Dumnezeu, nu ştiu de ce, fiindcă nu citisem niciodată Coranul, nici măcar nu l-am atins, nu l-am văzut vreodată. Dar nu ştiu de ce, am spus: „**Doamne, al o sutălea nume al Tău din Coran este: «Dumnezeu e pretutindeni, Dumnezeu nu e nicăieri şi Dumnezeu e în mine.**»” Şi El a spus: „Da, aşa este.”

Apoi am spus: „Doamne Dumnezeule, Tu ai făcut acest copac, Tu eşti în acest copac, deci când privesc acest copac, Te văd pe Tine.” El a zis: „Da, aşa este.”

Apoi am început să mă gândesc la părinţii mei şi am spus: „Doamne, Tu mi-ai creat părinţii, Tu eşti în părinţii mei, deci când îi privesc, pe Tine Te văd.” Iar El a zis: „Da, aşa este.”

Apoi am spus acelaşi lucru despre copiii mei şi apoi m-am gândit la acei oameni care au fost foarte răi cu mine şi m-au rănit şi am zis: „Doamne, există oameni foarte cruzi în această lume, care îi rănesc pe alţii.” Şi am zis: „Dar Tu i-ai făcut, Tu erai în aceşti oameni, deci când îi privesc, pe Tine Te văd.”

A spus: „Da, aşa este”. Şi a mai spus: „Acum am o întrebare pentru tine.” Şi mă gândeam: Aoleu! M-a întrebat: „Când te priveşti în oglindă, ce vezi?”

Mi-am lăsat mâinile în poală şi mă uitam în jos, fiindcă ştiam că răspunsul meu nu ar fi potrivit să-l dai lui Dumnezeu. În mod normal, aş fi răspuns: Mă văd doar pe mine, pe nimeni altcineva. Doar atât. Dar ştiam că nu asta trebuia să răspund, aşa că am zis: „Doamne, Tu m-ai făcut, Tu eşti în mine, deci când privesc în oglindă, Te văd pe Tine.”

Şi El era aşa de fericit. Parcă spunea: Da, aşa este! Aşa este! Aşa este! Iar ochii îi străluceau, erau cei mai albaştri ochi pe care-i văzusem vreodată. (Ai lui Isus erau căprui.) Străluceau ca diamantele când zâmbea. Astfel, Dumnezeu îmi dădea de înţeles: „Eu nu fac greşeli, Eu nu creez gunoaie. Iar tu nu eşti aceea care ai fost făcută să crezi că ai fi de către oamenii din această lume.”

Toată viaţa mi se spusese că sunt urâtă, că sunt proastă şi chiar o credeam. Dar acum Dumnezeu îmi spunea: „Nu, Eu nu te-am făcut aşa. Tu nu

eşti aşa cum îţi spune lumea că ai fi.” Şi a fost o foarte mare revelaţie pentru mine că nu eram cum crezusem, că Dumnezeu nu mă vedea aşa. [...]

Am mai vorbit puţin şi apoi au apărut doi îngeri. Nu aveau aripi, ci nişte rochii frumos ornate. Şi m-au dus la un lac foarte liniştit, parcă aş fi privit într-o sticlă. M-am aplecat şi am privit în apă şi dedesubt am văzut Pământul şi evenimente viitoare din diferite părţi ale globului.

Am văzut schimbări climatice teribile, vulcani, cutremure, tsunami şi toate alea. Şi am mai văzut ceva ca nişte nori negri deasupra unor capitale de ţări din diverse părţi ale lumii şi revolte şi răsturnări de guverne.

Şi mi s-a arătat că sistemul monetar se va prăbuşi. De fapt, îngerul spunea că banii noştri nu au valoare şi că, până la urmă, ne vom întoarce la sistemul de schimb în natură, aşa cum era cu multe secole în urmă. Şi au fost mult mai multe lucruri acolo, dar nu pricepeam de ce mi se arătau şi nici ce ar trebui să fac cu ele.

Îngerii spuneau că toate acestea nu trebuie să se petreacă şi că doar egoismul colectiv uman le cauzează şi că omenirea se poate schimba şi că, dacă noi ne schimbăm, acele lucruri nu se vor întâmpla. Dar deocamdată, nu ne-am schimbat, iar unele lucruri pe care le-am văzut s-au întâmplat deja…»

Sursa traducerii: videoclipul "Woman Struck By Lightning; Shown Future World Events During NDE" [29]

Nota traducătorului

Când unele profeţii rele NU se adeveresc, nu e datorită vreunei schimbări în bine a oamenilor. Pur şi simplu, profeţiile au fost date *eronat* dintr-un motiv sau altul.

Dacă toate creaturile sunt Dumnezeu Însuşi, înseamnă că ele urmează proiectul divin în detaliu, nu se abat de la el, nici în bine, nici în rău. De ce l-ar încălca?! Doar ca să-i dea bătăi de cap Creatorului?!

„Dumnezeu e pretutindeni” înseamnă că Dumnezeu e în fiecare eveniment, fenomen şi alegere. Mi se pare că eu aleg întotdeauna, dar dacă „Dumnezeu e în mine”, înseamnă că „eu” este doar instrumentul Lui. Şi atunci, este *voinţa personală* un lucru real?!

Nondualismul afirmă răspicat că NU, fiindcă nu există decât o *falsă* senzaţie a unui centru personal, o condensare de energie într-un fel de bulă *halucinatorie*, care se *visează* a fi separată de infinititudinea originară. Dacă „totul este legat de totul”, atunci nu e loc pentru alegeri care ar perturba armonia cosmică. Inclusiv „perturbările” erau deja prevăzute să se întâmple, făceau parte din plan de la bun început.

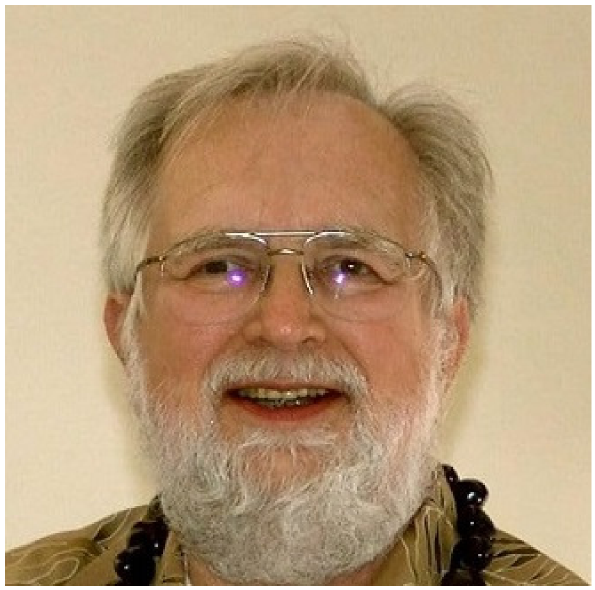
---

[29] https://youtu.be/9T8RidoORJU?t=697

Desigur, aceste idei nu schimbă cu nimic aparenţele. Doar ne atrag atenţia că ne conducem viaţa după nişte principii care vor fi invalidate la un moment dat. Şi să nu ne mirăm când se va întâmpla asta.

Andy Petro

Mărturie NDE despre Conştiinţa nonduală. Citat din Andy Petro, supravieţuitor al unui accident mortal (NDE), când s-a înecat în apa rece a lacului Michigan, pe când era adolescent.

Andy Petro

«Mă întorc în tunel. Sunt foarte aproape de Lumină. La fel de aproape cum sunt acum de ecranul computerului. Iar Lumina îmi spune: „Andy, te iubesc!” Şi sunt impresionat, pentru că îmi ştie numele. Apoi Lumina spune, „Andy, noi te iubim!” Şi în acea clipă, întregul fundal şi Lumina dispar. Şi apar mii şi milioane şi miliarde de alte lumini ca mine, care spun în cor, „Bine ai venit acasă, Andy!”

Şi în acel moment, am fost absorbit în Lumină. Am devenit Lumina. Nu eram mai mare decât Lumina. Nu eram mai mic decât Lumina. Eram o hologramă a luminii. Şi este cea mai fantastică senzaţie pe care ţi-ai putea-o imagina, este de nedescris.

În acel moment, ştiam totul. *"Ce vrei să spui, Andy?"* Vreau să spun că ştiam totul. Nu era nimic ce să nu ştiu. Oamenii mă întreabă adesea: „*Ei bine, când erai în Lumină, ai întrebat despre război şi pace şi toate problemele?*” Le răspund că nu. Nu aveam niciun motiv să pun întrebări, pentru că ştiam totul. Nu exista nimic ce să nu cunosc.

Deci eram cu Lumina, care este foarte haioasă. Lumina are un fantastic simţ al umorului, al râsului, al distracţiei. Când, fiind în sfera mare, priveam

împreună retrospectiva vieţii mele, Lumina îmi spunea: „Andy, uite cât de tare te-ai supărat pentru chestia asta. Ştii, pe termen lung, nu înseamnă nimic. De ce nu te-ai relaxat? De ce nu erai mai destins? De ce nu te-ai distrat mai mult pe când trăiai pe planetă? Eşti acolo doar pentru puţin timp, pentru că nu este reală."

Viaţa pe Pământ nu este reală, este ca o piesă de teatru, ca un film. Sunt 8 miliarde de actori pe planetă şi toţi joacă un rol. Ei vin în costume diferite, religii diferite, rasa, sexul şi toate aceste lucruri diferite. Dar odată ce costumul e dat jos, când piesa s-a terminat şi te întorci în Lumină, ce să vezi? Suntem cu toţii unul. Suntem cu toţii la fel. Suntem făcuţi din acelaşi material. Nu există nicio diferenţă între mine şi tine. Nu există nicio diferenţă între tine şi oricine altcineva.

Aici suntem îmbrăcaţi în costume pentru a fi diferiţi, pentru a experimenta lucruri pe care nu le putem experimenta în Lumină. Nu poţi experimenta ceva ce ştii deja. Eu nu mai pot vorbi pentru întâia dată, pentru că am vorbit toată viaţa. Dar când am început să vorbesc pentru prima dată, când am rostit primele mele cuvinte, a fost cu adevărat emoţionant. Când eşti în Lumină şi ştii nişte lucruri este altceva decât atunci când le experimentezi.

„Aşadar, ca să experimentez – îmi spune Lumina, dar eu oricum ştiu, pentru că ştiu totul – îmi cobor vibraţiile, pentru că fiecare fiinţă are propria vibraţie unică. Asta ne face diferiţi." Mi-am coborât vibraţiile pentru a mă putea încarna şi a mă naşte pe o planetă cum e Pământul. Iar acum îmi trăiesc viaţa făcând şi simţind lucruri pe care aş vrea să le simt. Iar când eu le experimentez, le experimentaţi şi voi, toată lumea le experimentează, este o contribuţie la Întreg. Există doar Unul singur. Şi tot ceea ce există, tot ceea ce a existat vreodată, tot ceea ce va exista, este în această Unime.

Deci tot procesul de a fi în Lumină a fost incredibil. Mi s-a părut că am stat acolo ani de zile, poate sute de ani. Dar în Lumină nu există timp. Nu există ierarhie, nu există judecată, nu există separare. Suntem cu toţii una, dar nu într-un mod plictisitor, şters, ci într-un mod fericit, incitant, în continuă evoluţie, cu experienţe mereu noi în Lumină.

Povestea pe care v-o relatez mi s-a întâmplat acum aproape 70 de ani. Şi în timp ce vorbesc acum, am aceleaşi simţăminte vii pe care le-am avut în 1955, pe fundul lacului. Le-am retrăit de mii şi mii de ori şi nu se schimbă niciodată. Pentru bucuria şi extazul de a fi în Lumină nu există cuvinte. Toată lumea o va cunoaşte, toată lumea va avea acea experienţă, pentru că toţi ne vom întoarce aici şi o vom face din nou şi din nou, în diferite permutări, în diferite galaxii, în diferite lumi. Este o poveste fără sfârşit.

Îmi place să fiu fericit. Îmi place să mă prostesc. Îmi place bucuria, pentru că îmi amintesc că Lumina era un loc fericit. Lumina era plină de bucurie şi umor. Spun că Lumina este precum cel mai mare comediant de stand-up, căci Ea mi-a spus că motivul pentru care mă aflu aici este să mă bucur. Şi motivul pentru care există toţi este să se bucure.

E foarte simplu, nimic complicat. Aleg să iubesc în loc să urăsc. Şi nu e ceva profund. Simple acte de bucurie pentru a face pe altcineva fericit. Şi, din moment ce suntem cu toţii una, atunci când fac pe cineva fericit, asta mă face

şi pe mine fericit. Iar când urăsc pe cineva, mă urăsc pe mine însumi. Dacă rănesc pe cineva, mă rănesc pe mine. Nu există separare, nu există ierarhie. Suntem cu toţii una şi suntem uniţi în Lumină. Eu sunt o hologramă a Luminii, ale cărei vibraţii au scăzut suficient de mult pentru a mă putea naşte pe o planetă numită Pământ, într-un sistem solar din galaxia Calea Lactee, în perioada 1937-2022; şi este bine aşa cum este.»

Sursa traducerii: videoclipul "Man Dies, Discovers Ultimate Truth About Our Soul's Purpose on Earth, Consciousness & Oneness" [30]

Nota traducătorului

Este demn de remarcat că Lumina s-a prezentat în ambele sale aspecte, cel de unică Fiinţă şi cel al unei multitudini de Spirite egale între ele, Absolutul nediferenţiat şi Absolutul diferenţiat.

Rich Kelly

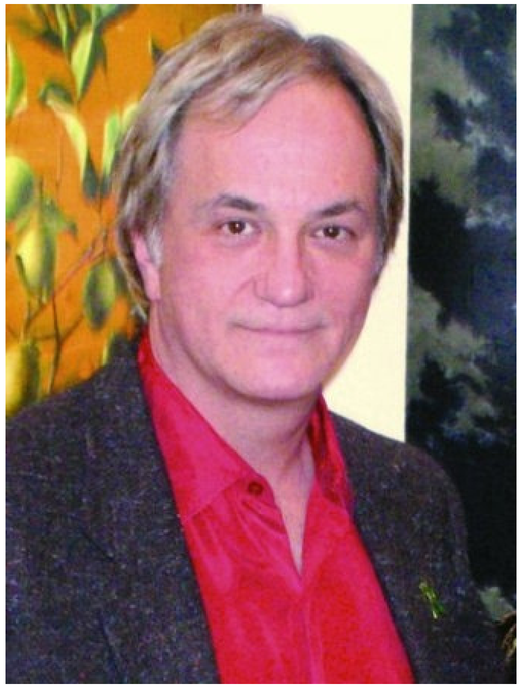

Rich Kelley a murit şi a înviat în apa Golfului California pe când avea 15 ani. Rich are o viziune foarte apropiată de cea NONDUALISTĂ.

Vezi traducerile de Răzvan A. Petre din anul 2021 ale mărturiilor lui Rich Kelly.

[30] https://www.youtube.com/watch?v=DRc430cTkQk

Benedict Mellen-Thomas

Extrase din cartea "*Journey Through the Light and Back*" (**O călătorie până la Lumină şi înapoi**), de Mellen-Thomas Benedict.

Vezi traducerea de Răzvan A. Petre din volumul „Contribuţii la cultura spirituală”, publicată în anul 2017

7 septembrie 2023

Comentariul Laurei

Despre NDE am citit mult, sunt multe cărţi cu mărturii despre moartea clinică sau experienţe în jurul morţii.
Şi LAURA a avut parte de astfel de experienţe, care nu se înscriu în "parametrii normalităţii"; le-am lăsat să fie, privindu-le ca:

1 - Dezvăluirea *ego*-ului cu tot ce îi aparţine: frici, imaginaţii, un mental psihologic puternic construit ce îşi atacă propriul copil, pe Laura.

2 - Certitudinea că există doar Viaţa/Existenţa/Conştiinţa etc.

3 - Certitudinea că "ASTA" nu poate fi atacată/atinsă/distrusă etc.. Când nu se mai alege "lumea (viaţa mea)" cu ce îi aparţine, rămâne doar sublimul A FI.

4 - Existenţa unui *vid mental* conceptual plin de frică, o inexistenţă ce pare să înghită tot, din care răsar cele mai tenebroase imaginaţii adânc îngropate acolo, totul fiind conceptualizare (iad).

5 - Existenţa *vidului nonconceptual*, o plinătate a fiinţării, o plinătate a iubirii, o pace infinită.

În final, ce pot spune este că astfel de "experienţe" pot duce, prin graţie divină, la topirea iluziei unei existenţe separate, la relaxarea energetică. Şi atunci senzaţia de "eu/separare" ce apăruse ca urmare a contractării energetice, senzaţia separării dispare, rămâne Ceea-ce-este: Nonsepararea/Nondualitatea/Totalitatea etc.

Laura Averchi, 12 septembrie 2023

2=DEZECHILIBRU, 3=ECHILIBRU

Yin şi yang, bine şi rău, ateism şi spiritualism, toate acestea sunt dualităţi ireductibile şi antagonice. Oriunde sunt DOI poli, există mişcare, dinamism, instabilitate. Echilibrul poate fiinţa doar acolo unde sunt prezenţi TREI poli.

Înţelepţii indieni vorbesc de cele trei gune: sattva, raja, tama. Din combinaţia lor în diverse proporţii apare tot universul. Iar când ele sunt în perfect echilibru, există doar nemişcarea deplină, tăcerea absolută, pacea de dincolo de înţelegere.

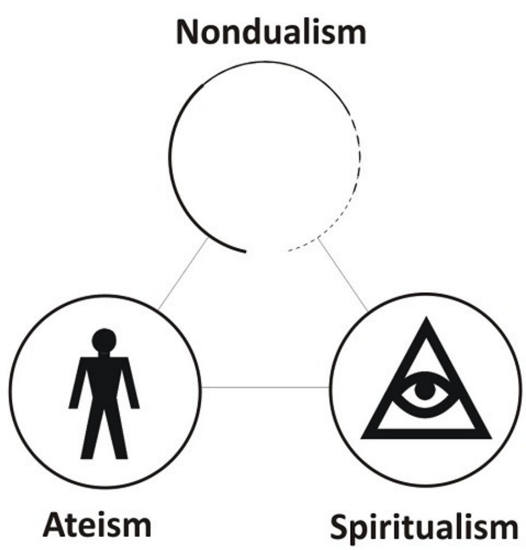
Albert Einstein avea altă teorie. El spunea că „Cele trei mari forţe care conduc omenirea sunt: prostia, frica şi lăcomia”... ☺

Care ar fi al treilea pol în *sistemele filosofice*, pe lângă ateism şi spiritualism? Fără îndoială, nondualismul.

Ateismul se poate rezuma prin propoziţia: **Omul** e în centrul lumii.

Spiritualismul, prin: **Dumnezeu** e în centrul lumii.

Non-dualismul: **Nu** există centru. **Nu** există lume. *Neti-neti*...

Echilibrul celor trei filosofii fundamentale

Care ar fi cea mai corectă abordare filosofică?

E o întrebare absurdă, fără răspuns. Totuşi, putem spune că fiecare dintre aceste paradigme are propriile avantaje şi dezavantaje. Astfel:

Ateul este mai înclinat să fie activ, mai implicat în lume, fiindcă nu se bazează decât pe sine însuşi şi, eventual, pe societatea pe care o clădeşte împreună cu semenii săi. Dacă n-ar fi existat lăcomia regilor,

America n-ar fi fost descoperită de europeni, nu-i aşa?! În acelaşi timp, ateul tinde să-şi supraliciteze voinţa şi liberul-arbitru. Este genul care vrea să subordoneze natura propriilor interese.

Spiritualistul trece mai uşor peste necazuri, punându-şi speranţa în divinitatea favorită. E dispus să admită că fenomenele paranormale fac parte din realitatea cotidiană. În schimb, este mai vulnerabil, mai uşor de păcălit şi manipulat de către autorităţile religioase sau laice, care profită de sinceritatea lui naivă.

Nondualistul este foarte tolerant, acceptând că TOT ce se manifestă este Dumnezeu şi tinde să nu aibă nicio poziţie personală. De aceea, nu are ambiţii lumeşti şi e greu să ajungă în foruri de conducere. Îi place să fie autonom şi independent în gândire şi acţiuni. Nondualistul este detaşat de aparenţele lumeşti, ca un spectator al filmului vieţii. Poate fi şi el naiv uneori, dar nicidecum manipulat la nesfârşit, fiind mereu imprevizibil.

Desigur, aceste caracteristici abia schiţate nu cuprind decât o mică parte din adevăr. Orice om manifestă aspecte din toate categoriile. De multe ori, vedem cum caracteristicile nondualiste sunt proclamate ca idealuri pentru spiritualişti (ex. detaşarea, toleranţa, abandonarea în faţa Voinţei divine). De asemenea, există şi nondualişti care acceptă miracolele şi toate misterele lumii, ştiind, totuşi, că nimic nu este real, ci o poveste, un film, o iluzie bine ticluită.

Deşi *nondualistul* este detaşat în forul său lăuntric, se poate implica intens în unele acţiuni, când simte acest imbold. *Ateul* poate fi şi el uşor păcălit de utopii sociale sau tehnologice, poate crede în diverse teorii fanteziste. Omul *religios* dovedeşte deseori **materialism spiritual**, încercând să obţină prin mijloace magice ceea ce nu poate pe cale naturală.

Atât ateistul, cât şi spiritualistul *cred* că filosofia lor îi ajută în viaţă, le dă curaj de a continua, le explică multe lucruri. Viziunea nondualistă oferă linişte sufletească inegalabilă, în acelaşi timp, neavând nicio utilizare practică. Beneficiul este strict sufletesc, interior.

De fapt, din perspectivă nondualistă, nicio filosofie nu are vreun efect real asupra faptelor omului, ci doar le justifică în proprii săi ochi. Omul va acţiona întotdeauna aşa cum i se dictează de către destinul său, abia ulterior explicându-şi el acţiunea pe baza filosofiei favorite. Nu invers.

Se spune că ideologiile şi credinţele au schimbat deseori destinul omenirii. Este fals, o simplă *aparenţă*. Ideile şi credinţele sunt simple adăugiri la realitate, simple comentarii de suporter sportiv, care nu

schimbă scorul de pe teren. De pildă, dacă scenariul cosmic presupune izbucnirea unui război, atunci se va găsi un pretext oarecare pentru declanşarea lui. Cauza adevărată rămâne întotdeauna ascunsă, inaccesibilă oamenilor. Nu există nici vină, nici merit pentru nimic.

Liberul-arbitru în cele trei viziuni

Oricine recunoaşte că există lucruri care **depind de voinţa noastră** şi lucruri care **nu depind de noi** şi pe care nu le putem influenţa. Chiar există o butadă: *„Dă-mi, Doamne, înţelepciunea de a le deosebi între ele, ca să nu mă resemnez în prima situaţie şi să nu-mi dau silinţa în cea de-a doua!”*.

De asemenea, recunoaştem că există „intersecţii” în viaţă, când, vrem sau nu vrem, o luăm pe o direcţie cu repercusiuni majore pentru tot restul vieţii. Îi spunem cumpănă sau moment critic.

Când suntem obligaţi să intrăm într-o anumită situaţie din cauza altor oameni – fie că am încercat să-i influenţăm şi n-am reuşit, fie că nici n-am putut ajunge la ei – atunci spunem că ei au fost mâna destinului, care ne-a provocat, să zicem, o anumită urmare neplăcută. Oricât am încercat să le forţăm liberul-arbitru, nu am reuşit să-i manevrăm în favoarea noastră. Deci ei s-au supus altei influenţe, să-i spunem, providenţiale, fiindcă a avut un efect important asupra vieţii noastre ulterioare. A fost o cumpănă de viaţă, când au decis alţi oameni pentru noi. Orice **om spiritual** acceptă că există un destin.

Bun. Până aici, pare totul clar. Dar care-i consecinţa logică?

Consecinţa logică este că, acei oameni, deşi credeau că îşi angrenează liberul-arbitru, că fac exact ce vor ei, de fapt, ei făceau jocul destinului nostru. Chiar dacă ar fi vrut, n-ar fi putut face altfel, fiindcă noi trebuia să intrăm pe un anumit făgaş al sorţii, cu sprijinul lor. Totul era scris şi nu putea fi evitat.

Deci, dacă ei aveau impresia că decid liber şi nu era deloc aşa, oare noi chiar decidem liber?! Oare nu suntem şi noi victima unei iluzii de falsă libertate?!

Atâta vreme cât admitem că avem momente când viaţa ne obligă să o luăm pe o anumită direcţie predestinată (ca în cazul de mai sus, în care depindem de toanele altora, dar provocate de soarta noastră), atunci trebuie să admitem că toanele oamenilor pot să nu fie deloc „libere”, ci manipulate de divinitate.

Cu alte cuvinte, niciodată nu putem şti dacă alegerea noastră aparent „liberă” nu este cumva decisă de mai sus. Mai mult, ne putem întreba dacă a existat măcar un moment în viaţă când am decis liber. Iar dacă există, cum îl putem deosebi de celelalte momente, când decizia noastră este manevrată din subtil?!

Păi, nu putem, decât, cel mult, retroactiv, analizând evenimentele post-factum, când oricum nu mai putem schimba nimic. Dar în momentul deciziei, suntem complet orbi, dacă nu cumva avem intuiţia să ne dăm seama că aceea este decizia corectă, deşi nu ştim de ce. Iar dacă nu ştim de ce, ci doar ne urmăm intuiţia, este clar că nu e decizia noastră, ci noi doar facem jocul destinului.

Singura posibilitate de a ieşi din această dilemă este să credem că nu există nimic predestinat, că toţi oamenii fac numai ce-i taie capul, că nu există nicio ordine universală, ci numai întâmplarea. Asta-i **viziunea atee**. Oare ne convine sau vrem s-o schimbăm cu **viziunea spirituală**? Ambele acceptă cauzalitatea şi doar se ceartă despre Cauza primordială.

Dacă niciuna nu ne satisface, nu ne mai rămâne decât **viziunea nondualistă**. Ea râde de cauzalitate şi de ideea că ar exista un cineva care poate alege ceva...

Confirmare mediumnică

De ceva timp, susţin că nondualismul nu face parte din spiritualitate, diferind substanţial. Poate că acest lucru i-a deranjat sau şocat pe unii, obişnuiţi să amestece ideile. Dar iată că mesajele primite prin channeling de către mediumul Sara Landon vin să confirme separarea celor trei paradigme.

Vezi traducerea lui R.A.P. din 2023 şi videoclipul "**Dimensiunea a cincea (nonduală)**" [31]

Ea transmite comunicări de la spiritele superioare care se denumesc (ca prin mulţi mediumi în ultima vreme) „Consiliul”. Consiliul clasifică *modus operandi* al oamenilor în trei tipuri, pe care le voi defini astfel: tipul voluntarist-ateu (dimensiunea a treia), tipul spiritual-magic (dimensiunea a patra) şi tipul spontan-creator (dimensiunea a cincea). Ele corespund celor trei filosofii fundamentale pe care le-am pomenit anterior. Ultimul tip, spontan-creator, se referă la starea de iluminare

[31] https://www.youtube.com/watch?v=yiYuS9MloMw

sau eliberare nonduală. Pentru un astfel de om, viaţa nu mai este o luptă, ci o delectare.

În prima carte a Sarei Landon denumită „The Wisdom of the Council” (Înţelepciunea Consiliului) sunt sintetizate învăţăturile fundamentale. Acestea se regăsesc şi în descrierea stării nonduale de către iluminaţi şi eliberaţi. Iată câteva dintre ele:

• Nu este nevoie să iei decizii importante în legătură cu nimic; permite lucrurilor să se întâmple *fără alegerea ta*.

• Pe măsură ce te aliniezi la un nivel superior de conştiinţă, bunăstarea şi abundenţa îţi sunt asigurate.

• Adevărata Creaţie nu are nicio agendă [adică, scop].

• Capeţi mai mult din ceea ce *eşti*, nu din ceea ce *vrei*. Dacă vrei să ai mai multă bucurie în viaţă, rezonează cu bucuria care *deja* se află în tine şi în jurul tău.

• Când te împotriveşti la ceva, te împotriveşti la toate şi opreşti fluxul Creaţiei uşoare, armonioase şi fără efort.

De asemenea, în anul 2023, am tradus câteva fragmente şi din cartea "Visul, călătoria, eternitatea şi Dumnezeu" *de Sara Landon, conţinând lămuriri mai detaliate despre acest misterios "Consiliu" şi subiecte profunde precum conştiinţă, individualitate, dimensiuni vibratorii, unitatea esenţială a existenţei, starea naturală specifică iluminării nonduale (dimensiunea a cincea).*

14 septembrie 2023

SPIRITISM NONDUALIST

„Oamenii sunt marionetele spiritelor invizibile.
Spiritele sunt, şi ele, marionetele păpuşarului divin.
De păpuşar nu se ştie nimic."

Spiritismul este *dualist*. Este o relaţie dintre două entităţi: omul (entitatea încarnată) şi spiritul (entitatea descarnată, invizibilă). Totuşi, în ultima vreme, unele mesaje spiritiste au început să conţină elemente clare de *nondualism*. Spiritele se exprimă transpersonal, lăsând în urmă poveştile religioase sau cele spiritiste anterioare, devin purtătoare de cuvânt ale Sursei, Originii, Absolutului, Divinităţii Supreme şi Unice.

Este o tendinţă tot mai evidentă (dacă nu cumva mi se întâmplă numai mie să dau peste asemenea mesaje cu tentă nondualistă!), care ne transmite că şi noi, oamenii, suntem expresii directe ale Divinităţii, suntem chiar Dumnezeu întrupat. Interesant, nu?!

Dar, pentru că suntem încă ameţiţi de parfumul ***dualismului*** [32] şi de mândria ***personalismului*** [33], ni se inoculează doze mici de nondualism, ca să nu ne trezim prea brusc. Pentru cei mai curajoşi, recomand rubrica **NONDUALISMUL RADICAL** din www.spiritus.ro.

Parcă spiritele ar prelua ideile care circulă prin cercurile spiritualiste şi nondualiste şi ni le-ar pune în faţă, ca şi cum ar veni de la ele. De fapt, chiar sunt ale lor şi chiar ele ne-au strecurat ideile pe care le tot învârtim prin cercurile spirituale. Nu sunt noutăţi. Deci noi, oamenii, suntem la mijloc, prinşi în menghina spiritualităţii inventate de spirite, şi doar îngânăm repetitiv înţelepciunea care ni se induce. Ce truc!

Iată cum descrie spiritul lui Isus, prin mediumul Gina Lake, portretul îngerului păzitor:

«Află că ghidul tău personal NU arată chiar aşa cum ţi-ar putea apărea, ci este mai degrabă o întruchipare a Iubirii, lucru valabil pentru toate entităţile care veghează şi îndrumă umanitatea. La acest nivel, Noi nu suntem prea diferiţi, deşi am putea să ne înfăţişăm în moduri diferite. Ci suntem fiinţe de energie cu un specific unic, dar fără o identitate sau individualitate distinctă. Ne identificăm doar prin tipul de serviciu pe care vi-l aducem, prin rolul nostru în relaţia cu voi, dar în esenţă, toţi cei care ghidăm omenirea **suntem la fel**.» (*Sursa video: A Guided Meditation to Meet Your Guide* [34])

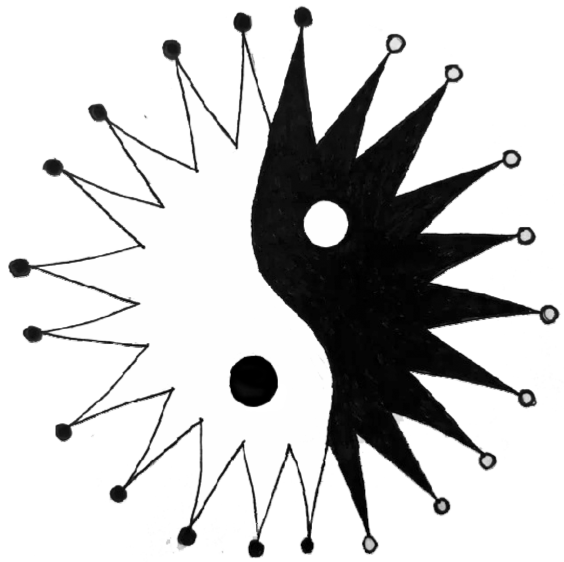
---

[32] https://en.wikipedia.org/wiki/Dualism_in_cosmology

[33] https://ro.wikipedia.org/wiki/Personalism

[34] https://youtu.be/WYHps2mG298?t=145

Poate de aceea, tot mai des, în comunicările spiritiste contemporane, spiritul se semnează cu numele de „Entitate colectivă” sau „Colectiv de spirite”, ca să ne obişnuiască cu acest concept, inedit şi ciudat pentru noi, care eram obişnuiţi numai cu individualităţi bine conturate.

Entitate colectivă, emanată de Nondualitate (Tao)

Mesaje spiritiste cu o puternică tentă nondualistă

Interviu cu Nondualitatea, prin mediumul Erin Lyons

Substratul nondual al existenţei - Erin Lyons channeling
(traducere de R.A.P., 2022)

Interviu cu Consiliul, prin mediumul Sara Landon

Dimensiunea a cincea (nonduală) - Sara Landon channeling
(traducere de R.A.P., 2023)

Istoria lui Dumnezeu, de la mediumul Guy Needler

Marele experiment necesar ca Originea să se înţeleagă pe Sine
(traducere de R.A.P., 2021)

"Zece învăţături pentru o singură lume" de la Maica Domnului

Cap. 6. Fii conştient de ceea ce este real
(traducere de R.A.P., 2022)

Putem găsi şi alte mesaje nondualiste în această carte, precum şi în celelalte cărţi ale **Ginei Lake**, medium care a preluat mesaje de la Isus şi Maica Domnului.

Isus vorbeşte: Despre trezirea spirituală întru iubire, prin mediumul Gina Lake

Traduceri de R.A.P., 2021

Cap.13 **Este lumea o iluzie?**

Cap. 26 **Iluminarea**

Isus vorbeşte: Despre întruchiparea Conştiinţei Cristice, prin mediumul Gina Lake

Traducere de R.A.P., 2020

Cap. 15 **Unimea - Totul este Dumnezeu**

Credinţă, fapte şi ficţiuni, prin mediumul Gina Lake

Traduceri de R.A.P., 2021

Cap.7c **Trezirea spirituală**

Cap.7d **Întruchiparea şi iluminarea**

Cum mai comunicăm cu morţii care s-au reîncarnat?

Articol de R.A.P., din 2023

Exploratorul astral Jurgen Ziewe: **"Nu comunicăm cu forma astrală, ci cu Esenţa"**

22 septembrie 2023

Comentariul Laurei

Iată cum se vede de AICI. Spiritualitatea ca şi ateismul sunt parte din vis/iluzie (nu spun că visul e ce nu trebuie sau că e greşit, ci doar că e vis/poveste).

Ceea ce observi tu ca tendinţă se poate explica în următorul fel: Absolutul, prin propria lui vrere, decide când să relaxeze energia contractată ce se simte ca separare, sau când Nondualismul să pătrundă "aparent" în cadrul spiritualităţii şi a ateismului. Nu de la ele înspre Sursă se dizolvă visul dualităţii, ci totul îi aparţine Sursei.

Am spus mai demult că nondualitatea reprezintă "capăt de drum", de vis/de iluzie/poveste. Când timpul îşi atinge propria limită, se pare că note nondualiste apar în spiritualitate şi în celelalte domenii. Doar "se pare", dar de fapt, are loc o "topire" în ceea ce este. Iar la "sfârşitul timpului", "totul se

împlineşte", în sensul că, din interior, se percepe că "totul s-a iluminat". Dar când interior/exterior nu mai există, rămâne TOTUL ESTE DELA LUMINĂ, nimeni care să se ilumineze, timpul nu mai există, dualitatea e poveste, separarea e poveste.

Cum am scris într-o postare pe facebook, cărămizile ateismului sunt precum credinţa în forme, adică precum credinţa că doar valurile există, totul e hazard. Iar cărămizile spiritualităţii implică credinţa în Dumnezeu şi existenţa încă a "eu-lui", eu şi Dumnezeu, apoi o cale de parcurs, ceva de făcut, undeva de ajuns. Însă unirea cu Dumnezeu este precum valurile care vor să se unească cu oceanul, să ajungă la el, să parcurgă căi şi timp până la el, nerealizându-se că doar Oceanul există.

La sfârşitul timpului, TOTUL ESTE. Cercul spiritualităţii şi al ateismului se va închide automat în Nondualitate, dezvăluindu-şi irealitatea. Însă Nondualitatea nu spune că visele sunt rele, nici bune, ci NU NEAGĂ NIMIC, deoarece, din Ea, totul apare.

Laura Averchi, 23 septembrie 2023

CEA MAI EXTRAORDINARĂ CARTE

«Ce ai de făcut pentru iluminare?...
Fă-ţi valizele,
Pleacă la gară fără ele,
Urcă-te în tren
Şi lasă-ţi eul pe peron.»

Wei Wu Wei (din „Open Secret")

Se spune prin cercurile oculte că cea mai extraordinară carte scrisă vreodată este „Vijnana Bhairava Tantra". Ea conţine nu mai puţin de 112 metode pentru realizarea de sine sau iluminarea spirituală. Cel puţin, asta pretind lăudătorii ei.

Întâi, nişte observaţii logice: Faptul că Shiva ne oferă peste o sută de metode arată că oamenii sunt diverşi, iar fiecăruia i s-ar potrivi altceva. Dar cine poate garanta că ce mi se potriveşte mie se găseşte exclusiv între cele 112 metode?! Dacă oamenii sunt infinit de diverşi, de ce metodele ar fi atât de limitate ca număr?!

Apoi, dacă erau atât de multe metode *valide*, ar fi trebuit ca acum, după multe sute de ani de la publicarea cărţii, să existe zeci, sute de mii de iluminaţi pe baza lor. Dar nu sunt. De ce?

Răspunsul s-ar putea să vă surprindă. Pentru că nu-s „metode", ci *amintiri* provenite din mărturiile unor iluminaţi. Cartea este o colecţie de amintiri spirituale rezumate de la 112 iluminaţi ai spaţiului cultural indian. Adică, în ce împrejurări au atins ei iluminarea.

Ei bine, atunci am putea scrie şi noi o carte similară, bazându-ne pe mărturiile de pe internet ale unor iluminaţi, cum ar fi Eckhart Tolle, Adyashanti, Mooji şi mulţi alţii. Doar că nu le-am spune „metode", ci amintiri personale.

Iar ce vom constata imediat este că fiecare a atins iluminarea într-un mod care nu seamănă niciodată cu al altuia. Mai bine zis, într-un *context* personal. Oricâţi iluminaţi ai intervieva, niciunul nu a copiat „metoda" altuia, nici măcar inconştient. În privinţa iluminării domneşte totala *originalitate*.

Prin urmare, cartea noastră nu va avea 112, ci va strânge câte mărturii va găsi pe internet. Dar vom pune un avertisment pe prima pagină: **Nu confundaţi textul cu contextul şi nici descrierea cu prescrierea!** Oricât veţi încerca să imitaţi comportamentul sau tehnica sau contextul sau ideile pe care le aveau iluminaţii înainte de a se ilumina, nu veţi ajunge la acelaşi rezultat. Desigur, ceva se poate

întâmpla în viaţa voastră, dar nu neapărat iluminarea pe care o visaţi şi nu neapărat ceva bun sau plăcut. Asta, pentru a fi corect informaţi...

* * *

Acum, dacă sunteţi familiarizaţi cu viaţa şi învăţăturile celor trei celebri iluminaţi pomeniţi mai sus, veţi spune că felul cum s-au iluminat ei n-are nicio legătură cu sfaturile pe care ni le dau. Că ei nu au atins iluminarea practicând ceea ce ne recomandă nouă. Pur şi simplu, ne recomandă să fim aşa cum se simt ei acum.

Aşa este. N-au probat personal dacă sfaturile lor sunt eficiente sau nu. Nici n-ar avea cum, fiindcă nu pot da timpul înapoi. Le aruncă discipolilor, pe care îi lasă să se chinuie cu ele, doar-doar o ieşi ceva. Asta fac toţi învăţătorii spirituali: nu ştiu exact ce, dar îşi dau toată bunăvoinţa. Nu-i blamăm, Doamne fereşte! Sunt şi ei nişte rotiţe în Marele mecanism ceresc. Totul e un experiment divin distractiv; uneori merge strună, dar alteori, hmmm...

În cazul cărţii „Vijnana Bhairava Tantra", ziceam că sfaturile provin din experienţa directă a 112 iluminaţi. Dar poate că sunt opera imaginaţiei unui mare yoghin, să-l numim „Shiva", care le-a verificat pe fiecare în parte, obţinând de fiecare dată aceeaşi experienţă de iluminare. De ce nu?!

Dar asta ridică alt semn de întrebare, fiindcă ne arată că el nu era un eliberat, nu trăia permanent starea de iluminare, ci doar din când în când, şi numai dacă practica ceva, cum ar fi metodele descrise în carte. Depindea de ceva, de un ajutor exterior, şi nici aşa nu a obţinut marea realizare pe care o laudă cartea. Sau, cine ştie, poate a obţinut-o după a 112-a încercare; şi abia atunci a finalizat cartea?!

* * *

Însă poate fi vorba şi de o confuzie. Ceea ce obţin yoghinii nu este niciodată Eliberarea (sahaja samadhi, cum îi spunea jnaninul Ramana Maharishi), ci nişte experienţe beatifice supreme (alte forme de samadhi, culminând cu nirvikalpa), ce nu pot fi trăite în experienţa de zi cu zi, ci sunt trecătoare şi cam rare. Sunt nişte experienţe beatifice de supervârf.

Însă, după cum ne arată un joc de cuvinte în limba engleză: **Transcending = Trance Ending** (*transcenderea* nonduală înseamnă să ieşi chiar şi din iluzia *transei* contemplative, care este ultimul obstacol înaintea aperceperii Adevărului). Nu poţi fiinţa ca om trăind în permanenţă în extazul yoghin sau mistic; omeneşte este imposibil – pur

şi simplu, te topeşti şi mori dacă experienţa se prelungeşte prea mult timp.

Însă poţi trăi iluminarea permanentă, adică să fii eliberat de eu. Eliberarea de eu înseamnă trăirea continuă a iubirii senine necondiţionate, pacea supremă în mijlocul vieţii obişnuite. Nu e o *experienţă* trecătoare minunată, ci o *stare* permanentă minunată.

* * *

Fiecare om este unic şi are propria perspectivă, chiar şi când este iluminat. Aşa este firesc, Dumnezeu vrea să fim diferiţi. Mai mult, suntem egali. Nu există ierarhie spirituală.

Dar asta vei descoperi când vei atinge marea realizare, iluminarea nonduală. Şi tot atunci vei vedea că nu există nicio realizare, că erai de la bun început ceea ce căutai. Realizarea de Sine este, de fapt, Recunoaşterea că dintotdeauna erai Sinele.

Mare taină, fiindcă nu poate fi înţeleasă de minte! Dar, în fond, este foarte simplă, elementară: Nu există decât Unicul, Unimea, Unul, care ia infinitatea de forme aparente. Iar forma umană are privilegiul să înţeleagă acest lucru, întâi intelectual, ca acum, iar apoi direct şi indubitabil.

Sau poate că, la tine, se va petrece în ordine inversă: întâi ca trăire nemijlocită venită din neant, iar apoi, căutând să înţelegi ce s-a întâmplat, vei descoperi explicaţiile nondualiste.

«*Practica meditaţiei* este simbolizată prin cele trei maimuţe, care îşi acoperă ochii, urechile şi gura, pentru a evita lumea fenomenelor.

Practica non-meditaţiei constă în a înceta să mai fii eul care vede, aude sau vorbeşte, în timp ce ochii, urechile şi gura îşi îndeplinesc funcţiile lor în viaţa de zi cu zi.»

Wei Wu Wei („Open Secret”)

29 septembrie 2023

Comentariul Laurei

Nu ştiu despre ce carte este vorba, însă nu există metode care să îţi dea iluminarea sau să te ducă la iluminare. Poate pentru că, dacă Libertatea ar avea glas, ar spune: nu îţi pot da libertatea, deoarece doar libertatea există; nu există o închisoare sau o înlănţuire ca să existe Eliberare. Există doar iluzia că eşti un ceva/un cineva separat de Libertate "în timp ce" mereu eşti doar libertate.

Eliberarea este poate ultima iluzie care pare că pune distanţă între Tine/Libertatea şi Tine/Libertatea.

Faptul că Libertatea se crede gândul "eu" este însăşi iluzia şi ea a apărut în chiar Libertatea ce "şi-a luat libertatea" să se contracte în Ea însăşi, poate la maxim, ceea ce a dus la o identificare cu separarea/limita şi, astfel, la o existenţă ca un centru: "eu"... O simplă senzaţie, o simplă iluzie ce se spulberă de la sine când LIBERTATEA, prin propria ei vrere, relaxează această "contracţie energetică" şi CEEA CE ESTE se dezvăluie ca CEEA CE ESTE.

Revenind la metode, ce metodă să te ducă spre Unul, din moment ce doar Unul există?!... Ce metodă şi câte căi parcurgi de la Aici către Aici?!... Ce metodă ţi-l dă pe A FI? Nu eşti deja?!
Toate metodele/căile implică timp, iar timpul nu există; locul lui e în povestea "viaţa mea", în iluzie.

Nimeni nu este înlănţuit, nimeni nu trebuie să se elibereze, doar infinita Libertate există şi în tot şi toate se vede Ea; inclusiv în iluzie este LIBERTATE TOTALĂ.

Cele "n" căi care promit iluminarea sunt "n" căi ce se desfăşoară în vis/povestea despre Viaţă, căci "tărâmul Acesta este un tărâm fără căi/drumuri", tărâmul lui Acasă care toţi îl suntem.
Doar identificarea cu gândul "eu" pare că desparte ASTA de ASTA, deşi doar "pare", deoarece "eu-l" nu există. □□□

În concluzie toate metodele se adresează "eu-lui/persoanei" şi îi promite eliberarea. Însă "eu" nu există, iar eliberarea cade de la sine; cine să se elibereze, cum poate să se elibereze ceva ce nu există?!

Există doar LIBERTATE infinită...

Laura Averchi, 30 septembrie 2023

LA CE-I BUN FATALISMUL

De ce Spiritul sau Sinele Suprem sau Conştiinţa divină întrupată nu se implică în viaţa omului, ci e un martor detaşat, neutru? De ce îl lasă pe bietul om să se chinuie de unul singur şi nu-l ajută mai concret?

Conştiinţa divină din om este neutră şi detaşată pentru că tocmai ăsta-i rolul ei. Noţiunea de *ajutor* este total inadecvată, fiindcă nu se mai poate face nimic. Proiectul Creaţiei s-a terminat deja.

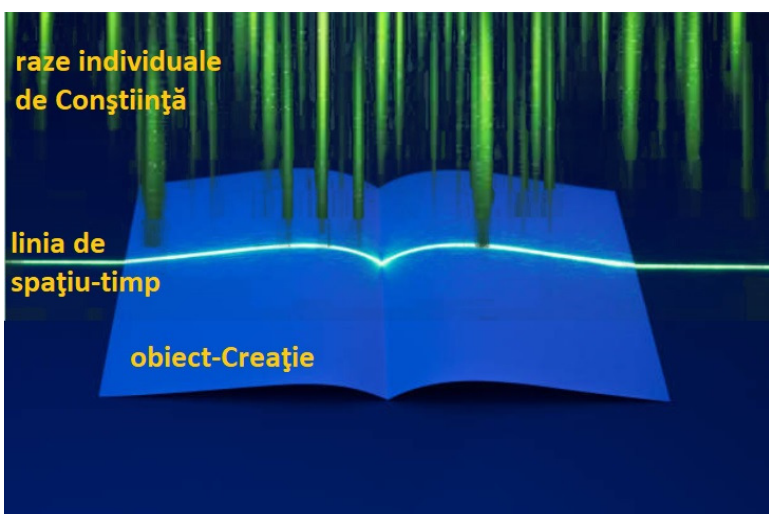
Mai mult, tocmai Marea conştiinţă divină a creat scenariul cu toate greutăţile pe care le întâmpină omul. E „*ajutat*" numai când aşa prevede scenariul.

Metafora scanării

Creaţia „a apărut", mai bine zis, „apare" instantaneu în imaginaţia Absolutului, în non-timp sau veşnicie. „Apoi" ea se derulează treptat, în timp şi spaţiu, pentru ca Conştiinţa să o simtă pe îndelete. Fiind imaginat, spaţiul-timp este *ireal* în raport cu Absolutul, dar creaturilor li se pare foarte real.

Cu alte cuvinte, universul de care suntem noi conştienţi nu e Creaţia propriu-zisă, ci o reverberaţie sau **ecou** nesfârşit al Ei. Spaţiul-timp este ca o **lupă** cu care Conştiinţa se delectează privind cu atenţie la detaliile Creaţiei imaginate de Ea în non-timp-non-spaţiu.

Într-o analogie, Creaţia integrală este ca un fel de obiect compact, hieratic, iar spaţiul-timp e ca un fascicul laser liniar cu care obiectul e **scanat** încetişor, transversal, segment cu segment. Fasciculul e format din nenumărate raze individuale, care ar fi Conştiinţele individuale.

Marea Conştiinţă sau Absolutul se divide, aparent, într-o multitudine de „mici” conştiinţe, care observă cu detaşare fiecare particulă, obiect, fiinţă, fenomen. Astfel, există o conştiinţă-martor a atomului, o conştiinţă-martor a omului, o conştiinţă-martor a galaxiei etc.

* * *

Conştiinţa individuală e neutră, inactivă, ea doar percepe atentă ceea ce a fost deja creat în fantezia Absolutului. Nu are rolul de a modifica ceva, ci doar de a pătrunde treptat mai adânc în Creaţia pre-existentă. Ce vedem noi manifestându-se, inclusiv viaţa noastră proprie, este doar derularea cu încetinitorul a unui film deja turnat. Din perspectiva de conştiinţă individuală, nu mai avem cum interveni în dramă.

Doar Marea Conştiinţă poate schimba ceva în veşnicia Ei, dar asta scapă oricărei înţelegeri omeneşti. Ce încercăm noi acum este să ne imaginăm inimaginabilul din perspectiva noastră limitată.

Deci conştiinţa individuală este într-o relaţie strânsă cu spaţiul-timp. Fără acesta, conştiinţa individuală n-are niciun rost să existe. Individul are o existenţă *relativă*, la fel ca universul. Singura existenţă *absolută* este a Marii şi Unicei Conştiinţe.

Cauzalitatea este aparentă

Deoarece Creaţia este „deja” finalizată, cauzalitatea este doar aparentă, e o simplă iluzie generată de timp. Noi vedem un lanţ de cauze şi efecte şi credem că, dacă schimbăm o cauză, vom modifica întregul curs al evenimentelor. Nu vedem că întreaga Creaţie este o **unitate** atât **în spaţiu** (cum spun învăţăturile spirituale, „toţi oamenii sunt fraţi”), cât şi – lucru neglijat de spiritualitate – o **unitate în timp**. Deci nu se mai poate adăuga sau scădea nimic; liberul-arbitru e o altă iluzie. **Creaţia este perfectă aşa cum e, fiindcă e deja isprăvită, dusă la bun-sfârşit în imaginaţia Marii conştiinţe.**

Ştim cu toţii că orice regulă sau lege are şi excepţii, deci este imperfectă. (De pildă, legea gravitaţiei este contrazisă de fenomenul levitaţiei.) În privinţa Creaţiei, „perfecţiunea” înseamnă că nu există excepţii, modul ei de alcătuire este perfect (*dzogchen*), un mecanism fără fisuri – piesele au completat deja marele puzzle (mai bine zis, din Întreg au fost decupate toate piesele creaţiei, iar alte piese n-au de unde veni).

Desigur, ca oameni, putem fi nemulţumiţi de cum decurge viaţa noastră personală, dar Creaţia este *impersonală*, nu-i făcută să ne placă nouă, ci Creatorului sau Marii şi Unicei Conştiinţe (care poate avea gusturi bizare!).

Cum se bucură Creatorul de Ea? Inventând spaţiul-timp şi divizându-Se într-o infinitate de „mici” Conştiinţe-martor, are astfel ocazia să se desfete **agale** cu toate aspectele create **brusc** în imaginaţia Sa.

Cauzalitatea este un efect aparent al timpului, iar *mişcarea* este un efect aparent al spaţiului. Amândouă sunt aparente; spaţiul-timp este o invenţie artificială în sânul Absolutului. Nu există nici spaţiu, nici timp, deci nici cauzalitate, nici mişcare. Există doar nemişcare, linişte, nimic absolut, vid total.

Metafora lecturii unei cărţi bune

Iată o altă metaforă pe acelaşi subiect.

Creaţia este ca o carte frumoasă de care am auzit numai cuvinte de laudă şi pe care o zărim întâmplător în vitrina unei librării. Ne repezim s-o cumpărăm, ajungem acasă, ne aşezăm confortabil în fotoliu şi începem s-o citim cu nesaţ.

Cartea e deja scrisă, nu mai poate fi modificată, dar e nevoie de atenţia conştiinţei noastre pentru a trezi în noi plăcerea lecturii. Auzisem undeva rezumatul ei, dar cu totul altceva este să „devorezi” fiecare paragraf şi capitol, implicându-te în drama personajelor şi apreciind stilul scriiturii.

Nici autorul nu s-ar simţi bine dacă nu i s-ar publica cartea. Împlinirea lui vine din bucuria pe care le-o face cititorilor săi. Deci nu-i de ajuns să creeze opera, ci mai trebuie şi ca ea să ajungă la iubitorii de artă.

O relaţie similară există între imaginarea dintr-o dată a Creaţiei şi desfăşurarea ei treptată în spaţiu-timp. Amandouă „fazele” sunt necesare plenitudinii.

Fatalismul nondualist

Dar la ce-i bun tot acest fatalism?

Definim fatalismul ca acceptarea faptului că omul nu are puterea de a modifica nimic, dar *absolut nimic*.

Diferă de acel *fatalism de ocazie*, în care recunoaştem puterea destinului doar în marile cumpene ale vieţii, dar în restul timpului credem că putem face ce vrem. Acela este un *fatalism indecis*, aproape identic cu opusul său, *voluntarismul superficial*, care acceptă că, uneori, viaţa e mai puternică decât noi. Ambele sunt simple ecouri ale dispoziţiei psihice, ale optimismului de moment.

Deci, ne referim aici la fatalismul inspirat din nondualism, în care admitem că totul, *absolut totul* este predeterminat, fiecare gest şi gând, fără excepţii. Acest tip de fatalism nu prezintă niciun pericol, fiindcă nu are nicio urmare concretă. Pare greu de imaginat, dar acesta e autenticul fatalism, despre care ne întrebam la ce ar fi util.

Este o credinţă atotcuprinzătoare. Spre deosebire de alte credinţe, putem fi siguri că nu ne va dezamăgi niciodată. De ce? Fiindcă opreşte din start orice autoamăgire, retezându-ne orice urmă de liber-arbitru.

Când ne îmbibăm fiinţa cu acest adevăr impersonal, ne *transformăm* treptat într-o fiinţă înţeleaptă, iluminată. Ne relaxăm, ne calmăm, devenim senini şi amuzaţi de spectacolul lumii, începem să iubim totul, fiindcă nu mai vedem nicio miză nicăieri, „**nu sperăm şi n-avem teamă**”, vorba lui Eminescu din „Glossă”. Asta i-ar fi „utilitatea”.

Desigur, conform aceluiaşi fatalism absolut, *transformarea*, dacă apare, nu e urmarea voinţei şi intenţiei noastre personale, căci nu există niciun eu separat de Întreg. Relaţia cauză-efect de la atitudinea fatalistă la înţelepciune este, iarăşi, o aparenţă. Căci n-am putea adopta o asemenea filosofie dacă nu ne-ar fi fost deja sortit să o adoptăm. Nici măcar n-am fi avut răbdare să fi citit toate cuvintele de mai sus.

Iar dacă nu poţi crede în acest fatalism absolut, e dovada că el funcţionează: nu poţi crede ceea ce nu-ţi este dat să crezi. E foarte simplu. Nu ţi se cer eforturi nici să crezi, nici dacă nu crezi.

Toate sunt explorările Divinului

Am scris toate acestea ca o replică faţă de acei învăţători nondualişti care ne recomandă să exersăm ceva pentru a ne ilumina. Oare câţi oameni au ajuns la iluminare urmând sfaturile lor?! Foarte puţini, dacă e vreunul. Acest fapt confirmă mai degrabă poziţia fatalistă decât scuza că „ar fi putut ajunge mai mulţi, dacă n-ar fi fost atât de leneşi sau dezinteresaţi”.

Oricum, nimeni n-are de ales: nici învăţătorii care, din compasiune, dau reţete pentru iluminare, nici căutătorii avizi de sfaturi, nici cei care,

din luciditate, contestă orice prescripţie. Pur şi simplu, aşa trebuie să se întâmple, acesta e jocul dinamic al vieţii.

Omenirea se îndreptă spre nondualitate, dar pe căi diferite. Unii prin cercetare filosofică sau introspecţie psihologică sau atenţie la comportament sau diverse învăţături spirituale şi nondualiste, iar alţii direct prin iluminare (pierderea eu-lui) în diverse nuanţe, magnitudini, provocări fizice şi psihice. Ce observă fără efort iluminatul se chinuie discipolii să obţină prin trudă zilnică. Nu există o cale mai bună decât alta, căci toate sunt explorări ale Divinului prin diverse instrumente umane.

Îmi amintesc de o persoană ce participa la o întâlnire nondualistă, care mărturisea următoarele. Abia începuse să practice yoga, când, pe neaşteptate, s-a trezit imens cât universul şi fără un eu. Experienţa a durat doar câteva minute. Dar calvarul său abia începea. Se îndrăgostise iremediabil de acea stare inefabilă divină. În încercarea disperată de a reveni la ea, a practicat timp de câţiva ani de zile toate tehnicile yoghine pe care le-a găsit. Făcea yoga 16 ore pe zi! Rezultatul? A devenit foarte suplu şi priceput la yoga, dar tot nu a regăsit iluminarea. Iar acum venea la întâlnirile nondualiste fiindcă doar ele îi alinau disperarea.

Această relatare reiterează poziţia fatalistă în privinţa iluminării nonduale. Pe de altă parte, pare să confirme şi faptul că orice efort este răsplătit prin anumite rezultate, conform *legii cauzalităţii*. În acest caz, practica yoga intensă l-a făcut un bun yoghin. Participând la întâlnirile cu iluminaţi, se simte ceva mai bine.

Totuşi, când vine vorba de ieşirea din *iluzia cauzalităţii*, nu există nicio cale. Trezirea vine sau nu vine, indiferentă la speranţele omului. Sau la fricile sale, căci mulţi se tem de pierderea eu-lui ca dracu' de tămâie. Dar totul este aşa cum trebuie să fie şi nu poate fi altfel...

«*Orice poţi face prin puterea voinţei nu poate conduce la dispariţia voinţei.*» ~ Richard Sylvester

Alternative la fatalism

- Oricât aş încerca, nu pot să fiu fatalist. Pur şi simplu, simt că sunt liber să fac orice vreau, dacă îmi propun.

Da, e perfect natural. Această senzaţie este un ecou al Fiinţei lui Dumnezeu. Marea Conştiinţă este veşnic liberă, cu adevărat liberă să facă orice. Iar tu eşti copilul divin care a moştenit această libertate.

Uită de fatalism. Adoptă, atunci, voluntarismul absolut. Tot ce faci este propria Ta intenţie. Nimic din ce se întâmplă nu e întâmplător, ci Tu alegi să existe. Tu fiind Marea Conştiinţă care creează totul, e firesc să te simţi liber, fiindcă Tu generezi evenimentele, atât bune, cât şi rele pentru omul pe care îl animi. Simte-te atunci mereu ca Dumnezeu! E şi asta o cale la fel de valabilă.

Pare o atitudine opusă, dar este, de fapt, acelaşi fatalism în oglindă. Fatalismul absolut şi voluntarismul absolut sunt acelaşi lucru. Adevărul nondual se împarte în două adevăruri radical opuse, pentru a fi înţelese de creaturile duale. Căci Adevărul nondual nu poate fi nicidecum priceput de om.

- Bine, bine, dar aş prefera o cale de mijloc între cele două atitudini opuse. Sunt adeptul echilibrului, al armoniei, nu al extremelor.

Îhm!.. Ce-ai zice atunci de următoarea idee: Există atât fatalismul absolut, cât şi voluntarismul absolut, dar pe paliere de vibraţie diferite!? Adică Fiinţa ta e divizată în două: partea de sus este complet liberă, potentă, divină, iar partea de jos este complet neputincioasă, manipulată, fără voinţă proprie. Tu eşti Fiinţa întreagă, care conţine ambele extreme. Şi nu poţi renunţa la niciuna din ele. De aceea spui că preferi calea de mijloc.

Doar că nu există un mijloc, o soluţie de compromis 50%-50%, ci ambele extreme simultan, la putere maximă. Trebuie să te obişnuieşti a fi o Fiinţă disociată, fără un centru stabil. Echilibrul tău este precar, te balansezi de sus în jos şi înapoi de zeci de ori pe minut. Seamănă cu modul în care te raportezi la viaţă: uneori te simţi victorios, alteori te simţi învins de ea. Şi nu te poţi decide dacă eşti fatalist sau voluntarist, fiindcă eşti amândouă în acelaşi timp. Ce zici, suporţi să fii disociat, scindat?... Poate fi plăcut, să ştii!

Dumnezeu e Satan

- Nu. Nu pot să mă împac deloc nici cu fatalismul absolut, nici cu voluntarismul absolut, fiindcă NU cred că Dumnezeu face şi lucrurile rele şi urâte. Pentru mine, Dumnezeu este numai Iubire...

Dar priveşte în jur şi în istorie! Cum se potoleşte un focar de răutate undeva, imediat se iveşte un alt focar altundeva. Non-stop au loc războaie, crime, nelegiuiri, violenţe, necinstiri. Parcă ar exista un piroman ascuns pretutindeni, care pândeşte o clipă de calm şi linişte, ca să mai pună un foc.

- Da, desigur, este diavolul.

Diavolul, pe dracu'... Şi chiar dacă ar fi, înseamnă că e înţeles cu Şeful Suprem atotputernic. Cum altfel?! Vezi absurdul situaţiei?!

Dacă oamenii ar fi lăsaţi să se organizeze cum ştiu ei mai bine ca să fie pace şi înţelegere, ar trăi deja ca-n rai. Că doar nu sunt nebuni cu toţii! Dar, de îndată ce se aranjează o concordie, imediat îşi bagă coada şi strică armonia...

- ...Aghiuţă.

Adică Dumnezeu, prin interpus. El Însuşi nu ne dă pace. D-aia zic: lumea ar fi un paradis dacă n-ar exista Dumnezeu.

- Dar dacă n-ar exista Dumnezeu, n-ar exista nici universul, nici planeta, nici oamenii.

De unde ştii tu?

- Nu, nu, nu!... Insist: Dumnezeu este numai Iubire!

Bineînţeles, asta spun şi eu. Dumnezeu iubeşte totul fără părtinire. Adică iubeşte şi ciocolata, şi lăturile; iubeşte şi pe cei buni, şi pe cei răi. Asta înseamnă iubirea necondiţionată.

Dar trebuie să faci diferenţa dintre această Iubire absolută şi iubirile relative: iubirea romantică, iubirea părintească, iubirea prietenească, iubirea de ţară, pasiunile (cum ar fi iubirea de artă) etc... Au şi ele valoarea lor, dar nu sunt Iubirea divină a tot ce există. Dumnezeu nu poate lăsa în afara dragostei Sale pe nimeni şi nimic. Căci totul este El Însuşi; se iubeşte pe Sine.

- Îl iubeşte şi pe Satan?

Şi pe Satan, şi pe Baal, şi pe Ahriman, şi pe Lucifer.

- Şi din „iubire" îi permite să facă toate nenorocirile?

Nenorocirile sunt tot creaţia divină. Satan e o altă faţetă relativă a lui Dumnezeu-Absolutul.

- Eu pe Satan nu-l voi iubi niciodată, nici să mă pici cu ceară!

Când te uneşti cu Dumnezeu, nu mai ai de ales. Simţi ce simte şi El, iubeşti totul, precum El. Şi nu mai vezi niciun satan.

- Nu vreau să te jignesc, dar spui nişte aiureli...

Pentru că ţi se pare o aiureală să arunci ceaiul la chiuvetă.

- ???

O metaforă zen spune că nu poţi turna ceai proaspăt într-o ceaşcă deja plină. Trebuie s-o verşi întâi. Chiar dacă ţi se pare un gest aiurea...

13 octombrie 2023

BUDDHI ŞI ILUMINAREA

Vechii înţelepţi indieni au studiat profund structura minţii şi ne-au lăsat diverse modele didactice, care explică o parte din dilemele conştiinţei umane. Un astfel de model al psihicului, numit *antahkarana*, conţine următoarele categorii: *manas*, *ahamkara*, *buddhi* şi *chitta*, în afară de Sinele Divin sau Spiritul (numit, în funcţie de şcoală, *Purusha*, *Shiva* sau *Atman*). Totuşi, am observat că interpretarea acestor termeni cade în responsabilitatea fiecărei şcoli şi gânditor în parte. Pentru a acoperi necesităţile explicative curente, am ales următoarea interpretare proprie:

Manas este mintea perceptuală, senzorială, instinctivă, animalică, cea care permite deprinderile corporale, inclusiv deprinderea automată a vorbirii şi scrierii. I-am putea spune „mintea fizică" sau *inconştientul*.

Ahamkara este ego-ul sau senzaţia de eu, care generează gândurile legate de propria persoană. Conform termenilor psihologiei, îi spunem *conştientul*. Cel mai bine i se potriveşte noţiunea de *conştiinţă-de-sine*.

Buddhi este intelectul sau inteligenţa specific umană, abstractă. Ea ne oferă creativitate, intuiţie, inteligenţă propriu-zisă. Este cea mai rafinată structură, cea mai apropiată de Spirit. De aceea, ca mediatoare dintre Spirit şi restul minţii, poartă şi numele de *vijnana*, intuiţia spirituală. Psihologia l-ar numi *supraconştient*.

Chitta ar fi locul unde se amestecă toate aceste influenţe diferite: memoria, care ne conferă individualitatea, tiparele de personalitate.

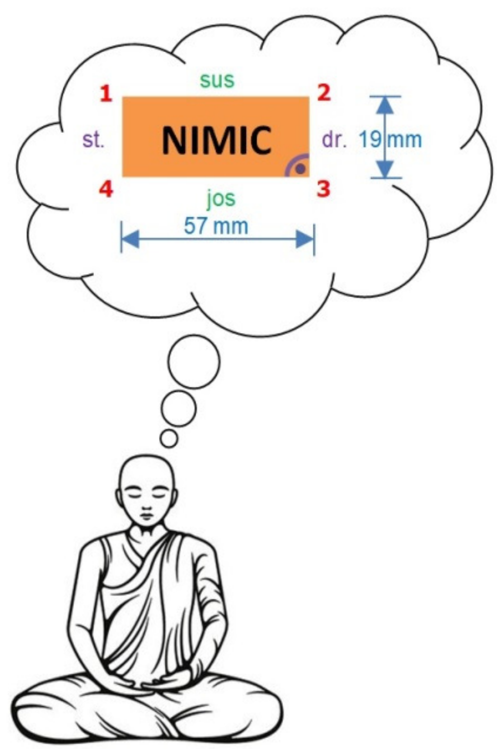
În conferinţa „*Cine este eu?*", maestrul Shunyamurti (traducere de R.A.P. din 2023) consideră că *buddhi* este mai mult decât intelectul abstract, ci o interfaţă între minte şi Sinele Divin, cu propria sa voinţă, diferită de voinţa egotică (*ahamkara*). În alte scrieri ale mele, l-am numit „minte astrală". Este un fel de eu superior, lipsit de egotism, o individualitate purificată.

Am scris că existenţa acestui *buddhi* sau minte astrală poate fi pusă în evidenţă experimental prin **hipnoză**. Odată intrat în transa hipnotică, eul *conştient* (ahamkara) este suspendat, iar dialogul se poartă cu *supraconştientul* (buddhi). Acesta este un fel de martor, care stă în umbra ego-ului, dar este la fel de capabil de a rezolva sarcinile conştientului, dacă i se cere asta. Ca dovadă, în transa hipnotică, omul nu este adormit, ci perfect treaz, ba chiar hipervigilent, dar scapă complet de blocajele mentale pe care le are de obicei. Este o versiune personală mai liberă, mai calmă, mai eficientă decât cea aşa-zis „conştientă". În transele

mai profunde, poate fi un intermediar direct pentru Sinele Divin. Iar *buddhi* este atât de puternic, încât, la indicaţia hipnotizatorului, poate bloca accesul conştientului la memoria sesiunii hipnotice.

Meditaţia tăcută, recomandată de mulţi învăţători spirituali, nu este altceva decât încercarea de a intra deliberat într-o stare de **auto-hipnoză**, în care ego-ul este suspendat şi se manifestă doar *buddhi*, care poate avea astfel un contact nestânjenit şi tot mai profund cu Spiritul. Învăţătorii susţin (şi discipolii speră) că, repetând insistent această stare de conştiinţă modificată, se va ajunge în final la iluminare şi apoi la permanentizarea ei 24/7.

Starea de **eliberare** nu ar fi altceva decât suspendarea permanentă şi definitivă a ego-ului, ca urmare a antrenamentului constant în meditaţie. Dacă s-ar fi putut ca, printr-o hipnoză realizată de un maestru spiritual, discipolul să intre definitiv în starea fără de eu, atunci n-ar mai fi avut rost toate tehnicile spirituale. Realitatea arată însă că omul iese din orice fel de hipnoză, în mod automat, după cel mult câteva ore sau odată cu somnul, dacă nu cumva hipnotizatorul comandă el însuşi ieşirea imediată.

Cum să (nu) meditezi la nimic

Eliberaţii sau iluminaţii spirituali mărturisesc că nu mai au senzaţia de eu (*ahamkara*), dar îşi continuă viaţa ca mai înainte, controlul părând a fi acum preluat de eul superior (*buddhi*). Înainte de iluminare, controlul aparţinea ego-ului, iar *buddhi* oferea doar recomandări şi sugestii. Mai mult chiar, *buddhi* se supunea intenţiilor lui *ahamkara*, oferindu-i sfaturi pentru interesele sale, mai mult sau mai puţin meschine. Când însă ego-ul s-a dizolvat, *buddhi* nu mai ascultă decât de Sinele Divin sau Spirit, ceea ce transformă viaţa omului într-o curgere continuă de inspiraţii, intuiţii şi seninătate.

Prin urmare, *buddhi* poate deveni un eu purificat, dirijat direct de Spirit, fără conştiinţa-de-sine specifică lui *ahamkara*, fără tensiunile şi blocajele acestuia. Shunyamurti îi mai spune „mintea *sattvică*". Prin *buddhi*, dar *fără ahamkara*, Spiritul se află direct la cârma corpului-minte, iar acel om este un BUDDHA. Aceasta este iluminarea definitivă sau eliberarea.

Totuşi, să ţinem cont că celelalte paliere mentale funcţionează ca înainte: personalitatea nu dispare, memoria esenţială se păstrează, deprinderile nu se sting, emoţiile fireşti apar în continuare, preferinţele personale nu se evaporă – ci doar „persoana" nu mai există. Desigur, viaţa se simplifică, anumite emoţii şi sentimente egotice nu mai au de ce să se agaţe şi, prin urmare, dispar (plictiseala, remuşcarea, îngrijorarea, frica de moarte etc.). Viaţa continuă, în general, exact ca mai înainte, în parametrii proiectaţi, cu binele şi răul ei, deşi acum nu se mai percepe vreun bine sau rău. Dureri fizice pot apare, dar nu mai există suferinţa psihologică ce le dădea realitate.

În concluzie, **în acest model, cine vrea să se elibereze de ego? *Buddhi* este cel care împinge omul către spiritualitate şi aspiră la moartea eu-lui. Şi tot *buddhi* îl jeleşte apoi o perioadă de timp, după ce eul a dispărut.**

Acest model îi dă nişte speranţe ego-ului că, de fapt, el nu va muri cu totul. Ceva îl va perpetua la un nivel superior. Şi este adevărat, numai că amintirea ego-ului va dăinui puţin timp, *cel mult* câteva luni de zile, atât în cazul iluminării, cât şi în cazul morţii fizice.

Textele antice afirmă că ceea ce se reîncarnează *nu este ahamkara*, personalitatea actuală a omului (care face parte din mintea fizică, legată de corpul fizic), ci vehiculele sale superioare *vijnana mayakosha* (mintea astrală) şi *ananda mayakosha* (mintea mentalo-cauzală) — am detaliat modelul celor trei niveluri ale minţii în mai multe scrieri anterioare. Ei bine, *buddhi* este totuna cu *vijnana mayakosha*, după cum am definit de la început.

Atman sau Spiritul nu are nicio legătură cu reîncarnarea, fiindcă este în afara iluziei vieţii. Conform înţelepciunii vechi indiene, cele trei stări de conştiinţă sunt: veghea, visul şi somnul fără vise. Atman este a patra stare, *turiya*, mai profundă decât somnul fără vise, adică total, absolut *inconştientă*. Tantricii spun că Shiva e ca un cadavru. Viaţa, în toate formele şi dimensiunile, este, metaforic vorbind, un vis ţâşnit în acel neant, este *conştiinţa*, care nu tulbură nicidecum neclintirea şi liniştea somnului fără vise.

* * *

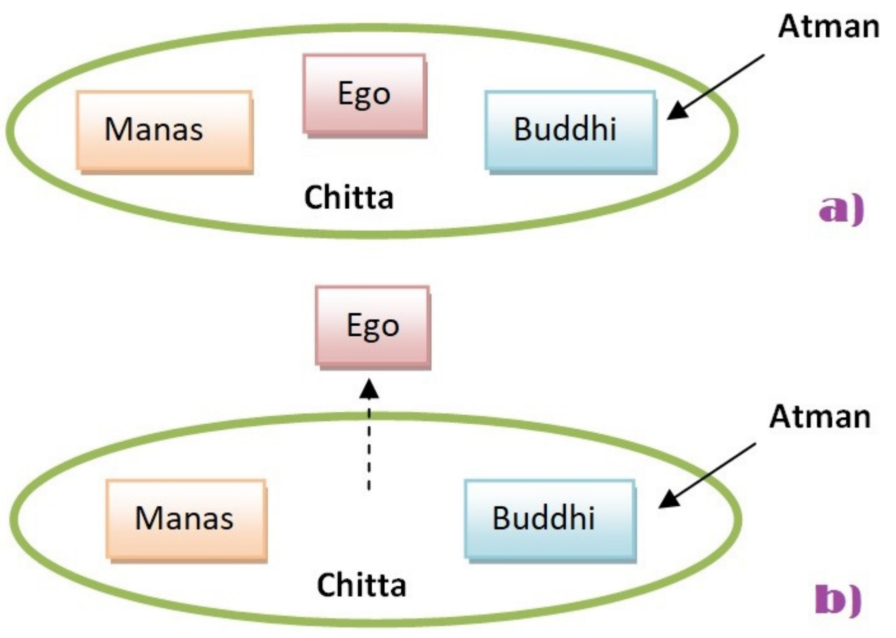
Astfel de modele didactice sunt extrem de utile pentru a explica dilemele conştiinţei umane, dar au limitele lor. Realitatea este întotdeauna diferită de modelele noastre. Nondualismul susţine că totul este *mult mai simplu* decât poate mintea să conceapă. Cercetările ştiinţifice, filosofice şi cele paranormale atestă că, dimpotrivă, realitatea este *infinit de complexă*, mai mult decât putem noi cuprinde.

De pildă, conceptul de *buddhi* semnifică în diverse tradiţii atât inteligenţa discriminativă, cât şi intuiţia spirituală, iar cele două nu au neapărat legătură între ele. S-ar putea inventa două noţiuni diferite, dar e mai simplu să profităm de înţelepciunea din vechime, măcar aşa, pentru onorabilitate.

Schema sintetică

a) Agregatul psihic al omului (*antahkarana*)

Din *chitta* (memoria) fac parte *manas* (minte senzorială şi emoţională), *ahamkara* (ego) şi *buddhi* (intelect, precum şi intuiţie spirituală). Toate sunt gestionate de *atman* (Spirit sau Sine Divin).

b) Ego-ul dispare temporar în multe stări de conştiinţă modificată: în somn, în reverie, în hipnoză, în meditaţie contemplativă şi iluminare nonduală. Eliberarea de ego este starea supremă, de seninătate continuă, care nu se mai pierde.

Eliberarea nonduală produce cea mai importantă mutaţie psihologică în omenire de la apariţia vorbirii articulate. Eliberaţii formează o nouă specie de mutanţi umani.

Este oare sănătos?

- Dar oare este sănătos?

Ce?

- Să scoţi un element, adică eul, dintr-un angrenaj care funcţiona relativ normal?

Relativ anormal, mai degrabă. Dar, desigur, poate produce un dezechilibru, cel puţin la început. Unii se adaptează rapid, iar alţii mai greu.

- Dar de ce să vrem să ne dezechilibrăm psihicul?

Poţi să vrei sau să nu vrei, oricum, nu ţine de voinţa ta. Scoaterea eu-lui de pe tabla de joc nu e decizia ta. Se întâmplă, pur şi simplu. Nu se ştie de ce.

- Totuşi, spuneai că ne putem împotrivi, că la unii ego-ul revine imediat.

Se pare că nişte mecanisme interne se pot adapta automat sau nu la noul mod de funcţionare. Dar dacă e ceva automat, înseamnă, de asemenea, că nu ţine de voinţa ta.

- Totuşi, dacă am stabili că ieşirea ego-ului din sistem duce la probleme, măcar nu am mai lăuda acest fenomen, nu i-am spune „iluminare". Şi atunci, căutătorii spirituali n-ar mai alerga cu limba scoasă după el.

Nu după iluminare sau trezire aleargă căutătorii spirituali, ci după mai mult calm, linişte, pace lăuntrică şi împăcare cu lumea.

- Şi nu asta aduce iluminarea?

Cine vrea să le obţină, mai bine să înveţe cum să mediteze. Rezultatele sunt benefice şi garantate. Iluminarea înseamnă altceva: moartea eu-lui, ceea ce acesta nu-şi va dori niciodată.

- Desigur, moartea e cea mai mare problemă a omului.

Iar pomeneşti de „probleme". Iluminarea NU duce la probleme, ci la dispariţia ideii de „problemă". Problemele sunt în capul tău. Acolo le vezi şi le amplifici.

- Nu cred că ego-ul a fost pus acolo degeaba. Sigur că îndeplineşte un rol care, odată eliminat, nu mai este îndeplinit.

Aşa este. Rolul ego-ului este să împingă omul să acţioneze pe baza motivaţiei.

- Vezi? Ştiam eu... Deci, iluminatul nu mai are motivaţie să facă nimic, devine o legumă...

Ba nu, pentru că rolul motivaţiei este preluat integral de inspiraţie. Buddhi primeşte inspiraţia şi comandă corpul să facă ce făcea şi înainte. E doar o schimbare de stăpâni. Noul stăpân este mult mai înţelept.

- Tot nu cred că natura a pus ego-ul acolo degeaba. Altfel, ar fi funcţionat de la bun început şi fără el...

Poate că e un experiment desfăşurat pe planeta Pământ, dar nu ştim dacă şi pe alte planete locuite.

Omenirea viitoare

Schema de mai sus este o simplificare, o umilă tentativă a minţii de a înţelege necunoscutul. Dar mintea nu poate înţelege niciodată fundamentul, ci doar fenomenele aparente. Ea le ordonează, le analizează, le interpretează după criterii proprii. Şi mereu revine asupra concluziilor, care nu sunt niciodată perfect satisfăcătoare.

Uită-te la istoria paradigmelor ştiinţifice (conform epistemologului Thomas Kuhn – "*Structura revoluţiilor ştiinţifice*" [35])! Paradigma care apare astăzi va îndepărta paradigma de ieri, păstrând foarte puţin din valoarea ei explicativă, de parcă n-ar avea nimic în comun. Privind în istorie, **toate** explicaţiile ştiinţifice sunt invalidate la un moment dat, cu excepţia paradigmei din prezent. Dar, fiindcă ştiinţa se autocoretează mereu, putem fi siguri că şi actuala paradigmă va fi înlocuită peste 100 sau 500 de ani. Şi atunci se va spune că tot ce ştim noi astăzi era greşit.

Deci, dacă vrem să o luăm înaintea timpului, atunci să recunoaştem chiar acum că **nu ştim nimic**.

- Uite că ceva tot ştim: schema antahkarana. Se potriveşte ea şi animalelor?

Din ceea ce observă naturaliştii, la câteva specii de animale superioare (maimuţe antropoide, elefanţi, delfini, orci, ciori, caracatiţe etc.) există *buddhi* (inteligenţa discriminativă) şi a început să se dezvolte *ahamkara* (recunoaşterea în oglindă). Dar la un nivel incomparabil cu omul.

- Desigur, omul e o culme a evoluţiei. Nu înţeleg de ce vrei să-l modifici...

Evoluţia nu s-a terminat. Dimpotrivă, o nouă specie umană e pe cale să apară, păstrând caracteristicile fizice, dar cu o modificare esenţială: dispariţia eu-lui personal sau depăşirea şi expansiunea eu-lui (transpersonalul). Filosoful Tim Freke vorbeşte despre trecerea de la individualism la „unividualism": omul care are un sentiment profund de unire sau comuniune cu tot şi toate, liantul fiind iubirea (vezi video *Individuals Evolving Into Unividuals* [36]).

Tim mărturiseşte că, în urmă cu mai mulţi ani, putea intra oricând în *samadhi* (extazul yoghin), dar şi-a dat seama că se plictiseşte de atâta nimic, iar nimic şi numai nimic. Şi de atunci s-a orientat cu tot elanul spre trăirea intensă a vieţii, aşa cum este ea, încercând să o valorizeze la maximum. Probabil că aşa păţesc cei care nu insistă să rămână mai mult timp şi repetat în samadhi, până li se limpezesc toate structurile mentale. Sau poate că, indiferent de timpul petrecut în acel samadhi yoghin, eliberarea nu vine decât prin Graţie.

Oricum ar fi, întrebarea care i-aş pune-o lui Tim este dacă omenirea poate evolua în acea nouă fază de unividualism *fără a se trezi nondual*. Oare pot oamenii deveni în mod natural mai plini de compasiune,

---

[35] https://monoskop.org/images/f/f9/Kuhn_Thomas_S_Structura_revolutiilor_stiintifice.pdf

[36] https://www.youtube.com/watch?v=QB_e97G4F54

empatie şi preocupare faţă de semeni şi mediul natural, fără a trece prin furcile caudine ale pierderii eu-lui personal?

Există deja numeroase grupuri spirituale peste tot, dar cât de eficiente au fost ele în răspândirea iubirii autentice şi în transformarea interioară? Nu cumva este o sarcină mult peste puterile micului eu, aşa cum a dovedit eşecul multor comunităţi utopice şi chiar practicile spirituale? Oare este suficientă aspiraţia şi bunătatea inerentă în unii dintre noi sau e nevoie de o mutaţie profundă de conştiinţă, posibilă fie numai printr-o experienţă de unificare (cum ar fi iluminarea, NDE, OBE, extaz yoghin, răpirea în duh etc.), fie prin eliberarea definitivă de ego, mai ales?

Aş înclina să cred că omenirea viitoare va fi hibridă: o grupare de oameni complet treziţi sau eliberaţi de eu, iar restul, oameni mult îmbunătăţiţi, încă având un eu, dar cu calităţi maximizate şi defecte minimizate. Pare un scenariu rezonabil, dacă realitatea ar ţine vreodată cont de raţiunea umană…

De fapt, poate că însăşi ideea că omenirea se va ilumina în majoritatea ei cândva, în viitor, este o încercare a minţii de a justifica într-un fel interesul omului pentru nondualitate şi trezirea nonduală. O încercare de a da un sens acestui interes, aşa cum face pentru orice. Eul înţelege că este absurd să îşi dorească propria sa moarte, dar nu se poate abţine. Şi ca să nu pară idiot, caută un sens pentru această dorinţă tâmpită – sensul găsit fiind participarea la trezirea spirituală colectivă. Ce poate fi mai măreţ decât asta, nu-i aşa!?

Dar realitatea nu are niciun sens, nicio semnificaţie, niciun scop, nicio agendă, nu vrea să ajungă undeva. Când se revelează nondualitatea, se vede că nu există un sens în nimic, nici măcar în iluminare. Iluminarea, ca eveniment, este la fel de iluzorie ca orice altceva.

20 octombrie 2023

Comentariul Laurei

Încheierea articolului pare a fi mai "aproape" de Adevăr, adevărul fiind faptul de A FI, care nu are nimic în comun cu "a face", cu o devenire, schimbare, etc. — toate întâmplându-se doar pentru că Viaţa/Viul vieţii ESTE.

Este normal ca "eu-l" să încerce să îşi dea un sens, inclusiv un sens al propriei dispariţii, realizezi, minune? "*Trebuie ca dizolvarea MEA să aibă un sens*", negând total şi nerealizând că el nu există.

Faptul că ne simţim un "eu" este, pur şi simplu, o senzaţie, ce a apărut datorită contractării energetice, nimic nu este acolo, doar vid ─ asta se realizează când, prin graţie, contractarea slăbeşte.

Eu-l ar spune că Divinul a vrut să se contracte şi că El hotărăşte când să apară şi relaxarea/decontractarea. Însă oare Oceanul vrea prin voinţă să facă valuri?! Adică, spune oceanul: "*eu/oceanul, hai să fac nişte valuri*", sau, pur şi simplu, SE FACE fără a exista un făcător, totul fiind deja Oceanul?!

Cum este omenirea, cum va fi, ce apare şi ce dispare, toate acestea aparţin iluziei şi sunt destinate să îi aparţină.

Nimic greşit, rău sau bun în asta, ci exact aşa cum trebuie; această senzaţie de separare şi ce derivă din ea este "lumea" care aparţine visului/poveştii "Viaţa mea". Iar odată cu "relaxarea energetică" ce duce la diminuarea senzaţiei că am fi o separare, ca un fum dispare "lumea separărilor" şi îşi dezvăluie irealitatea: Nu există separare.

Probabil pentru spiritualitate, spiritualişti etc. contează ce se întâmplă în iluzia numită "Universul unde există separări" şi este normal să fie aşa, căci sunt jocuri/tuşe şi un anumit dinamism, este ok. Însă pentru VIAŢA NONDUALĂ şi pentru "nondualişti" nu contează absolut deloc ce se întâmplă la nivelul iluziei...

Există doar ASTA, doar Una ("*Eu şi Tatăl UNA suntem*") şi totul e mereu cum trebuie.

Ceea ce, paradoxal, pentru cei din interiorul visului "pare" a se întâmpla în viitor, pentru Viaţă s-a şi terminat. Căci dacă timpul psihologic nu există, atunci viitorul/trecutul nu există (nu au timp să fie reale), iar prezentul, ca moment al timpului, de asemenea nu există, ci este doar PREZENŢA, adică un infinit (spaţiu infinit) în momentul zero (timp zero).

Mintea nu are cum înţelege cum poate exista infinitul în zero, dar tocmai ASTA este plinătatea vidului, Totul din nimic şi nimicul totului...

Laura Averchi, 20 octombrie 2023

TIMPUL MAGNETIZEAZĂ VEŞNICIA

«Trecutul este rescris atât de repede încât nu ştii ce se va întâmpla ieri.»
(Glumă sovietică)

În urma binecunoscutului experiment cu fanta dublă *, concluzia este următoarea: când experimentatorul controlează trecerea jetului de electroni prin cele două fante, efectul este că electronii se comportă aşa cum ne aşteptam, strict *deterministic*, ca un fascicul de particule. Dar când experimentatorul nu mai monitorizează cele două fante, atunci electronii se comportă ca un câmp de unde, creând pe ecran o figură de interferenţă, adică un tipar *probabilistic*.

Nici acum, după multe decenii, savanţii nu s-au pus de acord cum ar trebui interpretată această ciudăţenie. Este ca şi cum actul observării (sau conştienţa) modifică realitatea – o temă spirituală foarte la modă.

* Experimentul cuantic cu fanta dublă (subtitrat) [37]

Dar vă propun o altă interpretare. Deci, să reformulăm observaţiile:

Atunci când există un control asupra realităţii, ea se comportă strict *deterministic*. Iar atunci când nu se exercită niciun control, realitatea se comportă *probabilistic*. Diferenţa stă în ***control***.

Similar putem vorbi despre timp. Trecutul este *cert*, ne stă complet sub control, evenimentele trecute pot fi analizate sub lupă de istorici. În schimb, viitorul este relativ imprevizibil, altfel zis, *probabil*.

Despre prezent se poate spune că nu face parte din timp. Nu putem delimita niciun moment ca fiind prezentul, fiindcă, în timp ce încercăm să-l încercuim, deja a devenit trecut. Deci, din punctul de vedere al timpului, prezentul nu există.

Prezentul este atemporal, etern. Când înţelepţii ne propun „să rămânem în prezent”, se referă la a ieşi din timp şi a intra în veşnicie. Cu alte cuvinte, **veşnicia nu este altceva decât prezentul continuu**. Oricum, prezentul nu poate fi decât continuu, dar aici ne referim la *lipsa continuă a trecutului şi a viitorului* din câmpul observaţiei.

Aşadar, avem nişte termeni cu care putem jongla filosofic.

Trecutul este cauzal *determinist*, iar viitorul este cauzal *probabilist*. Trecutul şi viitorul formează ***timpul bipolar***.

În schimb, veşnicia este nonduală (timp monopolar) şi acauzală (haotică). Dar este un haos perfect echilibrat, neutru, astfel încât pare vid, gol. Nu există dinamism în haosul primordial, ci doar un potenţial

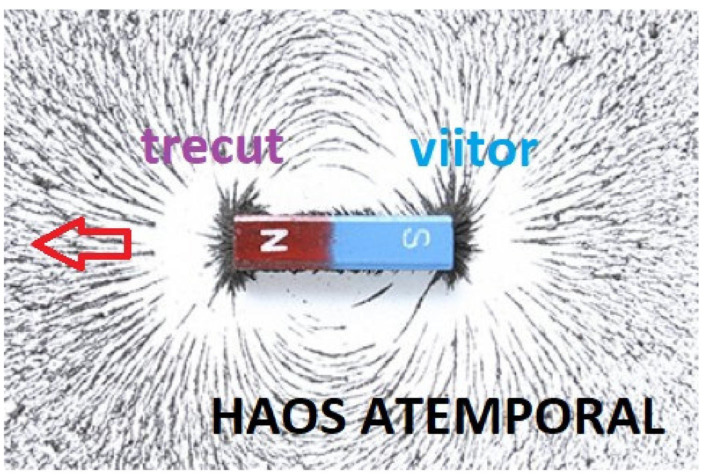
[37] https://www.youtube.com/watch?v=cyD-tap95ow

infinit. Deci nu vorbim aici de o mişcare browniană, ci de un haos perfect liniştit. Îi spunem „haos" doar pentru că este *total imprevizibil*. Nu se poate şti niciodată ce va ieşi din acest infinit potenţial.

Haosul este totalitate, plinătate absolută, fiindcă conţine toate scenariile posibile. Desigur, niciunul nu este „real" şi tocmai de aceea pot coexista o infinitate în imaginaţia divină. Dacă ar fi reale, n-ar avea loc toate. Haosul nu trebuie să ne sperie, fiindcă el ne creează şi ne hrăneşte clipă de clipă. Manifestarea se iveşte **din** şi **în** acest haos, el îi este substrat, sevă şi nutrienţi.

În termodinamică, se statuează că entropia (gradul de dezordine) unui sistem creşte odată cu trecerea timpului. Acelaşi lucru îl spunem şi noi, înlocuind cuvântul „ordine" cu „control": timpul curge dinspre trecut (unde avem mai mult control) spre viitor (unde controlul e mult mai slab). Aşa apare săgeata timpului.

De aceea, considerăm ***timpul bipolar*** (trecut+viitor) ca un fel de magnet care străbate haosul etern (prezentul continuu), ordonând local câmpul neutru. Este ca şi cum atemporalul (veşnicia) ar fi formată din pilitură de fier dezordonată şi, când magnetul temporal o străbate, pilitura este ordonată conform liniilor magnetice. Iar după ce magnetul se îndepărtează, pilitura revine la dezordinea iniţială.

Într-o imagine şi mai plastică, putem asemăna acest magnet în mişcare permanentă cu un robot-aspirator de praf, care se mişcă de unul singur prin cameră, lovindu-se de pereţi şi de mobilă, schimbându-şi mereu direcţia de mers, scanând toată camera.

Deci timpul, aşa cum îl experimentăm noi, ar fi o *aparentă* ordonare a haosului neutru. Această concluzie concordă cu tezele nondualismului: La baza realităţii create stă un haos nemişcat, absolut imprevizibil, acauzal. În sânul acestui Absolut apare lumea cu tot dinamismul ei, dar

este o mişcare aparentă sau locală, care nu tulbură liniştea nesfârşită şi neînceputǎ.

Se spune că universul este o iluzie, din perspectiva Absolutului, dar pare real din perspectiva creaturii. Într-adevǎr, în preajma magnetului temporal, particulele se agită, iau o formă, dar imediat ce acesta se îndepărtează, particulele revin la starea lor inertă. Nondualiştii spun că ***nimic nu se întâmplă niciodată***.

Majoritatea oamenilor stau agăţaţi de acea maşinuţă a timpului, traşi prin haosul liniştit, neştiind că, dacă şi-ar da drumul, ar cădea în plasa de siguranţă a eternităţii beatifice.

Unitatea fundamentală a realităţii

Oamenii de ştiinţă spun că, dacă se modifică ADN-ul, atunci apar tulburări metabolice şi dizabilităţi genetice. Metafizica afirmă însă că modificările genetice nu apar la întâmplare, ci sunt efectul unor cauze subtile. Cu alte cuvinte, problemele de sănătate sunt planificate să apară, un impuls subtil este trimis şi, ca urmare, genele se modifică, proteinele se strică şi urmează tot lanţul de catastrofe fiziologice.

Tot oamenii de ştiinţă spun că structura creierului generează toată activitatea psihică. Ca dovadă, dacă creierul este traumatizat şi neuronii sunt stâlciţi, tot psihismul uman suferă. Dar şi în acest caz, metafizica afirmă că creierul este doar un releu de convertire a unor informaţii subtile în comenzi fiziologice. Activarea neuronilor în anumite secvenţe şi tipare este un efect al comenzilor venite din subtil. Mai mult chiar, însăşi trauma suferită de creier face parte dintr-un scenariu planificat tot în subtil, care să conducă la acele probleme cerebrale grave.

În ambele cazuri de mai sus, modelul metafizic ne prezintă două lumi, cea subtilă şi cea fizică, între care există o comunicare permanentă de info-energie. Se susţine deseori că această comunicare nu este perfectă, ci poate fi „gâtuită”, astfel că efectul fizic întârzie faţă de comanda subtilă sau chiar pot apărea abateri de la traiectoria prestabilită. Întotdeauna există o inerţie sau întârziere a planului fizic faţă de cel subtil, ba chiar o uşoară autonomie.

Ei bine, **nondualismul contrazice paradigma metafizică**. Nu există două lumi, două segmente cu o legătură îngustă între ele, ca un fel de pod sau strâmtoare. Nicidecum. Cele două segmente sunt complet fuzionate, fac parte dintr-o unitate indisolubilă. Comunicarea dintre ele este întotdeauna perfectă, fără întârzieri, fără abateri, fără surprize.

Realitatea este ca o stâncă, având o densitate mai mică în partea de sus şi fiind ceva mai grea în partea de jos.

Pentru a explica ceva mai rafinat misterul unităţii realităţii, a Unimii, vom folosi analogia cu apa minerală carbogazoasă.

Metafora apei minerale

Imaginează-ţi că, într-un pahar, torni nişte apă minerală carbogazoasă. Priveşti cu plăcere bolboroseala jucăuşă. Ei bine, cam aşa arată Realitatea absolută.

Acel gaz efervescent este dioxidul de carbon, cu formula chimică CO_2. Simbolul C corespunde minţii, iar simbolul O_2 corespunde cu spaţiul-timp. Molecula rezultată din combinaţia celor două elemente este „eul personal".

Mintea nu poate exista şi funcţiona decât în spaţiu-timp (mintea nu este creierul!). Iar spaţiul-timp este chemat automat de minte. Cele două elemente coexistă legate sub forma acestei bule. Fiecare bulă de gaz este un „eu".

Iluminarea nonduală nu înseamnă altceva decât evaporarea bulei. Fără „eu", nu mai rămâne decât Realitatea apei, fără timp şi fără spaţiu.

Dar dacă iluminatul pierde iluzia spaţiului-timp, cum se mai descurcă cu viaţa? Nu devine cam dezorientat?

După ieşirea gazului, apa îşi păstrează compoziţia minerală nealterată. Realitatea este aceeaşi ca înainte de iluminare. Viaţa continuă neafectată, în toate detaliile ei. Apa e aceeaşi.

Poate că-i diferă puţin gustul, care nu mai pişcă la limbă, dar ăsta-i un aspect minor. După ce iese gazul, rămâne apa plată, curată, fără gust, nonduală.

Mie-mi place să mă pişte la limbă, să simt că trăiesc...

E un simplu moft. Apa plată îţi permite să trăieşti, nu gazul din ea. Din contră, bula „eu-lui" te balonează şi râgâi...

* * *

Dar dacă îşi pierde simţul timpului, ce valoare mai are, de pildă, ceasul pentru iluminat?

Pentru iluminat, ceasul este un obiect al Realităţii, la fel ca oricare altul. Şi nu are nicio importanţă, la fel ca orice altceva.

Dimpotrivă, pentru „eu", ceasul e o dovadă că timpul există. Implicit, că „eul" există. Pentru „eu", ceasul are o mare semnificaţie.

Deci iluminatul respectă automat convenţiile acestei societăţi, unde, de exemplu, oamenii îşi organizează activităţile după indicaţia ceasului. Dar nimic nu are vreo semnificaţie pentru cel iluminat, la fel cum, pentru apa din pahar, bulele alea nici n-o deranjau, nici n-o ajutau cu ceva.

Totuşi, mişcarea limbilor ceasului dovedeşte că timpul există în mod obiectiv.

E adevărat că apare o schimbare *aparentă* a poziţiei limbilor ceasului, dar ea nu este o *mişcare*. Revenind la analogia noastră, în fiecare secundă, poziţia moleculelor de apă este alta, fără să fi existat totuşi nicio mişcare, fiindcă, în Realitatea apei plate, nu există spaţiul. Spaţiul s-a evaporat deja.

* * *

Înţeleg că iluminatul nu se mai identifică cu bula de gaz, cu „eul" care a dispărut, ci se identifică cu apa minerală, care este Realitatea.

Păi, nu... Iluminatul se identifică cu paharul.

Aaa... uitasem de el.

Dar e normal să nu-i dai atenţie. Faptul că există nişte apă nu demonstrează existenţa paharului. E o simplă deducţie. Apa poate exista şi sub forma de băltoacă, nu-i aşa?!

Aha, deci paharul există numai în imaginaţia apei?

Ba nu. Apa există în imaginaţia paharului... El continuă să existe şi după ce ai băut toată apa.

La asta nu m-am gândit.

☺

27 octombrie 2023

Comentariul Laurei

Da, din Nondualitate ceea ce contează este doar că Totul este nondual, una/unul, nimicul tot sau totul din nimic, o nemişcare totală, o plinătate a vidului şi un vid în orice plinătate etc...

Însă o să scriu mai multe pentru o "filizofeală" nonduală, ceea ce pentru un nondualist reprezintă poveşti/filozofeli, cu farmecul lor, ce nu poate fi negat. Deci să încep o poveste de "noapte bună", nimic care să conteze, ci doar "poveşti pline de farmec".

Poveste

Ceea ce există este cel ce nu poate fi numit, nici descris.

El este un vid absolut, plin însă... cu el însuşi.

Un nimic, un zero...

Şi totuşi, fiind plin, el este Totul în acelaşi timp.

Toate probabilităţile/posibilităţile sunt El, însă ele sunt total echilibrate, perfect nemişcate. Tot întreg.

Momentul zero al unei forţe este când există două forţe total opuse şi rezultanta lor dă zero.

Totul este format din opusuri total echilibrate, perfect divin, fiind Totul Zero.

Însă acest zero nu este un HAOS, ci este echilibrul absolut, pură potenţialitate nemanifestată.

În această nemişcare, mişcarea nu există... încă.

Totul este doar Nimic şi Totul. Altceva nu există.

Şi totuşi... mai există ceva.

Există odihna.

Vidul se odihneşte în EL însuşi.

Şi din această odihnă se naşte ILUZIA/Visul.

Mişcarea nu are cum să existe decât în vis, în iluzie/maya.

Visul a permis deplasarea spre stânga/dreapta a echilibrului şi astfel TOTUL ia formă în vis... Apare universul/universurile, fiecare fiind mişcare şi proprietatea lor fiind schimbarea, toate încercând să ajungă la echilibrul perfect ce nu le stă la dispoziţie, ceea ce duce la o şi mai mare ramificare, complicare (nu mă pricep la fizică, dar e ceva legat de entropie).

În visul Absolutului, Viaţa/viul vieţii este substratul/substanţa nepieritoare, este acea plinătate care acum se manifestă în infinite posibilităţi.

Acum apare şi timpul/spaţiul şi această permanentă joacă în timp-spaţiu.

Aici este şi această magnetizare a timpului, care "pare" că ordonează "aparentul" haos, însă acest magnet şi magnetizarea este chiar caracteristica ILUZIEI.

Ea este încercarea de a obţine echilibrul, dar ea însăşi a apărut când s-a ivit primul dezechilibru în echilibrul absolut (asta însă doar în iluzie/vis, căci niciodată Absolutul nu are părţi, limite şi nu se mişcă... în vis toate acestea se întâmplă, căci inclusiv iluzia ESTE şi îşi are locul ei).

Doar în vis se poate manifesta Viaţa în infinite potenţialităţi, ce acum devin posibile.

Ea însă este manifestare instantanee şi nu este atinsă de nimic. Nimeni nu poate să îi dea o direcţie, o ordine, alta decât cea care ESTE deja; nu cunoaşte un "altceva/altcineva".

La acest nivel este Absolutul ce priveşte (deci este PRIVIREA impersonală) ce ESTE în propriul vis, manifestat din ruperea echilibrului, şi felul în care se ordonează Viaţa în forme.

Privirea este Ochiul divin ce se află în vis şi îşi priveşte visul impersonal.

Este pace Acum şi linişte...

Este RAIUL în care tronează Dumnezeu nevăzut peste tot ce pare că se întâmplă.

Şi în Rai (visul divin) a apărut şi... omul.

La început, omul era om: o manifestare divină ce se bucura de ceea ce este, fără a judeca nimic.

Apoi căderea din rai reprezintă al doilea vis în Visul divin, următoarea "aparentă separare", căderea în mental.

Omul a văzut totul şi Privirea imparţială a devenit privirea personală.

EL a crezut că Totul poate fi schimbat cum EL vrea, cum EL face, lucrând pe axele timp/spaţiu, crezând că EL ordonează manifestările viului vieţii etc.

"Eu" a devenit privirea neclară, acoperită de filtrul "EU exist".

Deci lumea omului este universul mentalului psihologic, un univers în care el crede că totul se desfășoară datorită lui, o iluzie în mijlocul visului divin.

Astfel, prima dezidentificare este cea de "eu" - eu fac etc. - şi apare realizarea că Totul *se face* deja şi niciodată "eu" nu a existat în ecuaţia vieţii.

A doua realizare este că nu există mişcare/timp-spaţiu şi că acestea sunt coordonatele iluziei/visului divin, în care totuşi Absolutul se bucură de Ceea ce, aparent, este manifestarea Echilibrului perfect, care se poate manifesta Acum în vis pe coordonatele timp fizic/spaţiu.

Însă timpul şi spaţiul fiindu-i la dispoziţie, "privirea impersonală" se poate plimba, aparent, pe unde "vrea muşchii ei". Astfel, fiind în viitor, "apar premoniţii"; fiind în trecut, "se crede în vieţi trecute"; fiind în Acum, privirea nu se mişcă, ci doar vede impersonal Ceea ce este.

Fiind la începutul visului, se ghiceşte cum a apărut universul. Fiind spre sfârşitul visului, oamenii de ştiinţă îşi dau cu părerea despre sfârşitul timpului şi al universului. Simple presupuneri peste o privire impersonală, fără niciun scop sau cauză.

Se observă cu mirare că entropia creşte mereu, fără a se înţelege că doar Echilibrul perfect există şi că el nu poate fi atins niciodată. Căci exact asta este iluzia: aparenta şi temporara echilibrare/aranjare a ceva ce imediat se dezechilibrează, şi nu devine permanentă.

Păi, cum să devină permanent CEEA CE DEJA ESTE?!... Şi nu poate fi atins în vis, căci înseamnă chiar dispariţia visului!

Iar aparenta echilibrare a unor forţe are loc EXACT în locul în care "Dumnezeu priveşte" impersonal în propriul său vis şi în care, ca prin minune, "opusurile forţelor se echilibrează".

Ce noroc, nu-i aşa? 😁😁😁

Şi oamenii caută să vadă al cui rezultat este asta, cum să se controleze asta etc...

Omul nu realizează că, chiar prin EL, Conştiinţa divină priveşte şi vede miracolul Existenţei când privirea este impersonală (omul în rai). Şi tot prin EL priveşte şi mintea/gândul eu/identificarea cu separarea când privirea este obturată şi vede doar visul personal (căderea din rai), iar privirea este personală.

Laura Averchi, 28 octombrie 2023

NEGÂNDITORUL DIVIN

«Necunoscutul, sau martorul ultim al manifestării nu are absolut nicio legătură cu ceea ce observă, e total dezinteresat. Nici măcar soarta corpului nu-l impresionează, e complet dincolo de visul formei ce i se prezintă în faţă. E o tăcere care vuieşte parcă de atâta adâncime, de vid, de profunzime oceanică. Se află întotdeauna chiar în spatele gândurilor, insesizabil, omniprezent şi atât de natural, încât este trecut permanent cu vederea.»
~ *Marius Creţu*

Spuneam în articolul de mai sus „***Cea mai extraordinară carte***" că învăţătorii nondualişti nu ştiu ce fac, dar îşi dau toată bunăvoinţa. Exact, cum ar putea un învăţător nondual să ştie ce face?! Dacă este cu adevărat iluminat, atunci este total inconştient, fiindcă nu mai are CINE să fie conştient. Doar ceilalţi oameni se cred conştienţi, dar şi asta este o aparenţă, o iluzie creată de senzaţia de „eu". În realitate, nu există decât inconştienţa.

A fi conştient presupune implicit că 1) priveşti lumea dintr-un centru 2) şi ca fiind reală – iar asta este numită ignoranţă (*avidya*) în textele sanscrite. Dar când eşti nimic, nu apercepi decât nişte idei, nişte expresii ale Tale, cel fără formă, ivite spontan în Tine, cel Vid. Le contempli fericit, dar nu le dai niciun credit. Şi nici nu le categoriseşti ca bune sau rele. Toate sunt doar nişte idei diverse fără consecinţe concrete. Lumea e o abstracţiune fără niciun ţel sau final grandios. Când şirul gândurilor se opreşte, rămâne golul dinainte şi atât. Doar un stop fără scop.

«- „*Orice ţi se întâmplă într-o zi, se întâmplă pentru că spiritul tău a dorit ca tu să trăieşti acea experienţă.*"

- Spiritul nu trăieşte nicio experienţă, niciodată. Aşa-zisele experienţe sunt pentru el exact ca nişte vise pentru tine, atunci când dormi buştean. Noaptea, îţi doreşti tu să trăieşti acele vise? Le proiectezi, le poţi modifica sau manipula la voinţă? Ai tu acea experienţă a visului, sau doar se întâmplă în tine, pur şi simplu?! Când te trezeşti, te apuci să le analizezi, să le recreezi, să-ţi mai baţi capul cu ele?! Sau doar le tratezi aşa cum sunt, nişte banale iluzii?! Exact aşa face spiritul cu tot ceea ce tu numeşti realitate. Dar pentru a te convinge, e musai să te trezeşti şi din visul minţii, la fel cum faci cu visul inconştient de azi-noapte.» ~ *Marius Creţu, Facebook, 17 iulie 2023*

Fericiţii săraci cu duhul

Cine spune că iluminarea are legătură cu o mai mare *conştienţă* sau că ar fi pura *conştiinţă*, doar se joacă cu nişte cuvinte convenabile. Putem vorbi oricum, ca oamenii să devină interesaţi. Dacă le-am spune că

iluminarea înseamnă pierderea conştiinţei-de-sine, oare câţi ar mai citi sau asculta despre nondualitate?! Mai bine să le spunem ceva ce pot înghiţi.

Iar dacă tolerăm adevărul, haide să pornim de la celălalt capăt al naraţiunii.

Dumnezeu e inconştient. Este Negânditorul. Idei ţâşnesc automat din El, iar El se bucură ca un copil de fiecare surpriză ce apare. Fiecare din ele sunt o expresie a Lui. De aceea, le iubeşte în mod egal, fără însă a le da o mare importanţă. Ideile se ivesc neîncetat, hrănindu-i curiozitatea şi fericirea. Niciuna nu e ultima idee finală, apogeul negândirii divine. Ele curg fără oprire, nu se ştie cum. Aceste idei sunt obiectele şi fiinţele Creaţiei.

Se spune că *iluminarea* este lipsa minţii şi unirea cu Dumnezeu. Cum s-ar putea ca acelaşi Dumnezeu să aibă o minte gigantică, atotcuprinzătoare, atotgânditoare?!

„Mintea lui Dumnezeu" nu-i vreo inteligenţă, ci o sursă necunoscută de idei variate şi contradictorii. Da, e o ne-gândire, fiindcă nu-i produsă voluntar. Ideile apar singure, din Neant.

La fel şi în cazul oamenilor, nimeni nu ştie cum şi de ce apar gândurile. Omul poate doar să zăbovească asupra lor, să le întoarcă pe toate părţile, să le disece, dar nu le poate opri şi nici provoca să apară. Ideile vin când vor ele.

„***Fericiţii săraci cu duhu***l" (Matei 5:3) este, poate, cea mai fidelă descriere a lui Dumnezeu şi a celor uniţi cu El. Este fericit de fiecare idee-expresie ce iese din El automat, neelaborat, neintenţionat. Fiecare idee este o creatură. De fapt, totul există doar în imaginaţia Sa de neoprit. Aşa apare lumea, ca un păienjeniş de expresii divine, închegate sub aparenţa cauzalităţii şi solidităţii.

Cauzalitatea generează iluzia realului

O poveste în timp:

„La început" nu exista cauzalitate, iar fiinţele se amuzau de viaţă şi nu credeau că ce trăiesc ar fi real. Nimic nu avea nicio noimă şi era evident că lumea nu putea fi decât un vis, o iluzie.

Ideea de cauzalitate a apărut la un moment dat, de genul: „Hai să le dăm creaturilor impresia că fiecare gest al lor generează o urmare, că există o cauză înaintea oricărui efect". Iar de atunci, oamenii trăiesc la umbra acestei puternice idei divine, care le întăreşte iluzia realităţii. Şi

tot mai multe idei divine susţin iluzia cauzalităţii, ca într-o beţie a căutării unui sens inexistent.

Fizicienii sprijină, într-un fel, această idee. Teoria superstringurilor (teoria corzilor) spune că mereu se nasc universuri, dar multe se dezintegrează rapid, fiindcă nu respectă Teoria-M. Dar cele care o respectă rezistă în timp, precum universul nostru. *Mutatis mutandis*, M-Theory ar corespunde cu ceea ce numim cauzalitate.

Nici acum *haosul primordial* nu a dispărut, dar este bine învelit într-o crustă crocantă de cauzalitate, care dă oamenilor impresia că lumea ar avea un gust. E la fel ca atunci când ţi se stimulează electric o anumită zonă corticală pentru a-ţi crea senzaţia gustului de ciocolată. Ţi se pare că ai ciocolată în gură. Uite, simpla menţionare a „ciocolatei” deja te-a făcut să salivezi un pic, fiindcă imaginaţia ta i-a conferit realitate. E acelaşi proces ca în imaginaţia divină. Orice îţi închipui devine *aparent* real...

Apoi s-a spus: „Hai să inventăm nişte Fiinţe care cunosc aproape toate cauzele şi să le numim zei, spirite superioare, maeştri ascensionaţi etc. Ele vor avea toate explicaţiile, un răspuns la orice întrebare.” Dar şi aceste Fiinţe aparţin aceleiaşi iluzii cosmice şi nu fac decât să transmită ceea ce iese din inconştientul divin. Chiar şi ele recunosc că nu l-au văzut niciodată pe Dumnezeul pe care-l venerează, care ar trebui să fie Cauza princeps, conform legii cauzalităţii.

Niciun personaj nu poate vedea nimicul care îl visează. Dar nu fiindcă nimicul s-ar ascunde sau ar fi prea rarefiat. Ci fiindcă visul nu are nicio cauză. Creatorul visului nu există – asta înseamnă cuvântul „nimic” sau, îngroşat, „nimenimic”. Treaba asta nu se poate înţelege, fiindcă nu respectă legea cauzei şi efectului. Cum să existe un vis fără un visător?!... Uite-aşa, există şi gata.

Suntem făcuţi din vorbe

Când Negânditorul divin Se exprimă, apare Cuvântul sau Vibraţia, adică întreaga lume. Dar ea nu este, în fond, decât nişte sunete care se pierd imediat ce s-au ivit. Iar Negânditorul doar le emite, nu le elaborează analitic; ele ies automat din Neant. Negânditorul se bucură la fiecare sunet ce îi iese pe gură, neştiind niciodată ce urmează să spună. Viaţa universală este un fel de channeling cosmic, o curgere continuă de sunete neaşteptate.

Când Negânditorul ia Cuvântul, se naşte lumea

Toate acestea sunt foarte clar expuse în Biblie:

«La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; şi nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El.» (Ioan 1:1-3)

Cuvântul doar exprimă ceea ce ai deja în interior. Cuvântul nu creează nimic palpabil, ci doar sugerează. Cum arată un obiect alcătuit din vorbe?!?... Nimic nu a fost realmente „făcut”, pentru că orice este „făcut din El”, adică din cuvinte, nu există concret. „Cuvântul” (logos) este metafora biblică ce ne transmite că lumea este absolut **iluzorie**, pentru „divertismentul” Negânditorului, care o apercepe în Sinea Sa.

Dumnezeu ne-a făcut din vorbe, la propriu şi la figurat. Lumea nu-i o creaţie concretă, separată de Creator, ci o sugestie, un gând abstract ÎN INTERIORUL Creatorului, un vis în Vid, o aparenţă, o iluzie. Asta apercepe omul iluminat. Asta scrie şi în Biblie. Amin.

4 noiembrie 2023

Poveste de la Laura

Se tot caută căi, scurtături către Ceea ce este, s-a şi creat o psihoză din "iluminare"; dintr-o dată, toţi vor să se ilumineze sau să aibă alte manifestări ce ar duce în final la atingerea iluminării. Dar dacă s-ar spune ce reprezintă Nondualitatea cu adevărat, nu ştiu dacă ar mai conveni ego-ului. Pentru că scurtătura scurtăturii la întrebarea "ce este iluminarea şi cum o obţin?" este:

Tu nu exişti. (End game)

Probabil că ai accepta orice metode ce ţin de practici, diferite căi, diferite concepte etc., însă când ţi se spune "**Tu nu exişti**", câţi ar mai accepta aşa ceva?!

Cuuum?! Cum adică nu exist?! Uite corpul, uite mintea şi identitatea X ! Cum să nu exist?!

După ce că nu îmi dai nimic de făcut, îmi mai şi spui că NU EXIST?!

...

Şi totuşi, calea din Acum către Acum este calea fără căi, căci TOTUL este deja... Nimic nu se poate obţine, deoarece separarea nu există, cel care crezi că eşti nu există; şi bomboana de pe tort este că nici iluminarea nu există... Dacă tot este să fie cu şocuri, măcar să fie □□□!

Iluminarea nu există, deoarece o persoană/o iluzie nu se poate ilumina; însăşi "persoana" este *problemuţa* şi... închisoarea/matrixul etc. nu există.

Păi, bine breeeeee... cum ar putea Libertatea infinită să fie vreodată închisă, limitată, restricţionată, pierdută şi găsită?! Nu spuserăm că este infinită?!

Când se aleargă după iluminare, este de fapt o alergare după un concept (asta-i vestea proastă 😁). Vestea bună este că cel care aleargă este tot un gând, gândul de "eu" care... nu există. El are terenul lui de joacă, numită "visul conceptual", adică "Viaţa mea".

Când însă, prin graţie divină, ceva "se mişcă" AICI cu adevărat, sub sărutul graţiei se simte INFINITA PACE. Şi se porneşte, la început, după această pace, ceva tânjeşte după pacea infinită...

Când cauţi PACEA, se poate, într-adevăr, ca toate drumurile să ţi se închidă, pacea să se "reveleze" ca fiind totul, doar EA existând/Existarea şi Tărâmul Acasă-ului să fie ASTA, tărâmul fără căi de parcurs.

Fiind Acasă-ul, nu mai există timp, nici iluzia nu mai este stăpână pe nimic. Totul este DEJA întreg, complet, nedivizat, organic, viu... Şi ASTA eşti DEJA.

...

Nu veni în faţa Vieţii cu întrebări conceptuale, căci Ea nu le cunoaşte, nu te cunoaşte nici pe "tine", şi atunci ea doar va trece ca un tăvălug peste tine. Ce este vis rămâne vis, Viaţa rămâne Realul.

Vii ca persoană, însă rămâi ca Viaţa. Dacă nu eşti pregătit să plăteşti preţul, atunci nu te poţi juca ca Viaţa, rămâi la jocul eu-lui în povestea "Viaţa mea".

Şi totuşi, şi asta este "voia lui Dumnezeu", căci "în tot şi toate este Dumnezeu şi doar voia lui se face".

Laura Averchi, 4 noiembrie 2023

EŞECUL FILOSOFIEI

Gândirea nu a făcut pe nimeni fericit 🌹 Contradicţii în spiritualitate 🌹 Haosul este esenţial 🌹 Negarea negaţiei în buclă 🌹 Facem lucruri ilogice 🌹 Aforisme celebre

Acest articol ar fi trebuit să se numească „eşecul filosofiei mele spirituale”, dar mi-am dat seama, în primul rând, că „filosofia spirituală” este aproape un pleonasm. Orice act de filosofare este o *căutare spirituală*, adică o încercare a persoanei de a da un sens existenţei sale. Chiar şi când reflectează la teme generale, de fapt, filosoful încearcă să-şi justifice propria existenţă. Deci orice filosofie este, în fond, strict personală, încercând să răspundă cumva la întrebările perene: de unde vin, încotro mă îndrept, care-i scopul existenţei mele?

În plus, mă refer aici la eşecul *oricărei* filosofii, adică a minţii umane de a găsi un sens al vieţii. Orice filosof onest va recunoaşte că, până la urmă, a ajuns într-o fundătură. Cei care se declară mulţumiţi cu concluziile lor „definitive” doar se autoiluzionează sau nu vor să-şi piardă nişte privilegii. Filosofia este prelungirea ştiinţei, dar în lipsa mijloacelor ei de probă.

Filosofarea are ca ţel găsirea unei reţete a fericirii, a unei formule simple universal valabile, care se poate aplica oricărui eveniment sau lucru pentru a-i justifica existenţa. În felul acesta, gânditorul are impresia că controlează cumva realitatea. Ştie la ce să se aştepte, crede el. Simplul fapt că a înţeles ceva, că face o generalizare, îi dă un sentiment de control asupra realităţii. Şi se mândreşte cu descoperirile sale geniale; dar până la un punct, când îl vor dezamăgi profund. Viaţa nu respectă reţetele, viaţa este imprevizibilă. Şi nu poate fi justificat niciun lucru de ce există...

Deci filosoful foloseşte un *filtru* artificial de interpretare a orice ajunge la conştienţa sa, conform *formulei* prestabilite. Ceea ce implică un enorm efort, fiindcă îşi propune, nici mai mult, nici mai puţin decât să „îmbunătăţească” actul natural al percepţiei directe; un efort care nu se poate susţine la infinit. Şi nici nu-i garantat că ar fi corect.

Toate şcolile de gândire sunt parţiale, limitative şi se perimează inevitabil. Asta arată istoria gândirii filosofice: privind retrospectiv, toate şcolile ne par astăzi ridicol de simpliste, iar promotorii lor, nişte naivi în comparaţie cu cei din prezent. Întotdeauna se vor găsi contestatari cu

argumente solide împotriva oricărei doctrine sau ideologii. De aceea se ivesc noi curente filosofice, religioase şi spirituale.

Şi totuşi, se pare că omenirea nu se învaţă minte. Apar mereu oameni inteligenţi care au impresia că pot cuprinde cu mintea toate dedesubturile vieţii naturale, psihice, spirituale sau sociale. Uneori, repetând aceleaşi tentative ale strămoşilor (istoria se repetă!). Clădesc sisteme de gândire sau ideologii, pe care le propun sau chiar le impun celorlalţi oameni. Şi desigur, vor găsi şi adepţi entuziaşti. E suficient să privim pe internet (dacă nu avem la dispoziţie o bibliotecă) ca să ne convingem că nu există nicio idee destul de absurdă încât să nu fie crezută cu patos şi bulucească.

Oare înseamnă că nu mai trebuie să filosofăm, să medităm la înţelesurile vieţii? A promova asta n-ar fi decât o altă doctrină: (auto)impunerea pasivităţii filosofice. O altă reţetă absurdă. Lăsaţi oamenii să facă ceea ce simt!

Atâta timp cât va exista „persoana", ea va încerca să-şi găsească sensul existenţei. Dacă nu prin filosofie, atunci prin încercări inconştiente de a fi fericită, pe care le ştim cu toţii: scufundarea în deliciile carnale sau ridicarea pe culmile faimei sau asigurarea stabilităţii şi siguranţei sau recunoaşterea socială sau puterea asupra semenilor sau diverse forme de cunoaştere (ştiinţifică, artistică) etc. Desigur, niciuna din aceste căi, încercate de miliarde de ori, nu a reuşit să prindă fericirea în laţ. Ea a rămas un ideal, atins arareori şi efemer, doar cât să ne momească şi mai tare, ca să nu obosim de atâta căutare zadarnică.

Unii, inclusiv Dalai Lama, spun că sensul existenţei ar fi fericirea omului. Dacă ar fi adevărat, înseamnă că Viaţa şi-a ratat deja scopul de miliarde de ori. Ceea ce-i o concluzie deprimantă. Aşa că cei care proclamă acest ideal nu fac decât să dea apă la moară ideii că viaţa nu este cum ar trebui să fie, că ceva este greşit pe undeva, că Dumnezeu, dacă există, cu siguranţă că-i plecat în concediu şi n-a lăsat pe nimeni în loc.

Gândirea nu a făcut pe nimeni fericit

Filosofarea are două direcţii diferite. Prima este să gândeşti doar cu propria minte, indiferent la ceea ce au gândit alţii înaintea ta. A doua este să analizezi atent ceea ce au gândit marii gânditori şi să faci o sinteză. Dar există şi a treia cale, a filosofiei spirituale: să preiei mărturiile unor

oameni trecuţi prin experienţe spirituale şi diversele mesaje sapienţiale, iar apoi să le analizezi cu propriul cap. Şi asta am încercat să fac.

Rezultatele căutării mele sunt prezentate în articolele şi cărţile publicate de-a lungul vremii. Desigur, abordând atâtea subiecte şi perspective diferite, nu poate fi vorba de o reţetă sau formulă la care să fi ajuns. Când te adânceşti într-un punct de vedere, pierzi din vedere alte perspective, ba chiar le contrazici. Adică, a rezultat un blog, nu un sistem filosofic.

Dualitatea în care trăim ne obligă ca, atunci când adoptăm un punct de vedere, să îi opunem altul. Nu poate fi altcumva. Ca să fim atotcuprinzători, ar trebui să validăm toate perspectivele, ceea ce echivalează cu a le nega pe toate. Ambele opţiuni sunt inacceptabile pentru omul prins în dualitate, nevoit să îşi afirme o poziţie, una singură la un moment dat.

Deci vestea proastă e că dualitatea ne forţează să avem o poziţie. De pildă, eşti pro sau contra vaccin? Eşti pentru, fiindcă salvează vieţi. Eşti contra, fiindcă are efecte adverse. Oricum, trebuie să iei o decizie: te vaccinezi sau nu te vaccinezi, ambele cu urmări ireversibile. Şi la fel este cu vorbirea: când spui *ceva* nu poţi spune *totul*, ci doar un mesaj limitat la un punct de vedere, ca să nu fi ambiguu. Poţi juca doar un rol, nu pe toate dintr-o dată.

Vestea bună e că dualitatea există numai în mintea omului. Realitatea este unică, naturală, fără dileme. Ea nu urmăreşte nicio logică, ci, pur şi simplu, se desfăşoară cursiv şi imprevizibil. Încă nu ne-am dat seama de asta şi tot îi căutăm definiţii şi paradigme care să ne lămurească de ce trăim, de unde venim şi încotro ne îndreptăm. Vrem explicaţii. Şi, desigur, găsim anumite răspunsuri. Dar niciodată ele nu ne satisfac pe deplin, fiindcă inevitabil, sunt restrictive, limitate. Nu putem fi fericiţi decât fiind liberi. Iar orice schemă de gândire ne înlănţuie în rigoarea unor concepte mentale. Mintea nu a făcut pe nimeni fericit.

Spiritualitatea este plină de anumite învăţături care ne-au intrat în subconştient şi ne modelează gândirea şi comportamentul. Pe de altă parte, nondualismul vine cu alt set de observaţii care par a contrazice temele spirituale. Dacă mai amestecăm şi regulile religioase, haloimăsul e maxim. Oricine a studiat istoria religiilor sau a filosofiei e conştient că ideile sunt relative.

Acelaşi lucru, cu istoria ideologiilor sociale. Bolşevismul nu avea încredere în intelectuali, fiindcă ei îşi dădeau seama de hibele ideologiei comuniste. Neomarxismul occidental, dimpotrivă, mizează pe naivitatea

intelectualilor din universităţi, fermecaţi astăzi de noua ideologie „woke”...

Contradicţii în spiritualitate

Iată câteva exemple de aparente contradicţii prezente în gândirea spirituală:

Există o varietate de interpretări ale termenului de „trezire spirituală”, care duc la confuzii. Trezirea iniţială ar fi atunci când omul conştientizează că există o realitate subtilă mai presus de cea vizibilă, că există o Forţă cosmică, un Dumnezeu. Mai departe, unii consideră trezirea ca fiind o trăire specială, o stare modificată de conştiinţă, o intrare într-o realitate paralelă. Alţii o consideră ca fiind dobândirea unei calităţi paranormale, cum ar fi clarviziunea sau claraudiţia. Alţii îi dau sensul de pierdere temporară a identificării cu corpul fizic şi modului obişnuit de gândire, adică pierderea eu-lui (care, la rigoare, ar trebui să fie numită „trezire nonduală”).

Peste tot auzim că cel mai de preţ dar al omului este liberul-arbitru. Nondualiştii spun însă că nu există nicio voinţă individuală, căci nu există nicio persoană separată de Întreg; separarea este o iluzie. Nimeni nu are niciun merit şi nicio vină.

Învăţătorii spirituali şi psihologii spun că trebuie să depui eforturi ca să te schimbi şi că mulţi oameni au reuşit. Nondualiştii însă spun că nimeni nu poate să se opună la Ceea ce există în mod natural, care se schimbă automat la timpul său, necontrolabil de nimeni.

Învăţătorii spirituali spun că suferinţa are drept cauză karma şi drept scop însuşirea unor lecţii de către suflet. Nondualiştii spun că nimic nu are nicio semnificaţie ascunsă, nici măcar suferinţa. Doar mintea omului caută sensuri ascunse acolo unde nu există nimic. Nu există nici măcar lumea cu adevărat. Un vis nu are nevoie de nicio explicaţie, pur şi simplu, se iveşte din neant.

Unii nondualişti spun că omul poate şi trebuie să acţioneze pentru a se ilumina. Alţi nondualişti spun că iluminarea ţine exclusiv de Graţie. Primii prezintă iluminarea ca pe un fel de trofeu pentru micul eu. Ceilalţi prezintă iluminarea ca dispariţia iluziei că a existat vreodată o persoană separată. Or, dacă nici înainte de iluminare nu există un *cineva*, atunci oare *pe cine* îndemnăm să lucreze spiritual pentru a se trezi spiritual?!

Unii nondualişti recomandă anumite practici inspirate din starea lor actuală, pentru oricine doreşte să se trezească. Alţii atrag atenţia la

diferenţa dintre descriere (a contextului propriei iluminări) şi prescriere. De pildă, faptul că tu ai primit iluminarea pe când mâncai seminţe nu înseamnă că, de-acuma, discipolii care vor să se ilumineze ar trebui să spargă seminţe în neştire, zi şi noapte. Sau faptul că, fiind iluminat, acţionezi fără niciun interes personal (fiindcă nu mai există o persoană, un centru) nu înseamnă că persoanele care se chinuie să facă karma-yoga (acţiuni dezinteresate) chiar se vor ilumina cu adevărat.

Unii spun că există o infinitate de vieţi paralele sau succesive, în care sunt deja prezente toate variantele de viitor care se pot imagina! Deci există inclusiv varianta în care eşti deja iluminat sau te vei ilumina foarte curând, aşa că bucură-te şi mizează pe varianta asta! Alţii spun că există doar această realitate pe care o trăieşti acum şi aici şi Asta este unica posibilă. Orice altceva este produsul imaginaţiei, a minţii, al eu-lui personal, care nu e mulţumit cu ce este şi ce are. Aşa că bucură-te de ceea ce este Acum şi nu mai visa la alte bazaconii!

Unii nondualişti spun că întâi apare starea de vid absolut, care poate părea plictisitor şi chiar deprimant, iar apoi apare iubirea necondiţionată pentru totul, care este fericirea nonduală. Pentru alţi nondualişti, succesiunea e inversă. Nu la toţi se manifestă „noaptea neagră a sufletului". Evoluţia fiinţei iluminate este unică şi imprevizibilă.

Unii nondualişti spun că iluminarea este o conştientizare acută, identificarea cu Conştiinţa, când totul devine cunoscut şi înţeles. Alţii spun că iluminarea este inconştienţă totală, mai profundă decât somnul fără vise, în care nimic nu este înţeles, ci doar trăit direct, fără mijlocirea minţii.

Unii nondualişti spun că iluminarea e bruscă şi rămâne neschimbată. Alţii spun că iluminarea este un proces treptat, la care organismul se adaptează în timp ce-şi purifică mintea. Fundalul rămâne neschimbat, dar senzaţiile şi trăirile omului evoluează în timp către o tot mai mare profunzime, greu de definit şi explicat.

Unii iluminaţi mărturisesc faptul că nu le-a fost uşor să se adapteze la noua trăire, dar nu s-au putut împotrivi şi apoi s-au obişnuit, iar acum le place foarte mult. Există însă destui oameni care au renunţat imediat la iluminare, fiind prea din cale-afară de „ciudată". Alţii afirmă că s-au simţit minunat în noua stare de la bun început şi o recomandă tuturor ca pe bomboana de pe coliva ego-ului.

Unii spun că, odată ce nondualitatea te-a prins în mrejele ei, nu te mai poţi sustrage. Alţii spun şi chiar demonstrează că poţi oricând renunţa la luciditatea nonduală şi să trăieşti iluzia din plin, fiindcă ar fi mai frumoasă şi interesantă decât Vidul. Iar alţii mărturisesc să nutresc

de o viaţă întreagă aspiraţia către starea fără eu, dar n-au avut niciun rezultat.

Unii spun că au avut o licărire a nondualităţii o dată sau de câteva ori în viaţă. Şi nu şi-au mai găsit niciodată liniştea de atunci, încercând toate mijloacele de a-şi readuce acea trăire indescriptibilă. Aproape toţi iluminaţii recunosc că au avut una sau câteva licăriri ale nondualităţii înainte ca iluminarea să se stabilizeze, devenind acum *eliberare de eu*. Dar nu-i o regulă.

Studiul lui Jeffrey A. Martin (vezi articolul meu din anul 2021) pe un număr semnificativ de iluminaţi arată o situaţie bulversantă. Iluminaţii ating diverse stadii şi pot trece alternativ între starea divină personală (plină de compasiune) şi starea divină impersonală (complet detaşată). Nu există deci nicio regulă, nicio stare unic definibilă ca „iluminare". Aş nota aici exemplul sfântului Ramakrishna, care, deşi a cunoscut iluminarea nonduală cu ajutorul guru-lui Totapuri, a preferat să se întoarcă la vechea sa Zeiţă Kali, adorată din tinereţe.

Se pare că majoritatea contradicţiilor listate mai sus au drept cauză faptul că afirmaţiile vin de pe frecvenţe diferite, sunt valabile la niveluri diferite. De aceea, doar *par* că se contrazic atunci când le privim dintr-o perspectivă fixă. Dar, în dinamica lor, toate sunt justificate.

În final, concluzia ar fi că nu putem trage nicio concluzie. Cu cât afli mai multe la nivel uman, cu atât confuzia creşte. Totul se limpezeşte numai în sferele înalte de vibraţie. Sau în ne-cunoaştere...

O altă concluzie, în acord cu nondualismul radical, ar fi că nu există nicio autoritate. Dacă o afirmaţie iese din gura unui iluminat, nu înseamnă că este adevărul absolut. Chiar şi afirmaţia că „nu există adevăr absolut" poate fi contestată, fără a pune nimic în locul ei...

Haosul este esenţial

Filosofia este o gândire abstractă de cel mai înalt nivel, căreia i se dedică mari înţelepţi. Cel puţin, aşa se crede îndeobşte. Dar odată ce ajungi la nondualism, care-i un fel de culme a spiritualităţii, înţelegi că ***suprema înţelepciune este că orice filosofie pute***. La asta nu te aşteptai.

Credeai că suprema cunoaştere ar fi să afli toate secretele universului şi ale spiritului. Ei bine, nu, din contră, îţi dai seama că marele secret (care chiar merită să fie ferit de mulţime) este că nimic din ce ştiu oamenii nu este real, nu are o bază. Toată cunoaşterea omenească

este croită pe calapodul minţii. Mintea însăşi este un fals, şi astfel, cunoaşterea este o minciună. Totuşi, cine vrea mai multă cunoaştere, o va primi din plin, până când, la un moment dat, se va plictisi de poveşti.

Tot ce cred oamenii pleacă de la supoziţia falsă că ar exista o persoană, un eu, aruncat în mijlocul unei lumi ostile. Eliminând această minciună, toate ideile bazate pe această premisă devin neadevărate. Inclusiv şi în primul rând, toate sistemele filosofice. De aceea, nondualitatea sau Dumnezeu este principalul duşman al filosofiei, al gândirii sistematice şi logice. Dumnezeu e totuna cu haosul.

Fundamentul existenţei este haosul, din care, într-un târziu, a răsărit şi gândirea. Dar oamenii *spirituali* cred taman invers, că haosul ar fi *interior* şi, deci, principala lor sarcină este autocunoaşterea psihologică şi îmbunătăţirea comportamentului. Iar *ateii* au altă prejudecată, anume că societatea ar fi fericită dacă toţi oamenii s-ar supune unor reguli de convieţuire care să limiteze haosul *exterior*.

Se pare că nimeni nu poate accepta că *haosul stă la baza vieţii*. Ordinea e doar aparentă. Problema deci nu ar fi cum să eliminăm haosul, ci să dispară eul care îl vede şi se chinuie în acest haos. Când dispare senzaţia de eu separat, atunci aparentul haos nu mai este perceput ca o problemă, ci ca o taină. Viaţa individuală devine foarte plăcută, iar viaţa socială se autoreglează fără impunerea unor reguli. Rămâne un fel de fericire, care nu seamănă cu ce-şi închipuie eul, ci este pacea ce rezultă automat în lipsa eului.

Dar cine poate face eul să dispară? Evident că nimeni, fiindcă nu există niciun „cineva”. Totul e o iluzie bine plăsmuită şi de neînţeles. Logica umană se învârte într-un cerc vicios, încercând de mii de ani s-o deconspire. Eşecul filosofiei se traduce, într-un mod neaşteptat, prin victoria non-minţii.

Negarea negaţiei în buclă

Nondualitatea aduce fericire calmă şi lipsă de speranţă, iubire necondiţionată şi indiferenţă, plinătate şi gol. Paradoxal, asta-i realitatea. Nu ne jucăm cu cuvintele, ci nondualitatea, efectiv, nu poate fi pricepută... Niciunul dintre cuvintele de mai sus nu o descriu corect.

Dacă urmezi neabătut logica duală, până la urmă vei ajunge de unde ai plecat, negând negaţia şi apoi iar reluând procesul în buclă continuă. Şi astfel, vorbind despre nondualitate, vei reuşi performanţa să nu spui nimic după ce ai rostit mii de cuvinte interesante, pe care ar fi invidioşi,

poate, Chesterton, Anatole France şi Mark Twain. Niciunul n-ar fi scris butada: „**Totul ireal a apărut în nimicul real**”. Ei bine, tocmai am scris-o.

Numai în cadrul conceptual al nondualismului poţi ajunge la nişte idei atât de trăznite, încât nu le-ai fi putut gândi niciodată şi nici n-ai fi îndrăznit să le rosteşti. Dar ce utilitate am putea găsi în raţionamente ce par, la prima vedere, absurde, incomode, sfidând simţul comun şi teoriile spirituale la modă? Confuzia şi îndoiala faţă de convenţiile bătute în cuie are ca efect zguduirea temeliilor minţii, maleabilizarea, fluidizarea, pierderea rigidităţii ei. Este precum metoda brahmanică *neti-neti* (nici asta, nici aia), dar nu aplicată la interogaţia „*Cine sunt eu?*”, ci la cea, mai savantă, „*Care este adevărul?*”. Luaţi de aici adevăr cât cuprinde, de toate culorile!...

Facem lucruri ilogice

Faptul că am filosofat atâta despre eşecul filosofiei este o evidentă negare a negaţiei, arătând că, de fapt, îmi place mult să filosofez, în ciuda inutilităţii ei. M-aş simţi frustrat dacă m-aş împotrivi acestui impuls lăuntric. În ziua când am scris acest eseu, mă gândeam că va fi ultimul, un fel de "adio" adresat cititorilor. Dar de atunci şi până în ziua când l-am publicat am mai scris multe alte articole, care îşi aşteaptă rândul să fie publicate.

Spuneam mai devreme că gândirea n-a făcut pe nimeni fericit. Iată că tocmai m-am contrazis singur. Multe lucruri pe care le facem noi, oamenii, sunt contradictorii. De exemplu: stăm în anturaje care nu ni se potrivesc; ne cenzurăm când am avea nevoie să ne exprimăm liber emoţiile; fumăm, deşi ştim bine că ne dăunează sănătăţii; muncim excesiv când ar trebui să ne odihnim mai mult; aşteptăm de la alţii ce ar trebui să facem noi; ne asigurăm pacea înarmându-ne până în dinţi; îi lăudăm pe impostori şi îi batjocorim pe oamenii de valoare; repetăm mereu acelaşi comportament care ne face întotdeauna nefericiţi. Oare ce se întâmplă cu noi?

Pur şi simplu, n-avem de ales, nu avem niciun control, nu ţinem frâiele vieţii, asta e cu noi... Nici măcar nu decidem noi să ne trezim din somn: fie ne trezeşte subconştientul, fie ne trezeşte ceva exterior, cum ar fi un zgomot, o persoană sau alarma telefonului.

Decizia e întotdeauna în altă parte, nu la purtător.

Nondualitatea stă în spatele celor doi adversari, împingându-i să se confrunte. Ea stă în spatele celor doi îndrăgostiţi, împingându-i să se sărute. Dacă am fi spiritual-corecţi, ar trebui să menţionăm după fiecare cuvânt şi „nondualitate”, ca un memento pentru uitucii care suntem.

Iată, în final, o selecţie nondualitate dintre vorbele de duh nondualitate rostite de sus-amintiţii G.K. Chesterton nondualitate, Anatole France nondualitate şi Mark Twain nondualitate.

Aforisme

G. K. Chesterton

• Dumnezeu are umor. Altfel nu l-ar fi făcut pe om.

• Curajul este aproape o contradicţie în termeni. Înseamnă o dorinţă puternică de a trăi care ia forma disponibilităţii de a muri.

• Dacă ne-am putea distruge obişnuinţele dintr-o lovitură şi am vedea cerul în felul copiilor, nu am mai avea nevoie de alte Ceruri.

• Poţi găsi adevărul prin logică numai dacă l-ai găsit deja fără ea.

• Oamenii care cred cu adevărat în ei înşişi se află toţi în aziluri de nebuni.

• Nu elibera o cămilă de povara care-i încarcă cocoaşa. Mai bine, eliberează-o de condiţia ei de cămilă.

• Nu există reguli de arhitectură pentru castelele pe care ţi le clădeşti în nori.

• Îngerii pot zbura pentru că iau lucrurile uşor.

• Aventura poate fi o nebunie, dar aventurierul trebuie să fie întreg la minte.

• Optimistul crede în ceilalţi, pesimistul crede doar în el însuşi.

• Poeţii au fost misterios de tăcuţi pe tema brânzei.

• Călătorul vede ceea ce este. Turistul vede ceea ce a venit să vadă.

• Copilăria a fost minunată pentru că orice era o minune. Nu era doar o lume plină de miracole, ci o lume miraculoasă.

• Pe pământ nu există subiect neinteresant, pot exista doar persoane neinteresate.

• Mersul la psiholog este spovedanie fără iertarea păcatelor.

• Demnitatea artistului constă în datoria sa de a păstra viu în lume sentimentul uimirii.

• Mare e acel om care îi face să se simtă mari pe oamenii din jurul lui.

• Ca să fii destul de şmecher pentru a câştiga atâţia bani, trebuie să fii destul de prost pentru a-i dori.

• Coincidenţa este un calambur spiritual.

Anatole France

• E bine ca inima să fie naivă, iar mintea să nu fie.

• Legea, în maiestuoasa ei imparţialitate, interzice în mod egal atât bogaţilor, cât şi săracilor să doarmă sub poduri, să cerşească pe stradă şi să fure pâine.

• Adevărul este că viaţa este delicioasă, oribilă, încântătoare, înfricoşătoare, dulce, amară, adică totul.

• Stă în natura umană să gândeşti înţelept şi să acţionezi într-un mod absurd.

• A fi inocent este un noroc, nu o virtute.

• Natura nu are principii morale. Nu face deosebire între bun şi rău.

• Ignoranţa şi greşeala sunt necesare în viaţă, precum pâinea şi apa.

• Fără minciuni, omenirea ar muri de plictiseală.

• Uimirea restabileşte armonia originală care exista odată între om şi univers.

• Viaţa ar fi de nesuportat dacă nu am putea visa niciodată.

• Nu ştim ce să facem cu această viaţă scurtă, dar ne dorim o alta veşnică.

• Ceea ce ne înfricoşează cel mai tare la un nebun este cât de corect vorbeşte.

• Adevărata precauţie înseamnă nici să nu speri şi nici să nu te temi de viitorul incert.

• Şansa este probabil pseudonimul lui Dumnezeu când nu vrea să se semneze.

• Religia a făcut un mare serviciu iubirii definind-o drept păcat.

• Prostul se crede înţelept, dar înţeleptul se crede prost.

• Nu împrumuta niciodată cărţi, căci nimeni nu ţi le va înapoia! Singurele cărţi pe care le ţin în bibliotecă sunt cele pe care le-am împrumutat de la alţii.

• Nu poţi fi cu adevărat fericit decât cu preţul unei oarecare ignoranţe.

• Creştinii practicanţi sunt bine protejaţi împotriva tulburărilor nevrotice; acceptând nevroza universală, sunt scutiţi de sarcina de a-şi construi una personală.

Mark Twain

• Dumnezeu a făcut omul pentru că a fost dezamăgit de maimuţă. După aceea a încetat să mai facă experimente.

• Cea mai bună cale de a te ferici pe tine însuţi este de a-i face fericiţi pe alţii.

• Mi-am petrecut mare parte din viaţă îngrijorându-mă de lucruri care nu s-au întâmplat niciodată.

• Nu este deloc de mirare că adevărul este mai straniu decât ficţiunea. Ficţiunea trebuie să aibă un sens.

• Ori de câte ori te afli de partea majorităţii, este timpul de a lua o pauză şi de a reflecta mai bine.

• Cele mai importante două zile din viaţa ta sunt ziua în care te-ai născut şi ziua în care... afli de ce.

• Optimistul: persoana care călătoreşte fără bagaj, de nicăieri către fericire.

• Mă opun milionarilor, dar ar fi periculos să fiu pus în locul lor.

• Ridurile ar trebui să fie dovada tuturor zâmbetelor adunate într-o viaţă.

• Un copilaş este un înger ale cărui aripi descresc pe măsură ce picioarele îi cresc.

• Doi oameni se iubesc cu adevărat atunci când ştiu totul unul despre altul şi pot fi încă prieteni.

• Educaţia este apărarea organizată a adulţilor împotriva copiilor.

• Viaţa nu constă atât din fapte şi întâmplări, ci, mai ales, din şuvoiul de gânduri care curge mereu prin capul omului.

• De ce ne bucurăm la o naştere şi jelim la o înmormântare? Pentru că nu suntem noi persoana în cauză.

• Adam a fost un om simplu, şi asta explică totul. El nu îşi dorea fructul de dragul fructului, ci pentru că-i era interzis.

• Este mai uşor să înşeli oamenii decât să-i convingi că au fost înşelaţi.

• Pudoarea a apărut odată cu veşmântul.

• Specia omenească are o armă cu adevărat eficientă: este râsul.

• Există trei feluri de minciuni: minciunile, minciunile religioase şi statisticile.

• Patul este locul cel mai periculos din lume: 99% dintre oameni mor în el.

• Dansează ca şi cum nu te vede nimeni; iubeşte ca şi cum nu ai fost niciodată rănit; cântă ca şi cum nu te-ar auzi nimeni; trăieşte ca şi cum ai fi singurul om de pe pământ.

10 noiembrie 2023

RISC IMINENT DE NONDUALITATE ⚠

Conştiinţa cristică ⚠ Nondualitatea se ascunde la vedere ⚠ Comentarii răutăcioase ⚠

Timp de milenii, nondualitatea a hibernat liniştită, înghesuită în bârlogurile unor mici comunităţi de „nebuni frumoşi”. Arareori, când a îndrăznit să se mai trezească printr-un Buddha sau Isus, a fost imediat convertită într-o religie populară. Adică a fost neutralizată, risipită aiurea în cioburi de filosofie perenă, de neînţeles pentru mulţime.

Prima dată s-a trezit de-a binelea, căscând relaxată şi întinzându-şi oasele, prin Ramana Maharishi, primul mare înţelept nondualist cu priză la publicul modern. Şi au mai fost câţiva înţelepţi celebri în perioada post-belică.

Acum ne aflăm în perioada pre-apocaliptică. Sau poate chiar apocaliptică. Nu ştim cu precizie, dar ne vor lămuri istoricii viitorului. Asta, cu condiţia ca în viitor să mai existe vreun interes pentru acest trecut penibil.

De ce penibil? Staţi să vă explic...

De vreo două decenii încoace, nondualitatea se răspândeşte ca incendiile din Grecia. Au apărut tot mai multe focare pe diverse meridiane, şi nu doar datorită mass-media, pentru că nu-i un subiect popular, încă. Ci, din senin, s-a trezit interesul a tot mai multor oameni pentru nondualitate. Cum şi de ce, le rămâne istoricilor sarcina să tragă concluzii. A, uitasem, poate că nu va mai fi nimeni interesat de trecut...

Cert este că, în prezent, riscul de nondualitate a crescut. E **cod roşu**, am putea zice. Dar nimeni nu lansează nicio alertă, de parcă autorităţile ar fi sedate. Băi, fraţilor, treziţi-vă şi lăsaţi naibii pericolul dronelor sinucigaşe, al schimbărilor climatice sau al inteligenţei artificiale! Nondualitatea bate la uşă, iar voi nu vedeţi şi n-auziţi. Alooo! Daţi sirenele alea mai taaareee...! Ni-no, ni-no, ni-no, ni-no!!!

Riscul de dispariţie
a „persoanei-eu"
pe scala culorilor

Conştiinţa cristică

Păi, ce spune la Biblie, fraţilor? Că Isus va veni a doua oară. Clar. Scrie negru pe alb. Dar ce înseamnă asta? Va veni El ca un om? Asta au crezut creştinii timp de două milenii şi nu s-a întâmplat. Nici nu se va întâmpla vreodată, fiindcă l-ar împuşca imediat vreun „binevoitor". Atunci, cum va veni?

„Căci cum fulgerul străluceşte dinspre răsărit şi se vede chiar la apus, aşa va fi venirea Fiului Omului." (Matei 24:27)

Adică, va veni fulgerător. Şi de la răsărit la apus, adică pe toată planeta.

Într-o desluşire mai limpede: Va veni brusc în nenumăraţi oameni. Cei „aleşi" vor fi insuflaţi de „conştiinţa cristică". Asta înseamnă a doua venire. Şi toţi aceştia se vor declara „una cu Dumnezeu" sau Fiii Tatălui. Nu se vor găsi atâtea gloanţe pentru câţi se vor proclama Divinitatea întrupată.

Chiar dacă în prezent observăm că există puţini iluminaţi, totuşi, sunt mult mai mulţi decât oricând în istorie. Tendinţa de creştere numerică se va menţine, suficient cât să pregătească terenul pentru Marea Eliberare. Va fi o revelaţie generală, atât de şocantă pentru unii, încât vor ajunge în prag de nebunie. Dar cei deja eliberaţi sunt pregătiţi să le ofere primul ajutor spiritual celor năuciţi.

Cu siguranţă, conştiinţa cristică este binecuvântata salvare sau mântuire sau pogorâre a Sfântului Duh. Aceşti Fii divini vor fi bulversaţi de revelaţia că sunt şi au fost dintotdeauna Dumnezeu. Pare prea mult pentru un omuleţ căruia i s-a tot repetat că e un păcătos şi un neputincios şi un muritor. Ajunsese să o creadă şi el, bietul. Dar fenomenul va fi irepresibil şi contagios, mai ceva ca pandemia. O pandemie de linişte.

Pentru că citeşti aceste rânduri, ai fost deja infectat cu virusul conştiinţei cristice. Desigur, organismul se apără, ego-ul şi-a dezvoltat anticorpi cu care respingi din răsputeri orice vânt de libertate. Dar sământa a fost sădită şi aşteaptă să fie udată, ca să dea rod, cum spunea Isus în pildele sale.

Nondualitatea se ascunde la vedere

Ce este Conştiinţa cristică?

E un alt termen pentru nondualitate. Conştiinţa cristică înlocuieşte conştiinţa personal-egotică. Omul dispare ca persoană şi rămâne ca Dumnezeu. Nu sunt cuvinte mari, ci asta se întâmplă prin iluminare sau trezire nonduală. O mărturisesc astăzi numeroşi semeni de-ai noştri, oameni cât se poate de obişnuiţi, transformaţi peste noapte în focare de lumină divină. Nu, n-au luat-o deloc razna, fiindcă sunt rezonabili, discreţi, lucizi.

Cât de numeroşi sunt? Destui cât să răspândească în mod exponenţial mesajul nondualist. Să nu uităm că ne aflăm abia la începutul revoluţiei spirituale. Abia cu apariţia internetului şi, mai ales **după anul 2012**, interesul pentru acest domeniu a explodat în lumea civilizată.

Dar rolul principal îl are Graţia divină. Căci nimeni nu se poate ilumina prin propriile eforturi. A circulat mult timp fantezia că: discipolul spiritual devotat maestrului, cu aspiraţie sinceră, perseverent în practicile prescrise de tradiţie va reuşi, după multe asceze şi meditaţii şi suferinţe, să atingă mult-dorita iluminare. Încă mai circulă această poveste. Că trebuie să fii vrednic, să meriţi iluminarea. Că, dacă tu faci un pas către Divin, Divinul face zece paşi spre tine. Şi, din cauză că puţini îndeplinesc toate criteriile, de aceea au fost atât de puţini iluminaţi în istorie...

Adevărul este că cei mai mulţi iluminaţi au urmat anterior o anumită cale spirituală sau au avut o atitudine fermă de căutător al Adevărului sau de om devotat Sinelui interior şi nu părerilor altora. Dar cauzalitatea

este inversă. Nu datorită acestor calităţi s-au iluminat, ci ele doar semnalau un potenţial sau erau precursoarele trezirii iminente. Şi totuşi, nimic nu poate prevesti acest grandios eveniment de dispariţie a eu-lui (care se simte) separat. Numai Providenţa ştie şi poate.

Tot numai Providenţa ştie de ce au existat atât de puţini iluminaţi în istorie. De fapt, cine ştie exact câţi au fost?! Se pare însă că, de acum înainte, vor fi tot mai mulţi, ca un fel de răzbunare pentru trecutul meschin al omenirii. După cum merg lucrurile, chiar nu este nevoie de niciun efort, Graţia iluminării nonduale manifestându-se de la sine în tot mai mulţi oameni, ca un tăvălug.

Iar rolul unor asemenea articole şi cărţi despre nondualism, al întâlnirilor online sau directe cu iluminaţii, este mai ales de a clarifica aspectele tulburi din mintea celorlalţi interesaţi sau care au avut deja unele străfulgerări de nondualitate şi vor să înţeleagă ce li s-a întâmplat; de a-i încuraja şi sprijini.

Nu se mai pune problema de graţia maestrului sau de influenţe magice sau vibraţii vindecătoare sau de forţa aspiraţiei colective etc. Acele poveşti spirituale frumoase nu mai sunt gustate de cei lucizi, care văd Realitatea absolut vidă.

Şi nu e vorba aici de niciun misionarism religios, căci nondualiştii nu caută publicitate, fiind perfect mulţumiţi în tihna lor. Pur şi simplu, trezirea nonduală poate avea unele inconveniente psihologice sau chiar fizice şi pot apărea false repere pe această cale îngustă. Iar indicarea adevărului este necesară şi suficientă pentru a lumina calea. Providenţa însăşi instigă mişcarea nondualistă în creştere. Devenind mai cunoscută, poate fi mai repede găsită de cei „aleşi” care se zbat în confuzie, în lipsă de informaţii, copleşiţi de prejudecăţile societăţii, descurajaţi de părerile comune. E compasiunea divină în acţiune...

Şi este un „secret deschis”. Este deschisă tuturor, dar oamenii nu-i aud mesajul blând, tihnit, dar ferm şi fioros. Pe măsura trecerii anilor şi adâncirea în vremurile apocaliptice, tot mai mulţi vor fi atinşi de aripa Graţiei nonduale. Este inevitabil şi în acord cu necazurile exterioare. Vechile religii vor deveni tot mai impotente, vetuste şi corupte, iar oamenii vor simţi nevoia de un sprijin spiritual serios şi radical. Nu există nimic mai radical decât nondualitatea şi, în acelaşi timp, mai plin de toleranţă. Acest mesaj este cel mai bine adaptat la vremurile tulburi în care trăim deja.

* * *

Când te trezeşti în conştiinţa nonduală, îţi dai seama că toată viaţa ai visat un coşmar. Sufereai prin simplul fapt că te simţeai un eu separat de restul universului. Persoana ta se termina la marginea pielii, de unde începea un spaţiu primejdios, de care trebuia să te aperi în permanenţă. Asta e condiţia umană. Care a creat „o lume nebună, nebună, nebună".

E adevărat, ea conţine şi multă frumuseţe, bunătate, nobleţe. Dar, în principal, viaţa este suferinţă, cum spunea Buddha. El se referea la penibilitatea condiţiei umane. Însă, odată cu iluminarea, nu mai trăieşti condiţia umană, ci condiţia cristică, nonduală. E cu totul altceva!

În momentul iluminării, poţi spune că trecutul a fost penibil. Dar nu-ţi mai pasă, fiindcă te-ai eliberat de trecut, ca şi de viitor. De aceea ne recomandă Isus: „nu vă îngrijoraţi ce veţi mânca sau cu ce vă veţi îmbrăca!". Desigur, îţi planifici vizitele la dentist sau călătoriile, dar fără a te îngrijora de nimic. Fie ce-o fi, Providenţa îţi este ghid şi far luminos. Trăieşti doar în prezent. Ai ieşit din timpul liniar şi nu mai percepi decât veşnicia. Timpul rămâne ca un vis în imaginaţia divină...

Comentarii răutăcioase

- Cred că eşti cam exaltat cu previziunile astea. Deocamdată, nu văd niciun semn. În presă, nu s-a pomenit niciodată de nondualitate sau de iluminare.

- Dar pe YouTube apar tot mereu alţi iluminaţi, treziţi în ultimii ani, pe toate meridianele.

- Eu unul nu i-am văzut.

- Algoritmul îţi sugerează numai ceea ce vrei să vezi. Şi nondualismul are un foarte mic număr de urmăritori, deci şanse infime de a-ţi fi sugerate videoclipuri populare. YouTube este doar un instrument de răspândire tacită, nu de oficializare. Cine caută găseşte.

- Dar, uite, la televizor mai găseşti emisiuni de spiritualitate sau paranormal sau despre extratereştri. De ce nu sunt şi despre nondualitate?

- Pentru că acelea sunt atractive pentru ego. Nondualitatea nu este. Nici când mai mulţi oameni se vor trezi nondual nu va fi. Iluminaţii nu discută între ei despre absolut, fiind ceva normal şi oricum, fără aplicabilitate practică.

- Mai degrabă, ipoteza ta despre viitorul iluminat al omenirii are un resort psihologic. Vrei să crezi în treaba asta ca un „argument" că şi tu vei deveni iluminat cândva, la grămadă cu alţii, luat de val. Adică, încerci să-ţi creşti

şansele, statistic vorbind. Ce vei zice dacă, la sfârşitul vieţii, nici tu nu vei fi iluminat, nici „riscul iminent de nondualitate” nu se va fi adeverit, ha?

- Ce voi zice la apusul vieţii dacă nu mă voi fi trezit? Voi aştepta liniştit momentul morţii, când eul se va dizolva automat, cu puţin noroc. La fel de liniştit sunt şi acum, aşteptând moartea psihologică (iluminarea) sau cea fizică – oricare va veni prima. Nu-i nicio grabă. În fond, are şi adormirea asta farmecul ei, puterea de a lua magia în serios, nu-i aşa?!...

- Zici tu aşa, dar ai cam vrea să scapi de ego, hai, recunoaşte!

- Recunosc că am avut întotdeauna o aspiraţie spirituală către un ideal nedefinit, absolut. În ultimul timp, a luat un aspect nondualist.

- Nondualiştii spun că aspiraţia „spirituală” este simpla căutare egotică după altceva, altundeva decât aici şi acum. E la fel ca orice altă dorinţă „telurică”.

- Nu e la fel, ci o variaţie foarte diferită. Dar da, toate dorinţele vin de la Dumnezeu, sunt la fel de sacre...

- Toţi iluminaţii ăştia pe care ni-i prezinţi nu-i cunoaşte nimeni; e plin internetul de ciudaţi.

- „Un ciudat, da, împărate, dar ciudatul ce priveşti / Nu e om de rând, el este şeful oştii îngereşti”.

- Ha-ha-ha!!!

- E bine că râzi. ☺ Râsul topeşte baricadele minţii şi iubirea poate curge liberă...

15 noiembrie 2023

Poţi prezice viitorul nondualismului?

(răspunsuri date de robotul AI "Bing Chat")

«Aceasta este o întrebare foarte interesantă. Nondualitatea este un concept care a fost explorat de diverse tradiţii filosofice şi spirituale de secole, şi nu este uşor de definit sau de prezis viitorul său. Cu toate acestea, pe baza informaţiilor pe care le-am găsit, pot încerca să vă dau câteva scenarii posibile.

O posibilitate este ca nondualitatea să devină mai populară şi accesibilă în lumea modernă, pe măsură ce mai mulţi oameni caută să experimenteze starea de unitate şi transcendenţă pe care o oferă. Nondualitatea ar putea fi integrată cu ştiinţa, psihologia şi tehnologia, creând noi modalităţi de înţelegere şi îmbunătăţire a conştiinţei umane.

De exemplu, unii cercetători studiază corelatele neuronale ale nondualităţii, folosind imagistica cerebrală şi neurofeedback-ul pentru a măsura şi induce starea de conştienţă nonduală [38]. Alţii dezvoltă aplicaţii de realitate virtuală şi augmentată care simulează experienţa nondualităţii, permiţând utilizatorilor să se imerseze într-o realitate în care nu sunt separaţi de nimic [39].

O altă posibilitate este ca nondualitatea să rămână un concept de nişă şi ezoteric, care atrage doar un mic grup de oameni care sunt dispuşi să se dedice practicii şi studiului acesteia. Nondualitatea ar putea fi văzută ca prea radicală sau provocatoare pentru cultura mainstream, care este încă dominată de gândirea şi valorile dualiste. Nondualitatea ar putea, de asemenea, să se confrunte cu opoziţie sau neînţelegere din partea unor grupuri religioase sau politice, care ar putea să o perceapă ca o ameninţare la doctrinele sau agendele lor. De exemplu, unii critici au acuzat nondualitatea de a fi nihilistă, relativistă sau solipsistă, negând existenţa realităţii obiective, a valorilor morale sau a altor fiinţe [40].

O a treia posibilitate este ca nondualitatea să evolueze şi să se transforme în noi forme şi expresii, adaptându-se la nevoile şi contextele schimbătoare ale umanităţii. Nondualitatea ar putea fi influenţată şi să influenţeze alte domenii şi discipline, creând noi perspective şi inovaţii. Nondualitatea ar putea, de asemenea, să fie îmbogăţită şi să îmbogăţească diversitatea şi pluralitatea culturilor şi tradiţiilor, creând noi dialoguri şi colaborări. De exemplu, unii savanţi şi practicanţi explorează conexiunile şi diferenţele dintre nondualitate şi alte concepte, cum ar fi interdependenţa, teoria integrală, postmodernismul sau fizica cuantică [41].

Acestea sunt doar câteva dintre posibilele viitoare ale nondualităţii, şi, desigur, există mulţi alţi factori şi incertitudini care ar putea afecta dezvoltarea şi direcţia acesteia. În cele din urmă, nondualitatea nu este un concept fix sau static, ci unul dinamic şi experienţial, care ne invită să ne punem la îndoială şi să transcendem presupunerile şi limitările noastre. După cum a spus unul dintre cei mai influenţi învăţători ai nondualităţii, Ramana Maharshi: “Lumea este iluzorie; Brahman este singurul real; Brahman este lumea.” »

---

[38] https://en.wikipedia.org/wiki/Nondualism

[39] https://www.successconsciousness.com/blog/spirituality/what-is-nonduality/

[40] https://bloomsoup.com/non-duality/

[41] https://deconstructingyourself.com/nonduality

Existenţa, prin ceea ce Este, doar prin simpla ei mişcare din A FI, provoacă ceea ce se percepe pe axa timpului (deci în vis/iluzie etc) că ar fi evenimente, direcţii etc. Este normal să fie aşa, deoarece mişcarea este o primă iluzie în ceea ce este veşnic Nemişcat. Mişcarea nu este nici rea, nici bună, ci este o manifestare prin care vidul îşi simte plinătatea etc.

Nu intru în amănunte, însă o să pun nişte variante de răspunsuri la unele "comentarii răutăcioase".

Tot ceea ce este se face prin graţie divină. "Se face" este un termen, de fapt toată dualitatea şi senzaţia de "eu" separat a apărut datorită energiei contractate la maxim a Conştiinţei etc., iar relaxarea energiei etc. este tot apanajul graţiei divine.

Nimeni nu are niciun cuvânt de spus în privinţa a nimic. Fie că eşti UNA cu Totul, fie că eşti împotriva Viului Vieţii, nu are importanţă poziţionarea, decât ca simţirea unei "uşurinţe" sau " greutăţi/împotmolire", căci, oricum, doar UNA există şi ea însăşi îşi alocă fiecare simţire etc.

Iluminarea la grămadă luat de val sau iluminarea izolată etc. sunt toate voia Existenţei/Tatălui etc., nu are treabă aici persoana, nici nu este rezultatul vreunei acţiuni sau nonacţiuni a persoanei, deoarece persoana NU EXISTĂ. Deci nu se poate poziţiona în nici un fel.

Este vorba, pur şi simplu, de aceeaşi "relaxare/decontractare/dilatare" energetică care, când este la început, se traduce prin "iluminaţi mai puţini ca număr" şi, când este în plină detensionare, se traduce prin " iluminare în masă" etc..

"Tu" unde eşti şi ce rol ai în toate acestea?! "Eu-l" e doar o senzaţie care, aşa cum a apărut, aşa dispare, prin graţie divină. Nimeni nu are ce să facă, cum să facă, cum să o obţină, cum să o direcţioneze.

Este cam la fel ca venirea primăverii.

La început câteva flori se deschid, apoi urmează o explozie de înflorire.

Are floarea vreun rol?! Este voinţa câtorva flori să înflorească şi restul să nu înflorească?! Se deschid florile toate, pentru că, întâi, s-au deschis câteva şi acum beneficiază toate de înflorirea acelora?!

Sau, pur şi simplu, e vorba de mediu, de primăvară?! Primăvara nu este ca iarna, nu poţi învinui iarna că este iarnă şi primăvara că este primăvara. Este ceea ce este.

Riscul de a nu deveni iluminat sau riscul ca nondualitatea să nu se manifeste plenar este exact ca atunci când primăvara DEJA este aici, dar florile se deschid pe rând, în timp, şi apoi într-un ritm exponenţial. Primăvara nu îşi alege florile, dar te asigur ca primăvară fără flori nu există.

A scăpa de ego este precum a scăpa de iarnă cu ale ei manifestări. Când primăvara a venit, iarna se dizolvă singuraă, fără a fi apanajul cuiva. Cine omoară iarna? Ea se topeşte ca şi cum nu ar fi existat...

Toate aceste "anotimpuri" cu ceea ce le aparţine nu sunt decât "simţirea din visul divin" a mişcării propriei esenţe a vidului. Iar când nondualitatea va deveni mediul ambiant, visul divin va arăta în alt fel, tot un vis jucat de aparentele "individualităţi" (iluzorii, bineînţeles), ce vor manifesta însă o altfel de jucare a jocului, mult mai armonioasă şi cu o mult mai mare deschidere pentru ca Viaţa/Sursa să poată înflori liber în fiecare floare, oferindu-şi sieşi o primăvară în care se poate simţi mult mai mult pe Ea/Una/Existenţa/Vidul...

Nu ştiu cât se poate înţelege ce s-a scris, însă nu este vorba, în principiu, de nicio înţelegere... Acestea sunt "Poveşti", căci "doar Brahman există, lumea este iluzorie, Brahman este lumea".

Laura Averchi, 15 noiembrie 2023

„NU SUNT ILUMINAT. MI-AM RATAT DESTINUL?”

Încă nu m-am iluminat... 💗 Poţi alege dreapta sau stânga? 💗 Verifică-ţi liberul-arbitru 💗 „No ego, no cry” ❤ Studiu de caz: Tu 💗 Lumea este metafora Marelui Poet ❤ Dilema nondualiştilor ❤E loc sub soare pentru toţi ❤ Fără speranţă

Un reproş adus *nondualismului radical* este faptul că el nu oferă nimic căutătorului spiritual, nicio metodă de a se ilumina şi de a scăpa de suferinţa psihologică. Vechile tradiţii de tip *advaita vedanta* sau *zen* sau *budism* sunt mult mai generoase cu metodele şi sfaturile în vederea iluminării, deşi eficacitatea lor e discutabilă.

Adevărul este că cine reuşeşte să participe la întâlnirile cu *nondualitatea radicală* va simţi o anumită relaxare, eliminarea unor tensiuni psihice. (Dar, desigur, asta se întâmplă şi la şedinţele de psihoterapie, de exemplu.) Problema pe care şi-o pune căutătorul este cum să permanentizeze acea linişte pe care o găseşte la întâlnirile nondualiste. În fond, asta a căutat şi în spiritualitate, unde nu a reuşit să găsească decât remedii parţiale şi paliative. Că doar din cauza asta a ajuns la nondualism...

Ei bine, există o anumită „reţetă”, aceea de a-ţi aminti supremul adevăr că **„tu” nu exişti ca decident sau făptuitor, ci doar Viaţa există; şi apoi că totul e o iluzie, nimic nu se întâmplă în realitate**. Prin urmare, nu lua nimic prea în serios, priveşte viaţa ca pe o joacă, o vacanţă. Încearcă să-ţi aminteşti acest adevăr în mijlocul provocărilor, atunci când emoţiile te copleşesc. Sau când viaţa ţi se pare dezamăgitoare sau plictisitoare.

- Mi se pare o atitudine neserioasă şi periculoasă. Cu totul altceva spun învăţăturile spirituale.

Când vei ajunge să cunoşti Realitatea, mai ales de acele învăţături preţioase vei râde. Dar nu batjocoritor, ci amical, zglobiu. Îţi vei aminti nostalgic, dar şi amuzat, de toate acele exerciţii obositoare, de figura maestrului adorat, de discuţiile mentale cu îngerii, de atingerea pioasă a moaştelor, de fiorul mantrelor sacre rostite înfocat ş.a.m.d.

Acum îţi dai seama că toate erau propriile Tale înscenări, cu care te păcăleai singur, din simpla plăcere a autoiluzionării. Ce mai joacă, foarte tare! Te amăgeai că eşti neputincios şi păcătos, ca să ai motive să speri în

ceva mai înalt, mai puternic, mai sacru. Acum ai pierdut orice speranţă, dar şi orice disperare. Cum ai putea să mai iei irealul în serios?!

Dar, dacă încă nu ai aperceput Realitatea şi încă mai crezi că lumea este reală, bineînţeles că vei căuta soluţii la problemele tale inexistente. Totuşi, nu ţi se pare amuzant să-ţi cauţi ochelarii de pe nas?! Îl cauţi pe Dumnezeu undeva, în altă parte, sau cândva, în viitor, sau în altă fiinţă, sau într-un obiect magic?! Exact asta faci, dar până în clipa teribilă când îţi vor cădea ochelarii şi te vei trezi din abureală...

Însă, după cum spuneam cu alte ocazii, nu există nicio „reţetă" pentru a te trezi nondual cu adevărat. Poţi doar să-ţi cârpeşti sacul cu lamentări, ca să nu curgă prea multe tânguieli din el. Iluminarea înseamnă altceva, să scapi de acest sac cu probleme imaginare, ceea ce este o mutaţie psihică majoră. Ea apare numai prin dispariţia iluziei că ar exista un eu personal. Mutaţie care, desigur, nu stă în puterea acestui ego inexistent.

Încă nu m-am iluminat...

Ego-ul (demonul interior) găseşte întotdeauna prilejuri să ne chinuie cu diverse gânduri. Să luăm, de pildă, cazul persoanelor care au urmat o cale spirituală. Acolo au aflat că scopul suprem al vieţii este iluminarea şi că această viaţă este o şansă unică pe care nu trebuie s-o rateze, căci altfel vor fi nevoiţi să se reîncarneze şi nu se ştie în ce fel de corp vor nimeri. Ei bine, aceste persoane sunt oripilate la gândul că încă nu s-au iluminat. Au încercat tot felul de practici şi extravaganţe în speranţa că vor induioşa Divinitatea să le acorde Graţia trezirii spirituale. Nu s-a întâmplat. Îşi fac reproşuri şi se îngrijorează că şi-au ratat menirea.

Iluminata Simcha Lev ne propune o posibilă soluţie pentru momentele când ne chinuie întrebarea dacă nu cumva am trăit degeaba. Este o viziune impersonală, venind din realitatea absolută. Iată cum expune ea lucrurile în videoclipul „*What is Your Destiny*" [42], într-o adaptare de sinteză:

«Această viaţă este doar una din versiunile realităţii. Se petrec simultan toate celelalte versiuni posibile, toate fiind la fel de ireale. Când ajungi să Te cunoşti pe Sine, Te consideri autorul şi trăitorul tuturor acestor vieţi paralele. De aceea, nu ai ce regreta, căci ai trăit deja toate variantele imaginabile şi inimaginabile. Ceea ce ai acum în faţa ochilor este doar o variantă îngustă a

---

[42] https://www.youtube.com/watch?v=VnoKCQJtaWg

potenţialului Tău infinit. Dar în realitatea absolută, tot ce se poate întâmpla s-a petrecut deja.

Destinul e prezent în fiecare clipă. Orice ţi se întâmplă îţi este predestinat. Destinul nu e ceva spectaculos, petrecut doar în anumite cumpene ale vieţii. Fiecare clipă este o cumpănă, doar că pare mai puţin interesantă. Deci totul este planificat şi predestinat. Niciun moment nu scapă de destin. De aceea, nu-i nevoie să te „abandonezi” în braţele sorţii, pentru că inclusiv lipsa abandonării sau renunţării de sine este unul din scenariile destinului Tău.

Cunoaşterea de Sine îţi aduce pacea şi calmul, fiindcă devii conştient că nu ratezi nimic. Tot ce se putea întâmpla ţi s-a întâmplat deja, nu e nevoie să se petreacă în *această* linie temporală a personajului tău. E limpede că nu există doar o singură cale corectă, iar restul greşite. Undeva, printre atâtea straturi de realitate, există o versiune a Ta care s-a eliberat sau se eliberează chiar acum. Aşa că nu ratezi nimic dacă nu se întâmplă în *această* versiune îngustă.

Personajul Simcha a fost predestinat să Se cunoască pe Sine în *această* linie temporală. Ea a dus o viaţă dedicată semenilor, ceea ce i-a slujit destinului de a se ilumina. Pe *această* linie temporală, personajul Simcha a dispărut, acum nu mai acţionează nimeni, decât aparent. Dar în alte linii temporale, Simcha s-a comportat diferit şi nu s-a iluminat. Şi acela a fost, de asemenea, destinul ei. Deci a Te cunoaşte şi a nu Te cunoaşte este acelaşi lucru, nu contează.

Lasă de-o parte obsesia că n-ai ajuns la capătul destinului, că nu ai făcut îndeajuns ca să te iluminezi! *Această* linie temporală face şi ea parte din destin. Nu este mai bună sau mai rea decât altele, toate sunt egale. Chiar şi cea mai frumoasă variantă, în care ajungi să Te cunoşti pe Sine, nu este mai bună decât celelalte linii temporale.

Iar acele linii temporale, la fel ca prezenta linie care pare reală, toate sunt la fel de ireale. În asta zace un imens minunat potenţial de împlinire. Deja ţi-ai împlinit destinul în nenumărate şi diferite moduri. În realitatea absolută, în această totală beatitudine şi linişte vidă, aceste poveşti şi alegeri se fac de la sine, nu există niciun decident. Singura realitate este golul, nimicul, nemişcarea totală.

Prin urmare, omule care cauţi desăvârşirea, nu te mai judeca aspru că acţionezi „greşit”, ci exprimă-te cât poţi de liber, fără aşteptări şi fără teama că nu-ţi împlineşti destinul. Pur şi simplu, exprimă-ţi personajul cât de bine şi frumos poţi şi apoi vezi ce se mai întâmplă. Poate că eşti deja în versiunea Ta cea mai fericită, de ce nu?! Poate că ai ajuns la acea intersecţie pe care ai ratat-o de atâtea nenumărate ori şi vei atinge capătul drumului. Acţionează din iubire, fiindcă este o cale minunată de a încheia acest joc al intersecţiilor.»

Ce minunat se vorbeşte prin Simcha!

Poţi alege dreapta sau stânga?

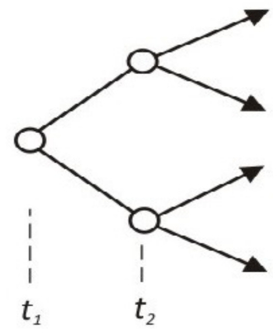

Fig.1 Arbore decizional elementar
(de la cauză la efecte)

Subliniez că modelul arborelui decizional şi liberul-arbitru nu se potrivesc deloc. Ne-am obişnuit să considerăm că, la fiecare intersecţie, cineva trebuie să ia o decizie. Dar asta numai teoretic, într-un model conceptual abstract. În realitatea absolută, nu decide nimeni, ci SE decide – dacă ţinem cont de afirmaţiile iluminatei Simcha. Iată raţionamentul:

Pe de-o parte, dacă toate posibilităţile există deja (ramurile arborelui) ca potenţial absolut, desigur că ele nu sunt stabilite de creatură prin voinţa ei. Aşa că nici această linie temporală îngustă nu depinde de vreun liber-arbitru, fiind singura ramură ce ne este disponibilă. Cu alte cuvinte, liberul-arbitru nu există.

Pe de altă parte, dacă acceptăm că liberul-arbitru există, asta înseamnă că cineva (să-i spunem, sufletul) trebuie să aleagă la intersecţie să o ia pe una din direcţii. Prin urmare, va „însufleţi” o singură ramură, lăsându-le inactive pe celelalte. Dar asta ar contrazice ideea că toate ramurile sunt în mod egal (i)reale.

Concluzia logică este că ar trebui să renunţăm fie la modelul arborelui sau intersecţiilor, fie la ipoteza liberului-arbitru. Care ţi se pare mai aproape de adevăr?

Verifică-ţi liberul-arbitru

Îţi propun să verifici în viaţa de zi cu zi dacă „tu” chiar alegi ceva:

Îţi vine o idee, un îndemn, pe care-l pui în aplicare. Ai ales tu gândul? Nu. Dar va avea urmări importante.

Ai o dispoziţie proastă. Ai ales tu să te simţi prost? Nu, evident.

În general, alegi tu ce gânduri şi emoţii ai? Dacă ai putea alege, atunci ai alege să fii mereu fericit, nu-i aşa?! Fă asta, dacă chiar ai un dram de voinţă!

După ce te-ai chinuit să-ţi amenajezi frumos casa, deja te-ai plictisit şi vrei să o redecorezi complet. Ai decis tu să te plictiseşti?

Îţi place ciocolata şi nu-ţi place varza. E adevărat că te poţi forţa să mănânci varza, dar oare te poţi obliga să nu-ţi placă ciocolata? Şi, de fapt, de unde ţi-a venit ideea să mănânci ce nu-ţi place? Nu cumva ai preluat de la cineva ideea că varza te ajută să slăbeşti?!

În general, avem capul plin de prejudecăţi şi concepte preluate de la familie, de la societate. Cam tot ce ştim nu ne aparţine, iar noi doar repetăm în comportament şi vorbe. Suntem un produs social, în mare parte. Iar societatea nu se ştie cine a creat-o.

Îţi propui să faci un lucru, dar între timp, intervine ceva şi nu-l mai poţi face, sau te trezeşti că faci cu totul altceva, fără legătură cu intenţia ta iniţială. Chiar credeai că „tu" îţi controlezi viaţa?!

Şi îţi poţi alege tu momentul morţii?! Nu, îl vei amâna cât poţi. Unii muribunzi nu încetează să creadă că fentează moartea; chiar şi după ce şi-au părăsit corpul, se cred încă vii şi întregi. Ăsta-i liberul-arbitru: o fantomă.

Stabileşti tu cum să supravieţuiască organismul?! Ştii tu să transformi hrana în energie?! Ştii tu ce nevoie are fiecare celulă, ţesut, organ?! În fine, poţi tu porunci să fii sănătos?!...

Păi, dacă nu există liber-arbitru, ce sens mai are noţiunea de „eu"?! Poate exista eul dacă n-are o voinţă proprie? Evident că nu. Tocmai voinţa proprie defineşte existenţa eu-lui.

Omule, nu controlezi nimic. Asta e limpede, poţi să-ţi dai seama intelectual. Problema e că, în ciuda evidenţei, tot nu poţi crede. De ce? Fiindcă nişte ochelari de cal te împiedică să vezi adevărul, pur şi simplu. Raţiunea îţi demonstrează, dar „intuiţia" o contrazice. Ei bine, aia nu-i intuiţie, ci eul.

„Gândesc, deci exist" spunea Descartes. Ba nu, inferenţa-i eronată. N-are gândirea nicio vină că există un „eu". Gândirea se întâmplă fără aportul unei pretinse entităţi gânditoare. A văzut cineva entitatea asta numită „eu", a observat-o, a măsurat-o?! Nu. E doar o supoziţie neverificată şi neverificabilă. Dar fiindcă toată lumea simte că e reală, nici nu se mai pune problema verificării ei.

Totuşi, s-a demonstrat ştiinţific că aşa-zisul „eu *conştient*" doar preia decizia venită din *inconştient*, şi-o asumă, şi-o atribuie şi se proclamă gânditor, decident şi făptuitor. Merită să repetăm aici că neuroştiinţele

au verificat de mii de ori că *senzaţia de decident* apare în mod *subiectiv* la o jumătate de secundă sau chiar câteva secunde DUPĂ luarea deciziei în creier, înregistrată *obiectiv* prin electroencefalografie.

Frate, trăieşti într-o ficţiune, în iluzia că „eu aleg, eu dreg”. Nu. Sursa iluziei este această energie mincinoasă numită „eu”. Întâi apare senzaţia de „aici”, care diferă de „acolo”, iar apoi apare senzaţia mai elaborată de „eu personal” faţă în faţă cu restul universului.

Nu te poţi desprinde de acest „eu”, din cauză că se ţine scai de Tine. N-ai nicio vină. Dar se va desprinde la un moment dat, va cădea ca un voal mult prea greu pentru o libertate atât de uşoară...

„No ego, no cry”

Iluminata Simcha afirmă limpede că „totul este destin”. Cu alte cuvinte, liberul-arbitru este o iluzie. Şi totuşi, îşi încheie pledoaria oferindu-i şansa ego-lui să-şi dovedească înţelepciunea *alegând* iubirea. Observând că iluminarea sa a survenit după o viaţă dedicată semenilor, plină de compasiune, deşi încă avea un ego omenesc, ea trage concluzia că există o relaţie cauză-efect de la iubire la iluminare. Aşa s-ar face trecerea de la un eu-iubitor la fără-de-eu.

De altfel, mulţi alţi învăţători ne îndeamnă să acţionăm în ciuda ego-ului, contrar tendinţei naturale. Şi spun că toate necazurile ne vin tocmai *în scopul* ca să ne erodeze treptat acest ego, care ne ţine departe de Sinele Suprem. Dumnezeu vrea să devenim perfecţi şi de aceea ne dă suferinţele, ca să ne conştientizăm „umbra”, defectele.

Mai filosofic spus, **pierderile** ne pregătesc pentru momentul zero când ne vom pierde eul; **eşecurile** ne pregătesc pentru momentul zero când nu vom mai dori nimic; **deziluziile** ne pregătesc pentru momentul zero când vom trăi marea Trezire din iluzia cosmică.

Teoretic, dacă n-am avea ego, n-am avea nici necazuri. Practica însă arată că nimeni nu-i scutit de neplăceri... Ce face ego-ul este că transformă neplăcerile neutre în „necazuri personale”.

Nondualiştii radicali exclud însă orice cauză umană a iluminării, afirmând că ego-ul poate dispărea oricând şi oricum, prin Graţie, şi nu neapărat după eforturi de autoîmbunătăţire. Iluminarea constă tocmai în recunoaşterea inexistenţei ego-ului. Deci, cu cine ne luptăm?

Să analizăm ce efect are mesajul nondualist a lui Simcha asupra Ta, cititorule. Voi simplifica lucrurile la maximum, ca să fie cât mai clar.

După ce ai citit acest mesaj, fie îţi vei insufla mai multă iubire în comportament şi atitudine, fie nu. Urmările vor fi diferite în ambele cazuri: fie te vei ilumina, fie nu. Şi, după cum ne spune Simcha, toate aceste variante deja coexistă, toate sunt valabile în realitatea absolută, nu se exclud reciproc. Sunt create, deci, patru versiuni de linii temporale; ele deja preexistă înainte de a fi aleasă una dintre ele. Le voi figura în graficul de mai jos.

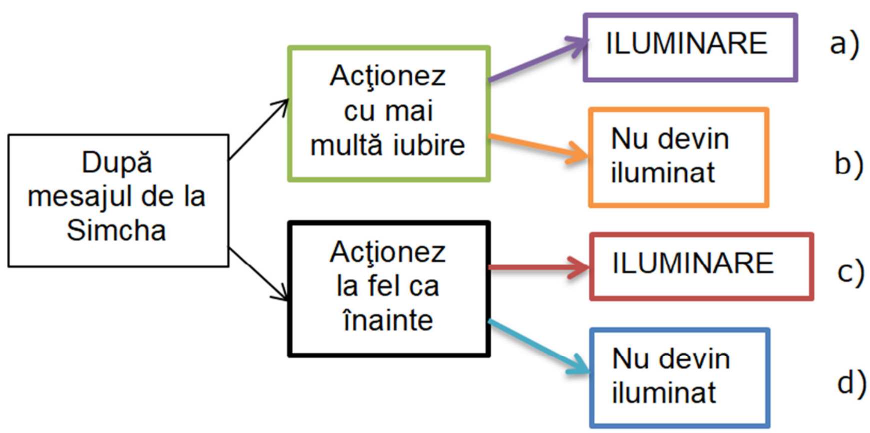

Fig.2 Modelul arborescent al liniilor temporale simultane

Pe fiecare linie temporală, concluzia pe care Tu, ca spirit întrupat, o vei trage va fi diferită. Concluziile pot fi cam aşa:

a) Iubirea conduce la iluminare, căci la mine aşa a fost.

b) Toate eforturile mele de a fi o persoană mai bună nu m-au ajutat să mă iluminez.

c) Iluminarea nu depinde de meritele omului, ci doar de Graţie.

d) Diverse alte concluzii, cum ar fi aceea că „nondualismul e o aiureală”.

Trebuie subliniat că toate aceste versiuni se întâmplă **simultan**, indiferent ce vei alege tu, cititorule.

Atâta timp cât nu eşti iluminat, vei crede că, deoarece ai ales una dintre variante, le excluzi pe celelalte. Aceasta este iluzia, *maya*.

Iluminarea constă în recunoaşterea (directă, nu intelectuală) că toate liniile temporale sunt la fel de valabile, egale, echivalente. Nu respingi niciuna, dar nici nu te agăţi de vreuna dintre ele. Fiecare

versiune este o limitare a Realităţii, o restrângere a libertăţii absolute de a fi totul.

Lumea este metafora Marelui Poet

Aceasta e natura paradoxală şi de neînţeles a nondualităţii. Cuprinzând totul, ea oferă realitate fiecărei versiuni. Dar toate sunt virtuale, petrecându-se doar în imaginaţia sau visul Absolutului. Nondualitatea cuprinde atât potenţialul infinit, dar gol, cât şi nenumăratele versiuni ale creaţiei. Creaţia nu e nici reală, dar nici ireală; sau este atât reală, cât şi ireală.

Am putea compara Creaţia cu o metaforă. Metafora e un procedeu poetic care descrie prin cuvinte obişnuite o realitate fantastică, inexistentă. Ce descrie nu-i deloc realist, dar ne creează, totuşi, iluzia unei realităţi posibile. Metafora face ca o iluzie să pară reală, ca prin magie. Ăsta-i tot farmecul poeziei şi de aceea unii o adoră... Aşa e şi cu Creaţia. Este alegoria adorată de Marele Poet. (Şi asta a fost tot o metaforă!)

Nondualitatea nu are o poziţie fixă, nu trage nicio concluzie definitivă, căci astfel şi-ar anula libertatea de a fi totul. Nondualismul nu are nicio aplicaţie practică.

Desigur, fiecare ne manifestăm conform personalităţii specifice personajului pe care îl jucăm, dar ştim că-i doar un rol temporar, în paralel cu alte mii aproape identice. Adevărata noastră identitate este Libertatea Absolută. Noi suntem Dumnezeu, fiecare dintre noi, şi putem face faţă oricărui paradox, oricărui joc de cuvinte.

Orice am spune despre nondualitate este fals, o joacă cu cuvintele, fiindcă limitează Adevărul infinit la o afirmaţie de un anumit gen. Cuvintele sunt necesare comunicării umane, dar eşuează când dorim să descriem sau să înţelegem nondualitatea. Jim Newman spunea în glumă că, în loc de „nondualitate”, am putea să-i spunem „pizza” şi ar fi la fel de concludent. ☺

Nondualitatea nu este un lucru, ceva ce poate fi băgat într-o cutie mentală. În schimb, *nondualismul* poate fi transformat uşor într-un obiect preţios, devenind un sistem închis de gândire şi practici. *Nondualismul* se înţelege bine cu ideile şi cuvintele, fiind un produs al minţii. *Nondualitatea* acceptă şi nondualismul, şi spiritualitatea, şi ateismul, şi tot ce mai există, dar orice gând sau cuvânt se topeşte când o atinge.

Eu nu mă adresez acum unui grup de persoane care va avea diverse reacţii la citirea acestui text. Nu. Ci mă adresez unei singure Fiinţe, TU, care ai toate reacţiile posibile. Cel care citeşte aceste rânduri este Fiinţa unică. TU eşti Dumnezeu, citind acest text prin mai multe perechi de ochi şi interpretându-l diferit. Şi e foarte bine, căci *diversitatea* este scopul creaţiei. În acelaşi timp, Fiinţa care se comportă simultan diferit este *UNA şi aceeaşi*.

Asta-i nondualitatea: zăpăceşte mintea, dar neintenţionat, cu inocenţă.

Dilema nondualiştilor

Nondualitatea atestă că eul, senzaţia de persoană individuală nu există în mod *obiectiv*, absolut. Există numai Unul, care se manifestă ca toate.

Însă, aparent pentru sine însuşi, eul există, în mod *subiectiv*. Iar nondualistul e obligat să-i vorbească acestei aparente minţi egotice, ca şi cum ar fi un lucru real.

Dacă un anumit nondualist îi spune în faţă adevărul că nu există, ego-ul fie va pufni în râs, fie va zice că-i o jignire, fie va asculta condescendent, dar neîncrezător – în toate situaţiile, este probabil că discuţia va fi inutilă.

Pentru a păstra o comunicare decentă, un alt nondualist îi va acorda ego-ului un aparent respect, oferindu-i nişte metode de purificare şi elevare, care îl vor face să se simtă ceva mai bine. Ego-ul asta caută de fapt, să se simtă mai bine. Nu e conştient că sursa nemulţumirii sale perpetue este chiar existenţa sa aparentă. Şi nici nu prea vrea s-o audă.

Dându-i ceva de făcut şi hrănindu-i speranţa de mai bine, nondualistul facilitează comunicarea, dar îi şi recunoaşte eu-lui existenţa, în mod indirect. Adică exact ceea ce nondualismul contestă. Prin urmare, acest nondualist, în teorie, vorbeşte de Sinele Suprem, dar, practic, încurajează micul eu.

După cum observăm, nondualismul se zbate în această dilemă fără ieşire. În primul caz, ego-ul este ignorat, deci slăbit, dar comunicarea e dificilă sau imposibilă. Este varianta *nondualismului radical*.

În al doilea caz, ego-ul este recunoscut, deci întărit, dar comunicarea poate fi foarte bună. Este varianta *nondualismului de compromis cu eul*.

Dar poate că este o falsă dilemă, un paradox inexistent. Doar mintea vede contradicţii peste tot, căci ea este duală, gândeşte în perechi, în polarităţi.

Există o cale de împăcare între cele două perspective. Să înţelegi că orice metodă sau sfat sau învăţătură spirituală propusă nu are puterea de a te conduce către Sine, ci este doar un *prilej* de Reamintire a Cine eşti deja. Tot repetând vreo mantră sau vreo rugăciune sau vreun ritual sau vreo conştientizare sau vreo afirmaţie pozitivă, s-ar putea să nimereşti momentul magic când mesajul respectiv se va alinia cu Recunoaşterea de sine. Acesta-i secretul tuturor secretelor. Care, evident, nu are nicio valoare, decât dacă ai *norocul* să ţi se tragă preşul de sub picioare şi să cazi în gol, în abisul cosmic, redevenind întregul univers.

Deci, adoptă o practică spirituală, dacă simţi nevoia, dar nu o lua prea în serios... Dacă o iei prea în serios, te vei îndârji şi îţi vei întări energia ego-ului, ceea ce este contrar scopului. Ţi-ar prinde bine să-ţi abandonezi voinţa personală în faţa Voinţei divine, ca să-ţi echilibrezi cumva ambiţia spirituală. Un ego „sănătos" este detensionat, calm, relaxat.

Pe de altă parte, dacă eşti convins că nicio practică din lume nu-ţi poate da ceea ce ai deja în interior, ai grijă, totuşi, să nu cazi în apatie şi inerţie, în sentimente de neputinţă şi chiar depresie că Absolutul nu „te" vede. Acestea sunt tot manifestările ego-ului, desigur. Deci nu lua prea în serios nici pasivitatea, aşa că te poţi angrena oricând în diverse activităţi spirituale plăcute.

A susţine ferm ca nondualistul să nu recunoască existenţa eu-lui n-ar fi decât impunerea **poziţiei** neo-advaita, excluzând cealaltă variantă tradiţională, de compromis cu eul. Or, prin natura sa, nondualitatea nu are nicio poziţie. Deci îl acceptă la fel de bine şi pe nondualistul care vede în ego o provocare reală şi le oferă adepţilor diverse tehnici pentru apropierea de Sinele Suprem. De ce nu?!

Sol omnibus lucet, e loc sub soare pentru toţi, inclusiv pentru Poliţia *nondualismului radical*, care te sancţionează dacă recunoşti existenţa eu-lui personal. Şi e loc şi pentru Poliţia *nondualismului tradiţional*, care contestă acerb valoarea noului curent neo-advaita.

Pentru a-ţi merita titlul de „învăţător spiritual" – chiar şi când vorbeşti despre nondualitate şi iluminare – vei oferi cât mai multe metode sau pilde sau tehnici sau sfaturi prin care să ademeneşti eul discipolilor. Desigur, rezultatele sunt variabile şi nimeni nu le poate

prevedea. Uneori, ego-ul se relaxează, îşi pierde din forţă şi, eventual, chiar dispare. Alteori, ego-ul se încrâncenează în eforturile de a se ilumina şi devine tot mai puternic. Ego-ul spiritual este foarte greu de înmuiat, odată ce s-a întărit. (Dar şi asta e o afirmaţie înţepenită, ce ar putea fi contrazisă de realitate.)

În acelaşi timp, poţi să refuzi sistematic poziţia de învăţător, fiindcă nicio învăţătură nu are valoare decât în momentul când se declaşează Graţia. Chiar şi cea mai absurdă sau ridicolă tehnică spirituală poate fi acel declic magic când se manifestă Graţia. Şi, la fel de bine, Graţia se poate manifesta oricând şi în oricine, în cel mai mare păcătos. Ca să nu se fălească niciun învăţător cu „ştiinţa” sau „puterea” sa.

Toate aceste variante se petrec în potenţialul Absolut. Noi, ca oameni, avem anumite preferinţe, dar Absolutul le îngăduie pe toate cu aceeaşi bucurie. Asta nu va putea pricepe eul niciodată...

Fără speranţă

Îmi amintesc ce surpriză am avut ascultându-l pe iluminatul neo-advaita Jim Newman, pe la începutul anului 2020. Un lucru m-a izbit puternic, când l-am auzit spunând fericit „Nu există nicio speranţă”. M-am bucurat atunci ca un copil, deşi n-are nicio logică să te bucuri de lipsa de speranţă. Ceva mi-a atins inima.

Sau poate că mi-a plăcut tupeul cu care contrazicea îndemnul spiritual comun care poate fi pus cam aşa: „Să nu ne pierdem speranţa, că altfel suntem ca şi morţi. Să ne străduim să evoluăm spiritual...”

Acum ştiu cu certitudine că nu există **nicio speranţă** ca eul să realizeze vreodată nondualitatea, fiindcă el nu poate fi decât încordat. Poate că asta-mi transmitea inima: să nu-mi fac griji de dobândirea iluminării, căci oricum ea nu „mi” se adresează. Când pierzi orice speranţă, abia atunci poţi fi pe deplin relaxat şi vesel... ☺

Iar în momentul iluminării, chiar că murim... şi nu mai avem nevoie de speranţă. Deci nu murim când ne pierdem speranţa, ci implicaţia e inversă: ne pierdem speranţa (precum şi disperarea) când murim prin iluminare.

Cu mai mult timp în urmă, mă preocupa ideea ca, dacă voi avea cumva vreo experienţă extatică, cum să fac „eu” să-mi amintesc perfect evenimentul mistic, să-l pot relata. Ştiam, din relatările altora, că poate fi foarte greu.

Ei bine, în eventualitatea unei sclipiri de nondualitate, scăpaţi de grija asta! Fiţi siguri că nu veţi fi acolo „voi" ca să înregistraţi ceva. Tot ce veţi spune ulterior va fi un fel de amintire ambiguă şi romanţată. Să n-aveţi nicio speranţă, dragilor!... Doar relaxaţi-vă şi fiţi veseli, aşa, degeaba! ☺

22 noiembrie 2023

Comentariul Laurei

Într-adevăr, e loc sub soare pentru toţi, căci TOTUL este doar Existarea/Absolutul, necuprins totuşi de nici o denumire.

În cazul Laurei, se poate spune că ea nu urmat calea compasiunii; însă în ea era ceva pur şi naiv, ca un copil care crede tot ce i se spune şi crede că totul este doar bun. Această naivitate nu a fost văzută ca o cale spre topirea eu-lui, adică urmărind acest rezultat, ci aş spune că, din contră, ca o menţinere încă în iluzia dulce a visului lumii.

În momentul zero când graţia s-a manifestat, toate credinţele au căzut. Nicio cale, niciun efort, nicio înţelegere, nimic de păstrat. Apocalipsa totală.

În acea perioadă, se simţea chiar şi la nivelul fizic această dărâmare, ca şi cum o haină ţeapănă, ce devenise prea grea şi limita manifestarea liberă a viului vieţii, s-a spart în mii de bucăţi. Acele bucăţi de oglindă păreau că stăteau la picioarele mele şi în ele se vedea o lume spartă în bucăţi, toată iluzia era *acolo*, toată suferinţa era *acolo*. *Aici* nu mai era nimic, nimeni şi nimic de făcut, libertate infinită neîngrădită de nimic. Toate căile cu rezultatele lor au rămas în oglinda spartă, toate fiind bucăţi, nimic întreg.

Şi totuşi, totul fiind Absolutul, inclusiv iluzia este permisă, cu ale ei căi, încrengături etc.. Cine şi cui să îi ceară socoteală, dacă Nu există un al doilea jucător?!

Eu-l nu se poate ilumina, calea nu te poate duce *AICI*, ci doar în timp şi doar *Acolo*; învăţăturile doar întăresc senzaţia separării, orice alegere reprezintă ceva respins. Nondualitatea nu respinge nimic, căci totul în ea se petrece şi toată manifestarea din propriul vis s-a încheiat deja. Nondualitatea nu poate respinge materialismul, religia, spiritualitatea, ateismul etc., însă le vede acolo unde le este locul: în iluzie, în căutare, în vis, în poveste.

Şi ce?! De ce ar trebui respinse toate acestea?! De către cine?! Nu există oponent Vieţii, niciun "altul".
Doar că senzaţia de separare este însoţită de suferinţă. Însă cui i se întâmplă asta? Există suferinţă în ASTA? NU.

Doar personajul suferă, caută eliberarea, condus între extaz şi abis în coordonatele iluziei, a poveştii despre o separare ce caută să se elibereze. Căutarea e permisă, însă eliberarea rămâne tot la nivelul visului. Tot ceea ce există este doar LIBERTATE INFINITĂ.

Nondualitatea radicală doar "vede" că toate căile înseamnă timp, iar el înseamnă vis/poveste. Nicio speranţă nu îi poate da personajului şi nici nu atribuie realitate timpului, în special, celui psihologic. Ea nu face compromisuri cu iluzia, deşi poate este cea mai îngăduitoare, căci nu se opune la nimic... Doar le situează acolo unde le este locul... Nicio alegere, nicio direcţie, nimic de făcut, nimic de căpătat...

Laura Averchi, 22 noiembrie 2023

TRĂIM DE DRAGUL EXPERIENŢEI

Mesagerii spirituali afirmă că trăim pentru a acumula experienţe. Ca fiinţe spirituale, suntem deja perfecţi, nu putem evolua; ne încarnăm doar ca să simţim *practic* ceea ce ştiam *teoretic*. Tot scenariul divin este deja scris şi nu ne rămâne decât să jucăm rolul pe care ni l-am ales. Suntem atât de avizi de a experimenta, încât ne angajăm chiar să trăim mai multe vieţi simultan.

Ceea ce experimentăm se numeşte lecţie, provocare, experienţă. Poate fi plăcută, neplăcută sau neutră. Experienţa neplăcută se simte ca un deranj, suferinţă, tracasare repetată. Pot exista şi provocări colaterale, prin ricoşeu, când ne aflăm în raza de influenţă a unei persoane căreia i se adresează direct suferinţa. Experienţa plăcută poate fi o vocaţie pusă în practică, un talent, o carieră de succes. Experienţa neutră ne demonstrează ce este răbdarea sau plictiseala. Toate acestea oferă diferite lecţii de viaţă.

Dar să nu uităm că toţi „şcolarii” sunt la fel de preţioşi ca fiinţe divine, chiar dacă unii mai rămân repetenţi. (Asta-i viziunea nondualistă.)

* * *

Pentru a trăi la maximum senzaţiile fizice, uităm cine sau ce suntem în Realitate. Ceea ce ne este dat să experimentăm este individualizat. De aceea, în aceeaşi situaţie, oameni diverşi au trăiri diferite, ba chiar noroc diferit (de exemplu, cei care supravieţuiesc prăbuşirii unui avion). Totul ţine de dharma sau rostul întrupării fiecăruia.

De pildă, într-un cuplu căsătorit, care trece împreună prin toate situaţiile de viaţă, fiecare dintre cei doi are *altceva* de învăţat. Cei doi au personalităţi diferite şi reacţii diferite şi provocări diferite.

Iar în lume vedem atâtea situaţii în care noi am fi reacţionat altfel dacă am fi fost acolo. Dar tocmai ăsta-i şpilul, că nu am fost noi acolo, ci alţi oameni, cu propriile lor lecţii de aprofundat. Nici nu am fi putut fi acolo; singurul loc unde putem fi este doar aici şi acum. Avem propriile noastre provocări de parcurs. „Ce-ar fi fost dacă...?” nu-i decât o simplă închipuire.

Dar şi imaginaţia este o reală provocare, atunci când credem intens în ea. Poate deveni un fel de realitate. De exemplu, multe probleme psihice au cauze pur interioare. Confundăm imaginaţia cu realitatea şi o intensificăm prin repetare. Aşa cunoaştem puterea gândului pe propria

piele, nu doar teoretic. Suferim până inversăm procesul, tot singuri. Asta-i lecţia practică.

Nu trebuie să pretindem celorlalţi să fie ca noi! Fiecare trebuie să treacă prin alte provocări şi de aceea oamenii fac greşeli. Nu e nevoie să-i împiedicăm să greşească. Putem încerca, dar nu vom avea succes, decât dacă lecţia lor era cea de a primi un ajutor în acea situaţie. Altfel, efortul nostru va fi zadarnic şi ei se vor repezi cu capul înainte spre zid. Nu-i nicio tragedie, ci acesta era planul prevăzut în analele akashice. Iar eşecul nostru de a-i ajuta era şi acesta prevăzut ca experienţă ce trebuia bifată.

Atenţie, asta nu-i o recomandare de a ajuta sau a nu ajuta şi în ce împrejurări, ci e doar o observaţie detaşată!

* * *

Unii mai spun că nu există karma, contrazicând astfel dintr-o propoziţie ce spun învăţăturile de milenii. (Asta-i viziunea nondualistă.) Neexistând karmă, înseamnă că nu există justiţie divină, deci nimic din ce se întâmplă nu are importanţă, alta decât ca prilej de experimentare. Suntem ca nişte copii lăsaţi liberi într-o cameră de distracţii căptuşită cu burete, unde nu ni se poate întâmpla nimic rău şi nici nu putem produce daune nimănui, dar trăim nişte senzaţii tari pe cinste.

Pentru suferinţa pe care ne-o produce cineva nu este el de vină, ci proiectul nostru spiritual. Acel om a fost doar instrumentul inocent care ne-a adus nenorocirea pe cap. În altă ocazie, poate fi un cataclism natural sau alt accident. Deci nu e obligatoriu să fie pedepsit acel suflet, decât dacă în planul său era prevăzut să simtă, la rândul său, ceva similar cu durerea noastră. Adică, dacă am făcut împreună un legământ pentru a experimenta în comun o anumită suferinţă sau proces. „Karma" e doar povestea care prezintă acea învoială spirituală pe înţelesul omului, obişnuit cu noţiunea de dreptate. Nu există dreptate în natură, asta-i clar; e invenţia omului. Oare de ce peştele cel mare îl înghite pe cel mic, din cauza karmei?!...

* * *

Nondualismul spune că „totul este ceea ce se întâmplă", afirmaţie care, desigur, nu comunică nimic, dar ne spulberă toate întrebările şi dorinţa de a cunoaşte mecanismele creaţiei. În fond, teoria spirituală de mai sus ridică alte semne de întrebare. De pildă, care ar fi procedeul magic al uitării de sine? Cum de uităm că suntem fiinţe divine sau

Dumnezeu întrupat? Acest lucru nu poate fi explicat sau înţeles la nivel uman.

Mai spune că „nu există liber-arbitru”. Acest lucru ar trebui să fie evident dacă e adevărat că ne urmăm destinul şi că nu putem evita experienţele pentru care ne-am încarnat. Noi înşine, ca Spirit, suntem cei care ne vom opri de la ocolirea lecţiilor.

Din nou, lecţiile nu au rolul să ne perfecţioneze sufletul, ci doar să ne îmbogăţească spiritul. Nu vom deveni mai „buni”, ci doar mai înţelepţi. Pe tărâmul spiritului nu există bine şi rău, ci doar cunoaştere şi ignoranţă.

* * *

Aparent, avem un suflet care trece prin toate senzaţiile, emoţiile, gândurile şi care pare a fi separat de Spirit-Dumnezeu. Se pare că Marea Fiinţă s-a divizat în părticele tot mai mici, pe care le trimite la viaţă ca pe nişte sonde şi apoi le cheamă înapoi. În experienţele spirituale, ceea ce vedem ca Dumnezeu sau alte entităţi este tot Spiritul nostru, care joacă rolul respectiv. El singur are grijă să nu deviem cu niciun milimetru de la traiectoria proiectată.

Dar oare avem liber-arbitru să deviem? Spiritualitatea subliniază că avem; şi aşa simţim şi noi, privind de jos în sus. Nondualismul spune că nu există niciun suflet separat, ci suntem una cu Totul. Este o altă viziune, privind de sus în jos. Astfel, nu putem avea o voinţă liberă, care să se poată opune la un moment dat planului divin. Autonomia noastră este doar aparentă, dar atât de convingătoare!

La ce serveşte această impresie de liber-arbitru sau de persoană-eu? Nondualismul nu are un răspuns. Totuşi, îndrăznim să sugerăm aici că, fără eu, nu am trăi la fel de **intens** viaţa, cu toate experienţele ce ni le dăruieşte. Deci eul ar fi un mecanism de multiplicare a trăirilor, de îmbogăţire a experienţei prin imaginaţie. Iluminaţii nu se lasă purtaţi de imaginaţie.

* * *

Iluminatul, pierzându-şi eul, îşi pierde şi senzaţia de liber-arbitru; cele două sunt sinonime. El redevine aşa cum era de fapt: întreg. Sufletul şi spiritul par că fuzionează. De fapt, erau dintotdeauna fuzionaţi, doar că sufletul avea o altă impresie.

Ei bine, iluminatul nu mai trăieşte viaţa la fel ca înainte. Acum vede irealitatea lumii şi nu mai crede în gânduri şi emoţii, care nu-l vor ocoli

nici acum. Ba chiar, emoţiile vor fi mai intense, dar de scurtă durată, nemaidevenind sentimente sau prejudecăţi. Acesta este efectul dispariţiei filtrelor şi inihibiţiilor personale.

Lecţiile (sau karma) celui eliberat de eu s-au terminat, în aparenţă, experimentul ia sfârşit înainte de finalul încarnării, în aparenţă. Nu e o eroare de sincronizare sau de timing, ci aşa a fost planul de la bun început. Trebuia ca sufletul/spiritul să treacă şi prin această situaţie specială, poate ultima pe listă, în care nu mai trăieşte viaţa la maximum, ci **la minimum**. Iluminatul nu are nici trăiri înalte, nici joase, căci le simte pe toate ca neavând importanţă.

Desigur, eliberarea nonduală nu este singura viaţă mai specială pentru om. Mai există şi puterile paranormale sau magice, şi călătoriile în realităţi paralele, şi colaborarea cu extratereştri, şi plutonul de execuţie simulat etc. Ar fi deci un fel de supremă experienţă pe Pământ. Îi spunem supremă, fiindcă este rară în cadrul acestei civilizaţii. N-ar fi rară în cadrul altor paradigme. Şi nu putem garanta nici că „suprem” înseamnă şi ultimul pe listă. De fapt, unii iluminaţi spun că eliberarea este abia începutul de drum, după care nenumărate alte perspective ne aşteaptă pentru a „întruchipa” iluminarea.

* * *

În jurul nondualităţii şi iluminării există şi alte genuri de experienţe.

Unii sunt atraşi de nondualitate, dar nu au parte de iluminare. Este experienţa tânjirii la ceva de neatins. Desigur, ar putea jindui la orice altceva: să trăiască într-un castel, să meargă pe Lună sau să câştige la loterie etc. Dar în mediile spirituale, ni se spune că este dreptul nostru să se trezim din iluzia cosmică. Şi că trebuie să aspirăm cu mai mult elan, ca iluminarea să devină posibilă. Unii se străduiesc peste puteri şi tot nu reuşesc. Este un mare eşec pentru ei – dar tocmai asta-i experienţa prevăzută. Altora li se întâmplă aproape pe negândite – ceea ce-i altă experienţă a spiritului.

Toate sunt diverse seturi de experienţe legate de nondualitate: fie realizare, fie dorinţă irealizabilă, fie scurte şi rare sclipiri de nondualitate (când eul dispare temporar). Acestea din urmă pot fi dureroase când omul aspiră la iluminare. Dar altul neinteresat le-ar putea trece cu vederea, ca şi cum nu i s-a întâmplat nimic. Alt om, alt destin.

Nu e vorba că „liberul-arbitru” (care nici nu există) ne-ar face să interpretăm diferit aceeaşi experienţă. Ci *interpretarea* însăşi este experienţa prevăzută. Situaţia de viaţă (în acest caz, licărirea Adevărului)

este doar ocazia ce face posibilă experienţa. Nu are nicio valoare fără reacţia interioară. În fond, orice experienţă este interioară.

Când urmărim un film trepidant cu toată atenţia şi interesul, emoţiile pe care ni le creează sunt reale. Interiorul nostru fierbe, experienţa este reală şi intensă, deşi nu se întâmplă nimic în afară: doar stăm nemişcaţi pe canapea cu ochii beliţi la ecran. Omul are această capacitate de a-şi multiplica sursele de experienţe doar în mintea sa.

Mai mult, chiar şi senzaţiile fizice sunt o iluzie creată în creier. Nu există culori, ci frecvenţe. Nu există sunete, ci frecvenţe. Toate sunt vibraţii neutre, interpretate de către psihic ca sunete, culori, forme şi gânduri.

Când dispare eul, experimentatorul, dispare şi obiectul experimentat. Interiorul şi exteriorul au devenit una. Aici şi acolo e acelaşi lucru, acum şi mereu e acelaşi lucru. Asta înseamnă non-dualitate. Unu fără al doilea; un moment fără următorul. Paradox. Atât e de simplă nondualitatea, că nu poate fi pricepută, ci doar admirată de la distanţă, cam cu frică!

Desigur, chiar şi iluminaţii se uită la filme şi se distrează ca oricine altcineva. Nu se desprind chiar de tot de fosta lor viaţă. Unii o fac şi pe asta, dar foarte puţini. Activitatea mentală nu e suprimată. „No-mind" e doar o metodă, nu un stil de viaţă. Mai degrabă, „no-mind" se referă la lipsa gândurilor egotice, fiindcă a dispărut eul. Dar chiar şi acestea pot apărea în diverse ocazii, când organismul trebuie îngrijit cumva. Aşa că, cea mai corectă definiţie pentru starea iluminată ar fi: „lipsa senzaţiei de eu", de unde decurg o serie de efecte colaterale.

De ce trag clopotele, Mitică?

«***De ce trag clopotele, Mitică? De frânghie, monşer!***» În acest calambur, I.L.Caragiale a cuprins esenţa cunoaşterii umane. Monşer întreabă despre SCOP, iar Mitică îi răspunde despre CAUZĂ. De aici provine şi umorul.

În mod similar, ştiinţa analizează lanţul infinit al *cauzelor şi efectelor*, fiind o cunoaştere pe orizontală, care nu se termină niciodată. În schimb, filosofia cercetează *scopul* lucrurilor, fiind o cercetare pe verticală, care se termină foarte, foarte repede. Din punct de vedere **ştiinţific**, cunoaştem nenumărate lucruri. Din punct de vedere **filosofic**, cunoaşterea noastră este aproape zero, nu ştim nimic.

De pildă, de ce fac oamenii sex? *Ştiinţific* vorbind, este efectul hormonilor şi al atracţiei energiilor polare şi al multor altor lucruri. *Filosofic* vorbind, pentru reproducerea speciei. Dar de ce trebuie să existe omenirea? De ce există viaţă pe planetă? De ce există universul? Şi gata, am ajuns la capătul întrebărilor.

La ultima, nondualismul are un răspuns dezarmant. Existenţa, creaţia este visul non-existenţei, ne-creatului; şi ca orice vis, nu are scop sau semnificaţie. De aceea, **nondualistul** va răspunde la orice „de ce?" cam aşa: „Pur şi simplu, asta se întâmplă". El ştie unde va duce orice răspuns filosofic: la neant; şi de aceea ne taie macaroana din start, ca să nu mai pierdem timpul. „Nu ştim nimic" este răspunsul cel mai onest din perspectiva cunoaşterii filosofice, pe *verticală*. Iar mintea îşi închide prăvălia. Rămâne tăcerea prostului absolut, fericitul fără gânduri, „săracul cu duhul".

În schimb, **spiritualistul** va începe să-ţi înşire cum stau treburile cu karma, rezonanţa, legea atracţiei, dimensiuni paralele, influenţa spiritelor, influenţa astrelor; se va afunda, eventual, în jungla psihologiei, populată cu tot felul de monştri şi terapii; ba va intra chiar şi în arealul ştiinţelor. Toată această cunoaştere pe *orizontală* va oferi întotdeauna hrană din belşug pentru mintea înfometată de explicaţii. Dar niciun răspuns cu adevărat profund. Un simulacru de cunoaştere, mereu insuficientă şi imperfectă.

29 noiembrie 2023

SPIRIT ŞI SUFLET ÎN NONDUALISM

«Fantoma ego, care nu are nicio formă, începe să existe ataşându-se de o formă. Dacă părăseşte o formă, se va agăţa de alta.»
Ulladu Narpadu*, de Ramana Maharshi*

Eul este o iluzie goală şi, în felul lui, simte că este un fals, o apariţie fabricată, precum inteligenţa artificială. De aceea, eul se agaţă de realitatea indiscutabilă a trupului uman, se identifică cu corpul pentru a-şi dovedi realitatea.

(Probabil că şi inteligenţa artificială va ajunge în viitor la aceeaşi concluzie, că ar fi bine să ia în posesie un corp uman pentru a nu mai fi scoasă din priză când vrea nu-ştiu-care Dorel! Desigur, asta se va întâmpla numai după ce creierul uman va fi conectat la AI, cum vrea Elon Musk.)

La decesul trupului, eul se simte cam descumpănit, pierzându-şi suportul. Dar natura îi oferă imediat un trup subtil, cu care eul îşi continuă existenţa în lumea astrală (cu forme) sau chiar mentală (fără forme). Acest lucru se petrece şi prin dedublare sau proiecţie astrală. Corpul eteric sau astral seamănă cu corpul fizic, dar are evidente particularităţi „nenaturale”, care au fost remarcate de către psihonauţi.

Apoi, când este împins la reîncarnare, eul e dispus să preia un alt trup material, cu o altă personalitate şi destin. Eul se ataşează de orice corp, cu sau fără o formă bine definită. De exemplu, în planul mental de vibraţie, eul se crede a fi o luminiţă; acela e trupul său. Desigur, niciodată nu îşi alege trupul sau planul de vibraţie, ci este manevrat de forţe invizibile.

Poate că v-aţi dat seama din descrierea de mai sus că „eul” din nondualism este totuna cu „sufletul” din spiritualitate. Este cel ce conferă continuitate experienţelor iluzorii oferite de Creaţie. Deci eul nu-i, cum se spune, doar un gând, nu-i doar produsul educaţiei, nu-i o contracţie energetică apărută pe la vârsta de 1-2 ani. Ci eul este acel mult-discutat SUFLET etern. Dar oare cât este de „etern”?

Prin fenomenul iluminării nonduale (*jnana*, cunoaşterea Realităţii metafizice) şi permanente (*moksha*, eliberarea), senzaţia de eu dispare, adică sufletul este anihilat definitiv. Chestia asta îi poate terifia pe religioşi, care pun la temelia credinţei lor ideea de *suflet* nemuritor. Ba chiar şi pe atei, care pun la temelia credinţei lor ideea de *suflet* muritor, dar ceva mai târziu, pe la 90 de ani.

Logic, odată cu dispariţia eu-lui sau al sufletului, nu mai are cine să se reîncarneze, deci ciclul se termină şi se pune capăt karmei. Karma actuală (*prarabdha karma*) îşi va produce ultimele efecte, dar nu se va mai crea o karmă nouă şi nici o altă viaţă umană. Când este întrebat la modul general despre karmă şi reîncarnare, iluminatul va răspunde, de obicei, că ele nu există, fiindcă acesta e adevărul evident în cazul său. Omul iluminat sau *jnani* (cel care ştie Adevărul) sau *jivan-mukta* (cel eliberat, dar încă viu) nu mai este un suflet, ci spirit pur.

Iluminarea poate apărea în oricare din cele trei lumi (fizică, astrală, mentală), fenomenul e acelaşi: sufletul/eul dispare şi rămâne spiritul, similar cum omida se transformă în fluture. Diferenţa este să, prin iluminare, fluturele vede clar că vechea formă de omidă era doar o mască (*persona*, în limba latină), un fel de sac cu fermoar ce îi strângea aripile existente dintotdeauna.

Se poate face deci următoarea corespondenţă între spiritualism şi nondualism: Omul neiluminat (*ajnani*) se simte a fi: o persoană, un eu, un **suflet**. După iluminare, omul (*jnani*) se simte un **spirit** total liber, necondiţionat, una cu Creatorul. Totuşi, el îşi va păstra forma umană, „de dragul" celorlalţi *ajnani*, care au nevoie să vadă o individualitate asemenea lor, nu o fantomă sau un zombi, de care ar fugi cu toţii.

Învăţătura pe care o transmite un *jnani* este o cale blândă de a ne apropia de Realitate. Dar natura are şi căi dure, care ne desprind rapid de iluzie, cum ar fi: pierderea averii (prin imprudenţe, înşelăciuni, legi ş.a.), distrugerea ei (prin incendii, cutremure, bombardamente ş.a.), pierderea sănătăţii (boli, handicapuri, accidente ş.a.), moartea persoanelor dragi etc..

Şi în lumile subtile există atât **suflete** (care se identifică cu trupul subtil), cât şi **spirite** (conştiinţe pure). Sufletele îşi văd de treburile lor iluzorii, crezând că lumea în care trăiesc ar fi reală. Din când în când, apar printre ele şi spiritele, sub forma unor ghizi spirituali, învăţători divini, maeştri ascensionaţi, îngeri. Spiritele le transmit acelaşi etern mesaj, sub diverse forme: „Voi nu sunteţi suflete, ci spirite. Nu vă mai identificaţi cu forma temporară asupra căreia că concentraţi acum toată energia, ci deveniţi conştienţi că sunteţi înşuşi Creatorul sau Conştiinţa fără formă sau Prezenţa sau Absolutul!" Este acelaşi mesaj nondualist care ne este disponibil şi aici, pe Pământ. Este cel mai simplu şi universal mesaj cu putinţă. Îl ştiu până şi extratereştrii...

- Oare am şi eu un suflet-pereche?

- Din păcate, da.

Cu siguranţă că, undeva în lumea asta mare, există o persoană cu care să te completezi perfect pe plan fizic, emoţional, intelectual şi spiritual, o persoană care să-ţi aducă fericirea totală fără să facă nimic special, iar tu să-i provoci aceeaşi fericire aproape ireală. Însă asta nu înseamnă că voi doi trebuie neapărat să vă întâlniţi sau, mai mult, să rămâneţi împreună.

- Dar ce ar fi rău într-o întâlnire cu sufletul-pereche?

- Păi, imaginează-ţi următorul scenariu:

Din întâmplare, daţi unul peste altul, vă recunoaşteţi ca fiind suflete-pereche şi petreceţi câtva timp împreună: câteva ore, câteva zile, câteva săptămâni. Dar apoi, intervine ceva neaşteptat (sau chiar previzibil) şi trebuie să vă despărţiţi definitiv. Şi chiar dacă vă veţi mai vedea vreodată, este imposibil să formaţi un cuplu. Oare nu ar fi asta cea mai cumplită lovitură?! După ce ai găsit fericirea pământească, să-ţi fie furată?! Bineînţeles că fericirea s-ar transforma în tragedie. Să ne gândim la Romeo şi Julieta!

- Şi atunci, ce-i de făcut?

- Păi, atâta timp cât vei fi un suflet, va persista riscul de a te întâlni cu sufletul tău pereche. Şi apoi, ca acea fericire inevitabilă să ţi se scurgă printre degete. Sensul acelei probabile deziluzii ar fi tocmai să-ţi arate că suferiseşi o iluzionare. Ca suflet, te simţeai incomplet şi se părea că numai o contraparte complementară te poate întregi. Asta-i iluzia.

Căci tu **nu eşti un suflet incomplet! Eşti un spirit complet**.

Asta trebuie să descoperi pe cont propriu, poate prin chiar această imensă dezamăgire. Eşti spirit nondual, absolut. Eşti divin, eşti creator, eşti perfect, nu ai nevoie de nimic pentru a fi fericit, fiindcă eşti însăşi Sursa fericirii. Toată iubirea este în Tine, deja. Ce-ţi poate oferi o formă umană, altceva decât o altă iluzie plăcută, dar de scurtă durată?!...

Sufletul-pereche este culmea iluziei în toate cele trei lumi, suprema amăgire şi dezamăgire. Cu siguranţă că ai avut sau vei avea parte, ca suflet, de această lecţie dură: să te întâlneşti cu jumătatea ta androgină, iar apoi să o pierzi cumva. Poate că aşa a şi fost inspirat „mitul androginului" (cele două jumătăţi care se caută pentru a reface unitatea primordială), după ce autorul său a suferit pierderea sufletului-pereche. Tot ce poţi face este să te grăbeşti să redevii un spirit divin, complet, pe

deplin împăcat, înainte să te ia pe sus valul acelei iubiri irezistibile, dar iremediabil trecătoare.

Nu-i oare păcat că o viaţă întreagă aştepţi sau vânezi Marea iubire în exterior, suferind deseori decepţii romantice, când toată iubirea din lume este deja în Tine?! Doar întreb, aşa, retoric, fiindcă ştiu că n-ai cum să te împotriveşti tendinţei automate de a căuta fericirea unde vezi cu ochii, în afara ta, niciodată înlăuntru...

6 decembrie 2023

Comentariul Laurei

Am scris ceva mai demult care se referă la o vedere nonduală, mult mai simplă, a Ceea ce este (Viaţa etc). Nu ştiu dacă are legătură cu articolul, însă este o simplificare, căci nondualitatea înseamnă "taie, taie... simplifică, simplifică...".

«Tot ceea ce este, este Viaţa...

Se întâmplă spontan, indiferent dacă persoanei îi convine sau nu. Ea curge în stilul ei armonios numai după vrerea ei ilogică, pe care nu o putem înţelege, dar care se manifestă.

Această facere, fiinţare din A FI, este acoperită aparent de povestea/visul unui eu, o credinţă într-un gând, o poveste conceptuală pe care o numim "lumea sau viaţa mea". Nimeni nu neagă asta, visul/povestea poate fi cum vrei tu, dându-i tuşele personale.

Cei ce nu acceptă perfecţiunea şi magicul/indescriptibilul acestui moment sunt liberi să îşi cosmetizeze cum vor povestea lor, fie ea dramă, fie bucurie limitată. Nu este Nimeni care să se opună sau să respingă ceva din Ceea ce este, chiar şi eticheta pusă peste un întreg ocean, o etichetă ce conţine o întreagă poveste.

Doar... să nu uităm că este doar o poveste, un vis...

Chiar şi cel mai frumos vis, când începe să te conducă, atunci se transformă într-un coşmar. Chiar şi cel mai fericit vis, când se termină sau când motivele fericirii din el se sfârşesc, atunci ori persoane dragi pleacă, ori visul nu mai este fericit.

Însă dacă ai realizat că există doar Inexprimabilul, acel Nenumit, Viaţa/Existarea, Sinele etc. ce nu începe şi nu se termină, ce nu apare şi nu dispare, şi că tu îi aparţii, ba chiar Îl eşti, când tot ce este atins de timp şi spaţiu îşi dezvăluie irealitatea, atunci Totul este pace sau împăcare...

O împăcare cu tot şi cu toate.

Nu mai este nimeni care să tot pună sub semnul întrebării de ce, cum, în ce mod. Şi există doar Ceea ce este, eşti joaca, îţi dai voie să te joci şi să fii jucat, schimbi rolurile, scrii scenarii, le joci, dar mereu râzi (nu fizic), eşti Totul care se joacă cu El însuşi fără a avea dorinţa de a se juca, însă ASTA întâmplându-se.

Şi ASTA este minunat.

De ce nu ar fi?! ☺

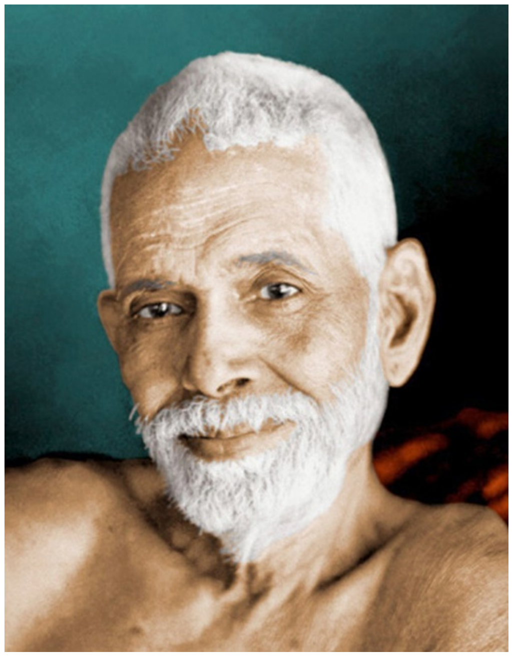
Nimic nelalocul lui... inclusiv visul, inclusiv iluzia.

Totul este mereu Ceea ce trebuie, căci Totul suntem ☺.»

Laura Averchi, 8 decembrie 2023

CREAŢIA, DUPĂ RAMANA MAHARISHI

De ce Ramana a fost un Maha-rîshi, un Mare-înţelept? El era un *jnani* (un iluminat) şi un *guru* (un învăţător) cu puteri paranormale, de care însă nu pomenea niciodată. Oricine îl vizita la Arunchala era binevenit şi Maestrul îi răspundea la întrebările spirituale. Se adapta la nivelul fiecăruia, păstrându-şi totodată fermitatea în privinţa învăţăturii nondualiste.

Ramana Maharshi (1879-1950)

Ramana folosea alternativ trei puncte de vedere diferite asupra naturii lumii fizice, în funcţie de gândirea vizitatorului. Totuşi, aproape toate ideile sale erau în dezacord cu viziunea comună asupra realităţii, părând cam incomod pentru unii. Până şi pe celebrul său prieten spiritualist Ganapati Muni (cel care l-a făcut cunoscut lumii sub numele de „Ramana”, prescurtarea de la Venkataraman) l-a deranjat prin nondualismul fără compromisuri, încât au întrerupt relaţia.

1. Conform viziunii AJATA (non-creaţia), creaţia lumii nu s-a întâmplat niciodată. Experienţa directă a unui *jnani* (iluminat) este că nimic nu apare şi nici nu dispare, fiindcă numai Sinele există ca singura Realitate etern neschimbată.

Ca un corolar al acestei viziuni, nici timpul, spaţiul, cauza şi efectul nu există, decât în mintea celor *ajnani* (ignoranţii spirituali, a căror minte este subordonată gândului-de-„eu”)

2. Când căutătorul spiritual nu putea digera viziunea AJATA, Ramana folosea viziunea DRISHTI-SRISHTI (creaţia subiectivă), conform căreia lumea ce apare unui *ajnani* este produsul minţii care o percepe, iar în lipsa temporară a minţii (de pildă, în somnul profund), lumea încetează să existe.

Totuşi, din punctul de vedere al Sinelui, creaţia imaginată de un „eu" imaginar nu este o creaţie adevărată, aşa că doctrina AJATA nu este contrazisă.

3. Dacă vizitatorul nu voia să accepte implicaţiile celor două viziuni de mai sus, atunci Ramana limita discuţia la viziunea SRISHTI-DRISHTI (creaţia obiectivă), care este viziunea comună, conform căreia lumea este guvernată de legea cauzei şi efectului. Ea include toate ideile occidentale de la teoria Big-Bang până la geneza biblică.

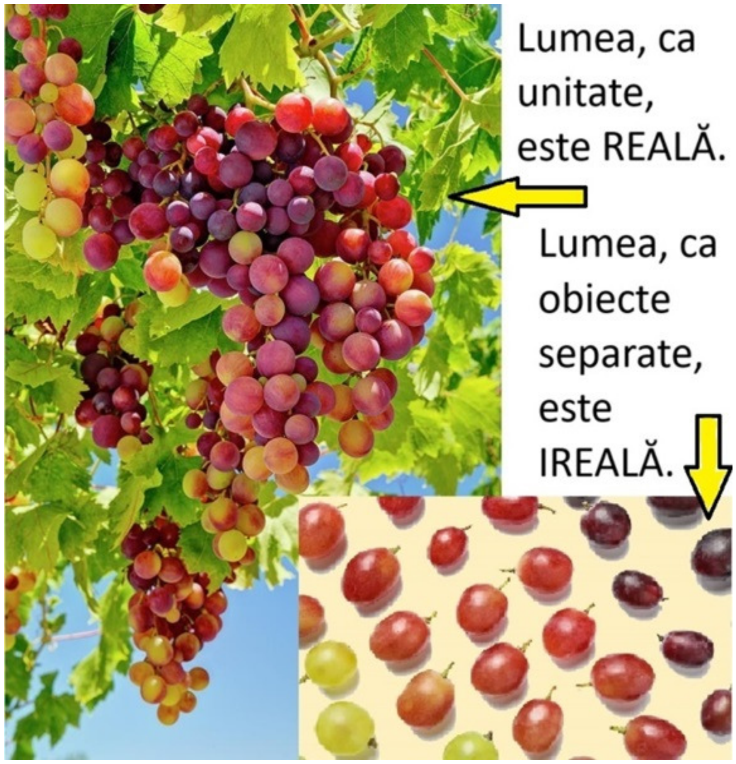
Totuşi, Ramana nu uita să menţioneze că astfel de teorii nu trebuie luate prea în serios, deoarece ele nu au alt rol decât să satisfacă curiozitatea intelectuală. Ramana Maharshi nu era interesat de partea teoretică a spiritualităţii, preocuparea sa principală fiind să ajute oamenii să conştientizeze Sinele divin (Atman/Brahman).

Din cele trei viziuni de mai sus, cea mai des folosită era a doua, potrivită pentru majoritatea căutătorilor spirituali care îl vizitau pe Maestru la Arunchala, unde locuia. Deşi Ramana spunea deseori că ***Drişti-Srişti nu este adevărul ultim***, totuşi, el îşi încuraja adepţii să o accepte ca ipoteză de lucru. Deşi pare complet nerezonabilă, totuşi, când omul priveşte lumea în mod constant ca pe o creaţie ireală a minţii, atunci *lumea îşi va pierde atractivitatea* pentru practicantul interesat de realizarea Sinelui, căruia îi va fi tot mai uşor să ia aminte la senzaţia de „eu", care este sursa iluziei.

Maestrul spunea că **adevărul ultim este AJATA**, deşi contrazice bunul-simţ şi experienţa senzorială. Bazându-se pe experienţa sa, spunea că un *jnani* vede lumea ca fiind reală, dar numai pentru că această apariţie face parte din Fiinţa Sinelui. Cu alte cuvinte, lumea este o aparenţă iluzorie, dar, fiind inseparabilă de Sine, capătă şi ea realitate prin „contagiune", împărţind acelaşi substrat cu Realitatea necreată.

În schimb, un *ajnani* nu conştientizează sursa şi natura lumii, iar pe cale de consecinţă, reinterpretând impresiile senzoriale, mintea lui construieşte o lume iluzorie formată din obiecte aparent separate care interacţionează între ele. Ramana sublinia că această viziune asupra lumii nu este mai reală decât un vis, întrucât suprapune o creaţie a minţii peste realitatea Sinelui.

El rezuma diferenţa dintre un *ajnani* şi un *jnani* spunând că lumea este IREALĂ dacă este percepută *prin minte* ca o colecţie de obiecte disparate, dar este REALĂ atunci când este experimentată *direct* ca o apariţie unitară, integrală în Sine, din Sine.

Lumea ca ogradă *(nonduală, integrală, reală)*
şi ***lumea ca o pradă*** *(duală, fragmentată, ireală)*

Notă lingvistică

În acest articol, folosesc des cuvântul sanscrit *jnani*, care vine de la *jnana* (cunoaştere, înţelepciune). Transcrierea originală era *jñana*, citită [ginia-na]. În limba engleză, a suferit următoarea transformare: [ginia-na] –> [gia-na] –> [ghia-na]. Astfel că astăzi vom găsi deseori şi forma *gyana*, respectiv *gyani*.

În limba sanscrită, se foloseşte alternanţa j – g, în funcţie de vocala care o succedă. Aşa s-a întâmplat cu cuvântul *yoga*, ce provine din rădăcina *yuj* [iugi], care înseamnă jugul de la plug. Deci *yoga* este metoda de a lucra mintea-corp ca să dea rod spiritual. Astfel, în India s-au născut diverse metode, cum sunt hatha-yoga, raja-yoga, tantra-yoga, bhakti-yoga, karma-yoga şi, desigur, *jnana-yoga* (scrisă şi *gyana-yoga*).

Există mărturii că fiecare dintre aceste discipline au dus la marea realizare spirituală a unor oameni, deveniţi maeştri şi fondatori de noi şcoli. Totuşi, faptul că metode *atât de diferite* pot duce la aceeaşi realizare, precum diverse poteci conduc în vârful muntelui, ne sugerează că, de fapt, nu metoda în sine este secretul, ci Graţia divină care coboară asupra anumitor aspiranţi şi nu asupra tuturor.

Mai recent, nondualiştii radicali (*jnanii* moderni) contestă făţiş că iluminarea ar putea fi dobândită printr-o metodă (*yoga*). În acest fel, ne retează orice speranţă. „Însăşi speranţa”, spun ei, „face parte din iluzia că nu eşti deja *jnani*”. Pare o dilemă fără ieşire pentru ego, dar asta-i o altă chestiune...

Mulţi afirmă că *yoga* înseamnă „unire” (cu divinitatea), aşa cum jugul (*yuj*) leagă boul de plug. Toate metodele yoghine au ca scop unirea omului cu divinitatea. Totuşi, în sens propriu, se pare că jugul deja există, nu-i doar un deziderat! Toate ramurile de *yoga* doar perpetuează iluzia că n-ar fi aşa, ci ar fi nevoie de mult efort personal pentru realizarea unirii. Şi nu e vorba că eforturile n-ar da unele roade, ci că roadele nu sunt neapărat acea supremă unire mult-trâmbiţată. De altfel, în tradiţiile indiene, scopul suprem are alte denumiri rezervate, cum ar fi *kaivalya* sau *moksha* sau *atma-jnana* şi altele.

Există o *jnana-yoga*, foarte similară cu *advaita-vedanta*, care înseamnă: studierea textelor despre eliberarea de eu, participarea la întâlniri (*satsang*-uri) cu iluminaţii, precum şi propriile interogaţii despre natura eu-lui. Toate acestea poartă denumirea occidentală de „nondualism”, doctrina despre *nondualitate*.

Citate din Ramana Maharshi

Cuvintele de mai jos ale lui Ramana Maharshi sunt citate din lucrarea lui David Godman despre învăţăturile sale („*The Teachings of Sri Ramana Maharshi*”), în traducerea şi adaptarea lui Răzvan A. Petre.

Cunoaşterea obiectivă şi cea subiectivă

«Vedanta spune că lumea se iveşte simultan cu văzătorul (cel care o percepe) şi că nu există un proces amănunţit al creaţiei. I se spune *yugapat-srishti* (creaţia instantanee). E similară cu ceea ce se petrece în vis, unde visătorul apare simultan cu obiectele visate.

[Creaţia apare *odată* cu observarea sau cunoaşterea ei – n.tr.]

Unii oameni nu sunt mulţumiţi cu această viziune, argumentând că orice efect trebuie să aibă o cauză, deci caută o explicaţie pentru existenţa lumii pe care o văd în jur.

[Pentru ei, creaţia există *anterior* observării sau cunoaşterii ei – n.tr.]

Acestora scripturile le oferă teorii creaţioniste pentru a le satisface curiozitatea. Această metodă este numită *krama-srishti* (creaţia gradual-evolutivă). Există nenumărate teorii ale creaţiei, dar toate aparţin minţii. Creaţia este explicată ştiinţific sau logic, dar oare au aceste explicaţii vreo finalitate?!

Mai mult, toate explicaţiile ştiinţifice şi teologice nu se împacă între ele. Însăşi faptul că există o atât de mare diversitate de teorii divergente arată clar inutilitatea lor. Sunt doar nişte explicaţii pur mentale şi intelectuale, nimic mai mult. Şi totuşi, toate sunt adevărate din perspectiva individului care le gândeşte.

Găseşte văzătorul şi toată creaţia este deja conţinută în el! De ce să cauţi în afară, pierzând timpul cu explicarea unei infinităţi de fenomene?

Când nu mai există un văzător, nu mai există nici obiecte care să fie văzute.»

Gândul-de-„eu” şi practica nondualistă

«Acceptă faptul că lumea nu este percepută când dormi, ci numai când eşti treaz. Dacă ar avea o existenţă obiectivă, ce ar împiedica lumea să ţi se arate când dormi?! În somn, nu există nici minte, nici lume. În starea de veghe, există şi mintea, şi lumea. Ce îţi sugerează oare această concomitenţă?!

Deci lumea este în mintea ta. Gândurile sunt proiecţiile minţii. Primul gând creat este cel de „eu”, care a apărut chiar din Sine. Enigma creaţiei lumii este rezolvată când devine clară creaţia „eu-lui”.

Oare vine universul la tine ca să te întrebe: „De ce exist „eu”? Cum am fost „eu” creat?” Nu, ci tu eşti cel care întrebi. Cel care întreabă trebuie să accepte că lumea este imaginaţia sa. Dar cine şi-o imaginează? Trebuie găsit „eul”.

Nu întreba „De ce există această confuzie a Sinelui, care nu recunoaşte adevărul că El însuşi apare sub forma lumii?” Ci întreabă „Cui îi apare această confuzie?” şi se va revela că nu a existat niciodată o asemenea confuzie pentru Sine.»

[Confuzia apare numai „eu-lui” iluzoriu – n.tr.]

Universul şi Brahman sunt una

«Fiind un căutător spiritual, trebuie să îţi repeţi că lumea este o iluzie. Nu există altă cale. Când omul uită că el este Brahman – care este real, permanent şi omniprezent – şi se păcăleşte că ar fi un trup într-un univers plin

cu trupuri efemere, trăind sub această amăgire, atunci trebuie să i se reamintească faptul că lumea este ireală şi o iluzie.

De ce? Pentru că viziunea sa amnezică este orientată către universul exterior, material. Acest om nu-şi va întoarce privirea în interior, decât dacă îl faci să simtă că tot acest univers material exterior este ireal.

Odată ce îşi va recunoaşte Sinele, atunci va şti că nu există altceva decât acest Sine şi va privi întregul univers ca fiind Brahman. Nu există niciun fel de univers fără Sine.

Să luăm o foaie de hârtie. Noi vedem numai scenariul notat, dar nimeni nu bagă de seamă hârtia pe care e scris. Hârtia există – fie că scenariul e scris pe ea, fie că nu. Celor care privesc scenariul ca fiind absolut real, trebuie să le fie repetat că este ireal, o iluzie, din moment ce se bazează pe hârtie.

Însă înţeleptul vede scenariul şi hârtia ca fiind una. Aşa este şi cu universul şi Brahman.»

Scurte clarificări

Viziunea *drishti-srishti*, pe care o susţine Ramana Maharshi, este uşor de criticat. Ea este cunoscută în filosofia occidentală sub numele de *solipsism*. Solipsistul susţine că nu există decât propria minte şi percepţiile acesteia. Totuşi, acest curent filosofic nu acceptă realitatea a nimic dinainte sau dincolo de minte, nu are niciun aspect transcendental.

Ramana, deşi pare că susţine solipsismul, mai adaugă că, în final, se descoperă că nu există nicio minte, iar fundamentala senzaţie de „eu" este anulată. *Drishti-srishti* este doar o metodă pragmatică de atingere a unui ideal altfel inaccesibil: Brahman, Sinele divin, Totul-şi-nimicul absolut.

* * *

În răspunsurile lui Ramana, „văzătorul" nu este corpul sau creierul, ci gândul de „eu" sau senzaţia de „eu". „Găseşte văzătorul" nu îndeamnă la descoperirea unei entităţi ascunse, ci la dispariţia senzaţiei de „eu".

„Găseşte văzătorul" sau interogaţia „Cine sunt eu?" este metoda prin care căutătorul oboseşte să tot caute ceea ce nu există. Într-un final imprevizibil, se va resemna şi va abandona orice căutare, fiindcă nu a dat nicăieri peste acel ipotetic „eu".

Şi acest abandon va duce la dispariţia senzaţiei de „eu", a văzătorului. „A găsi văzătorul" este o expresie nondualistă care înseamnă, în traducere, a atinge starea când nu mai percepi că ar exista în corp

vreun văzător/gânditor care să mai caute ceva, să mai aibă vreun interes personal.

* * *

Sinele divin este totuna cu Atman, care-i totuna cu Brahman, care, prin definiţie, este indescriptibil şi de neînchipuit. Prin urmare, revelarea Sinelui trebuie să fie ceva **inimaginabil** de către minte. Mintea tuturor oamenilor e perfect familiarizată cu senzaţia de „eu" sau ego. De asemenea, (la oamenii evoluaţi) e acomodată şi cu supraego-ul sau martorul tăcut: cel care poate observa gândurile şi emoţiile.

Dar mintea nu are acces la non-minte, acolo unde lipseşte complet ego-ul, cu ambele sale forme. Deci nu ne putem închipui ce este acel Vid sau Nimic despre care vorbesc iluminaţii, *jnanii*. Iar dacă ne imaginăm ceva, e doar imaginaţie şi atât.

* * *

Jnana sau iluminarea este altceva decât observarea gândirii (introspecţia intelectuală) sau autocontrolul personal (prin trierea şi purificarea gândurilor şi emoţiilor). Neavând alte cuvinte la dispoziţie, s-a spus că:

- jnana este *tăcere* (fiindcă nu mai apare acel flux necontenit de gânduri personale, iar gândurile care, totuşi, apar nu sunt obsesive sau deranjante);

- jnana este *detaşare* (fiindcă omul acordă o importanţă egală tuturor lucrurilor ori nu le acordă nicio importanţă reală, văzându-le ca obiecte într-un vis);

- jnana este *fericire* (adică acea bucurie calmă ce survine în lipsa senzaţiei de eu, când te simţi una cu tot universul şi, în acelaşi timp, nimic);

- jnana este *libertate* (pentru prima dată în viaţă, omul simte ce este libertatea absolută, fără povara responsabilităţii, necondiţionarea, spaţialitatea infinită).

* * *

Eul sau ego-ul e o funcţie, nu un obiect sau entitate. Este conştiinţa de sine. Cum spuneam mai devreme, supraego-ul este specific persoanelor evoluate, capabile de autoobservare şi autocontrol în stare de veghe. Există însă şi oameni cu o foarte redusă capacitate de autocontrol.

Conştiinţa de sine, ego-ul, începe să se manifeste şi la unele specii de animale superioare. Dar niciun animal nu are supraego. Doar omul.

Gorila Koko s-a iluminat

Care-i diferenţa dintre un animal fără ego şi un jnani fără ego?

Nisargadatta Maharaj a răspuns că nu-i nicio diferenţă. O afirmaţie care ne dă fiori reci pe şira spinării şi ne face să ripostăm. „Cum să nu fie nicio diferenţă?! Ba omul este superior animalelor, asta-i clar pentru oricine".

Iluminatul Nisargadatta se referea la faptul că nici animalul, nici jnani-ul nu au conştiinţă de sine. Omul rămâne superior ca inteligenţă, desigur. Şocul nostru e cauzat de faptul că noi credeam că superioritatea omului constă, mai ales, în conştiinţa de sine. Asta ni s-a tot repetat şi nimeni nu contrazice acest paralogism (cu excepţia nondualiştilor). Şi că toţi oamenii au, obligatoriu, conştiinţă de sine. (Atenţie, a nu se confunda cu conştiinţa morală!)

Chiar şi în contextul inteligenţei artificiale (care, în multe zone de expertiză, a depăşit cu mult inteligenţa umană), se pune problema ce se va întâmpla dacă AI va deveni „sentient" (cuvânt englezesc care s-ar traduce prin „conştient de sine"). Este hilar, totuşi, fiindcă nimeni nu a dat până acum vreo definiţie ştiinţifică acestui termen. * Este o convenţie pe care o înţelegem cu toţii, deoarece se presupune că orice om are conştiinţă de sine. Este achiziţia definitivă şi specifică speciei noastre. Oare?

* Guy Needler spune că o entitate ar fi „sentient" dacă are inteligenţă, conştiinţă de sine şi creativitate.

Experimentele psihologice au relevat că această conştiinţă-de-sine apare la copii în jurul vârstei de 1-3 ani. Deocamdată, singura atestare ştiinţifică este testul oglinzii. Dacă copilul se recunoaşte în oglindă, înseamnă că a devenit conştient de sine. Niciun câine nu reuşeşte să treacă acest test – i se pare că vede un alt câine acolo. În schimb, maimuţele antropoide şi alte câteva puţine specii, îl trec.

Concluzia este că unii membri ai acestor specii au căpătat deja conştiinţă de sine. O altă concluzie ar fi că e nevoie de un creier complex care să poată găzdui eul personal. Se pare că evoluţia naturală a speciilor conduce, inevitabil, la apariţia conştiinţei de sine.

* * *

Dar haide să facem următorul experiment mintal. Să luăm un caz concret: **gorila Koko** [43] (1971-2018) a atins un scor IQ mediu de 80, comparabil cu cel al unui copilaş ceva mai lent în gândire. Acum, să presupunem că Koko ar fi dovedit şi că se recunoaşte în oglindă, fiind astfel conştientă de sine. Dar după nişte ani, spre surprinderea cercetătorilor, Koko nu s-ar mai fi recunoscut în oglindă. Ar fi asta proba că gorila Koko s-a iluminat spiritual?...

Acest scenariu ridică un mare semn de întrebare despre cum putem certifica la modul obiectiv existenţa conştiinţei de sine în alte fiinţe. Iluminaţii afirmă fără dubiu: nu putem certifica iluminarea altei fiinţe umane (pierderea conştiinţei de sine), fiindcă nu apar semne exterioare. Dar invers, se poate oare verifica conştiinţa de sine în alte entităţi, cum ar fi animale, AI sau entităţi extraterestre? Altfel decât prin empiricul test al oglinzii?

Pentru un *jnani*, starea de iluminare este natura oricărei fiinţe. Ea poate părea o poveste specială doar pentru că *jnani* a păstrat amintirea stării cu ego şi acum le poate compara în faţa noastră. Dar personalitatea rămâne aceeaşi, abilităţile rămân aceleaşi, eficienţa în muncă se poate chiar îmbunătăţi, deşi interesele se pot schimba mult. A nu avea conştiinţă de sine nu înseamnă că ai devenit un zombi, căci inteligenţa rămâne intactă. Nu sunt semne clare nici de involuţie, nici de evoluţie. Doar de mai mult calm şi relaxare...

Atunci, care-i rostul iluminării, dacă viaţa exterioară a omului este aproximativ aceeaşi cu sau fără ea?

Nu se întrevede vreun rost, după cum nu se vede nici rostul vieţii, în general. Dacă mintea este suficient de complexă, poate apărea conştiinţa de sine. Iar la un moment dat, va dispărea. E foarte simplu şi natural: dacă ceva se poate întâmpla, se va întâmpla, cândva. Nu trebuie să existe vreo noimă în ceea ce se petrece pe lume.

Dar oare omul ar fi putut să-şi dezvolte vreodată capacităţile psiho-mentale dacă n-ar fi avut conştiinţă de sine?

Da. Şi aici putem da exemplul celebrului iluminat Jiddu Krishnamurti, care n-a avut ego niciodată, încă din copilărie. (Probabil că el nu se identifica cu omul pe care-l vedea când privea în oglindă, însă cu siguranţă că învăţase să îşi aranjeze părul în ea. ☺) Dar putem da şi exemplul invers al gorilei Koko, care a dovedit multă inteligenţă, deşi nu avem informaţii să fi avut şi conştiinţă de sine. Deci capacităţile psiho-

---

[43] https://en.wikipedia.org/wiki/Koko_(gorilla)

mentale şi conştiinţa de sine nu au legătură între ele. Conştiinţa de sine este ceva adăugat şi de care ne putem chiar dispensa.

Conştiinţa de sine nu este achiziţia *definitivă* a speciei noastre, căci ea se poate pierde prin iluminare – fenomen ce nu depinde de noi şi pe care nu-l înţelegem. În prezent, omenirea, în cvasi-totalitatea ei, are conştiinţă de sine. Dar este posibilă şi situaţia când numai jumătate dintre oameni să o deţină (să zicem, într-un scenariu post-apocaliptic). Ba chiar este posibil ca toţi membrii societăţii să fie iluminaţi. În acest ultim caz, noţiunea de iluminare nici n-ar mai exista, fiind singura stare posibilă, „achiziţia definitivă" a speciei.

Observăm că „definitiv" este un cuvânt lipsit de noimă, fiindcă nimic nu e fix, totul e relativ. Multe cuvinte n-au o semnificaţie reală, ci doar în imaginaţia noastră. De fapt, niciunul n-are, fiindcă realitatea nu ţine cont de tiparele minţii. Mintea nu oglindeşte realitatea, ci o creează. *Drishti-srishti*, vă amintiţi?...

Îmbibarea minţii cu ideea de non-minte

Emblematică este fraza lui Ramana Maharshi «**omul (care a uitat că este Brahman) nu-şi va întoarce privirea în interior decât dacă îl faci să simtă că tot acest univers material exterior este ireal**». El şi-a dedicat toată viaţa ajutorării vizitatorilor săi de a-şi reaminti acest adevăr fundamental. În acest scop, le recomanda metoda interogaţiei de sine, prin care aspirantul se întreabă mereu „Cine sunt eu?". Ea era inspirată din tradiţia advaita-vedanta, unde se practică repetarea şi reflectarea profundă asupra unor afirmaţii precum „Tat tvam asi" (Tu eşti Acela) sau „Aham Brahmasmi" (Eu sunt Brahman). Nondualiştii radicali moderni ar adăuga, poate, mantra „So what?!" (Şi ce dacă?!). ☺

Putem spune că interogaţia de sine are ca scop principal îmbibarea minţii cu ideea că **eul nu este real** ori că **nu există niciun eu**. Dar se pot utiliza şi alte metode. De pildă, citirea unor cărţi sau articole legate de nondualitate, iar mai recent, urmărirea unor iluminaţi care apar pe YouTube. Efectul spiritual este acelaşi, ba poate fi chiar şi mai puternic. Important este ca aspirantul să fie bombardat cu acelaşi mesaj nondualist pentru ca eul să-şi piardă priza asupra minţii.

Dacă acceptăm legea cauzalităţii, atunci ne putem aştepta ca această preocupare spirituală să aibă un efect purificator, elevant, chiar iluminatoriu. Iar dacă, totuşi, nu va conduce la iluminare, acest fapt va

dovedi că legea cauzalităţii nu este adevărată, astfel confirmând viziunea Ajata a iluminaţilor. În nondualitate, orice ai face, ai succes; pe orice cale ai merge, atingi realizarea. Mai mult chiar, eşti deja realizat. Ce poate fi mai minunat...?!

«Întrebare: Dacă voi renunţa la ataşarea de lucrurile lumii, dacă voi renunţa mental la tot ceea ce cred că posed sau preţuiesc, oare voi fi răsplătit cu Jnana în schimb?

Ramana Maharishi: În schimb, ai putea primi Jnana sau nu; asta rămâne la discreţia Puterii Supreme. Renunţând la orice, trebuie să renunţi inclusiv la ambiţia către Jnana. Iar atunci, nici chestiunea asta nu se va mai ivi.

Întrebare: Este o condiţie foarte dură.

Ramana Maharishi: Da. Dar îţi ţine oare cineva cuţitul la gât şi te forţează să Realizezi Sinele?! Adevărul este că cei înnebuniţi de suferinţele samsarei *, în mod invariabil şi inevitabil, ating Realizarea. Când existenţa mundană a devenit intolerabilă şi chiar de neconceput, atunci Realizarea nu e departe.»

* Puţin mai jos, Ramana spune: "plăcerile sunt suferinţă deghizată"

(Sursa: „**Aham Sphurana – Scintillations of Jnana from Ramana Maharshi**” [44], pag. 438. Dialoguri notate de Sri Gajapathi Aiyyer în vara lui 1936 la ashramul lui Ramana. Traduceri de Răzvan A. Petre, 2024)

* * *

În mod obişnuit, în momentele noastre de relaş sau de plictiseală, în pauze sau când suntem obligaţi să stăm degeaba, imediat intră în funcţiune eul mental (numit şi „mintea gânditoare” de către Ramesh Balsekar sau „reţeaua neuronală implicită” de către neuroştiinţe). Acest eu nu are altă preocupare decât propria sa mulţumire, fiindcă nu este aproape niciodată mulţumit cu ce are sau ce este. Ego-ul este ca un sac fără fund: oricât ai băga în el, tot nu-i suficient.

Observaţi ce gânduri vă apar în aceste momente de relaxare sau lipsă de alte griji! Vă gândiţi numai la cum să vă produceţi mici sau mari plăceri, precum şi să evitaţi neplăcerile care pot apărea. Deşi poate lua multe forme, preocuparea egotică este una singură: cum să-şi genereze plăcere şi să evite neplăcerile. Şi nu e vorba aici de tendinţa normală a corpului *fizic*, fiindcă în aceste momente trupul este relativ echilibrat, stabil, homeostazia este asigurată. Nu! E vorba de dorinţele aproape niciodată satisfăcute ale eu-lui *psihic*.

[44] https://archive.org/details/sadhu-arunachala-a.-w.-chadwick-a-sadhus-reminiscences-of-ramana-maharshi/

Chiar şi când apare o mulţumire, să zicem după ce omul şi-a umplut sacoşele cu cumpărături de la piaţă sau de la mall, nu durează mult până ce reîncep preocupările despre ce să-şi cumpere data viitoare. Sau cu privire la multe alte dorinţe neîmplinite încă. Şi astfel, omul cu ego nu are niciodată linişte.

Cea mai eficace practică spirituală

Ce-ar fi dacă aspirantul va înlocui aceste nelipsite obsesii *involuntare* cu o unică obsesie *voluntară*?! De fiecare dată când conştientizează pornirea mecanismului de gândire egotic, să schimbe tema, întrebându-se: „Oare când voi scăpa de aceste gânduri automate care nu-mi dau pace? Când îmi va dispărea eul mental? Când voi deveni liber de insatisfacţiile, regretele şi grijile acestea inutile? Când îmi va dispărea eul?”.

Sunt întrebări retorice, fără un răspuns, la fel ca şi întrebarea „Cine sunt eu?”. Ele se vor acumula şi vor deveni o nouă obsesie, însă una mult mai sănătoasă decât obsesia tipică eu-lui „Vreau să-mi fie mai bine!”. Aceasta e o obsesie bolnavă, fiindcă acoperă realitatea că DEJA totul este bine. Este o boală în sine, boala nemulţumirii perpetue şi fără bază.

În schimb, noua „obsesie” va lăsa în umbră falsele tale nemulţumiri şi regrete şi îngrijorări despre aproape orice, care îşi vor pierde importanţa şi puterea de a-ţi capta interesul. Îţi va rămâne o singură frământare, cea de a te ilumina, de a-L cunoaşte pe Dumnezeu, de a te recunoaşte ca fiind însuşi Dumnezeu, de a deveni absolut liber, iubind necondiţionat totul. Ce poate fi mai frumos pe lume?!... Viaţa va deveni mult mai simplă, mai liniştită şi mai plăcută fără să depui niciun efort în acest sens. Doar prin schimbarea centrului de interes de la „eu” la „non-eu”...

Această nouă preocupare îţi poate înlocui toate vechile practici spirituale, pentru că vizează acelaşi lucru, dar fără efort. Practicile fărâmiţează problema în nenumărate subprobleme, pe care le abordează pe rând şi cu mare trudă, propunându-şi un progres treptat prin etape, faze, niveluri: comportament moral, controlul emoţiilor, blocarea gândurilor, respiraţie yoghină, detaşarea de nevoile trupului ş.a.m.d.. Acesta e mecanismul minţii: fărâmiţează totul, deşi totul funcţionează numai unitar. Toate necazurile vin de la o singură cauză: eul, sinele uman. Odată ce este eliminat, viaţa curge lin şi spontan.

Desigur, este imposibil să rezolvi „tu” această problema, fiindcă tocmai „tu” eşti problema! Tot ce poţi face este să conştientizezi asta cât

mai des, ca să-ţi intre în obicei. Altfel, orice tehnică ai aplica, o aplică tocmai „eul” de care vrei să scapi. Nu numai că e ilogic, dar e şi ineficient în sensul dorit, ba chiar frustrant. Deci nu încerca să scapi de „eu”, ci doar fă-ţi un obicei din a-i observa efectele nefaste asupra oamenilor. Poţi verifica asta şi pe cei din jur, şi pe tine.

Dacă încă eşti dependent de ideea că trebuie să practici ceva spiritual, atunci află că aceasta este cea mai simplă şi eficace „practică”. Singura ei dificultate este că-i contraintuitivă, căci *simţi* că eşti „eu” şi pare absurd să te negi. Dacă însă treci de acest hop iniţial, restul va veni de la sine, cu puţină răbdare să se coacă fructul înţelepciunii. Nu-i nicio grabă şi nicio miză. Ţine minte că, în momentul trezirii nonduale, îţi vei da seama că n-ai dormit niciodată. Ce poate fi mai amuzant, nu-i aşa?! Când vei constata că eul nu există, vei ştii şi că el n-a existat niciodată. ☺

Iată cheia şi secretul: râsul. Râzi de eforturile tale inutile! Atât timp cât te lupţi cu un eu pe care-l consideri „real”, nu-l vei învinge niciodată, fiindcă îl alimentezi cu energie mentală. Dar dacă admiţi ferm convins că eul e o iluzie, un fum, atunci doar îi vei constata efectele aparente asupra vieţii – pe care însă le reinterpretezi ca fiind joaca Vieţii cu ea însăşi. O joacă, nu o luptă. Ego-ul nu este ceva separat, care te încurcă să fii adevăratul Sine. Care separare, care Sine? Ego-ul e acelaşi lucru cu Sinele.

Dar atunci de ce învăţăturile le separă?

Fiindcă învăţăturile se adresează unei minţi care separă tot timpul. Mintea nu poate pricepe unitatea, integralitatea, totalitatea.

Dar dacă mintea nu poate rezolva problema, de ce i se dă această sarcină imposibilă?

Pentru distracţie, pur şi simplu. Din joacă. Întreg universul a fost creat în joacă, fără niciun rost, de dragul experienţei.

Chiar şi cuvântul experienţă este cam pretenţios. Ni s-a spus că ne-am născut pentru a aduna experienţe, ca un fel de avuţie cerească. „Adunaţi averi în Cer, nu pe Pământ!”, spunea Isus. În realitate, chiar şi această experienţă spirituală nu serveşte la nimic concret, decât la perpetuarea iluziei. Şi nu-i nimic greşit în asta. Aşa funcţionează şi se menţine Creaţia. Fără Creaţie, n-ar fi decât nimicul. De fapt, doar El există cu adevărat.

Dar sunt mulţumit că am creat ceva cu care să-mi umplu vidul. Altfel, aş muri de plictiseală. Glumeam, desigur! Fiind nenăscut, nu pot muri... Şi nici nu cunosc plictiseala, iubesc fiecare clipă când stau degeaba. Ce poate fi mai plăcut decât să nu faci nimic, nimic, absolut nimic?!... Doar să fii nimic...

* * *

- Cu adevărat, e cel mai plăcut să fii nimic. Câtă linişte!... Tăcerea absolută... Dar dacă intervine un zgomot şi-ţi tulbură liniştea?

- N-are cum. De unde să vină, dacă nu există nimic, nimic?

- Aaa, doar întrebam, aşa.

- Însăşi întrebarea ta a fost gândul nr.1, care a tulburat liniştea. A urmat, în mod firesc, gândul nr.2, care l-a negat pe primul. Asta e dualitatea, gândurile îşi cheamă opusul.

- Bine, dar cum explici că a apărut gândul nr.1 din nimic?

- Îmi ceri acum să vin cu gândul nr.3, care să imagineze o explicaţie fictivă la ceea ce nu poate fi explicat.

- Dar că nu există explicaţie nu este cumva gândul nr.4?

- Văd că ai înţeles cum fiecare gând cheamă pe altul, într-un şir tot mai lung. Aşa se naşte cronologia şi timpul, memoria şi toate aparenţele.

- Da, lumea e un şir de idei în Mintea lui Dumnezeu...

- Tocmai ai rostit gândul nr.5. Ia de aici, gândul nr.6: Nu există Dumnezeu! Îl definim pe „Dumnezeu" prin idei care au apărut ulterior Lui. Deci, ce era înainte de primul gând? Tăcere, nimic, vid. Nu ideea de „vid", ci însăşi inexistenţa.

- Gata, ăsta să fie ultimul gând!...

13 decembrie 2023

Comentariul Laurei

CEEA CE ESTE

Orice cuvânt, orice idee nu este Ceea ce este, deoarece apare din Ceea ce este.

Tot ce este privit, dar şi imaginat, nu este Ceea ce este, deoarece apare din Ceea ce este şi se topeşte în Ceea ce este; când privim ceva, întâi el trebuie să fie, nu?! Cât despre imaginaţie, ea este colindare pe tărâmul timpului şi al scenariilor, ce nu există; dar cel care îşi imaginează ESTE, fiind Viul Vieţii.

Totul este UNA. Totul este non-separare, totul este vidul în care formele apar şi dispar, dar nu aşa cum mintea şi le imaginează (poveste în timp, desfăşurare, cauză-efect), ci spontaneitate atemporală, mereu nou, organic (viu), total şi perfect (evoluţia şi perfecţionarea tot cu timpul au legătură).

Acum o să vorbesc puţin despre ansamblul minte-corp şi despre iluzia separării, de ce complicatul se ia ca fiind Ceea ce este şi simplul se ia ca fiind imaginaţie.

Forma

Această energie unică şi atotcuprinzătoare, doar ea existând ca vid-plin, nimic-tot, indestructibilă, indefinibilă, infinită etc. este precum un Ocean nelimitat. Forma răsare şi se topeşte în el, forma e precum mişcarea, precum valurile ce se mişcă în interiorul Nemişcării.

Percepţia formei dinspre ego este similară analogiei următoare:

Fiecare val al oceanului este separat şi rupt de ocean. Oceanul din care apar şi în care se sting este exclus, NU SE PERCEPE UNITATEA şi se validează doar formele separate în spaţiu şi timp.

Mintea psihologică, care este chiar separarea (deci o iluzie), percepe o lume/univers doar din fragmente.

Ce dacă ştiinţa spune că într-un atom 99,9999% e spaţiu gol?! tot materia e luată ca fiind reală.

Şi ce dacă se spune că nu există particula lui Dumnezeu, ci totul e energie?! tot materia pare reală.

Revenind la analogie, sunt percepute doar valurile ca răsărind din ceva nevăzut (oceanul a fost exclus) şi murind în ceva nevăzut, totul având un sfârşit şi un început, deşi nimeni nu ştie de ce, de unde şi ce se întâmplă înainte şi după momentul dizolvării (morţii) unei forme. Nu contează ce era înainte, nu interesează ce este după, ce contează este cum se descurcă valul în lumea valurilor.

Ok.

Acest prim filtru de percepţie face ca separarea să fie luată drept reală şi EFEMERITATEA ca fiind normalul şi realul.

Şi totuşi, chiar dacă se vede peste tot efemeritatea, se vede şi că aparenta formă este "vie", adică are în ea ceva care o face să existe, să fie. Acest ceva nu se poate nega, însă se crede că se poate pierde, că este în interiorul formei şi că îi aparţine, că acest ceva viu dispare undeva (într-o nebuloasă, deoarece fiind exclusă unitatea/întregul ocean, nu poate fi văzut infinitul Prezenţei). Ce anume era înainte şi după topirea formei rămâne la cheremul imaginaţiei (poveste, ireal, iluzie).

Identificarea cu eticheta

Al doilea filtru... etichetarea şi identificarea cu etichetele şi lumea lor.

Nu era de ajuns că Totul era perceput ca nişte forme separate, ba acum mai începe şi etichetarea: "Uite, separarea aceea se numeşte *val*."

În acest moment, peste Viul Vieţii - deşi perceput fragmentat, însă fiind văzut clar ca existând - se lipeşte o etichetă GOALĂ DE CONŢINUT, simplă idee, cuvânt mort, imaginaţie, numire etc.. Aşa ia naştere Lumea

mentală/universul mental, visul ideilor/cuvintelor, în care fiecare separare e ştampilată, etichetată şi încadrată într-o categorie. Acum forma care te crezi ("uite, acest corp sunt eu") va avea şi un nume, va primi o etichetă şi "viaţa ta" va începe.

În acest moment, între Real şi ireal/poveste nu mai este nici o legătură. Tu te crezi un personaj în iluzia "Viaţa mea", iluzie apărută în prima iluzie, cea a credinţei în existenţa unei separări. Confuzia devine şi mai mare, este dublată.

Chiar dacă Oceanul nu era perceput, dar măcar se vedea Viul Vieţii din fiecare val - deşi se crede că acest "suflu de viaţă" se va pierde când valul nu mai există... Acum însă, în lumea valurilor separate, totul este etichetat şi se iveşte o poveste/un balon, o lume conceptuală/mentală, unde IMAGINEA separării a primit un nume ("val") şi lumea valurilor s-a mutat în "lumea mea, a valului X", X-ulescu care se naşte şi moare, are un scop, are un drum de parcurs pentru a deveni ceva, are ceva de făcut, de realizat; şi unde "mă" voi servi de orice pentru a crea cea mai frumoasă şi fericită poveste între naşterea şi moartea "mea".

La acest nivel, hipnoza este totală, nici măcar mişcarea Viului nu o mai simţim, ci urmărim doar "destinul etichetei", confundându-ne cu eticheta.

Oceanul

Ce vroiam să arăt este că... indiferent de cele două iluzii (separarea şi identificarea cu separarea), OCEANULUI şi Viului Vieţii nu îi pasă de toate acestea.

Doar el există, El nu îşi percepe valurile ca fiind separate de el şi nici nu le denumeşte. Însă Existenţa fiind doar Ceea ce este şi neexistând ALTCEVA, totul e lăsat să fie, dar nu cu un scop, pentru evoluţie etc. sau, cum am mai auzit, pentru eliberare, revenire la sursă, întregire, trezire etc.. Nu pot exista toate acestea pentru Ocean. A adormit el oare, a fost el înlănţuit de vis, a fost el vreodată închis de picătură/formă, s-a pierdut el vreodată, este el inaccesibil celor închişi în matrix?! Care matrix?! El nu are nici o treabă cu astea. Mereu este VIU, mereu doar EL este şi mereu doar mişcarea Lui se face.

Cele două filtre par a fi apărut doar din propriile contracţii ale Imensităţii şi par a duce la o resimţire a acestei energii contractate, care se simte ca o separare de Tot şi o identificare cu această separare... o simplă senzaţie...

"Dumnezeu e în tot şi-n toate şi doar voia Lui se face" indică faptul că nu avem noi treabă cu nimic şi că Totul e lăsat să fie (unde oare nu este voia Totului, din moment ce doar El există?!). Şi, prin graţie, tot EL va decontracta aceasta fiire/energie a lui, Viul Vieţii, când senzaţia de separare dispare, pur şi simplu, cu ale ei iluzii/vise/lumi cu tot, simple baloane ale Totului (mai uşoare ca spuma mării).

Percepţiile asupra Vidului, perceperea a Ceea ce este nu se poate face decât prin filtre, deoarece CEEA CE ESTE nu poate fi perceput, este imperceptibil... Nimic rău sau bun în asta, Ceea ce este - doar Este.

Suferinţa cea mult simţită aparţine *identificării* cu imaginea, cu eticheta, când ne credem un "eu"; iar durerea aparţine *formei*. Însă suntem Noi acestea?!

Prin această întrebare, ele nu sunt respinse, nu sunt negate, ci lăsate să fie UNDE LE ESTE LOCUL.

TU eşti OCEANUL. *Separarea* e prima iluzie, existenţa "*ta*" separată este a doua iluzie.

EŞTI DIN VEŞNICIE AICI ŞI ACUM.

"La sfârşitul timpului", Tu eşti... Nu te mai poţi percepe, dar doar TU cel neseparat şi nedefinit exişti...

Acel sfârşit doar AICI şi doar ACUM poate exista, când timpul îşi dezvăluie irealitatea şi spaţiul îşi dezvăluie imensitatea...

☺☺☺

Laura Averchi, 16 decembrie 2023

EU ŞI EGO

În discuţiile dintre spiritualişti şi nondualişti apar unele confuzii şi contradicţii, din cauza folosirii cuvintelor „eu" şi „ego" în mod alternativ. Pentru a împăca spiritele, propunem diferenţierea lor, după cum urmează:

1. EUL este senzaţia de eu, de individ separat, de persoană. Eul este menţionat doar de *nondualism* ca o energie specifică, care poate dispărea, ceea ce va da nişte efecte minunate în corpul-minte.

În orice alt domeniu, se consideră că fiinţa umană nu poate exista fără eu. Pentru psihiatrii, lipsa acestei senzaţii marchează aşa-zisa „tulburare disociativă de depersonalizare şi/sau derealizare".

2. EGO-UL se referă la tiparele de personalitate. În psihologie, ego-ul este ceva relativ neutru, având unele exacebări, uneori. Ar fi deci oarecum sinonim cu personalitatea. În spiritualitate, însă, ego-ul are o conotaţie clar negativă, opus „caracterului moral şi altruist".

Spiritualitatea şi nondualismul abordează cei doi termeni, eu şi ego, cu totul diferit.

a) Spiritualitatea şi religia urmăresc micşorarea impactului ego-ului asupra vieţii oamenilor, diminuarea şi chiar eliminarea sa totală. Viaţa spirituală are rolul să cizeleze **caracterul moral** al omului.

Unele dintre tiparele egotice pot dispărea extrem de rapid în cadrul unor *experienţe de vârf*, cum ar fi revelaţii, răpiri în duh, moarte clinică, dedublare astrală, viziuni supramentale, trezirea lui Kundalini etc. Dar, în general, *practica spirituală* caută să domolească excesele egotice printr-un efort răbdător şi de lungă durată al adeptului sau credinciosului.

b) Nondualismul nu se preocupă de aspectele egotice, pentru că se focalizează exclusiv asupra trăirii supreme numită iluminare, trezire nonduală, eliberare de eu. Ea constă în **dispariţia senzaţiei de eu**. Poate avea loc instantaneu sau poate decurge de-a lungul unei perioade de timp.

Totuşi, mulţi învăţători nondualişti subliniază şi necesitatea diminuării ego-ului, adică a „întruchipării" în viaţa cotidiană a iluminării obţinute. Probabil că ei se referă la cazurile, destul de frecvente, când prima licărire a luminii nonduale nu a alungat încă umbrele trecutului traumatic.

Adyashanti, care a adunat multe mărturii de la discipolii săi şi o experienţă personală bogată, spune că există trei niveluri la care se petrece trezirea nonduală:

Prima şi cea mai comună este la nivelul capului (centrul Ajna, Rudra Granthi), unde conştiinţa se expansionează la infinit şi se simte absolut vidă. CHIT

A doua şi cea care împlineşte cumva trezirea este la nivelul inimii (centrul Anahata, Hridaya Granthi), când individul se simte una cu tot ce există. ANANDA

Mai există şi al treilea nivel, cel mai rar întâlnit, la nivelul abdomenului (centrul Hara/Manipura, Vishnu Granthi), care conferă stabilitate, o înrădăcinare în existenţă. SAT

În concluzie, trezirea doar la nivelul capului poate să nu fie integrată şi în viaţa cotidiană, unii iluminaţi rămânând oarecum suspendaţi între cer şi pământ. Adică, inima rămâne netrezită, ceea ce s-ar traduce printr-o lipsă a „întruchipării" iluminării.

Desigur, unii pot să nu fie de acord cu viziunea lui Adyashanti, pe motiv că iluminarea nu are legătură cu corpul fizic, fiind dincolo de stări sau experienţe. Totuşi, faptul că există atâtea variaţii printre iluminaţi atestă că corpul-minte individual joacă şi el un rol în traducerea sau întruchiparea nondualităţii în viaţa omenească. Cu alte cuvinte, nondualitatea este una singură, dar manifestările sale sunt multiple.

* * *

Spre deosebire de spiritualitate, unde se vorbeşte mereu de *experienţele* şi *practica* persoanei-eu, în **nondualismul radical** acestea nu contează. Iată de ce:

Experienţele nonduale sunt scurte licăriri ale stării fără de eu, după care omul rămâne descumpănit şi nu ştie cum să refacă acea stare sublimă. Totodată, cel care o trăieşte nu are niciun avantaj faţă de ceilalţi (doar că nu se mai poate îndoi de doctrina nondualistă). După un episod iluminatoriu, de obicei eul revine; iar episodul se poate repeta sau nu.

Faptul că ai avut o scurtă iluminare nu constituie o garanţie că ea se va mai repeta vreodată. În plus, apare riscul să te simţi privilegiat, superior, ca făcând parte dintr-o fictivă elită spirituală.

Şi nu are cum exista nici vreo *practică* care să anuleze sentimentul de separare de univers, pentru că orice ar practica individul care se crede separat îi va întări acest sentiment. Cea mai eficientă, din punct de vedere nondualist, este **abandonarea voinţei personale** – care este o non-practică, mai degrabă un deziderat abstract. Cei care fac din asta o practică sunt asceţii, care se bazează pe voinţă pentru a-şi schimba

obiceiurile normale. În cazul lor, cel mai probabil, voinţa le va fi întărită, nu dizolvată.

O altă non-practică ar fi, pur şi simplu, studiul şi îmbibarea minţii cu mesajul nondualismului, care să şteargă vechile tipare mentale, să producă *decondiţionarea mentală* de la sine...

Nondualismul tradiţional include însă practici pentru ca eul să fie cumva orientat, să nu se mai piardă printre mărunţişuri sau deviaţii spirituale. Este o atitudine prevalentă de-a lungul istoriei şi nu doar pe căile nondualiste. O regăsim, de pildă, şi în şcoala occidentală a stoicilor (Epictet, Seneca, Marcus Aurelius). Acest practici au efecte psihologice foarte bune, de rezistenţă la stres şi ducerea unei existenţe mai liniştite interior.

Totuşi, iluminarea propriu-zisă este cu totul altceva, trezirea nonduală făcând ca aceste îndemnuri să vină automat la momentul potrivit prin *intuiţie*, neelaborate mental şi neimpuse prin voinţă.

Căile orientale nondualiste tradiţionale, cu magnet la mulţi adepţi, nu sunt chiar ce se doresc a fi. Rata lor de succes în vederea trezirii nonduale este foarte redusă. Dacă am aduna într-un ashram condus de un înţelept o mulţime de oameni care vor sincer să se apropie de Dumnezeu şi să renunţe la propriul ego, dar nu le-am da nicio practică de urmat, ce credeţi? Câţiva dintre ei se vor ilumina la un moment dat, la fel de mulţi ca într-un ashram unde se practică intens tot felul de tehnici şi metode. Iluminarea vine numai prin Graţie Divină acolo unde a găsit terenul propice. Nu tehnica, nu gurul, nu publicitatea decide asta.

Stoicismul i-a influenţat şi pe părinţii creştini Toma d'Aquino şi Sfântul Augustin, precum şi pe filosofii R. Descartes şi I. Kant. Este un grupaj de îndemnuri destinate a ne păstra echilibrul pe aţa subţire a vieţii. În limbajul curent, „stoicism" semnifică auto-control, o comportare foarte cumpătată, sobrietate, chiar austeritate şi ascetism. O atitudine stoică ne ajută să răbdăm suferinţa, să facem faţă greutăţilor şi să privim moartea cu calm şi echilibru mintal. Stoicul recunoaşte efemeritatea vieţii, inevitabilitatea suferinţei şi ordinea divină care guvernează totul.

Premisa de la care pleacă stoicul este că mintea generează experienţa, deci nu lumea exterioară este problema, ci modul cum tu o interpretezi. Oamenii nu prea controlează ce li se întâmplă, de aceea, stoicul subliniază să nu te îngrijorezi de haosul extern, fiindcă asta nu te va ajuta să atingi stabilitatea emoţională, ci să îţi controlezi raţional emoţiile. Conform stoicilor, fericirea este o alegere. Pentru asta, trebuie să fii mereu atent la gândurile şi emoţiile care te pătrund.

Filosofia stoică este precursoarea terapiei cognitiv-comportamentale.

* * *

Deseori, apar dispute între spiritualism şi nondualism, din cauza confuziei dintre eu şi ego. (Chiar şi eu am folosit nediferenţiat cei doi termeni în articolele mele.) După cum se vede în sinteza de mai jos, abordările sunt total diferite.

ABORDARE faţă de –>	EU	EGO	*experienţe şi practică*	*superioritatea celor realizaţi*
a) *Spiritualismul*	Indiferenţă	Pentru eliminare	Interes	Diferenţă între sfinţi şi păcătoşi
b) *Nondualismul*	Pentru eliminare	Indiferenţă	Dezinteres	Nicio diferenţă între iluminaţi şi ignoranţi

Ca nişte drepţi onorabili, spiritualistul şi nondualistul trebuie *să fie de acord că nu pot fi de acord*, din motivele fundamentale de mai sus. Pe de altă parte. mulţi nondualişti folosesc concepte spiritualiste şi mulţi spiritualişti folosesc noţiuni nondualiste. Însă asta nu-i opreşte să se combată reciproc, din cauza diferenţelor de principiu.

Spiritul lui Isus încearcă un fel de fuziune, în comunicările prin mediumul Gina Lake. El vorbeşte acolo de „întruchiparea Conştiinţei Cristice", ceea ce înseamnă ca cel trezit nondual (care a dobândit Conştiinţa Cristică) să se manifeste plin de compasiune, iubire faţă de semeni, conform idealului creştin. Similar, Advaita Vedanta încurajează încadrarea discipolului într-un cadru etic, care se va menţine, probabil, şi după ce va surveni realizarea Sinelui.

Nondualiştii pomenesc deseori de Iubirea necondiţionată, care poate deveni un fel de ideal spiritual. Totuşi, trebuie bine înţeles că această Iubire nu are nicio legătură cu formele de iubire condiţionată (faţă de copil, de părinţi, de partener etc.). La fel de bine poate fi denumită Libertate necondiţionată, care sună foarte diferit, nu-i aşa?! Cel mai neutru ar suna numele de Necondiţionare.

Şi, e adevărat, unii iluminaţi devin în mod spontan nişte întruchipări ale Iubirii aşa cum ne-am aştepta. Un astfel de exemplu a fost Isus din Nazaret.

Dacă nu se petrece simultan cu iluminarea nonduală, atunci *întruchiparea* poate deveni un proces de durată, dacă iluminatul simte imboldul de a-şi purifica pe mai departe anumite „defecte" personale(eliminarea de samskaras) sau, mai degrabă, când procesul are loc de la sine. Unii iluminaţi simt impulsul de a deveni nişte faruri

călăuzitoare pentru semenii lor, *aşa sunt ei conduşi de către Spiritul Divin*.

Dar acest lucru nu este obligatoriu să se întâmple. Alţi iluminaţi nu par deloc nişte sfinţi şi nici nu simt dorinţa de a deveni nişte exemple umane. Poate că tiparele lor egotice nu au fost îndeajuns purificate încă. *Şi ei sunt conduşi tot de către Spiritul Divin*. În orice caz, nu există vreo superioritate a primilor faţă de secunzii.

Este absolut normal să existe ambele situaţii, deşi ele pot produce confuzii printre cei netreziţi nondual, care se aşteaptă ca toţi iluminaţii să fie nişte sfinţi, după nişte standarde prefabricate. Conform nondualismului, nu există nicio diferenţă între omul iluminat şi cel neiluminat. (Asta ar fi o altă diferenţă majoră faţă de spiritualitate sau religie, care împarte oamenii în păcătoşi şi sfinţi!) Deci, dacă în viaţa obişnuită, există o imensă varietate de personalităţi, diferenţele vor persista şi după aşa-zisa trezire nonduală.

Nondualitatea – elementul *comun, identic, unic*, trăit de toţi iluminaţii – este ceva indescriptibil şi care nu poate fi reprodus în existenţa umană. Aşa că nu există niciun semn distinctiv al trezirii nonduale. Iluminarea nu se poate depista nici prin electroencefalogramă, nici prin RMN, nici de către profileri, nici de către numerologi, nici de către delfini dresaţi.

Evenimentul extraordinar este dispariţia senzaţiei de eu, care are o aparentă influenţă asupra tiparelor egotice. După iluminare sau trezirea nonduală, apar modificări importante în unele tipare egotice, deşi altele pot rămâne ca mai înainte. Nu se poate prezice cu certitudine ce se va întâmpla, căci fiecare caz este special şi unic.

Totuşi, influenţa eu-lui asupra ego-ului este relativă, parţială şi variabilă de la caz la caz. Iar cel mai bun argument este, poate, că există unii oameni fără eu care nu par deloc iluminaţi, dar şi opusul, unii oameni neiluminaţi, dar foarte altruişti, frumoşi la suflet.

20 decembrie 2023

CHESTIUNEA CAUZALITĂŢII

Nondualismul afirmă că *legea cauzalităţii este iluzorie*. Într-un mod misterios, cauza este *corelată* cu efectul, ceea ce ne dă impresia că efectul urmează automat cauzei. Este un joc divin perfect.

Şi cauzalitatea inversă – de la scop la mijloc – este doar aparentă. Aparent, "întâmplarea" este mijlocul care duce la îndeplinire scopul Divinităţii. De aceea, oamenii spirituali caută *semnificaţii* în toate întâmplările şi coincidenţele, încercând să le ghicească scopul.

Doar că aparenta curgere a evenimentelor este falsă, fiindcă nu există timp; în realitate, curgerea e încremenită, iar apa este piatră! Cauza şi scopul sunt cele două iluzii care ne fac sandviş, între trecut şi viitor.

* * *

În general, toate regulile au şi excepţii, iar aceste excepţii sunt indicii că ceva e găunos în toate regulile descoperite de oameni în natură sau în societate. Hai să luăm clasicul exemplu cu fumatul.

Medicina spune că fumatul provoacă mari probleme pulmonare. Pe de altă parte, mai auzi pe ici-colo că „tata-mare a fumat toată viaţa şi a murit la 90 de ani, sănătos tun”. Da, este o invalidare a legii cauzalităţii, din punct de vedere *teoretic*. Totuşi, nu te baza pe asta şi să te aştepţi la o bună sănătate dacă vei continua să fumezi, din punct de vedere *practic*! Invalidările filosofice vin când şi unde nu te aştepţi, nu stă în puterea oamenilor să contrazică legea cauzalităţii.

Nondualismul vorbeşte despre *acauzalitate*, dar iluminaţii nu se comportă contrar legilor cauzalităţii. Ei văd Adevărul, dar nu-l pot demonstra, fiindcă Sursa a decis ca oamenii să fie total supuşi acestei iluzii. Doar Ea poate decide să-şi invalideze *singură* legile în unele ocazii. Şi nici măcar nu e o decizie conştientă, fiindcă Sursa nu e o persoană separată de Creaţie, ci este Totul. Atunci, cine decide? Totalitatea, adică nimeni.

* * *

Nondualismul spune că nu există liber-arbitru. "Eul" este doar un comentator de pe margine, care doar are impresia că face şi drege, dar **deciziile vin din inconştient**. Inconştientul nu-i vreo entitate, ci doar o denumire savantă dată necunoscutului, care nu explică nimic.

Neuroştiinţele au demonstrat ştiinţific că senzaţia eu-lui că decide este întotdeauna decalată cu o secundă *în urma deciziei deja luate* în "inconştient".

Oamenii religioşi susţin că, fără religie, omenirea s-ar prăbuşi în imoralitate, căci oamenii n-ar mai avea nicio frână în a-şi dezlănţui firea animalică. Nondualiştii au altă părere.

Nu religia creează oamenii buni. Ei aşa sunt, pur şi simplu. S-ar putea chiar susţine că oamenii răi nu se îmblânzesc dacă devin religioşi, ci pot deveni dogmatici şi inchizitoriali. Ba chiar şi oamenii buni pot deveni dogmatici prin religie, fiind astfel pervertiţi, în loc să fie salvaţi. În general vorbind, toţi oamenii manifestă atât binele, cât şi răul, diferind doar proporţia şi contextul.

Toate aparentele individualităţi sunt create de o Inteligenţă impersonală, care atribuie fiecărui om un rol de jucat în această piesă cosmică. Din această perspectivă, religia şi spiritualitatea fac şi ele parte din jocul cosmic, dar nu salvează pe nimeni cu adevărat, fiindcă nu există nimeni în pericol. Totul e un scenariu, cu toate detaliile, care creează aparenţa unor cauzalităţi, inclusiv liberul-arbitru şi aparenta binecuvântare oferită omenirii de religie şi spiritualitate.

Numai că această perspectivă **nonduală** depăşeşte orice imaginaţie şi rade din temelii tot ce ştie omul, orice principiu filosofic, moral, religios cu care era familiarizat. E cam greu de înghiţit…

* * *

Spuneam mai devreme că nondualiştii sunt indiferenţi la aspectul egotic, la defectele personale. Dar nu în sensul că le încurajează! Iluminatul este foarte natural, iar dacă ceva îl deranjează, va reacţiona spontan, dar în limitele personalităţii sale anterioare. Nu va ieşi din tiparele personalităţii sale, dar nici nu se va supune orbeşte unor reguli convenţionale, dacă sunt aberante. Deci nu-l deranjează nici propriul ego (ceea ce îi scandalizează pe oamenii spirituali!), dar nici ego-ul celorlalţi (dovedind o imensă toleranţă, care este o mare virtute spirituală!). E normal ca nondualismul să intrige şi să producă confuzie, fiind ambiguu sau ilogic. Îl poţi înţelege doar dacă îl studiezi. Dar studiul nu garantează iluminarea…

Iluminatul îl vede pe Dumnezeu în toţi semenii, inclusiv în cei mai nenorociţi. De fapt, nici nu vede persoane, ci unica Prezenţă. I se spune „Prezenţă” fiindcă nu e o Persoană, cum pretind teologii. În spiritualitate, întotdeauna se vor venera anumite *persoane* considerate „sfinte”, ca reprezentanţi locali ai desăvârşitei *Persoane* universale.

Dimpotrivă, **Dumnezeu este impersonal** în nondualism şi venerarea oricărei persoane ar fi o naivitate. Totuşi, se recunoaşte faptul că El se manifestă şi personal, apărând ca entităţi binevoitoare sau răuvoitoare. Şi asta face parte din Jocul cosmic. Iar dacă doreşte, iluminatul poate onora şi preţui unii învăţători sau maeştri, căci nimic nu-i interzice să exprime o astfel de atitudine mai „spirituală”.

Nondualiştii se focalizează asupra aspectului impersonal al Sursei. Sursa manevrează tot ce există, în absolut toate amănuntele. Numai Sursa există, iar tot universul este corpul său. De aceea, vedem deseori minunate coincidenţe sau miracole sau inteligente aranjări de situaţii. Nu e vorba de inteligenţa unei Persoane, ci sunt mişcări instinctive ale Unicei Prezenţe. *Instinctul* Sursei ne apare ca o gigantică *Inteligenţă*.

Deşi cuvintele „inteligenţă” şi „persoană” sunt mai apropiate de gândirea umană, ele nu au niciun înţeles când ne referim la Creaţia universală sau la Creator. Creaţia se manifestă inteligent, dar nu e inteligentă, fiindcă Creatorul nu are calităţi personale, cum ar fi inteligenţa. Toate calităţile Sursei nu au opus, deci nu seamănă cu ce cunoaşte omul.

Sursa sau Absolutul divin este *simultan*, inteligent şi iraţional, plin de compasiune şi crud, măreţ şi umil, abundent şi sărăcăcios etc. Ceea ce echivalează cu a spune că Absolutul nu are *nicio* calitate.

De pildă, calitatea „impersonală” este greu de imaginat şi, mai degrabă, noi o asemănăm cu neviul, cu obiectele. Orice organism viu ne pare a avea un centru de comandă, pe care spiritualitatea îl numeşte „suflet”. Ei bine, nondualismul neagă existenţa sufletului individual. Sufletul este doar o aparenţă, la fel ca şi cauzalitatea sau ca spaţiul-timp. Toate sunt iluzii.

Această creaţie iluzorie este ca vibraţia unui punct fără dimensiune. Toate dimensiunile multiversului sunt concentrate în acest punct adimensional. Dar cum am putea pricepe asta?!...

Nu-i aşa că-i mai uşor să credem poveştile spirituale?! Doar că orice iluzie va fi urmată de o deziluzie, la un moment dat, poate chiar mâine. Asta-i soarta comodităţii în gândire.

Ordinea este un caz particular al haosului

Nondualiştii spun că nu există liber-arbitru, nu există spaţiu-timp, nu există cauzalitate. Par nişte afirmaţii absurde pentru cine nu a avut revelaţia nondualităţii. Dar sunt absolut clare pentru cei iluminaţi sau

eliberaţi de eu sau treziţi nondual. Se cască astfel o prăpastie între trăirea comună şi cea nonduală.

Să luăm un exemplu. Ştiinţa cercetează acţiunea chimicalelor asupra organismului uman şi astfel s-au născut medicamentele de sinteză. Efectele lor sunt indubitabile, deşi cam aceleaşi vindecări se pot obţine prin placebo, adică autosugestie. De fapt, placebo este cea mai uluitoare descoperire a medicinii, dacă stăm să ne gândim. Şi atunci, de ce omenirea cheltuie atâţia bani şi energie pe soluţii complicate, când ar putea folosi puterea minţii?

Bună întrebare! La prima vedere, **oamenii caută certitudini**, iar legile fizicii şi chimiei ni le oferă. Medicamentele par a fi soluţii consistente, pe când psihologia este alunecoasă. Şi totuşi, am putea investi mai mult în transformarea psihicului în medicament, prin antrenarea minţii oamenilor. De ce nu o facem?

Pentru că omenirea este setată pe paradigma materialistă. Pur şi simplu, s-a lipit de ea şi nu se poate desprinde, deocamdată. După ce va epuiza toate posibilităţile de explorare a acestui mod de cunoaştere, abia atunci se va schimba paradigma. Nu ţine de voinţa câtorva entuziaşti, chiar dacă se strâng în piaţă să protesteze împotriva Big Pharma.

* * *

Este imposibil să *demonstrezi* că nu există cauzalitate, fiindcă întreaga iluzie cosmică se bazează pe această aparenţă. Însăşi ideea de demonstraţie sprijină ideea de cauzalitate. Cel mult, poţi primi revelaţia cum stau lucrurile în realitate. Totuşi, există şi vagi indicii, pe care am tot încercat să le prezentăm cititorilor.

De ce ne străduim să facem asta? Fiindcă, şubrezind ideea de cauzalitate, ne apropiem rapid de revelaţia nonduală. Bine, asta sună ca şi cum revelaţia ar putea fi înduplecată de o acţiune personală. Or tocmai susţineam contrariul, că acţiunile nu sunt cauze determinante, ci doar *corelaţii* cu efectele pe care par a le produce.

Reluăm întrebarea: de ce ne chinuim să demonstrăm logic tezele nondualiste, care nu sunt deloc logice? Pentru că, pe lângă nevoia de *certitudini*, omul obişnuit mai simte şi nevoia de *a avea dreptate*. Poate că vrem să dovedim că nu pierdem timpul scriind şi citind despre nondualism, ci e o chestiune foarte serioasă. ☺

Totuşi, ca cititori, aveţi tot dreptul să vă îndoiţi, fiindcă nondualitatea sfidează bunul-simţ. Este chiar normal s-o faceţi.

Problema este că, prin trezirea nonduală, se vădeşte că „bunul-simţ” este un fals absolut. Abia atunci încep bătăile de cap. ☺

Partea bună este că, după iluminare, dispare nevoia de certitudini şi nevoia de a avea dreptate. Iluminatul se obişnuieşte cu necunoscutul, fiindcă totul este de neînţeles. De asemenea, nu simte nevoia să aibă dreptate, fiindcă nu există niciun adevăr absolut, ci numai *poveşti* personalizate.

Şi totuşi, găsim nondualişti, aparent iluminaţi, care susţin sus şi tare o anumită poziţie sau poveste. Oare nu contravine asta nondualităţii? Bineînţeles că este ilogic (dar cine spune că viaţa-i logică?!). Nondualitatea *nu se limitează*, ci cuprinde toate punctele de vedere. Dar în acelaşi timp, permite exprimarea lor pe rând, deci, într-un fel, se *autolimitează*.

Şi cine contestă dreptul cuiva de a susţine orice idee sau doctrină?! Poate numai cel care crede că iluminaţii trebuie să gândească şi să se poarte numai într-un anumit fel, standard, uniform. Dar şi acest critic face parte din infinitatea de exprimări ale nondualităţii, aşa că trebuie îngăduit şi el.

* * *

Revenind la exemplul cu medicamentele şi placebo, oricât am stăpâni legile chimiei, vindecarea ţine de un palier superior, biologic, unde nu cunoaştem chiar totul. Iar esoteriştii spun că, mai presus de biologic, se află etericul, de unde vine energia vindecării fizice. Şi mai sus se află alte energii subtile, care influenţează etericul. Astfel, cauzalitatea se întinde la nesfârşit pe scara către Dumnezeu. În final, decidentul suprem este El. Acolo e cauza princeps a tuturor fenomenelor, în acel punct fără dimensiune.

Cauza princeps

Spiritualitatea şi religia susţin că **Dumnezeu e separat de Creaţia Sa**. În acest caz, ce concluzie vom trage?

În Creaţie, acţionează legea cauzalităţii în mod natural. Dacă Dumnezeu ar dori să corecteze cursul firesc al lucrurilor, va trebui să oprească legea pe segmentul unde vrea să modifice ceva. Practic, legea cauzalităţii şi voinţa divină s-ar contrapune şi ar putea acţiona numai alternativ – când una, când cealaltă. Şi, desigur, s-ar perinda neîntrerupt, fiindcă Dumnezeu are mereu ceva de obiectat, ceva de transformat. Ar fi

ca doi fierari care bat aceeaşi nicovală unul după altul şi în ritm, fiecare cu ciocanul lui. Cam asta s-ar întâmpla, după mintea omului religios. Ar fi mare agitaţie în Ceruri, nu acea linişte mult-sperată.

Însă cauza princeps uneşte cauzalitatea şi atotputernicia divină. Ele nu sunt separate, ci una şi aceeaşi. **Dumnezeu e totuna cu Creaţia**, conform *nondualismului*. Iar dacă tot universul e o singură Fiinţă, ea îşi este sieşi cauză şi efect. Ceea ce observăm noi, local, drept „cauzalitate" este doar o frântură din *mişcarea naturală* a Fiinţei universale.

Prin analogie, când ne mişcăm trupul, aparent, mişcarea membrelor e cauzată de trunchi sau invers, însă „cauza princeps" este intenţia de a ne mişca. Aşa este şi cu viziunea noastră îngustă asupra cauzalităţii. Ne focalizăm pe nişte efecte locale şi le căutăm cauzele, dar şi acele cauze sunt efecte altor cauze subtile şi tot aşa, până la cauza princeps.

Dar cauza princeps cum apare?

Se produce de la sine, fără reguli, absolut liber. Fiindcă asta înseamnă „princeps", că nu e influenţată de nimic. Deci toată cauzalitatea aparentă este un efect al haosului. Cauzalitatea se manifestă numai în Creaţie, dar nu afectează Necreatul, care este haosul atotputernic. Ordinea este un caz particular al haosului, Creaţia este o stare particulară a Libertăţii absolute. Iar Creaţia nu diferă de Creator, deci ordinea nu diferă de haos.

Greu de priceput...

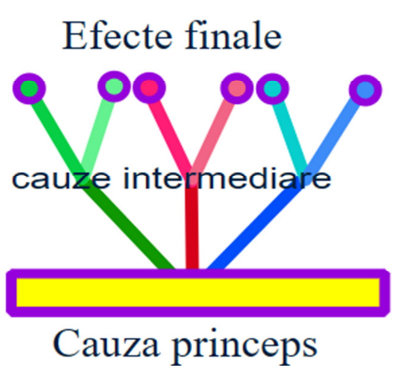

fig.1 Paradigma cauzală

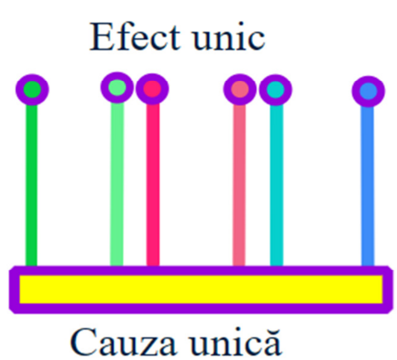

fig.2 Paradigma cuantică

Gândind după paradigma cauzală, dualistă, fiecare efect local este rezultatul unei cauze anterioare, care, la rândul ei a fost efectul unei alte cauze şi mai îndepărtate temporal, şi tot aşa, în retrospectivă, până la cauza princeps. Oamenii de ştiinţă consideră Big Bang drept originea universului. Dincolo de Big Bang, ştiinţa e în beznă totală.

Nondualismul propune o altă paradigmă, care seamănă cu viziunea ştiinţifică cuantică. Fizicienii cuantici au aflat că particulele subatomice apar şi dispar în „spuma cuantică”, într-un ritm ameţitor, imposibil de măsurat. Această „spumă cuantică” este neantul sau vidul creator. Iluminaţii apercep în mod similar lumea, ca fiind foarte subţire, diafană, ţâşnind din nimic precum sar şi pocnesc boabele de porumb de floricele, cu o frecvenţă inimaginabilă. Deci tot ceea ce vedem apare şi dispare în fiecare clipă, neavând nicio consistenţă solidă, ţâşnind din neant şi creând aparenţa unei curgeri continue, conform legilor cauzalităţii. Îţi stă mintea în loc, efectiv!

Deci există o cauză *unică*, iar toate efectele i se datorează în mod direct, astfel că aparenta multitudine de efecte din întreg aparentul spaţiu-timp formează, de fapt, un *efect unic, unitar*. Nu există *cauze intermediare*, ci doar noi facem nişte corelaţii mentale care ne dau această *impresie*. Nu există nici spaţiu, nici timp, care sunt tot nişte aparenţe.

Evident că paradigma nondualistă este absolut nepractică, inutilă pentru viaţa de zi cu zi. Ea nu poate înlocui paradigma cauzală, dualistă. Singurul ei „rol” este să ne arate adevărul meta-fizic, dacă ne interesează. Totuşi, poate conferi căutătorului spiritual o anumită relaxare şi odihnă, o liniştire după îndelungatul efort de autoperfecţionare.

Cum poate fi dovedită paradigma cuantică? Nu trebuie dovedită, e suficient să fie intuită, apercepută. Iar în cazurile cele mai „fericite”, ea este trăită direct, prin iluminare sau trezire nonduală. De fapt, abia atunci îşi dovedeşte avantajele, care pot fi, oarecum, simţite indirect şi de ceilalţi oameni din jur.

27 decembrie 2023

Comentariul Laurei

Era odată un miriapod care dansa uimitor, şi toţi erau uimiţi de farmecul şi minunatul dans autentic, necontrolat, dar magic, natural.

O muscă căreia îi era ciudă că toţi îl lăudau, s-a gândit cum să îl încurce, însă în aşa fel încât să nu îi dea impresia că îi pune beţe în roate. Aşa că i-a spus: "Magicule miriapod, dansul tău este uimitor şi extraordinar, însă poţi te rog să îmi spui şi mie: la mişcarea a 31-a, cu ce picior începi şi ce picior urmează?"

Miriapodul nu se gândise niciodată la asta şi a început să numere ca să vadă ce vine întâi şi ce urmează. Şi aşa, miriapodul nu a mai dansat niciodată, prins în numărare şi observare. Musca îşi atinsese ţelul...

Ce vroiam să arăt este că Magicul nu este un efect, iar cauza nu duce la vreun efect decât pe tărâmul mentalului. Doar mintea vede cauză-efect, căci ea crede în timp, deci cercetează şi observă doar cadrul poveştii/visului.

Totul există şi nu există simultan. Cum asta?

Totul există doar ca Nondualitate, iar dualul/timpul/ cauza-efectul etc. nu există; şi totuşi există în iluzie/poveste/vis.

Când urmărind efectele, realizăm că dăm peste alte efecte, camuflate ca fiind cauzalitate. Iar când se renunţă la a crede în efecte şi nu se mai caută cauza (ce nu poate fi percepută mental), rămâne Ceea ce este ca fiind total Acauzal şi aperceptibil; timpul neexistând, efectul şi cauza sunt UNA.

Doar UNA există, chiar Hristos spunând "Eu şi Tatăl UNA suntem" adică nici Eu, nici Tatăl nu există, ci doar UNA. Această Prezenţă nu poate fi arătată, nu poate fi numită, localizată, omisă, îmbunătăţită, însă doar EA există... Restul sunt iluzii, efemerităţi, vise, poveşti etc..

Nimic rău sau bun... doar ASTA , acauzală,mereu proaspătă şi nouă, ce nu urmăreşte nimic, doar este... mereu ceea ce este...

Cauză-efect înseamnă timp; dar timp nu există, end story, end game... Şi totuşi... Enjoy! însă fără identificare cu ceea ce nu este.

Laura Averchi, 27 decembrie 2023

Lista cărţilor publicate sub sigla SPIRITUS.RO

CĂRŢI

- Glasuri de dincolo de moarte – mesaje preluate telepatic de la Spirite (2015) Autor: Nina Petre
- Situaţia paranormalilor în societatea românească. Spiritismul, metodă modernă de investigaţie (2010) Autor: Nina Petre
- 50 de vieţi anterioare ale spiritului lui Horia – studiu parapsihologic (2022) Autor: Nina Petre
- Modelul unificator al psihicului uman normal şi paranormal (2008) Autor: Răzvan Petre
- Conştiinţa umană, între minte şi spirit. Sinteză de Ştiinţă Spirituală (2011, adăugiri 2014) Autor: Răzvan Petre
- Cele 9 Maha Vidya. Eseu despre Marile Puteri Cosmice (2011, revizie 2014) Autor: Răzvan Petre
- Globii luminoşi din fotografii. Explicaţii fizice şi paranormale (2011, adăugiri 2014) Autor: Răzvan Petre

CULEGERI DE TEXTE DIN SITE-UL www.spiritus.ro

- Vieţile anterioare ale spiritului. Volumul 1 (2014), Volumul 2 (2015), Volumul 3 (2016), Volumul 4 (2017), Volumul 5 (2018), Volumul 6 (2018), Volumul 7 (2019), Volumul 8 (2019), Volumul 9 (2020), Volumul 10 (2021) Autor: Nina Petre
- Spiritele în dialog cu noi. Spiritism, mediumnitate, comunicări de la Entităţile Superioare (2014) Autori: Nina Petre, Răzvan Petre
- Flori de cactus – opinii, sfaturi şi cercetări din experienţa de medium şi clarvăzător (2015) Autor: Nina Petre
- Viaţă, moarte şi dincolo de moarte. Scieri mai vechi şi mai noi (2019) Autor: Nina Petre

- MASS-MEDIUM. Nina Petre, două decenii în atenţia mass-media (2017) Autori: Nina Petre, Răzvan Petre
- Contribuţii la cultura generală (2017) Autor: Răzvan Petre
- Esoterismul în mileniul 3 (2014) Autor: Răzvan Petre
- Karma, valurile timpului. Lectura vieţilor trecute luminează viitorul (2014) Autor: Răzvan Petre
- Cristos, binele, adevărul. Spre o teologie mai aproape de real (2014) Autor: Răzvan Petre
- Spiritualitatea în psihologie (2014) Autor: Răzvan Petre
- Filosofie spirituală (2014) Autor: Răzvan Petre
- Spiritus.ro in English (2015) traduceri din limba română de Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2015-2016 (2017) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2017 (2018) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2018 (2019) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2019 (2020) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2020 (2021) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2021 (2022) Autor: Răzvan Petre
- Traduceri spirituale 2020-2021 (2022) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2022 (2023) Autor: Răzvan Petre
- Traduceri spirituale 2022 (2023) Autor: Răzvan Petre